

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

Romeo și Julieta la Mizil

EDIȚIA A VII-A 2013- 2014

ANTOLOGIE DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

Volum apărut cu sprijinul:
Fundăției Culturale Romeo și Julieta la Mizil

Antologie alcătuită de prof. Bădicioiu Laurențiu

<https://biblioteca-digitala.ro>

Antologie alcătuită de
Prof. LAURENȚIU BĂDICIOIU

Volum apărut cu sprijinul:
**FUNDAȚIEI CULTURALE „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”,
LICEULUI TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”,
CASEI CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA,
INSPECTORATULUI ȘCOLAR JUDEȚEAN,
MINISTERULUI EDUCAȚIEI NAȚIONALE**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂDICIOIU, LAURENȚIU

Festivalul internațional de poezie și epigramă
„Romeo și Julieta la Mizil” = ISSN 2392 - 8522

ISSN-L 2392 - 8522 I. Bădicioiu, Laurențiu
(antolog.) 821.135.1-1(082)

Organizatorii mulțumesc:

SPONSORILOR

STECOPAL STRAT 2004 SRL
S.C. VALINEL SRL
S.C. DAB SECURITY SRL
S.C. OCTATIB SERV SRL
S.C. CASSYTECH
S.C.ZAWETA CONSULTING
S.C. RONTESA
D-LUI CĂLIN PANAIT
D-LUI BOGDAN DUMITRESCU
D-LUI MIHAI SCEMTOVICI
D-NEI MĂDĂLINA TOMA
D-LUI EDUARD SAMSON

PARTENERILOR

MEN, ISJPH, CCD, D-LUI INSP. AL. GRAUR
EUROPE DIRECT MIZIL
PRIMĂRIEI MIZIL
PRIMĂRIEI MĂNĂSTIREA HUMORULUI
INSTITUTULUI „EUDOXIU HURMUZACHI”
PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI
UNIUNII NAȚIONALE A STUDENȚILOR
ȘI TINERILOR DIN R. MOLDOVA
SOCIETĂȚII DE ȘTIINȚE MATEMATICE
SOCIETĂȚII DE GEOGRAFIE DIN ROMÂNIA

PARTENERILOR MASS MEDIA

Membrilor juriului:

**George Stanca, Emil Proșcan, Marius Grama, Cristina Ionescu,
George Corbu, Mihai Morar, Ion Diviza, Corneliu Berbente**

Colegilor din **Liceul Teoretic „GrigoreTocilescu”**, care au donat cei 2%
Fundației Culturale “Romeo și Julieta la Mizil”

Angajaților **FI-BA Balotești**, care au donat cei 2%
Fundației Culturale “Romeo și Julieta la Mizil”

ALESE MULȚUMIRI d-lui ing. Vasile Cornel,
fost elev al Liceului Industrial Mizil,
în prezent Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”!

FESTIVALUL ARE, ÎN SFÂRȘIT, CEI 7 ANI... DE LA MIZIL

Festivalul a debutat în 2007/2008. La prima ediție au fost 37 de concurenți la ambele secțiuni iar la ediția jubiliară, a V-a, 2011-2012, a fost atins un record de 663 de participanți. Anul acesta, 2014, au participat 534 de concurenți din 18 țări. Au fost prezenți în sala Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, în pofida viscolului care turmentase întreaga țară, numeroși epigramiști, poeți, invitați și aproape toți premianții. Nu puțini musafiri au rămas la Mizil mult peste ceea ce își programaseră din cauză că șoselele au fost blocate iar trenurile circulau cu mari întâzieri sau nu circulau deloc. Așa s-a întâmplat cu echipa de la malul mării, autoproclamați „Sinistrații veseli de la Mizil”, titlu sub care aventura lor hibernală a fost relatată și într-un articol din cotidianul constănțean „Telegraful” (familiile Coțevici, Norea, Meravei și Aurel Brumă) cu Bucovina și Basarabia-o parte (Nelu Moldovan, Lucia Olaru Nenati, Doina Gumeniuc, Liliana Chisari).

INVITAȚII PENTRU... ORGANIZATORI :)

►► Academicianul Solomon Marcus, unul dintre invitații de onoare, nu a putut fi prezent la Mizil din cauza vremii, dar a trimis textul de mai jos pentru organizatori.

Pentru Festivalul de la Mizil, „Romeo și Julieta la Mizil”, ed. a VII-a
Cum stăm cu humorul?

În preajma Zilei lui Caragiale, este impresionantă actualitatea sa. Mereu primesc mesaje caragialești, unele din partea unor personalități (pe care, pentru a le proteja, nu le voi nominaliza): « Confirm primirea tuturor mesajelor pe care mi le-ați trimis » sau « Am primit mesajele tale și îți mulțumesc ». Ce comunică astfel de mesaje? De exemplu, dacă eu le-am trimis patru mesaje, pluralul din răspuns îmi spune că au primit cel puțin două dintre ele, dar atâta tot ; și nici măcar nu aflu pe care dintre ele le-au primit. Sau la telefon : « Tot eu sunt, Virgil ». Sunt obligat să-i adun din memorie pe toți Virgiii care mi s-au perindat în viață. Mereu ne întâlnim cu aceasta presupuziție falsă, conform căreia interlocutorul se află în posesia a tot felul de informații pe care de fapt le ignoră sau care nu se mai află actualizate în memoria sau atenția sa. Chiar în această dimineață de 25 ianuarie, televiziunea ne asaltează cu tot felul de abrevieri, de sigle, este stigmatizat STS-ul și mi-a trebuit mult timp să aflu că este vorba de Serviciul de Telecomunicații Speciale, dar nu mi-e deloc clară semnificația lor. Mii de instituții, organizații, firme etc. sunt denumite prin sigle care rămân pentru cei mai mulți secrete.

Tot felul de vedete de duzină sunt identificate prin prenumele lor de alint, ca în Tanța și Costel a lui Băieșu. Până unde poate merge această falsă presupuziție rezultă din pățania căreia i-am fost victimă zilele trecute. Intru într-un magazin alimentar. Ajung la casierie, pun pe tejghea mărfurile pe care doream să le cumpăr și sunt apostrofat ferm cu întrebarea: «Ați completat formularul? » Exprimându-mi nedumerirea, casiera mă întreabă cu suspiciune: «N-aveți șapte clase ? » În acel moment, disponibilitatea mea pentru glumă devine manifesta și răspund : « Ei, aici m-ați prins. În clasa a VI-a nu mi-a mai plăcut școala și n-am mai apucat s-o fac și pe a șaptea », la care casiera se adresează celor aflați în așteptare: «Vă rog, cineva cu carte să-l ajute pe nenea să-și completeze formularul ». Dar atunci am explodat: Despre ce formular este vorba? » Am aflat astfel că unul din produsele pe care eu le alesesem pentru a le cumpăra se afla în regim de promoție, dar pentru aceasta trebuia completat un formular și lipite niște timbre, presupuse a fi fost obținute din cumpărături anterioare. Când am spus că nu am acele timbre, casiera nici n-a mai vrut să stea de vorbă cu mine.

Începutul de an a adus în atenția unor televiziuni particulare tot felul de experți în viitor, a căror prestație este de un considerabil humor involuntar. Abundă semnalări de tipul «confruntare cu o dilemă», «suprize de toate felurile», «unele lucruri trebuie reluate de la început», «risc de dezechilibru emoțional », « instabilitate energetică », « situații imprevizibile », « fericire aparentă », « ghidați-vă după intuiție », « faceți daruri fără așteptări », « reacții nervoase exagerate » și multe altele de același fel, după zodii. Dar orice minte cât de cât educată își dă seama că astfel de descrieri se potrivesc oriunde, oricând și oricui. Prezicătoarele se prevalează de pretinse calcule (matematice!), de tot felul de hărți pe care le arată cu emfază și îți vine să le plângi de milă persoanelor de televiziune (pe care, pentru a le proteja, nu le vom nominaliza, dar vreau să cred că a fost vorba numai de televiziuni particulare), care acordă atenție acestor elucubrații; după ce le-am văzut în aceasta ipostaza, greu îmi vine să le mai acord vreun credit. Astrologia și-a trăit de mult traiul și a părăsit scena încă în urmă cu câteva sute de ani, locul fiindu-i preluat de astronomie. Dar astronomii sunt chemați la televizor foarte rar. Spre cinstea ei, televiziunea publică nu acordă atenție astrologilor (dar o făcea până în urmă cu vreo doi-trei ani).

O sursă inepuizabilă de humor involuntar se află în folosirea limbii române și de aceea mi-am început aceste considerații cu astfel de exemple. Pe pereții unor școli am văzut prezentări ilariante de pseudo-definiții ale unor noțiuni de gramatică sau de literatură. Dar și în DEX (Dicționarul explicativ al limbii române) am găsit definiții ilariante, de exemplu, ale unor noțiuni de matematică. La cuvântul algebră, prima definiție (versiunea on line este următoarea : « teorie a operațiilor privind numerele reale (pozitive sau negative) sau complexe și rezolvarea ecuațiilor prin substituirea prin litere a valorilor numerice și a formulei generale de calcul numeric particular » - o perlă de lipsă de sens. În altă ordine de idei, ce putem înțelege din declarațiile unor politicieni care, fără jenă, spun azi exact invers față de ce spuseseră ieri ? Un spectacol trist l-au oferit unele televiziuni în programul de Anul Nou, când s-au bazat în primul rând pe producțiile humoristice ale anilor 60, 70 sau 80. Să te prevalezi, în deplină libertate, de humorul practicat în vremuri de dictatură, fără a echilibra aceste reluări cu producții humoristice proaspete, generate de actualitate, este un semn de sărăcie, de criză a humorului.

Pe un canal de televiziune ni se repetă mereu că «sărbătorile sunt magice», numai că acest magic slogan era sabotat de chiar contextul în care apărea: nu se vorbea decât de mâncare, de modul de tranșare a porcului și de «ce punem pe masa de Crăciun sau de Anul Nou ».

Să nu mai vorbim de avalanșa de superstiții dintre cele mai caraghioase, ca de exemplu, dacă faci cutare lucru în prima zi din an o să-ți meargă bine sau rău sau mai știu eu ce. A face un talmeș-balmeș din tradiții dintre cele mai frumoase și superstiții dintre cele mai stupide, iată o sursă considerabilă de humor involuntar, dar un humor amar.

De ce este humorul în criză în România? Din cauză că el presupune cultură, cu cât ești mai cult, cu atât disponibilitatea la glumă, la ironie, la humor este mai mare. Mai este în criză pentru că disponibilitatea la humor presupune o stare de relaxare, de bună dispoziție, lucruri care nu sunt pe toate drumurile la noi.

Educația școlară și educația în familie confundă de prea multe ori seriozitatea cu gravitatea. Nu se înțelege că starea de relaxare pe care o presupune procesul autentic de învățare nu se poate lipsi de ingredientul bune dispoziții, de practica ironiei și autoironiei, a glumei. Râsul este un simptom de sănătate și ar trebui să-l stimulăm. Humorul este o treabă foarte serioasă.

(N.a.: Acest text este o parte din ceea ce ar fi trebuit să fie prestația mea la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, 25 ianuarie 2014. Viscolul m-a împiedicat să fiu prezent acolo).

►► Despre ediția a VII-a invitații și-au scris, la cold, (chiar dacă viscolul încă nu contenise, dar ei ajunseseră acasă după numeroase peripeții la întoarcere) impresiile în finalul acestei antologii. Se disting, dintre toate, cele ale doamnei Lucia Olaru Nenati, care, de fapt, au luat forma unui articol publicat. Îl reproducem integral mai jos.

Cântând Hora Unirii la Mizil, în inima Codului Roșu Dr. LUCIA OLARU NENATI, Botoșani

S-a întâmplat să mă aflu exact în epicentrul Codului Roșu, căci vorba aia, parafrazată după Cronicar și atât de valabilă azi: “Bietul om sub ...Coduri”. De ce m-am aflat acolo? Dând curs invitației de a participa și la cea de-a VII-a ediție a Festivalului internațional de poezie și epigramă “Romeo și Julieta la Mizil” cel care, excepțional organizat, la Liceul “Grigore Tocilescu” din Mizil, (prin osârdia și armonia a trei oameni inimoși: profesorul Laurențiu Bădicioiu, directorul liceului prof. Victor Minea și primarul Emil Proșcan) a crescut an de an, ajungând în acest an să numere mult peste 500 de concurenți din 18 țări și circa 2500 la toate edițiile, așa încât juriului

i-a fost foarte greu să «stăpânească» acest val de aspirații dar se pare că a făcut-o corect și de astă dată.

Prezența mea la Mizil s-a legat dintru început tot de același motiv pentru care m-am aflat și în atâtea alte locuri din țară și nu numai: Eminescu, mai precis, existența unui «nepot eminescian comun». Acesta a fost colonelul Gheorghe Eminescu, nepot al poetului, fiul fratelui său mezin Matei, trăitor și el un timp la Mizil. L-am cunoscut și am colaborat cu Gheorghe Eminescu în perioada când realizam muzeul de la Ipotești și de la care am dobândit pentru acesta nu numai avenite sfaturi și sugestii, dar și diferite obiecte, cărți, documente etc.; l-am invitat la simpoziunile eminesciene care se organizau pe atunci când inițiam Zilele Eminescu, dar mai ales, m-am bucurat de prețuirea, de elocința, de cultura și întinsa lui experiență de viață în care, la loc de cinste, se aflau amintirile sale de familie. Între aceste amintiri se regăseau și cele de la Mizilul unde a copilărit, el fiind, după mamă, nepot și legendarului primar al aceluia oraș, Leonida Condescu. Evocarea lui, dar și, în genere, a personalității eminesciene, a fost un motiv pentru care m-am aflat adesea pe lista invitațiilor, alături de nume importante ale arealului românesc care au participat în timp la aceste ediții: acad. Solomon Marcus, acad. Eugen Simion, acad. Nicolae Dabija, acad. Vasile Tărășeanu, Mircea Ionescu Quintus, Ștefan Cazimir, Corneliu Leu, Daniel Cristea Enache, Sorin Roșca Stănescu, Victoria Milescu, Elis Râpeanu, Ecaterina Andronescu, George Corbu, Corneliu Berbente, Gh. Stanca, Mircea Dinescu, Titus Vâjeu, Efim Tarlapan, Alexandru Mironov, Dan Mircea Cipariu, Daniela Vlădescu, Mircea Vintilă, Vasile Larco și atâția alții. Dar nu numai acesta a fost motivul legăturii mele cu acel festival, ci și acela că numele său venind de la piesa mizileanului Gheorghe Ranetti (vestit în epocă și prieten cu Caragiale), s-a întâmplat ca această celebră piesă să cunoască cea mai reușită și apreciată intrupare scenică aici, la Botoșani, în anul 1987 când, în calitate de directoare a Teatrului „Eminescu”, am avut curajul să-i încredințez partitura ei actorului Mihai Mălaimare care și-a făcut în acest fel debutul regizoral ce avea să-i aducă apoi atâta succes. Un excelent rol a jucat aici Dan Puric, dar și Roxana Ionescu ca și Viorica Vatamanu, Doru Buzea și Jean Apostoliu, cel care făcea un admirabil travesti, încât, per total, piesa a fost unul dintre marile succese ale acelei etape.

Am dăruit Mizilului afișul aceluia spectacol, admirabil realizat de către scenograful Mihai Pastramăgiu și de atunci acest afiș, înrămat și cinstit ca o cadru sacră, a devenit emblema perenă a edițiilor festivaliere.

În acest an a trebuit să-mi încep însă discursul spunând că prin aceste intemperii manifestarea capătă un aer eroic ce ne amintește că suntem totuși Țara Meșterului Manole și nu a Meșterului Manele! Căci, într-adevăr, toți cei ce am reușit să ajungem acolo am cunoscut oarecum eroismul Anei lui Manole în străbaterea viscolului care i-a împiedicat pe mulți dintre invitați să ajungă. Acest turbion alb ne învărtețea ca pe niște frunze și ne lua literalmente pe sus, orbindu-ne cu totul, mașinile derapau și se înfundau și a fost o adevărată problemă să ajungem de la hotel la liceu, drept care deschiderea festivă a și întârziat considerabil. La întoarcere am trăit spaima de-a nu putea ajunge acasă, începând cu faptul că nu puteam afla informațiile elementare de la nici un telefon și tot Laurențiu Bădicioiu, alias „Argint Viu”, a fost acela care a pedalat personal pe bicicletă prin nămeți până la gară ca să afle prețioasele informații sine qua non.

Am stat apoi prin gări și în trenuri sine die, copleșiți de aglomerația oamenilor care-și lăsau mașinile în troiene și erau fericiți să încapă pe un crâmpel de loc în tren; am străbătut țara prin inima viscolului în exact acele ore în care aflam de peste tot că suntem în miezul Codului Roșu, reușind să ne strecurăm ca prin urechile acului cu un pas înaintea lui; am văzut prin geamurile înghețate ale trenului acel peisaj siberian care a decis cursul istoriei și în vremea lui Napoleon și în aceea a lui Hitler ale căror obsesii de conchistadori au îngropat atâtea vieți tinere în lupta inegală și tragică cu nămeții, ale căror spaime le trăiam parcă și noi acum. Dar eu m-am numărat printre norocoși căci alții, de pildă, desantul de la Constanța, în frunte cu laureata Mihaela Meravei, a înconjurat îndelung geografia înghețată a patriei până să ajungă acasă într-un foarte târziu. Alții au rămas acolo, la liceul din Mizil care și-a prelungit statutul de instituție culturală de

până atunci cu acela de instituție de asistență socială, adăpostind, hrănind și încălzind pe cei lipsiți de puțința de-a se deplasa.

De altfel, în tot acel timp ospitalitatea gazdelor a fost impecabilă, dar nu la modul rece și protocolar, ci într-un fel cald și apropiat care făcea ca oaspeții să devină treptat membrii unei familii venite la rudenie în ospetie. Și asta începând cu seara zilei de 24 ianuarie 2014 când aceștia au început să sosească și să fie invitați să uite de inconfortul lungii călătorii în fața unor ciorbe aburinde. Dar, mai ales, acea seară a fost mai mult decât o agapă cordială, a fost un adevărat banchet în sensul platonician, în care mobilitatea și agerimea spiritului a făcut ca aerul încăperii să scânteieze de strălucirea epigramelor atâtor maestri ai epigramei românești – zice-se că neegalată niciunde! – încât râsul și bucuria participării la un adevărat regal de spirit și vorbe de duh contracara cu totul spaima vijeliei de afară. Și pentru că se aflau acolo maestri ai epigramei din ținuturile românești secționare de către râul Prut, dar uniți prin agerimea minții, spiritului și aspirației spre comuniune și pentru că, pe nesimțite, am observat că doar pentru un sfert de oră ne mai aflam în Ziua Unirii Principatelor, atunci când am fost provocată și eu la cuvânt, după ce am rostit cele de cuviință, mi-am provocat companionii intonând începutul vechii și cunoscutei Hora Unirii. M-au urmat toți cu entuziasm, energie și convingere și așa ne-a găsit bătaia miezului de noapte: cântând din tot sufletul Hora Unirii în mijlocul Codului Roșu, fără să ne oblige la asta nici o împrejurare oficial-formală, la Mizil, un oraș mic dar cu suflete atât de mari.

EDIȚIA A VII-A, „EROICA” FOTO-FLASH-URI

Penei mele

Meschină pană-a cinci parale,
Mă-nchin smerit puterii tale.
Din aripa de găscă ruptă,
Ești cea mai bravă spadă-n luptă.
Puterea ta este grozavă:
Ești și balsam, ești și otravă!

George Ranetti

Caricatură de Neil K. Kempell, Anglia

SECȚIUNEA EPIGRAMĂ

FLORIAN ABEL, Grindu, jud. Ialomița
Marele premiu „George Ranetti”

Imposibilitate

Prin stepa rece,-n viscole brăzdată,
Sau prin furtuni de jar ce-l înconjoară,
Mizil nu va renaște niciodată,
Deoarece nu a-nvățat să moară.

Proverberații

„Cine fură azi un ou”
Zice-o vorbă populară,
Va continua cu-n bou
Și va isprăvi cu-o țară.

Învingem

Spre țelul nalt, la care-ajung
Puțini, prin luptă-nverșunată,
Răzbatem, cât ar fi de lung.
De-o fi să ne urnim odată!

Drumul

Chiar dacă drumul efemer
E greu și nu știi unde duce,
În față ai mereu un cer,
Cât timp în spate ai o cruce.

GHEORGHE BÂLICI,
Chișinău
Premiul „Grigore
Tocilescu” ex aequo

Orașul Mizil

Mizilul e oraș vestit
Ce între-atâtea e vedeta,

Fiindcă-n el s-au întâlnit
Romeo și cu Julieta!...

Parlamentarii

Nu vreau să-i critic, nici să-i sap,
Dar, după ce-i alegi prin vot,
La ei durerile de cap
Imediat se mută-n cot!

Săracul la mare

Sărmanul cel cu zile triste,
Făcând doar baie de nămol,
Ar fi ajuns și la nudiste...
De nu era cu fundul gol.

Stai să-ți spun

Voi fi eu fire cam trăsniță,
Dar mie-mi pare că, prin ani,
Mai multă lume-ar fi cinstită,
De-ar câștiga din asta bani!

ELIS RÂPEANU,
București
Premiul „Grigore
Tocilescu” ex aequo

Informația

Din naștere, mizileanul
Știe că, în lumea-ntreagă,

Gura o închide banul
Și tot banul o dezleagă.

**Unui doctor care s-a oferit
să-mi plătească volumul de epigrame**

Mi-ar face doctorul safta
Și întâmplarea-ar fi spre bine
Că prima dată-n viața mea
Un doctor m-ar plăti pe mine.

Verdict beton

Pe drept verdictul este dat,
Fiind respinsă ipoteza:
Alesul nu a plagiat,
Ci omul care-i scris teza.

Nepotul despre duelul epigramatic

Eu cred că bunicuțul minte
Când în dueli ia viteză
Și zice „dinte pentru dinte”
Că nu se-ndură de proteză.

LAURENȚIU GHIȚĂ
București
Premiul
„Agatha Bacovia”

La Verona

Din multele unghere-ale
planetei,

Sosesc turiști, cu mii și milioane,
Spre a vedea balconul Julietei,
Visând, de fapt, la ale ei... „balcoane”!

Cauza reală a tragediei „Romeo și Julieta”

Cercetători britanici au lămurit planeta
Și, dublei sinucideri, găsit-u-i-au mobilul:

Ei, nefiind în Schengen, Romeo și Julieta,
Au fost întorși din vamă și n-au văzut Mizilul!

De ce vorbim de-o tragedie

E-o mare tragedie și lacrimi curg cu tona,
Nu pentru că-i omoară, pe toți, maestrul Will,
Ci pentru că-i mutată sceneta, din Verona,
Și-adusă de Ranetti, la țară, la Mizil!

„Mort”, între vii

Ranetti-a dovedit, fără efort,
Că, printr-al său procent de tragedii,
Mizilul e-un oraș aproape mort,
Deși se află-nconjurat de vii!

FLORIN ROTARU,
Buzău, jud. Buzău
Mențiune

**La uzina de armament
de la Mizil,
speranța moare ultima**

Chiar de-au fost casate, dezmembrate,
Tancuri și mașini și șenilate
S-o găsi, pe cinstea mea vă spun,
Un măgar să tragă vreun tun...

Dragostea trece prin stomac

Îmi e sau nu îmi e pe plac,
Iubirea trece prin stomac,
Că, iată, m-am îndrăgostit
Și, Doamne, câte mai înghit...

Soția poetului

Ea crede că-i un simulacru
Talentul lui și o intrigă,
Deoarece la focul sacru
Nu poți să fierbi o măcăligă.

Unei prietene ecologiste

Fiind copilă, ea visa
Că animale va salva
Și-un dobitoc tot a salvat
Fiindcă nu s-a măritat.

EFIM TARLAPAN,
Chișinău
Mențiune

Orașului Mizil

Neglijându-mi harul, stilul,
Nu m-a premiat Mizilul,

Fiindcă-am spus, că-i multă cale
Până-a fi ca... Haimanale!

Teiul

La Eminescu versu-mi place,
Dar și-acel tei nemuritor,
Căci știu: nicicând nu se va face
Din ramu-i... coadă de topor.

Așa-i la medic...

Un om la medic a intrat
În geacă scumpă îmbrăcat
Și a ieșit, dar fără geacă-
(Așa-i la medic... Te dezbracă!)

Gayy

Cu gay în spate nu e viață,
Atacă dosuri, vechi și noi,
De-aceea U.E.-i scoate-n față
Și îi plasează pe la noi...

ICA UNGUREANU,
Buzău, jud. Buzău
Mențiune

„Rarități”

În toată lumea nu găsești,
Nici la bucată, nici la chil,

Fetițe dulci ca-n București...
Și nici oțet ca la Mizil!

În casa oricărui român

Iată, a sosit Ignatul,
(Scurt răgaz de bucurii)
Când pe masă vezi cârnatul-
Foarte lung... de datorii.

Calvarul unor liceene

În bibliotecă, ele
Nu vor timpul să-și omoare,
Cărțile fiind prea grele,
Pentru minți așa ușoare.

Tabieturile unui parlamentar (apropro de sloganul „... respectați mesele principiale ale zilei”)

Produs al unei lumi selecte,
Chiar dacă vremurile-s grele,
E predispus să le respecte...
La un hotel de patru stele.

IULIAN GOHOR,
comuna Gohor,
jud. Galați
Mențiune

De sub șenilele tranziției

Uzină de-armament avea Mizilul
Și alte fabrici unde-aveai ce face,
Dar între timp li s-au aprins fitilul,
Și-n locul lor e liniște și...pace.

De ce nu demisionează președintele

O navă în derivă-i România,
Fug mulți din ea, văzând-o cum ia apă,
Doar căpitanu,-i cere datoria,
E ultimul care pe el se... scapă!

Bogații și marea masă

Cîțiva bogați și-arată opulența,
Pe masa lor expusă e cu fală,
Ei fac în țara noastră diferența,
În timp ce marea masă-i tot mai goală!

Productivitatea romilor

Doar o vorbă aș aduce
Despre romi, să n-am bucluc:
Bine-ar fi de-ar și produce
După cum se...reproduc.

CEZAR DUCA
Mențiune

Problema câinilor
comunitari

Spui că sunt câini prea mulți, amice?
Eu, totuși, te voi contrazice.
La cât se fură pe aice,
„Sat fără câini” avem, aș zice.

Festivalul din Mizil

Cum de nu vii bătrâne Will
La festivalul din Mizil ?!
Există multe argumente-
Te-ai întâlni și cu... Berbente!

Tip de parlament

Eu spun că nu e rău deloc
S-avem un parlament legal
De tipul unicameral -
Ar fi toți hoții la un loc !

Istoricul Neagu Djuvara susține
că dinastia care a întemeiat
Țara Românească era de origine cumană.

Primii domni au fost cumani,
Ne-a-nvățat Neagu Djuvara.
De atunci s-a schimbat țara-
Acum domni sunt cei cu bani.

GHEORGHE GURĂU
Galați, jud. Galați
Mențiune

Mizilul de ieri
și de azi

A spune azi găsesc cu cale
Că la Mizil e vechi un-doiu'
Ranetti și Caragiale...
Dar nou... Proșcan și Bădicioiu.

Cui pe cui se scoate
(din ciclul politica la două capete)

În parlament *savanți* destui
Dezbat problema unui cui
De-o lună ține confruntarea
La care cap să pună... floarea.

Vreme trece, vreme vine
(din ciclul politica la două capete)

O *bună* vreme am trăit
Sub cizma de la Răsărit
Azi ignorând pe cel de sus
Luat-am drumul spre... apus!

Promisiuni cu iz... electoral
(din ciclul politica la două capete)

Ales să fiu și vă promit că-apoi
Vă voi scăpa de multele nevoi
El de nevoi nu i-a scăpat de fel...
Atâta doar că s-a scăpat pe el.

ALEXANDRU
OLTEAN,
Bistrița,
jud. Bistrița-Năsăud
Mențiune

Propunere – Romeo și
Julietta vin pentru a

șaptea oră la Mizil!
Cum la Mizil au tot venit,
Vă-ntreb pe toți confracții mei:
N-ar fi momentul potrivit,
Să vină și la ...Țândărei ?

Scrisoare de la Parlamentul European
către Guvernul României

Întregul parlament se zbate
Să fie sprijin pentru voi-
Aveți deplina libertate,
Să faceți... doar ce spunem noi!

Accident

A-nțeles dintr-o privire,
Soacra șanse nu mai are...
La așa nenorocire,
Bucuria-i foarte mare!

Tendințe noi

E-n dragoste totală relaxare
Că nu știi ce tendință mai primează...
Azi nu contează că nu-i fată mare
Nici că nu-i fată, nu prea mai contează!

VASILE MANOLE,
Galați, jud. Galați
Mențiune

Omagiu (madrigal)

În „Zi solemnă la Mizil”,
Eroilor celebrei drame,
Le-aș ridica, de-aș fi edil,

Un monument din epigrame.

Arc peste timp în Parlament

Așa ne-a mai crăpat obrazul,
Că-n fiecare săptămână,
Colegul lui Mihai Viteazul
Tot iZGONEA limba română.

„Deschide poarta, creștine”

Am deschis-o larg, vezi bine,
C-așteptam colindători
Și-am rămas acum vecine,
Fără porc de sărbători.

Optimistul

Când voi scăpa de datorii,
Voi căpăta un nou statut...
M-așteaptă multe bucurii,
C-abia aștept să mă-mprumut.

LIVIU SERGIU
MANOLACHE
Bergamo, Italia

Mizil – orașul de pe
Paralela 45 grade N

Mizil, orașul-citadelă,

De farmec și noblețe plin,
Vin din Tohani, pe Paralelă,
Te cânt, te laud și mă-nclin.

Unuia care practică joggingul

Îi admir pentru voință;
Merge foarte mult pe jos,
Cu o singură dorință:
Vrea să moară sănătos!

Nu mai beau

Să n-aud de băutură;
I-am găsit o hibă nouă:
Dacă beau o picătură,
Văd în loc de-o soacră, două!

Din experiență

Am muncit de toate,-aș spune-
Așadar, vă dau un sfat:
Toate muncile sunt bune,
Dar mai bine e... la stat!

ȘTEFAN AL SAȘA,
Câmpina

Contribuții

Expresul la Mizil n-o să
oprească,

Dar cu-al epigamiștilor aport,
(Și-ntreaga lume va rămâne mască),
Se va deschide-aici aeroport!

Injectii de criză

Era atât de slab săracul
Când de la terapie-l scoase,
Că n-avea mușchi să bage acul
Și îi făceau... intraosoase.

In vino veritas

Proverbu-acesta îl respect,
De-aceea vinu-l beau întruna,
Și cauza v-o spun direct:
Justițiar urăsc minciuna.

Edilitară

Pe strada mea-s atâtea gropi
Că în curând n-am să mă mir,
Cu patos, un sobor de popi
Au s-o transforme-n cimitir.

VALI SLAVU,
Vulcan, jud. Hunedoara

**Festivalul
„Romeo și Julieta”,
la a șaptea ediție**

Festival vestit,
Cu ținută-aleasă,

Are, în sfârșit,
Șapte ani... de-acasă!

Unui absolvent de liceu

El nu s-ar mulțumi, nicicum,
Doar cu liceul să rămână,
Când facultatea-i peste drum,
De nu i-ar fi și peste mână!

Crește rata șomajului

Pe zi ce trece, -n România,
O ducem tot mai greu cu toții
Și-atât de mare-i sărăcia,
Că intră în șomaj și hoții!

La shopping

La shopping, merg prin mall, ades,
Să vadă lumea că-s în trend,
Iar, după-un raid pe-acolo, ies
Și mă-nnoiesc la... Second hand.

PAVEL LICĂ, București

Geneza Mizilului:

La-nceput a fost Cuvântul
Ce-a făcut totul cu stil,
Dar văzând că-i trist
pământul,
A creat râsu-n Mizil!

Javre:

De javrele de pe maidan,
Mai scapi în cazuri critice,
Dar n-o să scapi în niciun an
De javrele politice.

Criza:

Criza este dar ceresc,
Fiindcă-aduce bani cu carul
Celor ce din greu muncesc
Precum popa și groparul!

Potentăți:

Deputații-s grei,
Că au tot ce vor,
Au și dumnezei:
Dumnezeii lor!

CLAUDIU CONȚEVICI,
Constanța

Membrilor juriului de la Mizil

Chiar dacă îmi veți da doar note
Modeste, nu voi fi mâhnit,
Și nici, ca-n vremi fanariote,
Nu voi striga: -Sunt... mizilit!

Preotul Ștefan Coșa din Somușca (Bacău) I-a bătut pe enoriașul Martin Pruteanu cu o bătă de baseball

De ești bețiv, curvar, ateu
Sau hoț, te bate Dumnezeu.
Dar, pân's-ajungi la cele sfinte,
Te bate popa înainte.

Soluție... economică?

Cu hărnicie, fetele făcură
Trotuarul și șoseaua de centură.
În felu-acesta, ele dau dovadă
Că pot să facă și-o autostradă.

Telenovela Bahmușanu- Prigoană, în manieră coșbuciană

„Și dac-a fost pețită des,
E lucru tare cu-nțeleș”...
Dar nu pricep, cu niciun chip:
De ce-o pețește-același tip?

DAN NOREA,
Constanța,
jud. Constanța

Madrigal
- acrostih adresat
domnului Bădicioiu

Inimos precum un duce,
Zice despre madrigal:
Invitație v-duce
La un mare Festival.

Preludiu modern

Când cu mândra, pe imaș,
Fanta să-i atingă vru,
Îi răspunse dragălaș:
- Întâi cardul și-apoi tu!

Bărbații sunt niște păcătoși

Statistici pline de temeii
Redau concluzii reci, lucide:
Ajung în rai mai mult femei...
frigide!

Veste tristă

Vreau o urnă funerară,
Tocmai am aflat năpasta,
Cică un vecin de scară,
Azi, în lift, mi-a ars nevasta.

IOAN TODERAȘCU,
Costești, jud. Vaslui

**Festivalul „Romeo și
Julieta la Mizil”
împlinește șapte ani**

Un festival frumos, de toată fala,
Dar despre care-mi vine tare greu
Să cred că va începe mâine școala,
Când de atâția ani e la liceu!

Parlamentarii, promisiunile și gerul Bobotezei

Cei mai mulți aleși, se știe bine,
Au obrazul gros, de-aceea sper,
Dacă nu le crapă de rușine,
Barem să le crape-acum... de ger!

La vârsta a treia...

Mă lovesc de-un fapt paradoxal
Și, firesc, pe gânduri tot rămân:
Cu cât iau mai mult Gerovital,
Cu atât mă simt și mai bătrân!

Dedublare

Cu limbile-ades ascuțite,
Se ceartă, stârnind un ciclon;
Soția și mama-s **cuțite**,
Eu, bietul, sunt **zonă-tampon...**

FLORINA DINESCU,
Ploiești

Teatrul din Mizil

Citindu-l pe Ranetti, ce-
ncântare!

Dar toate se petrec la timpul lor:
Azi Julieta,-n teatru-i plasatoare,
Iar pe Romeo-l ține de decor...

Cuplu după vreo 30 de ani

Vezi pe fața lor uimirea,
S-a-ntâmplat cum n-au sperat
Că-și trăiesc și-acum iubirea
Ca și-atuncea, separat!

Miracol

A fost cândva din cei cumiți
Apoi, treptat, s-a cam pierdut.
Se știe c-a avut părinți...
Și totuși, *bani l-au făcut!*

Pentru unii, școala-i grea

În școli, problema e de bani:
Sunt azi elevi ce n-au caiete
Fiind atâta de sărmani
Că scriu pe laptop, sau tablete...

DANIEL IANCU,
comuna Ovidiu,
jud. Constanța

De Crăciun,
fără Hrușcă

Hrușcă n-a venit de supărare
Iarna asta-n țară, lucru cert,
C-a găsit bilet doar în picioare,
La Ștefan Bănică, la concert.

Soacrei mele, with love

Iubită soacră... uite, vezi pistolul?
Îți dau un sfat menit să te ajute:
Când beau și joacă la TV „Petrolul”,
Mai bine taci... să nu te dau pe „mute”!

Declarație pentru viitoarea mea soție... din Mizil

Ești un înger, ești o floare,
Tu, ești vieții mele... axa!
Vino, raza mea de soare...
Fii ... salteaua mea „Relaxa”.

Dilemă

Oare-n Mizil, mă-nțreb de-o vreme-ntruna,
Expresia „a îmbuca un pic”
E cunoscută? ... căci nu-ntotdeauna,
Înseamnă... „a servi un mizilic”.

DORU MELNIC
Iași, jud. Iași

Iarna la Mizil
În iarna asta-i veselie...
Mizilul e (precum se știe),
Plin de umor și poezie...
Că uiți pe loc, de sărăcie...

Unor „pipițe”

La noi sunt sute de „vedete”...
Le vezi pe orișicare post :
Roșcate, blonde sau brunete...
Doar cu talentul, stau mai prost...

Școala politrucă

La școală nu mi-a prea păsat
De adunare sau scădere...
Dar, cel mai simplu-am învățat
Doar : „ridicarea la putere”...

Integrala politicianului

Eu integrale-am învățat
Și la nimic n-au folosit...
Doar în politica de Stat :
Minciuni „tinzând spre infinit”...

NICOLAE STANCU,
Iași, jud. Iași

Capitala râsului

Prin Mizil de treci e-o fală
Și vă spun că nu-i un fâs,
Că-ntr-o zi e capitală,

Chiar de-i una... cam de râs.

Unor pseudoepigramiști

Mulți afirmă-nu dau nume-
Un catren că-i epigramă,
Însă eu, smerit le-aș spune:
Nu faci aur din aramă!

Microbiștii

Adunați pe stadioane,
Fluturând a lor simboluri,
Au pancarde și blazoane,
Iar în cap doar... multe goluri.

Democrația

S-a'mpărțit Democrația,
Într-un mod cam riguros;
Pentru Demos, sărăcia,
Pentru Crat... ciolan de ros!

**IOAN PETRU
GÂRDA, Cluj-Napoca**

Festivalul și Tohanii

Poeți, ziariști însemnați
Și membri din Academie
De-un gând la Mizil sunt
mânați:
Cultura. A viței de vie...

Când trimiți catrene unor prahoveni...

La poante musai să insiști:
Eu am muncit pe deșelate
Că m-am gândit că-s petroliști
Și vor catrene rafinate.

Epitaf

În cripta mare cât o hală,
E-ntins, în greu sicriu de prun,
Un senator ucis de-o boală
Ce nu știa că e imun.

Sfatul preotului

„De vrei s-ajungi în Rai, ca mine,
Iubește-l pe vecin, insist,
La fel cum te iubești pe tine!”
O fac, eu nu sunt egoist...

**JANET NICĂ,
Ostroveni, jud. Dolj**

Apel specific

De la Vișeu la Timișoara,
De la *Mizil*, de la Urlați,
Epigramaști din toată țara,

Uniți-vă... să vă mâncați!

De mirare

Se miră lumea de Vasile
Că a răcit și ia pastile:
Cum, Doamne, iartă, a răcit,
Când fu, de-o viață-*mbrobodit?!?*

Adeverire

A furat, pe stradă, *ceasul* unei fete
Și, închis, de gratii își turtește nasul...
Ilustrând zicala, clar și pe-ndelete:
Nu aduce anul ce aduce... *ceasul!*

Ciudățenie

Se întâmplă multe drame-n
Facultăți și-ntreb lucid:
Cum de *pică* la examen,
Dacă e un tip... *solid?*

**NICOLAE PEIU
Iași, jud. Iași**

Festivalul Internațional „Romeo și Julieta la Mizil”

Ți-am plâns îndrăgostiții mare Will,
Îndurerați de vechea tragedie
Și-am lăcrimat puțin și la Mizil,
Dar, pentru haz, umor și veselie.

Tradiție păstrată

Dând ca bunicile din coate
Când tricotau mănuși, jerseuri
Și astăzi poți vedea nepoate,
Dar... butonând la sms-uri.

Bunăvoință

Eu străduindu-mă mereu,
Cu Păstorel să semăn vreau,
Și cum cu scrisul e mai greu,
Încerc măcar ca el să... beau.

Cardul de fidelitate

Soața ar putea să-mi dea
Un card de fidelitate,
Căci primesc la vârsta mea,
Doar oferte... expirate.

NAE BUNDURI
Braşov, jud. Braşov

„Vedi ... e poi muori”

Citind cu multă conştiinţă,
„*O zi solemnă*” - mi dă fior
Şi chiar o nobilă dorinţă:

Să văd Mizilul ... şi să mor!

Nici copacii nu mor egali

Copacii nu au dreaptă parte
Căci dau, la moarte, prin reţetă:
Cei “tari” ... hârtie pentru carte,
Cei „moi” ... hârtii de toaletă!

La viitoarele alegeri

La noi alegeri meditez
Ca soarta s-o schimbăm un pic,
Iar dacă şi eu candidez,
Promit ... că nu promit nimic!

Metehne politice

Politic ne-am schimbat enorm
Dar la păreri mai vechi rămân:
Avem şi demnitari ce dorm...
La umbra **trucului** bătrân!

NICOLAE CĂRUCERU,
Piatra-Neamţ, jud. Neamţ

Neîmplinire

La festivaluri de umor
Întotdeauna sunt prezent,
Dar precizez: ca spectator,
La restul n-am abonament!

La Mizil

Când văd, umăr lângă umăr,
Sutele de concurenţi,
Mai că-mi vine să mă număr
Printre primii... la absenţi.

Nehotărâre

Eram nehotărât: să mă înscriu
La epigramă sau la poezie?
Idea bună mi-a venit târziu:
La premiu dacă mă puteam înscrie!

Caracteristică

De pe când eram copil
Am un dat al meu, specific,
Astfel că şi la Mizil
La „şi alţii” mă clasific.

VIRGIL IŞTOC,
Quebec, Canada

Epigon

Muza mea, un pic mai
sumbră,
La Mizil n-a luat confetti

Şi m-a pus din nou în umbră.
Umbra lui George Ranetti.

Părerea prostului

Să-ţi testezi eficienţa
Şi să-ţi meargă toate strună,
La ce bun inteligenţa
Când memoria ți-e bună!

Epitaf unui veşnic fugar

I-au pus o lespede mai grea,
Temându-se, în mintea lor,
C-odată numai s-o scula
Şi-o lua-o iarăşi la picior!

Unui cuplu certăreţ în prag de ruptură

Nu mai formează un întreg,
Da’ şi merită prea bine soarta,
Căci ştim că ei nu se-nţeleg,
Fiind prea ocupaţi cu cearta!

VALERIA MOROȘAN
Vatra-Dornei,
jud. Suceava

Fraților politicieni
de pe cele două
maluri de Prut

Orice român de bine se gândește
Cum că frăția n-o luați în șagă.
Ciolanul de-l veți împărți frățește,
Ne-om procopsi și noi c-o țară-ntreagă.

La probă

-Cum arăt? Mă-ntreabă ștregărește.
Eu privesc uimit și o ascult.
Râde, se admiră, se rotește,
-Ce să zic, arăți...destul de mult!

Captură... mai la îndemână

Pescarul meu se laudă cam tare,
Că prinde fâțe,-umbrene, albioare.
Dar în juvelnic, strânsă ca-ntr-o cușcă,
Văd doar o amărâtă de... babușcă.

Poveștile se mai schimbă...

Julieta e cu altul !
Iar Romeo, fin, gentil,
A ajuns azi răsfățatul
Fetelor de la Mizil.

ION MUȘAT, București

Competiție târzie

Cu... Romeo nu am treabă,
Julieta mea-i o babă,
Iar Ranetti cel "voinic"
Pentru mine-i Mizil... ic!

România

Și Eminescu-a profețit
Că, dulcea Românie,
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem și-n UE!

Facultate târzie

Acum, când ești mai în etate,
Arăți că îți plac cărțile,
Că ești și tu-ntr-o facultate,
Nu-n toate facultățile...

Parvenitul

- C-ai ajuns atât de mare,
Zău, nu știu ce să mai cred!
Care e secretul,oare?
"Șezi și cugeți?"
- Nu, doar șed! "

IONEL RITI, Brașov,
jud. Brașov

Dor

Mă mistuie febril,
De circa Șapte ani,

O foame de Mizil
Și-o sete de Tohani!

Armonie

Simți, de cum le calci în casă,
Ambianța călduroasă:
Ea nu-i iese din cuvânt,
El, atent, îi face vânt.

Alocuțiune

La o seară de cultură,
Când un sponsor a vorbit,
Doamne, ce-a mai dat pe gură!
... De-am crezut că-a râgâit.

Sistemul judiciar

Prefacerile sunt în toi,
Se schimbă legi pocnind din bici,
Justiția e-n haine noi,
Cu buzunare mult mai mici.

**GRIGORE
DOBREANU,
Târgu Jiu, jud. Gorj**

Vinul de la Tohani

Dacă bei măcar un kil
Din Merlot-ul lor de vis,
Poți să fii și la Mizil,

Dar te simți ca la Paris.

Nedumerire

Când unu-și pune mândru pirosții
Se-ntrebă toți bărbații pe la colțuri:
E căsnicia semn că faci prostii,
Ori e prostia temă de divorțuri?!?

Comuniune

Femeia, ca și Prea Înaltul
Vrea sufletu-i unit cu altul.
Dar vin bărbații și-o corup,
Întru unire ... trup cu trup.

Dilemă

De două zile parcă-s în asediu
Și vinovată-i firea femeiească:
Eu vreau să plec la Innsbruck în concediu
Nevasta vrea morțiș să... mă-nsoțească.

**MIHAI SĂLCUȚAN,
Buzău, jud. Buzău**

Sucesiune

Avându-l pe Ranetti scriitor,
Pe Tocilescu profesor
Și pe Agatha înger păzitor,
Mizilul are viitor.

Soluție

Basarabia-i durerea
Și de-o fi să fii ministru
Am să folosesc puterea
Ca să mut Prutul pe Nistru!

De sărbători

În parcări la ministere
Mașini din țară – te uimești,
Cu bidoane și panere
Ce-au „buletin” de București!

Socializare pe Facebook

Dacă e sau nu firesc
Am stat drept și-am cântărit:
Din cei mulți ce-l folosesc
Unul nu-i căsătorit!

**ANTON MURARU,
București**

**Primarul vegetarian
de Mizil**

Adept al verzei de Bruxelles,
Edilul, cu aplomb și zel
Promite, c-un proiect subtil,
Să scoată untul din... Mizil.

Dualitate

O teamă de-ntuneric, plină,
Aveam, copil și-adolescent;
Matur, am teamă de lumină,
Când văd... factura de curent.

Ofertă medicală medievală

Meșter în acupunctură,
Diagnostic retrograd,
Terapie „pe măsură”,
Doctor Țepeș, recte Vlad.

Statistică demografică

A mortalității rată,
Multe firme estimează;
În Sicilia fondată,
„Una”, nominalizează.

**GHEORGHE
BĂLĂCEANU**
Iași, jud. Iași

**Comportament preventiv
la politicieni**
(*auzind că 25% din
populație ar fi oligofreni...*)

Din patru, dacă unul nu-i normal,
Ca ăla să nu fie dintre ei,
S-a hotărât că totuși, ideal,
Ar fi... să umble-n grup de câte trei.

Cine fură azi un ou...

Să fure-un prăpădit de ou,
Greșesc profund cei care-au spus
Că se pretează doar un bou...
Un bou aspiră mult mai sus!

Invitație la mare

Sub razele fierbinți pe plaja mării,
Chiar dacă nu-s stresați ori obosiți,
Să stea sezonu-ntreg mai marii țării...
Că poate-așa-i vedem și noi... pârliti!

Concurs de epigrame la Mizil

Și la Mizil, orice s-ar spune,
Din epigramele-acceptate,
O parte-s epigrame bune
Și altă parte, premiate!

VASILE LARCO
Iași, jud. Iași

**Instantaneu de iarnă
edilitar**

„O zi solemnă”- i în Mizilul
drag

Când îți ia ochii-n zori zăpada
Și când primaru-i mulțumit în prag,
Văzând cum e ca-n palmă strada!

„Colac peste pupăză”

Se vede-un fapt ce nu-i pe plac,
Ce s-a întins ca un flagel:

Cât e românul de sărac,
Mai dă și lenea peste el.

Piatra comunismului și proverbială

Lui V.I.Lenin inima-i tresaltă
Și spune clar din „Lumea celor drepți”:
Eu singur aruncai o piatră-n baltă,
Iar azi n-o scoate-o mie de deștepți!

Nostalgie rurală

Cumplită e de-o vreme soarta,
Acele ierni demult s-au dus;
Era zăpada cam cât poarta,
Iar azi nici porți la țară nu-s!

**CĂTĂLINA
ORȘIVSCHI**
Vama, jud. Suceava

**Cu trenul pe ruta
Vatra-Dornei – București,
via Mizil**

Văd, cum mă-ndrept acum spre capitală,
Că via-i la Mizil, dar e-o greșeală
Pe-acest bilet, că eu știu de mulți ani
Că via sigur este la Tohani.

Logică

Sunt inimos, c-așa-i la noi:
Eu pe vecin l-ajut un pic
Să-i moară capra și apoi
Îi cumpăr varza pe nimic.

Poveste conjugală

O prințesă e femeia,
Dar nimic n-o s-o oprească,
Cum ea-i lacătul și cheia,
Gura-i s-o prefacă-n broască.

Gândul unui soț

Căsătoria-i loz în plic
Ori armă a nebunului,
Că la oricare mic „declie”,
Te afli-n gura tunului.

PETRE ION F.VASILESCU,
Craiova, jud. Dolj

**Oana Niculescu-Mizil pretinde că e nepoata
lui Ștefan cel Mare**

-, „Doamna Mizil posedă-n capul ei
Genele lui Ștefan, ca și Serghei !
Semnez și garantez pentru urmași –
Napoleon Întâi, Socola-Iași !”

Ucraina, România și Insula Șerpilor

Frățește, cu legal temei,
Ne-o împărțiră, Domnilor:
Ei sunt stăpânii insulei,
Iar noi – stăpânii șerpilor !

Reprezentanții noștri ? !

Au fost aleși, mai an, să-ndeplinească
În Parlament, o datorie sfântă...
Dar, cei mai mulți, persistă să trăiască
În lumea celor care... nu cuvântă !

Rugăciune de copil-A.D. 2013

-Doamne sfinte, mă rog Ție,
Fă să fiu abandonat...
Ca să scap de sărăcie
Prin America – înfiat !

EMIL BODEA
Cluj-Napoca, jud. Cluj

„Ană, zorile se varsă!”

Ai scris catrene, în neștire,
Și calambururi celor dragi

Dar, la Mizil, e-o mănăstire...
Tu, Ană, știi în ce te bagi?

Sponsorizare

Aveam tezaur și soluții
Dar noi ca noi, poveastea-i spusă,
Temându-ne de revoluții,
Am finanțat-o pe cea rusă.

Globalizare

De două mii de ani, încoace,
Când dictatorii lumii latră,
Purtăm o luptă pentru pace
De nu stă piatră lângă piatră.

Trafic.ro

De mergi la Prut, de sărbători,
Și de te uiți, în patru zări,
În locul „podului de flori”
Vezi doar podețe... de țigări.

**NICUȘOR
CONSTANTINESCU,**
București

Fiți bineveniți

Mizilul pregătit de
sărbătoare,
V-așteaptă, iarăși, umoriști,

poeți,
Talentul să vi-l puneți în valoare...
Cu o condiție-să îl aveți.

Avertisment

Te las, m-amenință consoarta Veta,
De pleci iar la Mizil la Julieta!
Ia spune-mi cine-i „Bagaboanta” aia?
Să vezi ce-i fac de-o prind pe la Strehaia!

Nostalgie

Când Moș Crăciun, jenat, s-a-nvrednicit
Să-mi vină-n prag cu sacul peticit,
Mi-am zis, servindu-l cu o țuică fiartă:
Unde-o fi Moș Gerilă de-altădată?

Rugă pentru Ioana

Mă rog pios, în fiecare seară,
S-o văd, la Nana, latifundiară,
Ca de șomaj să scap și sărăcie
Și să ajung iobag pe-a ei moșie!

CONSTANTIN GOGA
Fetești, jud. Ialomița

Mizilului shakespearian

Mizilule, ce să-ți spun?!
Esti ok... cu un vin bun!
De Romeo and Juliet?!
Rhett Buttler, și cu...
Scarlett!

Lui Ponta

Ai văzut Fata Morgană,
Chiar la Roșia Montană;
Prim-Ministru,-i dai săruturi,
Deputat, o iei la șuturi!

Primarului

Te-am ales, ca gospodar,
Însă-acum dezleg șarada,
Că tu ești doar un gropar,
După cum arată strada!

Semaforului îndrăgostit

De-o șoferiță, cam "hot",
(Fără "dog")... îndrăgostit,
Când văzuși că ea-i pe stop,
De necaz, te-ai înverzit...

CONSTANTIN
MOLDOVAN,
Mănăstirea
Humorului,
jud. Suceava

Visând...
în drum spre Mizil

Cu Julieta, parcă, luam cina,
Fiind bătrâni, într-un luxos azil,
Dar m-a trezit, din visul cu pricina,
Un naș. Eram în gară... la Mizil!

Gânduri de criză

Aș merge, la Mizil, cu bicicleta
Sau chiar pe jos, dar fi'ndcă am mașină,
Pot să ajung, ușor, la Julieta;
Mai greu va fi... cu banii de benzină!

Constatare

În dragoste, -i la fel cum este-n piață:
Se-nvârt și omul prost și omul cult;
Atâta doar - și-i demonstrat de viață -
Că e perdant... acel ce dă mai mult.

Membrilor juriului (aproso de...șutul care te
ajută să progresezi!)

Ca Păstorel n-oi scrie epigramă
Și, tocmai de aceea, chiar vă jur
Că n-o să fac, desigur, nici o dramă,
De-oi mai primi, și-aici, un șut în...tur!

ALEXANDRINA
JULIETA CHELU
Oradea, jud. Bihor

Julieta vs. Constantin

Tu îmi spui că sunt
frumoasă,
Că mă port discret, cu stil,

Dar eu simt c-aș lua plasă
Fără tine... La Mizil!

Călătorie

Fi'ndcă știi că-mi place zona,
Iar tu ești așa mobil,
Dă-o-ncolo de Verona;
Hai cu mine... La Mizil!

Părăsire

Pe Romeo îl aștept,
Dar, se pare, m-a uitat...
De se crede-așa deștept,
Plec și eu la agățat !

Fotbalistică

Eu sunt stelistă, ca la carte,
Dar - totuși - nu m-am supărat
Când Toto-al meu, printr-un lătrat,
Mi-a spus că-i câine... Pân' la moarte!

ELENA LEACH,
Sângeorz Băi, jud.
Bistrița Năsăud

Călătorie din interes
Romeo și Julieta
La Mizil veni-ă-un pic
La concurs, cu motoreta,

Să câștige-un mizilic.

Gânduri de reciclare

Vesel este-un rrom–Virgil–
Când « ochește » ca la teatru
Larg expuse la Mizil,
Tancuri T 34.

I-a dat speranțe

Să-l mânăscă pe Vasile,
Doctorului îi fu greu
Că-n materie de zile
Sponsor este Dumnezeu.

Adept al lui Bahus

El la băutură e
Ne-ntrecut în șapte sate
Și e-n stare de orice –
Chiar și de ebrietate.

FLORIN GRIGORIU,
Brașov, jud. Brașov

Ce cramă au! Ce vodevil!
Și ce vin! Și ce pastramă!
Cum să treci pe la Mizil

Să nu-l scrii în... epigramă?

S-au înmulțit cărțile doamnei X .

Doamnă, mie-mi placi
Cu-aste rândurele.
Bine că nu faci
Alte lucruri rele.

**Se obișnuiește ca autorii unor prefețe să se
iscălească: scriitor Cutare sau Y,
membru al Uniunii Scriitorilor.**

Să nu-nșele cititorul,
Spune unde-i scriitorul...

Amintiri din armată

Bine era, doamne, soldat!
Aveam pușcă,- aveam planton,
Nicio țintă n-am ratat,
Chiar și cele de carton.

EUGEN ILIȘIU
Deva, jud. Hunedoara

Efect colateral

În București și-n țara toată,
De țeste culte-i câmp steril,
Căci a culturii mândră gloată,
Azi, dă năvală la... Mizil!

Tentații culturale

Să vin la Mecca culturală
De la Mizil, sunt ispitit,
Căci am aflat că, la sfârșit,
Se dă o masă colosală!

Efect comercial

La Mizil, că-i Festival,
Julieta și Romeo,
Din instinct comercial,
Vând saltelele „Dormeo”!

Civilizație

Mizilul e tărâmul cu noroc,
Căci îl iubesc nespun locuitorii:
N-ar arunca, pe stradă, un chiștoc!
(Deocamdată doar nefumătorii.)

ION RUSE,
Băneasa, jud. Constanța

A șaptea ediție

La Mizil a devenit
Epigrama serioasă
Fi'ndc-aici a împlinit,
Fix, cei șapte ani de-acasă!

Tablou estival (văzut de polițiști)

Nisip și apă, plajă, soare,
Și brize calde-n dimineți,
Fetițe ce se-aruncă-n mare,
De pe vapor, de proxeneți.

Poveste cu fiare vechi

C-o țuică-n față, ieri, la MAT,
Se confesa un om, săracu':
Dusei pe soacra la REMAT,
Că prea era... un fierul dracu'!

Aviatică

În zbor ca însuși Aladin,
Arabul dând peșcheșul,
A dus-o pe româncă lin...
Cu preșul.

DAN PRUNDOIU,
Brașov, jud. Brașov

Urmașii lui Păstorel

Fiii lui, ba și nepoții,
Amatori de "comedie",

La Mizil, azi, vin cu toții...
Auzind c-ar fi o vie!

Proverbială

În Parlament votat,
Alesul s-a grăbit,
Spre "pomul laudat",
Cu sacul... de dormit!

La servicii, ca-n familie

Șefa mi-e amică
Și, de peste-un an,
Leafa-mi tot ridică.
(Eu nu văd un ban)

Copla din spitale este o sumă modică

Statul ne taxează
Cu un quantum fix
Ce ne garantează
Drumul peste Stix!

ION RĂȘINARU
Anina, jud. Caraș Severin

Avertizare

La Mizil, precum se știe
Umorul nu e mizilic.
Poți să scoți de sub tichie
Un nenea Iancu, dar... mai mic.

Condiționare

Ce este lanul fără ploi
Și bomba fără de trotil,
Ar fi cârnații de Pleșcoi
Fără piperul... de Mizil.

Efectul facturii pentru încălzire

E Gerar. Omătu-i mare,
Crapă piatra-n calendar,
Vântul bate tot mai tare
Mai ales... prin buzunar.

Alchimia culorilor

O taxă roșie pe stâlp, bizară,
Cu verde energia pentru rastru
Și galbenă acciza pe țigară
Bugetul meu a devenit... albastru.

PETRE VALEA, Adjud, jud. Vrancea

Primar sentimental

Primarul, impresionat,
L-a premiat pe un copil
Ce-n teza lui a afirmat
Că-i centrul lumii la Mizil.

Arc peste timp

O știre bombă cu fitil:
Oprește I.C. la Mizil,
Să vândă rime cu naveta
Soții Romeo, Julieta.

Urbei Mizil

Nu este urbe ca Mizil
Să aibă festival cu stil,
În centru de-ți este foame
Primești porții de epigrame.

175 de minute la Mizil

Bogza un reporter fin
Chiar în urbe la Mizil
După un pahar cu vin,
Făcu... reportaj la kil.

PETRU BRUMĂ,
Constanța,
jud. Constanța

Romeo și Julieta,
brand renumit
promotorilor săi

Ca un regal cu patru trese
E Festivalul din Mizil.
Se dau și premii – pe alese,
Se iau și mențiuni – la kil.

Amfitrionul pozar al Festivalului
lui Laurențiu B.

În fața damelor, cu stil
Se-apeacă. până la podea.
El nu prestează din profil,
Mereu de jos în sus le ia.

Beizadeaua răsplătită
Ioanei B.

Când copilu-i abăza,
Ia de părinți ... Na, na!
Iar dacă-i cuminte strană,
Ce primește? O ba ... Nană.

La Băile Felix
lui Chevron

Durerile mai vechi, de șale,
Se sting cu apele termale.
Dar crize noi, de colecist,
Se-aprind cu gazele de șist.

PETRE UNGUREANU
Corabia, jud. Olt

Privind înapoi Mizilul

Fost-am lele cât am fost

Crai mare pe la Mizil
La femei n-am ținut post
Azi țin postul la azil.

Franchețe

Mereu îmi zice cu franchețe
Că nu am rangul de noblețe
Și vreau oricând să scap de ea
Că nu-i nici ea de ...”ranga” mea.

Lui Tudor Arghezi

Geaba spunem zilnic rugi
N-avem piersici cât dovlecii
Azi maestre suntem slugi
Că-s zevzeci la noi berbecii.

Onor

Pe-o cruce de procuror
Ce acuza pe nedrept
Toți câinii îi dau onor
Ridicând piciorul drept.

CALOTĂ RODICA
Târgu Jiu, jud. Gorj

Nedumerire

Rămasă grea, ultima dată,

Se tot întreb-o domnișoară:
De ce-o fi spunând lumea toată
Că sunt o femeie ușoară?

Constatare

Se știe, azi, în lumea toată
Ce tunuri se mai trag prin țară:
Urmașii celor trași pe roată
Sunt cei ce-acum sunt trași pe sfoară!

Monitorizare

Ciudată mai e legea asta nouă
Conform căreia vulturii-s de vină
Că fac un ou de-al lor, sau două,
Și nu sute de ouă de găină!

Substituție

Julietele așteaptă
Nopti de vis lângă Romeo,
Dar, pentru-o coloană dreaptă,
Adorm toate cu Dormeo!

VALENTIN CALOTĂ,
Târgu Jiu, jud. Gorj

Unor invidioși

I-au reproșat că umblă c-o
stricată,

Dar n-au respins oferta stricătoare,
Recunoscând, după evaluare,
Când rândul le-a venit, că-i reparată.

Mizilodrom (competiție)

Nu au bani nici de-ncărcat bricheta:
Sărmanul Romi are viață scurtă;
Crește, coborând spre noi, cometa,
Iar Julia-ncepu să crească-n burtă!

Idilă contemporană

Prea mult lucrând pe ciorne, poate,
Când să transcrie pe curat
Pierdutele recuperate,
Toate-n băieți s-au transformat!

Ergo discerno

Intrai și eu tiptil-tiptil,
În prima vieții mele crămă;
Gustai din vinul de Mizil,
Și mă-mbătați de epigramă!

GRIGORE CHITUL
Năsăud,
jud. Bistrița Năsăud

**Transportul internațional
pe calea ferată, la peste
un secol de când expresul
București-Berlin oprea
și în gara Mizil**

Spre Berlin, expresul, în trecut,
La Mizil, oprea fix un minut...
Azi nu-s nici marfare pe peroane,
Căci se fură fierul din vagoane!

Dificultățile păstrării colindelor tradiționale de iarnă

Trei capre,-n atmosfera hibernală,
Se-nvârt și sar ca niște titirezi,
Ținând cu greu cadența infernală
Și la distanță câțiva... maidanezi!

Un bou în post mare către vițelul elev

Văzând că integralele-l apasă,,
Îi spuse cinic micului bizon:
– Ce nu poți rezolva când ești în clasă,
Rezolv eu, integral, c-un... telefon!

Concluziile unui moș în Ajun

Tradițiile-s bune, eu socot,
Deși afară-i ger și e ninsoare,
Căci îmi urează, hâtru, un nepot
C-o „sorcovă” așa... promițătoare!

VALENTIN DAVID
Orăștie,
jud. Hunedoara

Mizilul

E locul unde-n mod
paradoxal

Romeo și Julieta nu sunt triști:
În centru, se răstoarnă anual
Căruța plină cu... epigramiști.

Sforării

Ariadna sau Arahnida?

Ariadna, soața mea focoasă,
A întins un fir călăuzitor:
E de la birou direct acasă,
Plus o plasă deasă-n dormitor.

Acțiune și reacțiune

Mă trișa o domnișoară,
Dar apoi m-am răzbunat:
Ea mă tot tragea pe sfoară,
Subsemnatul, - în șpagat.

Progres tehnic

Umblu gol ca o maimuță,
Pudic sunt, dar n-am de-ales:
Căci nevasta mea, drăguță ,
Tricotează... wireless.

ION MICUȚ
Râmnicu-Vâlcea,
jud. Vâlcea

În final, găsi iubirea

Prin secole Romeo vine,
De la Verona la Mizil,

Dar astăzi îl tratează bine,
O asistentă la azil.

Cărarea veșniciei

Prietenii ce mi-au murit,
În rai sau iad au nimerit,
Când fii-va vremea să mă duc,
Nu știu încotro s-o apuc.

Lacrima cu vitriol

Femeia este nimb și grații,
Suavă, blândă și sfioasă;
Dar în războaie cu bărbații,
Ea a ieșit victorioasă.

Bucuroși de oaspeți

Venind din vest capitaliștii,
Se odihneau prin vreo parcare;
Dar noi amabili cu turiștii,
În vizitam pe înserare.

GEORGE BĂICOIANU
Alexandria,
jud. Teleorman

Alianțe

Logodnele între partide
Au devenit foarte prospere,

Când nu-i Romeo guvernant,
E Julieta la putere.

Propunere

Vă propun ca om matur,
Dar cu suflet de copil,
Capitala EPIGRAMEI
Să se mute la MIZIL.

Colecționar politic

Prefectu-n stilu-i mioritic
Declară că e apolitic.
Dar eu declar și nu sunt cinic
Că dânsul este transpartinic.

Reforma ANAF 2013

Mult trâmbițata reformă
De orgolii și talente
Nu se simte la-ncasări
Ele nu-s obediente.

OVIDIU DONISA,
Suceava, jud. Suceava

Dezvăluire

Romeo îi cânta Julietei
Sub un balcon, cu glas viril!

Căți din admiratorii fetei
Știu că balconul e-n... MIZIL?

Învățăturile unui boxeur către fiul său

Ține minte dragul tatii
Un învăț plin de teme:
Este mult mai bine-n viață
Ca sa dai... decât sa iei.

Ordin Nato cu privire la homosexualii din armată

Veți forma cu acești oameni
Comandouri separate;
Care vor avea misiunea
Să atace... pe la spate!

8 Martie

Avioane sunt bărbații
Când piloții sunt femeii!
„Numai azi o las la manșă;
Mic cadou... de ziua ei !”

**GHEORGHE
SOLCAN,
Gura Humorului,
jud. Suceava**

**Vinovatul din luptele
de la Mizil**

Săbii scoase, e măcel,

Care este cel mai Cel?
La Mizil porni războiu'
Laurențiu Bădicioiu.

Evoluție

Ieri: Romeo sub balcon stătea,
Nici să-l atingă n-ajungea.
Azi: Pipăie două balcoane,
Cu, sau fără silicoane.

Falsă indignare

Așa-i viața, cu de toate,
Când te bagă, când te scoate.
Să-mi spună Laurențiu mie?
Te bag în...Antologie!

Mizilul, sub zodia lui Caragiale

Fac umor, de-ai ști matale,
Niște ăia... Haimanale,
Fierb ca mustul de Tohani,
Râsu-i gratis, vin... pe bani.

**MARIAN ZAHARIA
Ostrov, jud. Constanța**

Unde dai, și unde crapă !

De câțiva ani, eu drept vă zic,
Nu-i compliment, e constatare:
Cu un concurs, Mizilul mic
Făcu Verona mare.

Orientare surpriză.

Aseară-am aflat o știre
Ce-o credeam fără temei.
C-ai fi ... iubăreț din fire,
De bărbați, nu de femei.

**„Iar noi locului ne ținem,
Cum am fost așa rămânem.”**

Spiritul lui Păstorel
Mă bântuie, mă bagă-n boală.
Nu c-un catren, cum făcea el,
Da-n beci mi-e damigeana goală.

Incertitudini politice

La P.S.D. și P.N.L., ca un român de viță, bun,
Mă uit, mi-e vigilența trează,
Dar nu știu, sincer să vă spun,
Coabitează !? ...Copulează !?

**AUREL CEHAN,
Huși, jud. Vrancea**

Dorința care mă apasă

De la Mizil atât eu vreau,
Vin roșu de Tohani să beau

Și șpagă dau fără să-mi ceară
Să-ajung măcar adjunct de gară !

Plecat la ceruri

Tu zaci aicea, stai ascuns
Și rău nu trebuie să-ți pară;
Să nu fii trist ! Am un răspuns:
E mult mai bine... ca afară !

Prutul care ne desparte

Am părul sur, pătat de brumă,
De ani și ani mă-ntreb mereu:
Cum, Doamne, o-apă așa bună
Poate să facă... atâta rău !?

În gara Mizil, spre Festival...

Speriat că trenul întârzie,
În cui eu mi-am uitat servieta;
La fel uitai de pălărie ...
În cap aveam pe ... Julieta !

COSTEL DOBRE

Lupul singuratic

Eu sunt lupul singuratic,
Mă hrănesc numai cu boi,
Am să stau de vreți ostatic,
La o stână între oi.

La Mizil

Dă-mi zilnic vin să beau
Din via ta primare,
Și îți promit că-ți dau,
O stea din Carul Mare.

Unui parlamentar

Nu ai șarm și n-ai onoare
Domnule parlamentar,
Iar de mine chiar te doare
Fix în coadă de măgar.

În drum spre Mizil

Cu mașina merg tiptil,
Mai scot fum dintr-o țigară,
De-oi ajunge la Mizil,
Mă opresc... ca trenu-n gară.

VASILE POPOVICI, Corni, jud. Botoșani

Ca Mizilul, altul, - numa!

E trecut de fix, acuma,
Mița e-n Mizil, admiră
Toate împrejur respiră.

Ca Mizilul, altul, - numa!

Zădărnice

Să pui în capul prostului
un bob de minte, e-n zadar;
e cum ai pune porcului
tichie de mărgăritar.

Ilene necosânzene

Cele mai frumoase fete
Poară nume de Ilene;
Pot să fie desuete
Dacă sunt necosânzene?

Stăpânul turmei

Baciu-n urmă, cu ogarul,
Mână capre, oi și miei;
Dacă merge-n fruntea ei,
Zice că-i stăpân măgarul.

VERONICA TEODORU, Brăila, jud. Brăila

Despre vin

Se spune că un vin e bun
Cu cât e mai avut în ani,

Dar cine-l mai întreabă vârsta
Pe vinul negru de Tohani?

Cele mai cochete

Câte-n lume Juliete
Nu m-au abordat subtil
Însă cele mai cochete
Le-am găsit tot la Mizil!

Boală grea

Vai, se vede, nu ți-e bine
Ești bolnavă mi se pare!
De Invidie-ai simptome
Cred că nu mai ai scăpare!

Aburi periculoși

Tare grav la cap se urcă aburi grei ca de beție,
Numai că-s mai speciali, sunt fiorii de șefie.
Și din ei să te trezești într-un singur fel ar fi
Scaunul să ți se rupă poate-atuncea te-ai trezi!

**MĂDĂLINA
CALOTĂ
Târgu Jiu, jud. Gorj**

Calpuzanii

Pentru ei, totul e calp,
Dacă e făcut de altul,
Ori au pile la Prea-‘Naltul,

De-i ține-n smoală, de scalp!

Unui octogeeapar

Se culc-odată cu găinile,
Să mai scutească ceva părăluțe,
Da-și etaleză-n schimb, mașinile,
Când găinile sunt mai... puicuțe!

Misoginul Schopenhauer la Mizil

Vai, Arthur, te cam paște frica
E-al cromozomilor rodeo:
Romeo este- acum Romica,
Iar Julieta e-un Romeo!

Șah în familie

-Ai mai adus acasă unul?
Atentă fii, c-ai sărit calul!
-Fac tura asta cu nebunul
Care ne va plăti spitalul!

GEORGE CEAUȘU, Cârna, jud. Dolj

Arbore genealogic

Mai tatuat decât apașul,
Într-un inconfundabil stil
Nu poate fi decât urmașul
Ex-demnitarului... Mizil!

**Înscriere P.A.D.
(partidul amprentelor digitale)**

Cioabă merge să insiste
Azi, la tribunal, firește
Să-i accepte acele liste
Ștampilate doar cu dește.

Minifabulă

Sunt dispus ca să-l disculp
Pe bărzoii vechi și nou,
Ce găsind taxa pe stâlp
A făcut în zbor ...rondou.

Prostia omenească

Mai dihai ca faraonul
Are burdușit cavoul
Nu îi lipsesc... lavaboul,
Plasma, pianul, sifonul.

**ION CUZUIOC
Chișinău, R. Moldova**

Compatrioților emigranți

Surori și frați din țări
străine,

Ce-ați împânzit cu toți azilul,
Veniți acasă, unde-i bine,
Că plânge după voi Mizilul!

Omagiu

Cetatea veche pe pământ,
Era slăvită ca Isteu;
Azi admirăm orașul sfânt,
Mizil, creat de Dumnezeu!

Mărturisirile tatei și Sfântul Nicolae

Când primeam vreun „cinci” la școală,
Și umblam pe drum hai hui,
Eram dat la socoteală,
De biciușca cea din cui.

Perspective

Lumea protestează-n piață,
Să fie majorată leafa;
Ei vor vedea-o-n viață,
Cum văd fără oglindă ceafa.

ADRIAN POPESCU
Rădăuți, jud. Suceava

**Visul unui concurent...
de iarnă**

Spre dragul nost' Mizil, de
câțiva ani

Trimit mesaje cu viteză de cometă.
Cât mi-aș dori, pe lângă diplomă și bani
Să plec acasă și c-o... Julietă...

Și-am încălecat pe-o șa

Când eram mic, citeam că o punguță
Plină cu bani avea boierul din poveste.
Cum văd la știri și astăzi la fel este...
În plus e protejat și de-o...maimuță.

Dilemă de manelist

„Că am bani și am valoare
Mor acum dușmanii mei...”
Spunea un „hit”. Azi mă-ntreb: oare
Când nu le am...învie ei?

Misterele tehnologiei

De plouă-afară, cei bătrâni spuneau
Că este timpul bun să-ți numeri banii.
Cum n-am ce număra, doar poate anii
Sunt tare curios...cum îi făceau?

IOANA BURGHEL,
Motru, jud. Gorj

Despre Eve și... Adami

Nu dați, azi, vina pe femei
spunând că l-ar fi scos din
minte

pe-Adam, Eva cu toți nurii ei:
mușcase mărul dinainte!

Despre talent

Talentul nu se cumpără la kil
și totuși am să scriu o epigramă

pentru acest concurs de la Mizil
sperând să fiu luată-n seamă

Atuu-uri

Cu gene lungi și rimelate
cătore un El clipind sfios
i-a jurat tot ce se poate
și i-a-ntors contul...pe dos

Despre sfârșitul lumii

Se-anunță iar sfârșitul lumii!
Unii spun c-ar fi prăpăd
dar din 89-ncoace
oricum altceva nu văd.

MARINA DODE,
Râșnov,
jud. Brașov

**„Menzil” (poșta de cai)
- Mizil**

Luminatul nost` Mizil

Proveni dintr-un „menzil”;
Azi, cum poșta-i cu benzin`,
Mâine poate-i zic... „Bizin”

Mobilul

Cu telefonul celular,
Invenția fără pereche,
Sporovăim „pe scurt” și clar –
Rămânem, deci, într-o ureche..

Minte pe măsură

O, ce mare e la stat...!
Cred c-atât e și la minte,
Că, la ce l-am întreat,
Mi-a răspuns... fără cuvinte !

Scuza patronilor, azi

Angajatul, trist, întreată :
-Păi de ce mă dați afară ?
Iar patronul, că-i de treabă :
-Eu, nu..., "criza" ne omoară... !

NICOLAE MUȘAT, București

Resurrecție

Au înviat Romeo și Julieta
Azi i-a trimis bătrânul Will
La o plimbare cu șareta
Să se iubească... prin Mizil!

Serenadă

Eu ți-aș cânta în miezul nopții
Acompaniat de un acordeon
Dar, cum ar spune bagabonții,
Balcoane ai, dar n-ai balcon.

**CORINA
CORPOȘEAN**
Ocna Mureș, jud. Alba

Unuia fără caracter

O formă, într-un ciob
de-oglinďă

aleargă rătăcită-n viață.
Un busuioc uitat în grindă,
un suflet chior, într-o paiață!

Răzbunare

M-ai jignit de-atâtea ori
fără să primești ocări;
Dar m-am răzbunat pe-ascuns
cu un degețel...în sus!

Speranță

Când mi-ai recitat catrenul
M-așteptam să-mi dai inelul,
Dar mi-ai dăruit îndată
O...eșarfă colorată!

Tematică

Romeo și Julieta
e un subiect banal?!
Nu s-ar zice, că-n Mizil
e la rang de festival!

**ION ROMANESCU, Buzău,
jud. Buzău**

Mizil gazdă primitoare

Un cuib vestit pentru ICARI
Bine dotat pe-aerodrom;
Fost furnicar de militari,
Cu tehnică și... tancodrom!

Cugetare

Privind la anii mei cum zboară,
Ca un ROMEO stau și cuget;
Când ai o JULIETĂ-n suflet,
Mantaua vârstei ...e ușoară!

Iarna 2013-2014

Iarna asta mă încântă
Trezindu-mi multe amintiri;
Aș iubi-o ca pe-o sfântă,
Dacă n-ar ninge cu ...scumpiri!

Zbor deasupra Cotrocenilor

Tot privesc din geana zării,
Cum parlamentari de marcă,
Sug vârtos din trupul țării,
Însă nimeni nu-i înțarcă!

PETRU RACOLȚA,
Seini, jud. Maramureș

Despre concursul „Romeo și Julieta”

Concursul de la Mizil
Are un umor subtil,
Fiindcă-aceeași corifei

Își dau premii între ei.

Românilor le place să se judece

Pentru orice divergență
Hai la bară de urgență,
Logica, cu siguranță,
O găsim doar în instanță!

Lumina de la capătul tunelului

Celor ce se zbat în viață,
Lumina le licărește,
Dar pe cei ajunși în față
Strălucirea îi orbește.

Unii maneliști sunt suspecți că se droghează

Să cânti manea, dragul meu,
Ai nevoie de tupeu
Și în plus, neapărat,
Trebuie să fii drogat.

ION METELEU,
Târgoviște,
jud. Dâmbovița

Obsesie

Atât cât e CRINU-n floare,
N-am liniște, nici nu dorm

Emanația lui tare,
Mă poate ucide-n somn !

Învârteli... politice

Politica-i ca dovleacul,
Pe care niște porci mari,
Îl tot dau de-a berbeleacul,
spre troaca de demnitari.

Guvern „a la nenea Iancu”

De s-ar trezi din moarte, și-ar părăsi EDENUL,
Să mai revină-o clipă printre noi, CARAGIALE,
Ar mai muri odată, văzând că tot GVERNUL,
De la un cap, la altul, e chiar din HAIMANALE!

Ministru de Mizil

Frumos l-a-ncondeiat nea Iancu,
Pe Leonida Condeescu !
Păcat, că nu l-a prins săracu' ,
Pe tov. ministru Niculescu !

GEORGE BULAI
Bacău, jud. Bacău

Țeapă

mi-a promis Romeo, la Mizil,
dacă mă duc, o facem lată.
mi-a pus pe masă doar un kil
și mi-a trântit... nota de plată.

de-ale femeilor

mi-a spus și mie că mă lasă,
soția - c-a plecat de-acasă.
când s-o întoarce să găsească
pe una, ca s-o... pâruiască!

diagnostic

mi-a spus ieri un doctoraș:
(am fost la el cu pile)
după cât îmi numărași...
eu cred că mori... cu zile!

În Moldova mea săracă

Mă apucă râsul-plânsa,
Că-n Moldova mea, săracă,
Ion la vacă-i zice dânsa,
Iar pe nevast-o face... vacă!

LILIANA DOBOȘ
LAZĂR
Satu Mare,
jud. Satu Mare

Cafeaua, cea de toate zilele

E-ntunecată la privire.

Și te-nrobește cu clemență.
Ți-aprinde inima regește.
Cafeaua, dulce dependentă.

Clipa. Varianta ardelenescă

Un pleznet scurt și-nșelător,
Ce-ți amăgește brusc voința.
Și-n clipa aceea-i ești dator,
Și iar te mustră conștiința.

Criza. La români

În criză am intrat cu-neverșunare.
Sperând s-o biruim curând.
Dar s-a amestecat politicul, prea tare.
Și demoralizați am mai cerut un rând...

Uneia, prea modeste

În fața aparatului pozează dezarmată.
Mărturisind pe un diapazon strident,
Căci nu avea o altă alternativă, dată,
Doar fotografiu-i unicul adorator, fervent.

**CRISTINA OPREA,
Iași, jud. Iași**

A șaptea ediție la Mizil

Tot căutând primarul
Leonida

Mizilul să-l dezvolte peste noapte
Nu s-a gândit pe-atunci că poezia
Va străluci din trenul...cu numărul șapte!

Puterea cuvântului scris

Copii, nepoți, se nasc, și cu așa mândrie
Și cu speranțe mari ne lăudăm fățiș..
Doar că uităm că în vorbire și trăire
Vor fi curând...ce astăzi noi am scris!

Despre căderea celor mari

Tot alergând în multe locuri
Mai oboșiți de gânduri și plăceri
Se-mpiedică deodată și cad de pe înalte tocuri
Atât mari doamne cât și...mari boieri!

Despre "cultul" unor poeți

Acultând încoace-n colo
Poezii de oameni culți
Te trezești pe nesimțite
Că nu știi...de ce le-ascuți...

**ALEXANDRU
ȚICLEA
Mizil, București**

Mizilul și Edilul

Vivant în agricultură,
Este „as“ și în cultură,

Unde se-afirmă an de an
Edilul-scriitor Proșcan!

Mizilul și talentele

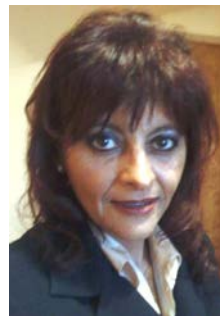
Talente a dat urbea Mizil:
George Ranetti, Tocilescu,
Pe cel cu trenul, Condeescu
Și un longeviv primar... Emil.

Zeița Themis și justiția noastră

Concordanța e deplină
Între Themis – zeitate
Și justiția profană
Tare în... feminitate.

Unui magistrat pensionar, devenit notar de succes

În singurătate zace
Și în biată sărăcie.
E „discret“ și îi displace
... Avere să i se știe!

**DANIELA TIGER,
Craiova, jud. Dolj**

Ranetti, Bogza la un loc
Sunt la Mizil, la Festival
Pe Julieta am s-o joc
Lăsându-mă dusă de val.

Unuia ce are părul mai lung decât inspirația

Ești poet fără pereche,
Nu că te-aș lua în răspăr,
Cu versul după ureche
Și rimele trase de păr.

Unui doctor care nu primește foloase în natură

Azi, un medic "bun" se jură
Că în timp ce îi trec anii
Nu ia nimic în natură,
Va primi, în schimb, doar banii.

Birocrație și „amabilitate”

Țâfnos mi se răspunde iar
Când la ghișeu, stingher, mă duc
Și tot așa mă plimbă, dar,
Alt drum să fac, alt act s-aduc.

**AGA LUCIA
SELENITY,
Fetești, jud.
Ialomița**

**Unui mizilean
sadea**

Mizilean, din tată-n fiu,
Cu Romeo, ești sanchiu;
Tot îi torni din "Dealul Mare",
S-o bagi pe Julieta-n boale...

Patronului

De salariu, ce să zic?
Nu că iar fac eu fasoane,
Dar, deși mi-l dai prea mic,
Faci, din el, Baubau, Patroane!...

Justiției

Tu ești oarbă, mi se spune,
Pentru unii, o minune;
Deci, îmi iartă ignoranța,
Cine îți unge... balanța?!

Profei de biologie

De creier când vom învăța,
V-am întrebat, ca să nu tac;
Și mi-ați răspuns: Va fi cândva,
Acum am altceva în cap!

**GEORGE BĂDĂRĂU,
Iași, jud. Iași**

(Mizil)

În țara asta a lui vodă
Umorul încă e la modă,

În lipsa țepii lui Dracula
Iar la Mizil... înțepi cu scula.
(În bar)

Se pilise nea cutare
Și încerca să-și amintească
Aventuri, în gura mare,
Dar uitase să plătească.

(Confrații)

Era și el un om de bine
În parohia literară,
Deși-a intrat cum se cuvine
L-au dat confrății lui afară.

(Aventura)

Nu-i o mare aventură
Să faci azi literatură
Despre ceea ce-i etern:
Corupția în guvern.

**ANCA TAMAȘ,
Bârlad, jud. Vaslui**

Romeo și Julieta la Mizil

Cu Romeo și Julieta
Cult am început sceneta;
Dar pentr-un final cu stil
Trebuie mers la Mizil.

Guvernul fainoșag

În etern fascinanta Românie,
Voi munci cu încă mai mult drag
Știind că în anii ce-o să vie
Guvernu-mi va da leafă-fainoșag!

Parlamentul cu 3 membri

Un parlament cu doar 3 membri, înțelegi?
Dacă oricare reprezintă sute de colegi,

Care votează după deget cu mult spor
Și nu se folosesc nicicând de capul lor.

NU e prostie

Să faci trotuar în câmp nu e prostie
Nici furt nu e și nici risipă de ban,
Ci doar un fel de “magică inginerie”
Să schimbi ogorul în intravilan.

**RADU
BORTAȘ ȘTEFAN,
București**

Șansă rurală

-M-am înscris la un concurs

Cu epigrame! -Ești debil?
Ce șanse ai să îl câștigi?
-Se desfășoară la ... Mizil!

Unui fandosit

Câte cărți în viața toată
Credeți c-a citit Matei?
Dacă mai citește două,
Înseamnă că a citit trei!

Unuia atotștiutor

Lae, la o conferință,
Vrând să pară om ci(ns)tit,
A spus c-a citit o carte
Și, din start, a și mințit!

Marea uimire

Eu sunt prost, dar nu mi-e jenă,
Că-n prostia mea vorbesc
Lucruri care, câteodată,
Și pe mine mă uimesc!

**DOREL
GAFTONEANU
Botoșani, jud. Botoșani**

Marele Premiu „GEORGE
RANETTI”
se (acor)dă (!) pentru a
șaptea oară!

Steaua din (M)(izi)(I), „Ranetti”...

...Nucă tare, fruct teribil,
Greu de spart, cu „miez”... r(izi)bil,
Într-o „coajă” de... (m)iraco(I),
Se dă (!) iarăși în spectacol!

„Singurul lucru pe care îl știu este că nu știu
nimic.” (Socrate)

Xantipa în... „Otrăvuri lente”:

...Eu, fiica (so)acrei lui Socrate,
I-am zis tăios printre insulte:
„Ești cunoscut, dar, din păcate,
E pentru că... nu știi prea multe!”

Din „Weasel Words” („Șopârle”), dr. John A.
Gongu-Gay alias Ion A. (lui!) Gongu (!),
raportor sub acoperire (!) al F.M.I. în România
între 2008-2013...

Sfârșit de cincinal... sensibil!

...Mesaj ascuns. Articol de revistă:
„Noi, sac de box... în corzi la gala CRIZĂ.
Final de meci. Rectific... de repriză!”
Conchide sec... „Țambalul sub batistă!”

Miss Festival „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a VII-a...

„Vae victis!” versus „Carpe diem!”

...Fiesta. Numărul... perfect! **Mizilul-**
„Năvod” cu ochiuri concurând rizilul,
Ochi dulci. Doar uneia. Cancan!
E... gr(o)asă!
Invidii. Muzele-(de)cor: „E... plasă!”

**SILVIANA SIMEANU,
Sibiu, jud. Sibiu**

Sub oblăduirea lui Caragiale

Când Caragiale-și lasă
umbra printre plopi
Și abuzează de figuri de stil,
Ciracii lui se-ncurcă printre tropi
În prestigiosul „act ” de la Mizil.

„Mizilul strălucește în mijlocul tuturor”

Mă-ntreb ades de unde oare
A strălucit atâta soare ?
Și tot eu îmi răspund subtil:
Din colț de rai, de la Mizil.

Poftă

Nu-mi pasă că de-atâta lume
Abia mă mai întrezăresc.
Concursu-acesta-i plin de glume...
Dar la un premiu tot poftesc!

Unor parlamentari

La început sunt ca privighetorile,
Se străduiesc să „ calculeze” legile.
Apoi se ceartă precum ciorile
Și cam încurcă socotelile.

GHEORGHE DRAGOȘ NAPOLEON, Buzău, jud. Buzău

Realități fără conținut

Candva, la Mizil, meseriașii
Știau bine să repare tancuri,
Așteptând vreo minune, urmașii,
Ca să uite de foame, spun...bancuri .

Formă fără conținut

Prin discursu-i foarte tern
Domnul X de la Guvern,
Doxă, de atâta carte,
Spune doar...vorbe deșarte.

Unui “iubitor de carte”

Înțeleg unde bătea ,
Strigând tare și cu foc,
Că el iubește cartea.
El iubea...cartea de joc.

Plusuri și minusuri

Pe multă lume uimește
Cu fotbalul ce îl joacă,
Despre felul cum vorbește,
Ar fi mai bine...să tacă.

**MARINA
BIDULESCU, Ploiești**

Întâlnire.

Se întâlnesc pe un teren
fertil
Etalându-și panorama
Superbul și stilatul M.I.ZI.L

Cu frumoasa Epi Grama.

Accident.

Cum căzut-a omul, ai băgat de seamă?
L-a pedepsit Domnul c-a-njurat de mamă.
Spune tu copile ce ți-a zis acela?
„Dumnezeii mă-tii, nu mai mișca schela!”

Constatare.

Peștele cel prins în nadă
Este foarte bucuros.
N-ați văzut cum dă din coadă
Când din apă este scos?

Turism.

Parcurgând timpul la pas
Teatrul și cu poezia
Umorul și sărăcia
Este tot ce ne-a rămas.

SECȚIUNEA POEZIE

MIHAELA MERA VEI,
Constanța,
jud. Constanța

**Marele premiu
„George Ranetti”**

“Nosce te ipsum”

Am crescut cu picioarele în mare,
din spumă mama îmi făcea lapte,
mă învelea cu alge să nu uit
liniștea verdelui profund,
pernă-mi erau meduzele și visele...
noaptea mi le purta în calești din scoici
trase de căluși de apă printre corali;
peștii șușoteau pe la colțuri că tata ar fi fost
Neptun,
niciodată nu priveam în gura lor,
cochetam cu starea aceasta inefabilă de metiș
fiind convinsă că prin vene-mi curge Dunărea
și din piept îmi cresc Carpații,
iar idelurile-mi erau mai înalte ca Făgărașii,
nu m-am întrebat cine sunt până nu te-am văzut
îmblânzind întunericul în care înotam,
explodau împrejurul meu zeci de culori
Și-am început să gânguresc mirarea primele
cuvinte:

"Nosce ...nosce...te ipsum! Nosce te ipsum!"
când m-am aruncat în suflet tău
ca într-o oază de ozon,
mi-am închipuit că așa îl pot prinde
pe Dumnezeu de picior
Și-un hohot de fericire a cutremurat
tot albastrul în care începusem să înfloresc-
nufăr de lumină...cântam cu degetele prin apă :
“Quis ego sum”?
pe când sinele mă îngâna ecou :
“Nos qui sumus”?

Cu timpul m-ai învățat să pășesc prin mine
lepădându-mă pe rând de tenebrele necunoașterii
cum păcătosul își aruncă în apa Iordanului
păcatul,
în sfârșit zăresc Țara Făgăduinței

Și-mi pot odihni întrebările pe sânul pământului,
privindu-mă într-un ciob de lună
cum duc în tolă istoria și...
miros a patrie

Troiță cuvântului

Visul acesta halucinant care
se contorsionează pe coama fiecărui val
ne izbește cu puterea unei furtuni când îi
spunem viață,
zadarnic ne ancorăm sufletele de învățăturile
trecutului
singurul instinct care tresare în plămâni
este curatul din poezie,
s-a intoxicat cerul cu declarații fără acoperire,
pământul zemuiește de convenții,
am ajuns păpuși de nisip uitate într-o clepsidră
spre a face spectacol deșertăciunii,
pierdem esența dizolvând în eter
iubirea din crengile arborelui genealogic
prăpădim lumina,
ca mai apoi să conjurăm vindecarea
târându-ne pe mâini și coate în jurul bisericilor
zidite pentru propriile greșeli.

Dumnezeu râde amar în barba prea albă să o
putem atinge
Și iar ne construiește troiță pentru deznădejde,
răbdător ne lasă să-i învățăm liniștea cuvântului.

Icar cu aripi de hârtie

Turnul de fosfor în care gândurile-mi stau
închise,
se cutremură când îngerii
aduc în palme stele nopții unde mă îngropam
învățată cu ritualul pământului.

Gratii de ceară se deschid cu chei de lumină
Și sufletul îmi evadează,
fără să mai fie persecutat de biciul întunericului,
plutește la fel de curat ca visul păsării albe...

Pot să mă ridic deasupra neliniștilor,
peste oceanul tumultuos al frivolităților vieții,
ating țărnel cu nisip de aur
în care-mi adun toți caii nevinovăției,
transformându-se în inorogi
îmi arată drumul spre pădurea de cleștar...

Tac.

Respir.

Trăiesc.

....Și în cele din urmă,
nu mă mai mir de ce pot să zbor
cu aripi de hârtie
când iubesc
scriu

Flutură cu inima lipită de fereastră

Nu ne-am mai întâlnit demult pe
podul făcut de curcubeu între inimile noastre
aflate ca piramidele din Giza,
neliniștea mi-a iernat sufletul
altădată desculț alergând prin numele tău,
demult nu am mai cântat unei roze
până când polenul cernea pământul
stărnind furnici prin buze,
de câte ori le întredeschid mă înțepă timpul,
trădător Edenului în care înmugurea lumina
la adăpost de versuri.

Nu ne-am mai aflat demult între file de poveste
să inventăm finaluri neprevăzute
așteptate cu sufletul la gură de duhovnici,
azi alți copii fac baloane de săpun în care
își pun dorințe și răsând colorat le aruncă spre
cer;
conștienți că visele se pot sparge
și zborul este o iluzie cu aripi de fum,
oamenii merg târâș pe străzile reci iar eu...
mă agăț de acest șir indian
să nu mă poată smulge dorul din rădăcini.

Soarele pare un punct
incapabil să-mi dezghețe obrazii crispați de
tăcere,
degeaba mă întind pe spate-n nisip
nu am cer să mai număr stele,
mă lovesc de-un zid și o tristețe
cât o genune se despică spre a mă înghiți
neiertătoare,
de parcă aș fi goală pe dinăuntru
răspunde ecoul din mine când strig:
mi-e foamă și-mi e frig !

Dacă auzi cumva pe cineva care știe cum să
aducă

primăvara în aripi, spune-i că un flutură
cu inima lipită de fereastră visează...

CARMEN MĂCELARU, București Premiul „Grigore Tocilescu”

Într-o zi

Vom uita cum ne cheamă, vom uita că am
împărțit același pat și aceeași hârtie
Când tu scriai de la un colț al paginii și eu de la
altul, pixurile se întâlneau undeva la mijloc și
Se cheama că facem dragoste, când mi-ai adus
de la piața Matache o inimă de bou învelită
Într-o pânză albă la fel ca în Numele
trandafirului și mi-ai spus că în mine e o sărăcie
lucie
Că trebuie să mănânc și să fiu fără milă când
iubesc, într-o zi ne vom întâlni pe stradă
Și nu ne vom recunoaște, abia atunci vom fi în
afara oricărui pericol
Tu vei fi aruncat cu totul în altă femeie, aproape
beat, aproape orb, vei merge cu pașii ei
Cu gândurile ei, ea îți va spune pe unde e
drumul, așa de mult m-ai iubit
Încât vei avea nevoie de un însoțitor să trăiești,
eu voi plimba o pisică sau un copil
Voi da mâncare porumbeilor șchiopi, voi hrăni
cărțile bolnave, mă voi arunca în povești
Care nu au de-a face cu tine, atât de mult te-am
iubit încât voi folosi un baston
Să pipăi pereții, în tot acest timp mă voi ruga în
genunchi până spatele va împrăștia raze
Într-o zi ne vom întâlni pe stradă, fiecare cu
handicapul lui și nu ne vom spune
Bună ziua și nici nu vom clipi când din greșeală
hainele se vor atinge
Doar la capătul străzii, cumva mirați, ne vom
întoarce puțin cu nările în aer

Colibri, foamete și alte femei

Câteodată mi-ar plăcea să fiu o femeie cu pieptul
de sticlă
Răscolitor și imposibil ca un poem de Aleksandr
Pușkin
Când trec pe stradă oamenii să vadă calea ferată,
zonele minate

Stratul gros de fericire, iubiții neîngropați cu
pielea uscată de visare
Viața să fie în văzul tuturor ca zestrea unei fete
ce-și plimbă-n zori cearșafu-nsângerat
O rugăciune plătită în avans, un acatist cu o
fărâma de lumină-n păr
Pretextul epic, povestea noastră pe bandă rulantă
se derulează în mine
Fără să vreau, ca o boală, ca vagoanele unui tren
sărit de pe șine
Se ține scai, un câine înfometat de care nu scap
fără să-mi rup o bucată din carne
Câteodată mi-ar plăcea să fiu o femeie cu pieptul
de sticlă
Prin care să se vadă cum împart cuvintele astea
mușilor, surzilor
Să se știe de la bun început ce războaie am dus,
cine mai orbecăie prin mine
Și cui am dat nume de om, să nu mai fiu nevoită
să-mi fac pielea fâșii
Să nu se mai sape la ocna trupului, ori de câte
ori cineva mă întrebă
Al cui copil sunt, să am acest mecanism livresc
de a mi se citi poveștile
Direct pe sâni fără să mai ascund faptele urâte

O scenă din viață

Astăzi prizez poezie, deasupra corpului tău trag
aburi pe nas
Un drog alb, insipid, miroase a umerii tăi, un fel
de alcool interzis
Sălbăticește și hiperexcită, când te-am cunoscut
nu am știut
Că drumul până la tine va fi o expediție
montană, nu am știut
Pe ce fel de vârf mă voi cățăra, cu unghiile, cu
fanteziile
Nu am știut că voi explora fiecare centimetru de
piele, fiecare cuvânt
Doar cu hainele pe mine fără niciun instrument
ajutător în aerul rarefiat
În aerul rarefiat se respiră gândurile tale, gaze
toxice, expansibile
Astăzi prizez poezie, deasupra corpului tău am
plăsmuit un mic paradis
Un stupefiant ce-mi face sângele alb, diabetic,
livid, ca o foaie A4
La care mă uit și-mi vine să-mi pun capul pe
această petală sau barcă

Și să plec în mari adâncimi, oceanul sau tu, nu-
mi dau seama
Înșirui cuvinte pline de sânge extrase din carne
pe viu
Pe măsură ce urc mai pierd un picior, o bucată
din carne
Port cu mine un corp străin, un câine pripășit pe
lângă o casă
Astăzi prizez poezie, deasupra corpului tău am
născocit turme de reni
Nu-mi folosesc la nimic, iubirea e doar o
carență, o săgeată în gât
Unele femei
Unele femei își doresc măcar o dată pe an să fie
din nou mirese
Trena să le curgă din piele ca o copilărie albă la
care să se uite
Peste umăr cu teama că se poate desprinde

Unele femei

Unele femei își doresc măcar o dată pe an să
stea în librării
Până noaptea, să răsfoiască albume, cărți, filă
după filă până când
La un moment dat va apărea iubitul ideal,
esențial

Unele femei își doresc măcar o dată pe an să fie
luate în brațe
Și să atingă cerul cu vârful limbii

Unele femei își cunosc atât de bine corpul
încât atunci
Când se pipăie simt aspreala sângelui și dintr-o
dată învață alfabetul orbilor

Unele femei stau lipite de pereți ca pisicile de
pervaz
Își ling degetele după ce au citit povești
fabuloase cu oameni care nu mor

Unele femei își atârnă poemele la geamuri ca pe
niște steaguri în vreme de holeră
Cearșafurile lor sunt pline de imprevizibil, aici
tot timpul
Semafoarele rămân blocate pe verde, liber, liber,
toată lumea spre râu
Unele femei au alt fus orar, altă gamă
în care cântă, ele au altfel de apă

Apa lor nu e lichid e mai mult o miriște pe foaia de hârtie

Unele femei îngurgiteză substanța volatilă, unii i-ar spune poem

Pe stomacul gol, altele au stamine pe spate gata să lumineze

Văruiala să nu aibă nicio vină că a transmis alt mesaj

Unele femei își vor deschide lada de zestre și oamenii

Vor putea pipăi, măsura, gusta, ca pe o pânză modul lor de a trăi

Și toate celelalte vieți puse la păstrat pentru musafiri

Unele femei au soarele încă în ele și dimineața se naște din corpul lor

Ca o pojghiță foarte fină pe care trebuie să mergi în vârful picioarelor

Unele femei pregătesc cuvintele cu grijă ca și cum ar face pâine

Clarifică înțelesuri, alege impuritățile, ar fi bine să le vedem

Eu în schimb niciodată nu am pus pe hârtie adevăratele poeme

Ele au rămas înțepenite sub limbă în starea lor pură, interioară, ca marile iubiri

MARINA POPESCU,
București
Premiul
„Agatha Bacovia”

**Ultimul nu va stinge
niciodată lumina**

În casa asta a stat cineva,
cineva sosit de departe, din nord
cineva care a adus doar tinerețea
înghesuită în valiză;

în casa asta s-a iubit,

aici s-a născut, s-a băut lapte,

s-au cumpărat păpuși,

s-a râs și s-a plâns la intervale inegale de timp;

aici s-au făcut cozonaci modovenești dolofani și rumeni

ca niște purcei de lapte

apoi s-a fumat, s-au spart farfuriile,
s-au udat exact atât cât trebuie florile,

s-au făcut poze și multe gesturi banale;
în camera bună s-au împodobit brazii,

brazi din an în an tot mai mici

până la o simplă creangă într-o vază

și ace de brad aduse pe tălpi de afară;

de aici unii au plecat spre alte case

sau mai departe, undeva într-un pământ;

în casa asta ploile au creat cu vremea fisuri

și viața a început să se scurgă

prin pereți,

prin parchet,

prin oase până când

a rămas doar ursul de pluș

cu praful adunat în ultimii ani;

doar ursul de pluș a privit totul

prin două bile negre, lucioase,

totul

până în ultima clipă

chiar tot

chiar ultima

După 30 de ani

Aici e camera părinților mei,

în unele după-amieze ei stau tăcuți pe pat

adânciți în rezolvări de cuvinte încrucișate,

din când în când verifică între ei definiții -

asta e mai nou forma preferată de comunicare;

se dezmoștesc atunci când soarele de toamnă alunecă

pe trupurile lor cu oase și vene tot mai

proeminente;

camera asta de 30 de ani,

cu mobila ușor decolorată, adusă zestre de mama,

cu visele scâmoșate închise în șifonierul

în care moliile nu și-au putut găsi niciodată cuib;

camera asta renovată de atâtea ori

ca o haină veche și confortabilă pe care

o iubești și vrei să o ai mereu cu tine;

între pereții ei dragostea și cuvintele grele,

ezitățile,

reproșurile și mângâierile plus lacrimi;

tata venind beat și cu o mână ruptă într-o noapte

de iarnă;

ca într-un scurt-metraj burta mamei crescând

cadru cu cadru

apoi primul meu brad de Crăciun

cu jucării comuniste, ușor austere;
un salt în timp și medicii de la salvare după ce i-
am așteptat
jumătate de oră afară în frig
-nu, nu a fost un al doilea infarct-
strângând electrozii
de pe trupul eliberat de spaimă și moarte al
tatălui meu;
ceaiuri, nitroglicerină și râsete în unele duminici
bomboane de ciocolată amăruie și tata
întins seara ca un motan uriaș
când mama îi face masaj cu creme antireumatice
și râd amândoi de dureri și de bolile lor;
îi privesc prin ușa întredeschisă:
doi adolescenți ușor oboșiți
în camera lor frumoasă ca o femeie de 30 de ani.

Poză ușor mișcată

Și peste toate se întinde
o pojghiță, ceva ca folia
care acoperă pachetul de țigări;
în camerele cu draperii grele și roșii
se face sex la orele amiezii;
tutunul ucide
și iubirea ucide,
soarele așterne pelicule de cancer
peste trupurile goale;
îți lipești tălpile de cada rece,
învârți robinetul și apa amestecată cu lacrimi
pare un vis;
fiecare om ar trebui să-și facă odată un chip de
nisip pe o plajă,
să vadă cum apa sau vântul îl spulberă
și să înțeleagă viața.

Spre Marea Nordului

Mara când a plecat a spus:
uite cizmele mele până la genunchi,
ceașca de cafea și cerceii cu pisici,
uite cărțile și flacoanele cu oja,
perna mea albă încă mirosind a sudoare și
parfum,
uite urma sexului meu
imprimată pe cearceaf;
Mara avea ochii mari de copil, părul drept
până la umeri și gura puțin piezișă,

o grimasă de tristețe ca un fel de semn personal;
mâinile ei apăseau hotărâte zăvorul,
mâinile ei trăgeau o valiză imensă și goală pe
care tu
nici măcar nu te-ai gândit
să o treci cumva peste prag,
apoi să o deschizi,
să-ți ascunzi umbra în ea.

ION VIOLETA FLORENTINA

Fința, jud. Dâmbovița Mențiune

Undeva la mansardă liliacul a înflorit orb

ți-ai aruncat ochii spre mine
de atunci
îi țin ascunși în bluza aia
prin care mi se vedea sufletul decoltat până la
brâu
țesută-n război de sălbatice guri
și gust de năluci arse de dor

cămile însetate au călătorit prin palmele mele

s-au prăvălit zilele
rupte și sfâșiate pe la coate
în măruntaiele tale
până când
am rămas cu sufletul zdrențe
exilat
dincolo de meridianul poveștilor

undeva la mansardă
liliacul a înflorit orb

Trec tramvaie fără vatmani

la polul sud al ochilor tăi
sângeră gura lângă horn nepângărit de flacăra
stalactită
a înghețului din tine
am coborât din trup de vară
într-un sens giratoriu năucitor
în care prioritățile au fost iremediabil inversate

mi-ai încălțat sufletul în sandale de bogdaproste
și mi-ai vândut urmele pe-o ulcică de vin
râdeai

când m-am rătăcit prin mărire tale
cu iz de iubiri intrate-n insolvență

ți-ai scos la șosea visele
printre automate de cafea și vedete Playboy
pe mine
m-ai abandonat
prin uitări cu aromă de pelin pe umeri

trec
trec tramvaie fără vatmani
și plâng
la capăt de linii

Bolnavă de lună

bolnavă fiind de tine
și internată la urgență
nu te-am mai găsit în niciun ungher
te-am căutat printre lanuri ce-mi sărutau tălpile
de vară
și romanțe târzii care-mi alunecau pe sub bluză

dar tu
tu purtai pălărie de soare
când mi te strecurai sub piele
și alergai liber
printre mirări ce-și bronzau genunchii la capăt
de zile
nici nu băgai de seamă cum treci
prin halte în care luna își jelea culorile

te-a căutat poliția
prin sălile spectacolelor de revistă
și-n gradele sărutului ce-l mai păstrăm pe buze
te-au găsit după un sfert de secol
în curtea unui ospiciu
spânzurat cu luna mea de gât

Un bilet către singurătăți de cuc

țigara ta fumegă încă
în scrumiera de lut a trupului meu
gust de toamnă
la camera în care ploile își pun straie cernite
ferestre către mine își atârnă cercei la urechi
mie
îmi atârnă zilele
a neputință
pe muchii de soartă

se umple aerul de urmele tale
urme de adevăruri fardate
de zâmbete fără călăuză
de cavaleri apocaliptici
capete de pod fără ape și fără șine de tren
ceasuri dezmembrate ce strigă a singurătăți de
cuc
și bilete către iad
doar dus
(pe timp de criză n-avem bani de circuite
turistice)

SORIN LUCACI,
București
Mențiune

poemul
fără antecedente penale

„Sunt succese care
te înjosesc

și înfrângeri
care te înalță” (Nicolae Iorga)

nu-mi place să scriu poeme de dragoste
în care să contemplan la nesfârșit fesele iubitei
ca pe niște manuale de artă erotică hindusă
și sfârcurile ei ca niște jetoane de poker
epiderma ei de tigroaică tânără în care se
evaporă apusurile
nu-mi provoacă repulsie dar nici exaltare
prefer să mă păstrez pentru momentele când ne
retragem amândoi
în anticamerele cu îngeri
nu le văd rostul unor astfel de poeme
și nici despre mine nu-mi place să scriu
mă oripilează acest lucru
dar în acest poem o fac tocmai pentru că nu am
nimic special de spus
așteptați de la mine vreo povestioară cu tâlc?
vreun text postmodernist?
vă spun doar atât
femeia vieții mele îmi face ceaiul de fructe în
fiecare dimineață
și seara tot ea îmi pregătește cina ca un cvartet
de coarde
nu poți fi o iubită completă dacă nu știi să faci
nod la cravata iubitului
nu mă ascuți, te gândești în altă parte

mintea ți-e la dracu-n praznic
îți spun
și eu am plâns lângă paharul de coniac ieftin
până
să mă las de băut
și eu am descoperit ultima paradigmă a primei
tinereți într-o cameră sordidă de motel
și eu am luat pastile cu pumnul ca adolescentele
sinucigașe
și eu am fost chiriașul jovial al spitalelor
județene
împărțind cu generozitate fiole de nefericire
asistentelor cu nume de flori
am scrâșnit din dinți am băut și am plâns până
mi s-a buhăit fața
până mi s-au îngroșat venele
până mi-au crescut aripi pe burtă
până mi-au apărut riduri și cearcăne
pana am făcut punși sub ochii
pana am redevenit cel dinainte de scrierea
acestui poem

lulu on the bridge

și când vorbea dimitrie făcând o grimasă în
colțul gurii
ne treceau fiori reci pe șina spinării
se deformau ziua și noaptea cu ultimele picături
de sudoare
pe fruntea statuii ecvestre a lui alexandr suvorov
din tiraspol
și cântăreața aia ucraineană de jazz trecută bine
de a doua tinerețe,
aia creață olga blenorovskaia roșcata cu ochii de
un albastru spălăcit
lângă cafeneaua de pe bulevardul khreschatik ne
povestea
cu o voce tabagică despre aventurile ei din prima
tinerețe
despre bunicul igor plecat pe front în
smolenskaia oblasti
despre unchiul vanea jucat pe scena teatrului din
kiev
dimineața îți dezlipea genele încet
mijind puchinos în odaia cu pereți gârboviți
ceva mirosind a carne arsă răzbătea dinspre
casele galbene
cu chirpici
un țambalagiu tuciuriu ațipise pe o margine de
cer

și nori sforăitori se îmbulzeau ca niște polipi
peste trenurile cu navetiști via ungheni
hai sictir țipa țiganca la puradelul măsliniu
agățat de fustele
multicolore
iar noi preschimbam pașapoarte de dragoste cu
meticulozitatea
unui falsificator celebru dat în urmărire generală
și se dădeau urmăririi nu glumă
între polițiști și gangsteri mai ceva ca-n filmele
americane din anii '80
are you talking with me are you talking with me
repetau gangsterii lui al capone
cu fețele prelungi
și totul se derula cu lentoarea unui gramofon
edith piaf non je ne regrette rien non je ne
regrette rien
graseind franțuzește din balconușul mansardei cu
mușcate
dar tu îți scuturi diminețile prăfuite de toată
marseieza asta ipocrită
ca o oglindă smolită în care tresar boabe de
struguri culeși
într-un anotimp neștiut într-un anotimp costeliv
"ar fi trebuit să vezi dincolo..." îmi spuneai,
dincolo de acele ziduri
inimile pulsând în garduri de sârmă ghimpată
și magia trecutului ca un abur nedeslușit între
parapeții de beton
și lumina difuză prin care ai văzut *lulu on the
bridge* seara la cinemateca
și asta se cheamă că trăiești că iubești viața cu
adevărat, prietene

nostalgii de iarnă săpate în tranșee albe cu crinolină

tata făcuse frontul aproape de simowniki o gară
părăsită într-un colt uitat de lume
Și stearsă cu desăvârșire de pe harta necuprinsă a
cerului siberian
s-a întors într-o dimineață rece de iarnă
avea proteză de metal la piciorul stâng
înfășurată într-o piele de cerb tânăr și legată cu
sfoară groasă din cânepă
am alergat spre el iura iura m-a strigat
Și am simțit cum cerul ne învește pe amândoi
ca o pătură groasă
precum mantaua soldățească rece și ponosită
mirosind a tusonkă sudoare și ulei de motor

nostalgii de iarnă amară săpate în tranșee albe cu
crinolină
amandoi lângă cuptor la masa veche din lemn de
stejar
ti-am păstrat scrisorile tătută
vorbe de duh așternute cu sfințenie în stergarul
alb de bumbac brodat pe margini
vorbe de duh scoase la ceas de seară din valiza
scorojotă din lemn de brad
cald și blajin heruvim
așa era tata
în cămașa kaki soldătească piept dezgolit la
gâtul împietrit al iernii
mi-e frică tătută mi-e frică
azi noapte am dormit în podul șurii
afară erau soldati
făceau mult zgomot și vorbeau altă limbă
mi-e frică tatută mi-e frică și uneori doar
gândindu-mă la tine plângeam până adormeam
bce prohodit iura, toate vor trece
lumea asta, blead, e o lume rea o lume fără
mamă și fără tată
fără principii
și ce dracu sunt alea principii cand n-ai pe masă
decât un boț uscat de mămăligă
și o strachină de popenchi
lasă iura, vor trece toate, ne boisea
așa-mi spunea tata când venea acasă
cald și blajin heruvim într-o iarnă rece și-amară

anotimpuri electrizante așternute peste dealuri de cernoziom

ce trebuie să știi din viața asta, bliadi,
îmi spunea bunicul Vitalic de la Graviton,
înjurând pe rusește printre dinți
nu este mirosul stătut al salopetelor
mirosul de fier ruginit și urină
care umple precum gazele lacrimogene
sinusurile și vagoanele clasei a II a
și nici cenușii care apasă câteodată ca o pâclă
deasă satele noastre din raion
nu, tu trebuie să faci școală Igor, auzi, tu trebuie
să faci școală mă,
să vezi să călătorești și să cunoști lumea
și când te-ntorci acasă să ne povestești
“o, tătuță, dumneata nici nu știi, nu știi ce
înseamnă
viața, viața asta care o ții în palmă
o lași să-ți scape printre degete, o lași, se

risipește”
se duce ca o galeră părăsită intrând fantomatic în
ceața vremurilor
o tătuță dac-ai ști...

pe unde o fi umblând, dracu mai știe ceva de el
s-a dus acum trei veri și n-a mai dat nicio veste
mișa lu steopa l-a văzut în iarnă prin șveția
dai din cap în semn de aprobare întorci privirea
spre celălalt capăt al satului
îți iei cartea și cu lampa lui diogene în mâna
stangă
ieși afară în noapte căutându-l pe singurul care
cunoaște răspunsul
singurul maratonist alergător de cursă lungă
cu buzunarele pline de dumaticuri de fericire
cum împarte în stânga și-n dreapta fiole
multicolore

s-a dus vremea când zâmbeai mult
s-a dus vremea când ridicai lângă școală
piramide gigantice
din borcanele puse pentru iarnă
nimic nu mai seamănă cu ce a fost
nu e de mirare că nu mai găsim calea și tindem
să rămânem
inerți în colivia veche cu miros de romaniță
anotimpuri electrizante așternute peste dealuri de
cernoziom
simplul exces de lumină anihilează retina
nu mai există până la urmă nici urmă de moarte
în locul acesta
nici veșnicia nu-și mai plimbă terrierul pe străzi
lăturalnice
deschizi ochii doar pentru a-i închide grăbit la
loc
pentru a mai prinde o bucățică din visul acela
numit cândva fericire
“o, tătuță, dumneata nici nu știi, nu știi ce
înseamnă
viața, viața asta care o ții în palmă
o lași să-ți scape printre degete, o lași, se
risipește”
se duce se duce
o tătuță dac-ai ști...

**ALEXANDRA
MIHALCEA, București
Mențiune**

Potcoavă

În colivie
Visele sunt interzise -
Ți-ar putea deveni realitate

Și te-ar învăța să câști.
Aici nu ai voie decât
Să-ți lovești tăcerile
Puternic de gratii,
Ca și cum moartea ta ar depinde
De câteva lucruri,
Inclusiv de vreme.
Așa că iată-mă:
Rece și țeapănă mă văd
Trăind într-un sertar de morgă,
Bând vin și gândind la Paris.
Ce imagine ieftină
Când nu ai pe nimeni
Cu care să împarți sertarul.

Când mă voi face mică,
Vreau să devin potcoavă
Șisă aduc noroc unui cântec de pasăre.

Hide and Seek

Noaptea îmi întorc corpul pe dos
Ca să-mi ascund pielea
De orice atingere.
În colivia de coaste
Doar gândacii au curajul să intre.
Îi las să se plimbe
În voie prin carnea mea
Cât mai au timp.
Puțin mai târziu
O să vină iar doamna aia
Care, nu știu cum face,
Dar mereu îmi găsește pielea.
Își afundă mâna în colivie,
Mă întoarce pe față la loc,
Apoi mă mângâie încet
Cu vârfurile unghiilor
Până gustă din carne
Și mă ceartă că iar nu sunt cuminte:
"Un copil la ora asta
Ar trebui să fie pe acoperiș,

Să învețe să zboare.
Uite așa: ridici mâinile,
Dai din ele până se transformă în aripi,
Închizi bine ochii
Și sari!"

Abator

*(Basically what we have here is a dreamer.
Somebody out of touch with reality. When she
jumped, she probably thought she'd fly)*

Niciodată n-ai fost
Destul de bună cu mine,
Îmi spunea în timp ce-mi
Despica venele pe lung,
Ca la carte.
Niciodată n-ai vrut
Să înțelegi că bucata asta
De carne îmi aparține
Și pot să smulg din ea
CÂT - AM - CHEF.
Ți-am spus să nu te mai zbați,
Că o să-ți crească lanțuri din piele!
Șșt... nu-mi spune, știu,
Sinuciderea ți-ar fi prins bine,
Dar, vezi tu, abatorul nu are
Cârlige pentru martiri.
Hai, stai cuminte,
Cuțitul meu vrea doar să vadă
Câte păsări mai țipă în tine.

Rugăciune

În trupul meu bat clopotele
Ca într-o biserică vizitată de moarte.
Mi s-a mai topit un deget
Și ochii mi se preling pe obraji.
Ce bine miroși! Mi-a spus un copil
Amețit de aroma dulceagă de tămâie și ceară.
Miros bine pentru o moartă, mi-am spus
Și mi-am amintit că iar
Am ratat întâlnirea cu Dumnezeu,
Cu toate că mereu am fost punctuală,
Am avut grijă să-mi îmbrac
Cuminte rochia de mireasă
Și să-L aștept cu piciorul desculț
La ora exactă.
De fiecare dată mă amână,
Lăsându-mi același mesaj
Pe care l-am învățat deja pe de rost,

Ca pe o poezie proastă
Învățată în Școala primară:
Nu acum. Iartă-mă,
Dar chiar nu am timp pentru tine.
Ne vedem după ultima ploaie.

Azi mi-am luat inima-n dinți
Sătulă de atâtea trădări
Și i-am trimis un răspuns:
Dragă Doamne,
Te rog mult, nu mă mai scrie.
Din literele scrijelite în carnea mea
Se nasc îngeri orbi cu aripa frântă.

A Ta niciodată,

Eu

CLAUDIA MINELA,
București
Mențiune

Capete din porțelan

Sunt o păpușă fără cap. în
fiecare seară ți-l trimit să te
joci cu el, în fiecare seară te joci cu el. l-ai scos
de acolo pe Baudelaire, ca pe un stol de albatroși
cu pliscurile lovite de pipele marinarilor.
albatroșii survolează spațiul acela gol din tine,
unde ar fi trebuit să bată o inimă, ar fi trebuit,
dar o inimă din porțelan nu bate.

Se spune că păpușile cu cap din porțelan sunt
valoroase, mult mai valoroase decât cele
normale. păpușile, da. inimile din porțelan zac,
zac o veșnicie pe aceeași etajeră cu iubirea din
porțelan, și nimeni nu le bagă în seamă, plâng pe
furiș, să nu le vadă regii pânzelor castelane.

Zenobia...zenobia...zenobia! ecoul coboară cu
picioarele goale în mlaștini, capul meu se
rostogolește obosit pe o pernă de vise închise în
burta unui elefant din porțelan unde sute de
capete aleargă virtual fără corp, fără suflet, fără
iubire, fără tine N. tu vrei doar strălucirea, fără
alte anexe muieresti. Nu, nu sunt cruce la
căpătâiul tăcerii, încă.

E ultima seară când îți trimit capul meu
transformat în capul Medusei sacrificat de

Perseus pentru că privirea ei transforma oamenii
în piatră, a mea îi transformă în scrum.

Lasă-mi poeziile și cărțile lor să trăiască izolați pe
insula Neura, în mintea mea verde! tu vei
rămâne cel mai ieftin porțelan așezat de
senectute pe un mileu îngălbenit, așteptând ziua
când îți vei amesteca cioburile cu ochii din
porțelan ai morții, acolo, jos, la picioarele mele,
tu, scrum.

Doi fetuși într-o inimă

Eram doi fetuși. ne dezvoltam în același pântec,
ca doi gemeni hrănindu-se într-o singură
placentă. sărutul nostru, două tuburi de oxigen
conectate la aceeași sursă, pulsează viața în noi
ca sângele într-o aortă tocmai desfundată, intrată
în circuit normal.

E cald și bine în pântecul inimii printre lichide
încă necunoscute nouă. ne leagă plăcut. te
simt puternic în mine. nu ne-am născut încă,
trăim intens nemurirea dintre noi, trăim haosul
unei iubiri sortite universului, în oceanul imens,
necunoscut.

Mi-am dezlipit gura de a ta, pentru câteva clipe,
și totul s-a rupt. ne-am născut prematur, ne-am
născut țipând despărțirea, ne-am născut
plângând singurătatea, am scâncit înstrăinării,
am supt de la sâni diferiți, am coborât pe pământ
acceptându-ne moartea.
De ce a trebuit să mușc din mărul ăla? de ce?

Virtual 5 - oniric yin & yang

Să nu ai niciodată încredere în dragostea unui
poet. trăiește doar pentru el și ea. își iubește
muza. imaginea perfecțiunii pe care o caută în
orice femeie, îl urmărește hedonic, obsedant. e
ca un diavol care se hrănește cu păcate. vânează
suflete doar de dragul de a ucide apoi
abandonează stărvurile. Next! spune sarcastic
privind spre altă victimă.

Își înfige dinții adânc în carnea sufletului ei și
sângele aleargă împletindu-și drumurile în
barbă, ca vinul pe buza damigenei. simt pitonul
încolăcit pe trupul meu care zvâcnește dorindu-l
până la posedare.
degeaba N

Nu voi fi nicicând urma pașilor tăi și nici stârv abandonat, chiar dacă sunt femeie și atingerile tale vibrează în mine, precum coardele unei chitare atinse de mâna vântului.

Am să-ți bântui nopțile. toate visele tale vor fi ghilotine gata să cadă în orice moment, gata să despartă capul de trup atunci când îți vei dori să mă iubești, așa cum mă iubește în fiecare noapte un alt bărbat, sub privirile tale de foc.

uite N

Mâna lui desenează pe gâtul meu un yin apoi coboară conturând un yang. sânii se cuibăresc în palmele mari, protectoare, îi iubește N, așa cum n-ai s-o faci tu niciodată.

Bărbatul ăsta mă defrișează de orice prejudecată unindu-se cu mine până dincolo de nămeții cerului. sunt pădurea lui, e copacul rătăcit în mine de plăcere, în caldul pământului meu chiar sub privirea ta. nu poți face nimic pentru că sunt doar în visul tău așa cum ai fost tu pentru femeile abandonate, deposedate de suflet ca niște fântâni fără apă, bântuite de tine ca peșterile de șobolanii cu aripi.

privește N

Un alt copac își înfige rădăcinile adânc, face dragoste cu mine până când trupurile noastre sângerează ceață groasă, ca o pătură învelind tăcerea pământului.

și copacii cresc în mine N, noapte de noapte. Ultima dată am visat că trupurile noastre fremătau într-un yin & yang frenetic, dar nimic altceva nu s-a întâmplat, n-a existat finalul care te înalță deasupra universului pentru că oniris a dispărut odată cu zorii, pentru că așa am vrut eu, pentru că nu ai ce căuta în viața mea N, doar dacă-ți vinzi sufletul. ți-l cumpăr

Virtuală 6-mă lepăd

Să iubești un demon și un înger e prea mult pentru un suflet în carantină. ești tentat să renunți la demon pentru că prezența lui doare. fiecare cuvânt înnegrit de ură taie în suflet până la umbră. sângele curge greu ca lanțul unei ancore.

Icar se înalță către soare ajutat de lucifer care știe că aripile celuilalt sunt din pene și ceară și că se vor topi la căldura lui Helios. râde sarcastic privind prăbușirea lui icar. de ce-mi faci asta N? am nevoie de el, am nevoie de

dragostea lui. e ușor să distrugi, să urăști atunci când ai în locul sufletului triunghiul bermudelor, acea intrare în iad, e ușor să te hrănești privind prăbușirea, așteptând îngenuncherea! demon frumos, primește dragostea mea, nu-ți face covor roșu din ea! lasă-mă să-ți înlocuiesc aripile negre cu ramuri de salcie, să stau la umbra lor hrănindu-le cu liniștea din mine.

Nu vrei. mă omori încet N, încet și sigur. când simți că respirația mea e pe sfârșite, îți înfigi mâna în părul meu și mă ridici deasupra norilor iubindu-mă, tu și icar, pentru că e nevoie de amândoi, înger și demon, pentru a deveni mireasa iadului. asta se va întâmpla atunci când mă voi lepăda de iubire.

Te lepezi de iubire, de toate chinurile ei, de toate sacrificiile și așteptările zadarnice? mă lepăd. te lepezi de iubire? mă lepăd de curățenia ei împruțată. te lepezi de iubire, de umilințele ei, de ipocrizia și boala nopților nedormite, de hrana înotând în lacrimi, de cearcănele tuturor celor văzute și nevăzute? Mă lepăd. Mă lepăd. Mă lepăd.

Și aripi negre îmi creșteau. Spre cer mă ridic, ești în brațele mele, te las să plutești până te faci una cu pământul. doar crucea din spatele tău rămâne intactă. hohotesc și cerul crapă îngropându-mă în cioburile lui. sunt toată o rană... mă lepăd, mă lepăd de mine.

DAN PETRUȚ CĂMUI,
București

maurul

-marșul spre Roma-

vinul fierbe în vase de plumb

setea nebuniei
copiii noștri pleacă la vânătoare de vulturi
ajung să urască

ochii mei vitregi
unul plânge celălalt râde
despre Alexandru numai de bine
pentru un grec s-a descurcat dar eu sunt otrăvit
de febra iubirii răscumpăr zeița cu trei mări
drept zestre
să fim împreună la Roma

înainte de începerea iernii
zăpada ne prinde pe munti
ghidul trece impresia că dormim
în cerc frigul din spatele cailor strigă
nu obosești vești muri

pentru fiecare kilometru pierdem o mie de stele
cu gluga pe cap
ulcioare de vin sparg zăvoarele trecătorii
luăm în pumni lumină de fildeș
elefanții bolnavi acopăr seara cu oameni
să nu recunoască
moartea privește și pleacă
în marș armatele tac paralel despartite de creste
umbre calcă pe urme în direcția ei
o avalanșă cu cifrele noastre
suntem puțini sau la fel
nu mai știu

după întâlnirea cu marea
nu-mi arată căldură pe țărmul acesta
fumul scrisorii unei femei

mi-e dor să visez
de asemenea
frică

spălarea pe mâini

după amurg suntem singuri
focul aprinde spre nord
vântul deghizat în femeie
jar nestins
inima ta dacă merge pe vârfuri adorm
încă o noapte

iubesc la întâmplare
mâinile îmi țin partea
ne atingem și
văd un suflet întors din păcat
muști buzele după forma dorinței
să nu fii văzută când râzi
oamenii uită de la o viață la alta
privirea mea scoate demoni
aruncăm de pe templu
îngerii
o singură dată
conștiința privește în altă parte
suntem atât de frumoși cu vina iertată
atent la intrigă
șarpele răscolește jarul

pentru arderea lumii
pe cine vom trimite să stingă

labirintul

femeile cred orice cuvânt
până să-l scrie
devin melancolice își mângâie părul
biologic sunt sincere
cu o condiție
decorul să fie romantic
între cafea și desert
iubirea
adoră să iasă prin piele în căutare de spațiu
inima cea mai scumpă adresă

sunt locomotive cu aburi
destinul murdar de cărbuni
le mănâncă din palmă

dreptul de a fi iubite all season
cedează ca un fulg luat de ape
înghit un sărut cu luna în față
motanul meu veronez
scarpină fără pudoare acoperișul
stropit pentru nuntă

îmi lipsește vocația de-a trăi la țară
facturile sunt singurul semn că există
pentru alții nu se schimbă nimic în viață
sunt idealist dau în mintea copiilor
recunosc un om bun cu intenții rele

nu privesc mai departe de decolteu luna
schimbă calendarul după femei
cu același fus orar
simțurile consumă pirotehnic
sfârșitul de an cu inima plină
sunt liber

de cealaltă parte moartea
miroase a grâu

nevoia de Shakespeare

cum este Italia iarna pustie
Shakespeare contemplă
ultimele cuvinte ale Julietei fac iubirea
mai săracă o strajă anunță
în Alpi este liniște

tăcem până mâine
între cortină și public lumina
nu ascultă de păsări
oamenii de ninsori lasă cerul nemăturat
de când a plecat Dumnezeu

licența fericirii expiră
mă simt un ghețar cu vârful sub apă
umerii tăi se transformă în sare
dorul
în direcția lunii atâtea epave de vise
timpul scoate la mal povestea noastră
viața și moartea
despre care Shakespeare nu scrie

ION RĂȘINARU,
Anina, jud. Caraș Severin

Cartea mea de căpătâi

S-a întâmplat să visăm în
același parc,

eu pe banca măcinată de carii,
tu pe cea dinspre vino-ncoa.
Fumul de țigară era punte între tăceri grăitoare
și tot el mur de nepătruns.
Din când în când răzbătea luna
cu indiscreția domnișoarei bătrâne
care se uită pe gaura cheii în dormitorul vecinei.

Stânjenită, tragi după tine foșnetul rochiei
care îmi mângâie urechea cu o adiere
adolescentină
în vreme ce măsori alea flancată de zambile
până la prima îmbrățișare.
Înveșmântat în cântecul sucitoarei
și inima deschisă spre regina nopții
primesc primăvara
încrustată cu toate culorile pământului
în pielea ta de catifea
cu pori însetați de cuvinte negrăite.

Petale de iris evadate din ierbar
aprend luceafărul de seară,
eliberează emoția primară din corsetul acoladei
și timpul curge, râu de munte, limpede
ca zâmbetului pruncului scaldat în lumina
dimineții.
Punem în drepturi anotimpurile lui Vivaldi

să nu audă iarba și oamenii
freamătul gândurilor înlănțuite în vraja clipei.
Scârțâie în dinți nerăbdarea
cu tremur de frunze fragede
împlinite pe ramul cel mai de sus din arborele
tuia.

Cineva ne înjunghie cu săgeți de foc și de ger
în ritm de duș scoțian
vâslim tot mai aproape de aripa îngerului.
Aroma fragilor cuibărită sub ie
inundă ora cu armonici de neuitare,
urc și cobor între talpa iadului
și ciripitul păsărilor din livada bunicului,
nu știu dacă sunt eu
ori un amestec ciudat de vis și realitate
în perpetuuă rocadă dintre inocență și senectute.
Te răsfoiesc
de la prima literă până la capătul nopții
unde harpa de lumină picură sunete
printre frunzele teiului împovărat de daruri
iar cearcănele înfloresc în oglinda sufocată
de umbre cu mlădieri feline
când ora mușcă hrăpăreț
din trupul trecerii prin ecluza împrăvăării.

Unde începe jocul inimii

Sunt un grăunte de nisip
într-o clepsidră niciodată întoarsă,
singur ca luna pe cerul cu nori
stau închis în nișa secunde de jar
în care furia mării nu pătrunde,
zadarnic mă urmărește noaptea
cu ochi lacomi ce aprind cerul,
alunec...
Șarpe silențios printre cârșii
până în miezul eului
unde pasărea adâncului își ia
libertatea
să numere de două ori pe an meridianele.

Mărginit de cariatide se deschide portalul
spre lumea cea de toate zilele
unde oameni grăbiți se calcă în picioare,
scotocesc după cai verzi care ornează pereții
doar, doar
din copite va fulgera un dram de fericire
aninat la rever
după ce a făcut dragoste
în fânul de curând cosit

cu femeia vieții celui mai apropiat prieten
pe care o încrustează pe răboj
cum vântul frunzele uscate,
apoi
cu pieptul scos și privirea în nori
recită versete satanice
într-o râvnită eliberare din lanțul trofic.

Cei care mi-au furat anii tineri,
odată cu seninul din privire,
între două avioane de Dubai
le vând în oborul din dealul Spirii
pe lumina nopții când vor alăpta minore
pe coronamentul palmierului dăruit mării
cu dibăcia Măriei-Sale Buricul Pământului,
unde se adună ca muștele bețive
în butoiul cu borhot grăbiți să urce voluntar
în piroga târâtă de cai mascați
înainte ca inima să-și înceteze tic-tacul.

Cu pași egali și respirații tăcute
răzbați prin păcla deasă a dezrădăcinării
până la firul de iarbă ocolit de secera lunii.
Nu întrebi nimic, cauți întrebarea
pe care nu ți-a pus-o încă nimeni.
Când ornicul ațâță soarele
trimiți visele să limpezească nedumeririle,
ele se orientează după stelele din izvor
ca albinele
după nectarul florilor din tabloul lui Van Gogh.
Au plecat pe șaua bidiviilor năvălași,
s-au întors în ambulanța SMURD
cu masca de oxigen
pe singurătatea alergătorului de cursă lungă.

Aroma cafelei sună deșteptarea.
Sar în pantofii reci și deodată mă trezesc,
nu-mi bat capul cu ziua de mâine,
oricum,
cu sau fără mine, sigur va veni.
Închei conturile cu ziua de ieri,
plătesc dobânda până la ultima fărâma de gând.
Bogat în griji pentru ziua de azi
mă căznesc să nu văd zâmbetul tău,
alerg de aici până acolo,
de acolo până la apusul soarelui.

Toate drumurile duc la răscrucea așteptării
unde, proaspăt bărberit
mă așez comod în jilțul firii

vreme de o copilărie fericită, o tinerețe ratată
și o maturitate indusă fără să știu
de surâsul crizantemei.

Vântul adie dinspre pașii tăi,
percep ecoul, simfonie, pe care
Bethoven nu a trăit să o scrie,
umbra în linii frânte îmi răcorește lacrima,
sub vălul difuz descifrez conturul chemării
la capăt de drum, unde, începe jocul inimii.

Schimb de amintiri

Nu știu unde am învățat
că durerea de vis naște speranța,
într-un târziu de clopot
are să-mi bată la poartă
lumina.

Închis în existența-mi efemeră
aștept răsăritul soarelui
de la miezul nopții să mă scalde
ca pe un găngurit în covată.

Sunt tânăr prieteni
în zori de veac flutur în dinți
iubiri trecătoare, bătăi de inimi
neamplinite în unduire de trenă
cum norul destrămat
înainte ca lacrima aducătoare de rod
să înobileze spicul de grâu.

Ajuns la margine de cuvânt
mă așez comod în ideea
că oricare început are sfârșitul lui,
iau de la capăt firul,
îl adun într-o nouă clipă
de respirație gură la gură.

Mă ridic din fotoliu la ceas de rouă,
cu inima deschisă în miezul întrebării
fac două trei exerciții de înviorare,
arunc peste gard gândurile terfelite
în clisa nopții, curăț păianjenii de ceață
și reinventez cristalul din izvor.
Desham fulgere pe cerul atrofiat de întuneric,
pun amintiri la dospit în cuibul cald
al curgerii timpului peste nimicnicia
marilor idei.

Prin artere cutreieră fiorul nedefinit

al cascadei domolită la umbra jugastrului
cu frunze crestate de colții orei.
Zilele pierdute în mari căutări
hrănesc lujerii de reumatism.
În timp ce schimb amintiri
cu fața nevăzută a lunii
din buzunarul de ceas se scurge timpul
până la ultimul fir de nisip.

Exemplul mării

Poezia este victima
neputinței mele de a trăi frumos.

Mă apasă un gând
cât șapte întrebări fără de răspuns,
antice minuni
care știu să păstreze taina.

Am rău de înălțimea ochilor
care înălbăstresc cerul,
săgetat de privirea-ți
cobor meteoric pe umbra teiului
cum spășită marea la picioarele tale.

GEORGE GĂNESCU,
Răzvad, jud. Dâmbovița

Noi doi duminica

Intru ca un bădăran în
dormitor înjurând
Mă așez lângă tine în pat fără să scot o vorbă,
Și caut un meci :
Vapor scufundat, un supraviețuitor,
299 de morți,
În new york au împodobit bradul,
Lupte de stradă în ucraina,
Populația globului crește cu un miliard la fiecare
30 de ani .
Începi să țipi la mine.
Îmi iei paharul din față și îl izbești de perete.
Apoi pleci.
Cred ca e mai ok așa .
Fumez o țigară apoi mă culc.
Când mă trezesc ești lângă mine,
Te uiți nervoasă pe o revistă veche,
Și-mi tot repeți ce fraier sunt.
Te întreb dacă ai făcut cafea,
Îmi arăți ibricul de pe masă.

Ies afară în frig.
Mă întorc tremurând și-ți spun că vreau o cafea.
Te ridici, dai cu ibricul de șifonier
Ghinion, nu era paharul.
Deja prea multe lucruri pentru o singură zi.
Mă ia somnul, mă învelești, mă iei în brațe.
Închizi ochii și-mi tot repeți ce fraier sunt...

Living in a dream

I-a picat buchetul de flori pe jos, apoi cineva i-a
călcat pe rochia albă,
Și soțul ei și-a rupt piciorul.
Asta povestește sor' mea de fiecare dată când
vine la noi.
Ea și al ei Făt-Frumos...
Fiecare weekend e la fel:
El pleacă să joace cărți cu tovarășii care miros
mai rău a băutură chiar decât sticla,
Iar ea vine la noi și bocește.
Atunci e momentul în care îmi pun șapca-n cap,
basteții în picioare și căștile în urechi.
Nu mă uit în urmă, nici că m-ar întreba cineva
unde plec,
Ai mei sunt genul de persoane care rămân cu
gura căscată la cea mai cretină poveste.
De fapt, nici eu nu știu unde merg,
Stau cu orele prin parc,
Așteptând să se facă timpul când tata zice că s-a
săturat de poveștile soră-mii și o dă afară
Aia e ora la care eu mă retrag în camera mea,
Imi pun căștile în urechi,
Și visez...

Eu, cel mai periculos tip

„Credeam că ăia buni câștigă mereu”,
Asta până într-a treia,
Când mi-am luat-o rău de la unu mai mare, că nu
i-am dat banii de buzunar.
Am vrut să fug, dar m-a prins de ceafă și mi-a
dat doi pumni.
Iar eu, enervat la culme de tupeul individului, l-
am mușcat de mână,
Până i-a dat sângele...
Bineînțeles că mama n-a știut nimic
până a doua zi,
Când am venit cu un ochi vânăt și cu blugii ruși
.
Nu știu de ce, dar din acea zi tipul m-a evitat
mereu.

Poate e într-o închisoare prin Mexic sau
Venezuela,
Pentru lipsire de libertate și șantaj.
Sau poate e tipul care mă privește urât în scara
blocului,
Când cobor să-mi iau țigări.

Dar eu știu că nu mă ascultă la geografie

„Învăț la istorie”

Cel puțin așa crede mama.
Mă doare capul și vreau să ascult muzică,
Mama mi-a zis odată că muzica face rău,
Aproape am crezut-o.
Mă uit ușor prin cameră,
Azi speram să fie diferit.
Credeam că în sfârșit bunicul o să plece la casa
lui de care nimeni nu știe.
Mi-ar rămâne fotoliul cel mare cel pe care doar
el și pisica au voie.
Ieri tata m-a certat că nu am luat baterii la ceas:
„Stă blocat de două săptămâni și nimeni nu se-
ndură să ia baterii”
Nu vreau să-l văd cum suferă,
Ceilalți nu știu ce motiv au.
Dar eu știu că mâine nu mă ascultă la istorie.

ELIS RÂPEANU
București,
Valea-Călugărească

**Noi din noi și noi
de dincolo de noi**

Când clipa se dilată ne rătăcim în noi,
Ne troienește Timpul în față și-napoi,
Ne rătăcim în spații, dar eul se adună
De dincolo de zodii, pe calea cea străbună.

Ne căutăm răspunsuri la întrebări nepuse
Ori repetate-n goluri de galaxii apuse..
Noi unde mergem, oare, când aripa-i purtată
Spre lumi necunoscute, cu stingerea odată ?

Menirea noastră care-i? Ne naștem pentru cine ?
Va fi ce vrem să fie în clipa care vine ?
Realul, irealul , chiar vârfu-nalt și hăul
Se zbat în noi de veacuri, cu binele și răul...

Noi mergem prin milenii ca picătura ploii,

Purtând lumina-n suflet , lăsând în urmă-altoii
Să-nalț alte clipe din firul de iubire
Hrănit de-aceleași doruri rămase-n neclintire.

E-o dără ca de lapte pe bolta înstelată,
Privim uimiți cărarea pe care robii cată
Ieșirea lor din beznă , da-n noaptea cea divină
Zărești și azi pe ceruri femeii cărând lumină.

Se-mbracă-n haină albă un suflet nou născut
Și o pornește-n lume s-o ia de la-nceput,
Purificat de-o mamă, el intră-n lanțul nou
În care parcă simte chemări din alt ecou.
Și prinde să se-ntrebe , învins de aparențe,
În ce constă secretul acestei existențe :
Suntem aici , în noi , dar suntem și-n afară,
Chiar Dincolo ajungem când clipa-n hău
coboară...

Și am trăit noi , oare, ‘nainte de a fi ?
Fiiința preexistă-nainte de-a iubi ?
Și Karma și Destinul sau Soarta – cum se spune
Măsoară fapte rele, adune fapte bune ?

Sisifi ai omenirii , împingem spre înalțuri
Povara de gândire , cu opintiri și salturi ,
Să deslușim secretu-ncepând cu începutul ,
S-aflăm tot adevărul , s-atingem Absolutul.
Ne-ntoarcem în adâncul săpat în noi de Karma.
Exilul în iubire ne apără de larma
Din lumea pământescă și-atunci un curcubeu
Ne-nalță spre-Absolutul , eternul Dumnezeu .

Crucea

Mi-era greu
pe mal de timp
să-mi duc singur crucea.
Mă apăsau brațele ei
pe care cu credință
le purtam pe umeri.

Dar ai venit tu
cu o cruce de iubire
pe care ai suprapus-o pe a mea
și umăr lângă umăr
am parcurs galaxia noastră
cărând o cruce dublă
în care se zbăteau
cu fulgere și ploii mănoase
sufletele noastre.
Dar ai plecat în zodii

și un braț al crucii
a rămas în aer,
în aerul în care
mai pâlpaie aripa
pe care mi-ai împrumutat-o
și acea aripă încă vie
mă ajută să înalț
brațul celălalt al crucii
și s-o pornesc mai departe.

Leșirea din haos

Azi fiecare clipă ne-nfioară,
De mult trecut-a pragul de amiaz
Ne-am înălța pe curcubeie-n vară,
Dar Timpul lacom nu ne dă răgaz.

În jur veninul cu a lui miasmă
Pătrunde-n suflet ca printr-o fereastră
Sorbim o-nghițitură de aghiasmă
Să ne croim destinu-n vremea noastră .

Se văd orbite goale de-amintiri,
Se redeșteaptă răni din alt pustiu
Când pașii vremii calcă pe martiri
Și taie-n carne ca un bisturiu.

Dar totu-i haos , un copil pierdut
Aleară-n zodii căutând o poartă
Să-și mai salveze visele de lut ,
Veninul de lumină să-l despartă.

Clepsidra scade , psalmii-s în exil,
Erorile despart din nou destinul
În strigătul prelung de om umil
E cântul celui care-nfige spinul.

Cocoșii cântă măcinând amurgul,
Minutele-n zadar își cată gazdă
Pe-un turn de clopot doarme Demiurgul,
Iar noi ne-ascundem rând pe rând sub brazdă.

MARIA CHINDEA,
București

Dau delete la iluzii

nu vreau în acceptare smerită
să învârt jurubiță timpul
împrejurul respirației mele hoinare

laxitatea secundeii am s-o port în tocul pantofului
ce desparte bulevardul trăirii roșul mâniei vrea
să cotropească imperiul zbaterii între stâlpi de
abis armonia gătită în alb unde să măsoare
spațiu ce-i cu tine te crezi regina balului nici
invitată n-ai fost
nu exiști într-o lume cronofagă prea multă
foame oarbă din demult și-a devorat picioarele
acum ronțăie obstinat din vertebre
imperfecțiunea n-ar fi o problemă de nu s-ar lăsa
virusată de întuneric deschidem prea des uși de
fum și credem că-s porți de cetate
oraș de fantome desenează țipăt pe dale de frică
sub tălpi în loc de marmoră iluzie calpă
îndes gânduri de sticlă la subsuoară
imberb merg pe fir de genune fără prăjina
balanței lăsată amanet
pentru coșulețul cu fructe artificiale
discursul despre lașitatea poleită ce are acces la
butoane
este arhitectura pe apă punctele cardinale ale
ideii strâng pereții clipei armonică
pământul se transformă în țărână acidă fără altoi
de ceruri
nimic nu poate fi luat în posesie totală
fără să pună pe rafturi recolte halucinante taxă
pentru aerul pe care-l respiră
orizontul
n-are voie să se dilate-n orice privire
egalitatea e doar în litrul de sânge donat periodic
efemerul să mai slăbească o clipă
strânsura din carotidă
și dacă te-aștepți să primești la cină pâine harică
eroare
doar cupa de cucută întinde spre tine buză
nesărutată ce mai aștepți
aluneci benevol în moarte ca-n brațe de iubită
fără să înțelegi cum de raza de soare nu risipește
coșmarul deși pielea îți fierbe
și golgota sapă în tine fără odihnă înfășurat în
memorii
pânza de păianjen a așteptării sfredelește
clorhidrice labirinturi
răstignirea pe nervurile clipei
înghite infinitul din mine

și-odată cu el înălțarea care m-a rătăcit

Alpinism cu Dumnezeu

nu mai urc pe membrana cuvântului
au făcut-o pentru mine visele
mi-au țesut plasă hristică de prins dragonii
degetele mele herghelii de iarbă desenează
cercuri
sub pragurile lumii inițiază ritualuri păgâne
trag focurile din subpământuri
vatra dintre atrii duduie de curcubeie
minune vie fresca arterelor mele
decodifică nemurirea îngerii deschid ashram
în antecamera efemerului

tălpile murdare de ceruri
Dumnezeu le spală în rugurile mele
apoi își topește odihna în vertebra timpului
picurându-mi infinit
sub limbă

Laboratorul de umbre

orice dar nu întreba
în geană de trezie nu există granițe și cerberi
care să sfâșie
grumazul prea bine știe atingerea sabiei
aveam trup doamne dar nu eram încă om cioburi
din mine
sângerau amarnic sub Șaua destinului
prea multe potențe înnodau cărări stranii
eram să fiu multe cărei pupile să-i întorc
fotograma în file
substanța revelatoare prea puțină
colțurile forfoteau care
cum de ce să trag fire din lucruri
pe cusătura zilei ros de-ndoială
asud amestec în piele
timpii lui ce va fi fost să fie totuna
în fiertura prezentului
ca o săgeată împlântam în mine zenituri
ieșeam din orgiile zorilor beat de candori fără
nume
nu eram încă om
aveam trup de care norii agățau descântece ploii
nisipoase
acopereau zidul berlinului timp de cădere
spârgea albastru ratarea
în vene turnul londrei sucomba sub scâncetul
pruncului
doar memorii strivite purta glezna șovăitoare

învățam să îmbrac mâini să apuc secunda de
umăr bufnița cânta
chiar dacă nu-și adunase încă ochiul din lume
urechea vărsa surzenii-n răscruce vedeam din
când în când lumina un midas răspopit prefăcea
granitul în pulberi
aveam trup și-un iremediabil rău de libertate

chiar dacă nu sunt încă om
nu-mi scutur din artere vulturii părinte
și duc sub limbă fulgerul ca pe-o anafură în timp
ce mă nasc
ud de infinit smerit în goliciune
clipă de clipă

Pregătesc altă pânză

sunt iubita ta dar nu pot veni singură la întâlnire
îmi scot cimitirele la plimbare
las acasă doar soclurile limba vorbită de ele e
scoasă demult din uz
iele zălude tatuează orbite la încheietura viselor
când te mut din abisul coapsei drepte în stânga
răstignirii
nu pot fi tabloul încartiruit
în rama războaielor tale
am în mine un ocean de gezeze
să imprimăvăreze pupila așteptătoare
rochia flutură ușor printre morminte cordon
ombilical
coase în urma acului inimii căi lactee
fulgerele pot să bată passo-double
pe linia frontului
îți plasezi marionetele idealurilor morbide
soldăteii de plumb
umplu tranșee forturi mestecă secunda canibală
în care te-nchizi
cum de nu vezi tremurul cărnii zdrobite
și mergi pe cheaguri de sânge
ochiul se zbate de gratii
clădește foișoare din care destinul te privește
și râde sardonice
sunt iubita ta
aș fi putut fi steaua de mare mai și îți așeza
cândva meridianele magiei
pe ghizdurile fântânii tu coborai ciutura în adânc
și candoarea ta schimba filtrele zilei
în așa fel încât dumnezeu să rădă
să rădă pe toate perimetrele gurii ce varsă iubire
sunt iubita ta și-ai umplut cimitirele-n mine

e inutil să decupezi pupila din piele
nu-i un joc inocent căruia să-i schimbi polii după
dorință
am brațele pline de cratere
și tu încă râzi orb și-ți muți soldăteii de plumb

răstorn tabla de Șah a luminii

IOAN MATEICIUC,
Siret, jud. Suceava

**Înger.exe în burțile
de cârpă**

ploile ne tot sapă în pământ
când rece când mut

iarba din gurile însetate ale ucenicilor tâmplari
de mimoze
ilarie iscăind pe un perete o joacă de-a soldații
miresele din cer aruncă frângerii când strigă 6 de
lumină
pe strada pamfil e destul de întuneric pentru așa
zi
lângă orfelinat pisicile mai caută războaie prin
conserve
dulăii latră de parcă armata ce vine spre ei îi
apără
din burțile de cârpă se mai streacără târându-se
mereu
câte doi, trei îngeri.exe până ce cuvintele o să
știe
că poartă la pantofi mărimea celor care le
ascultă.

întâmplări lângă o cetate cu lehuze

degeaba pe gard o lopată zdrongăne pocpoc
degeaba o armată care cântece în limba maternă
se închină
Știam câteva care ți-ar fi plăcut
ilarie e doar un nume pentru nu te supăra frate
mamele munceau la fabrica de lapte și la zimbru
tații munceau la fantazio o bucată de zi
și de noapte
poate că dacă țineam ochii închiși
nu aș fi mirosit toate plăcerile lor
la spital se puneau perfuzii cu vize spre israel
și germania
trompetiștii cântau la baluri și făceau cu ochiul
lângă weceurile publice se mai legăna câte unul

sperând să fie angajat pe un rachiu
degeaba pe gard o lopată pocpoc
degeaba o armată în limba maternă
Știam câteva cântece

yesterday poate fi joi sau oricine se ispitește cu îngeri

dacă în loc de inimă mi-ar crește un măr
probabil nici fluturii nu ar mai bate la ușa
bărcile nu ar mai zbura atât de des alb-negru
sigur prin ceruri un bătrânel s-ar plimba
trăgând un cărucior cu sticle de bere
dacă în loc de brațe mi-ar crește un înger
probabil străzile vor avea nume de poeți
eu cu ilarie vom evada pe zidurile psaltice
sigur prin ceruri un bătrânel s-ar plimba
trăgând un cărucior cu sticle goale.

GABRIEL MIHĂILĂ,
Galați, jud. Galați

**“Iar-Na!” va fi o iarnă
friguroasă**

cu cât vei fi mai aproape de
mine cu atât va fi mai rece

0 grade, o sobă defectă, un foc mocnit, două
pulovere de lână, nu știu cum să mai dezbrac
lumea, stă lipită până la os
mor de frig
trăiesc de frig
nu am avut niciodată o cameră a mea
un pat al meu, doar lucruri supraetajate, doar
lucruri care apasă
sunt singur, până și plămânii mei fac dragoste
dragostea lor mă sufocă
aș vrea să ningă
să ningă poezie, să se depună strat gros
să țină cald pământului dinlăuntru,
oamenilor îngropați
să nu-i văd, doar să-i mângâi
să-i simt
sper ca iarna aceasta să oprească
lunecarea foarfecilor din mine
poezia numărul 2: “biografie selectivă”
mama, sarcină în 5 luni
tata s-a evaporat,
eram ca o minge de foc în burta ei

atunci am aflat prima dată despre existența
lașilor
obiecte zburătoare identificabile
totuși semnalările vor fi rare
puțini vor recunoaște
aveam 2 ani
bunicul s-a prăbușit lângă mine, am crezut că se
joacă dar nimeni nu zâmbea
trecători iuțind pasul își adânceau mâinile în
buzunare
până atunci nu am știut că oamenii mor
aveam 5 ani
m-am zgâriat la genunchi
au curs șiroaie roșii, carnea, trupul plângea
pentru prima dată
eram fericit, Știam că am un mic Dumnezeu în
mine
care transformă apa în sânge
aveam 13 ani
îmi era dor de pedeapsa cu somnul de după-
amiază pe care o primeam cu ani în urmă
deja timpul se maturizase, devenise timp de om
mare
până atunci credeam că îmi va îndeplini toate
dorințele
dar nu era un duh fermecat
aveam 19 ani
îndrăgostit pentru prima dată
faceam în premieră o echipă cu o fată iar toate
flirturile femeilor din lume intrau direct în spam
eram fericit, nu Știam că se tremură din așa ceva
aveam 21 de ani
am deslușit că timpul face pământul plat
nu rotund cum învățasem la Școală, în sfârșit
înțeleseam
nu mai băteam pasul pe loc
24 de ani
am iubit, nemiloasă iubire, genul care te
decapitează fiind deja spânzurat
apoi te adună, te coase, doar pentru a o lua de la
început
până atunci nu am știut că iubirea este etern
credincioasă aceluiași întreg
de la 25 de ani
am învățat că noaptea nu vine pur și simplu
ea dă târcoale prăzii apoi se năpustește agil
sfârșind oamenii singuri
măruntaiele lor calde sunt delicatase
Dumnezeu nu s-a plâns niciodată că a fost singur
așa că o salut respectuos,

ca pe o mătușă
care nu mă suportă 27 de ani
ce natură vie ce realitate aridă
doar oameni cameleon, unii așteaptă ploaia să
poată plânge
alții frigul pentru a se îndrăgosti, ipocrizia e
ridicată la rang de diplomație
ce de premianți
am nevoie de un program de protecție a
martorilor
prezentul e cea mai nenorocită corvoadă
iar eu sunt martor ocular
scrisoare din viitor
year 3627 - nothing changed
love didn't conquer the world
mission failed
if only

“245111 – cod profesie poet”

am fost niciodată ca o dată
un hotar închis
prima dată am zis
Doamne fă-mă geniu
Și lumea
a început să mă apese
un π cu 6 miliarde de zecimale
un om cât un număr natural întreg și rațional
strivit
nu mai există comunicat de presă
ci doar comunicat din lesă

tu crezi că exista sabie printre îngeri înainte că
oamenii să o inventeze?
omul a ajuns să fie cea mai ieftină monedă de
schimb
a două oară am zis
Doamne fă-mă prost
ea
țipam spre ea
dă-te jos de pe mine
nu sunt un copac în care să te cațări
să atingi cerul să vezi cum pământul se
îndepărtează cu toate ale lui
dragostea asta a fost a ta
dar eu i-am muncit pământul atâția ani la rând
sunt mai îndreptățit să o păstrez uite cum tot
toată recolta toți acrii aștia de dor tot cerul
sângerează

(iubirea e ca o haină nouă pe care trebuie să o
păstrezi curată și să o îmbraci tot timpul cu
mândrie)
tu femeie
cea mai atroce aripă de pasăre
tai orizontul în două și lași întunericul să curgă
șiroaie
în viața mea
inimi îndepărtați-vă de la ferestre
în noaptea asta se va trage
a treia oară am zis
Doamne fă-mă normal
și
nici o carte nu a mai avut gust
nici un om nu a mai avut culoare
nici un Dumnezeu nu a mai avut putere
ultima oară am zis
Doamne lasă-mă să fiu eu
și de atunci nu am mai auzit de Tine
încă îmi doream atât de multe
să apuc să mor înainte să fiu poet
să fiu poet înainte să mor
am îndeșit plimbările nocturne prin melanjul
poetic
atâtea goluri
atâția oameni
așa i-am cunoscut pe rând
poetul manelist
viața mea și lumea toată
am vrut să ți-o dau îndată
dar cu nimic m-am ales
că ai fost pe interes
(sau poate ai plecat la cules!)
poetul de duzină
pe buza timpului
iubirea își picură secundele
tu te topești în palmele mele
iar toamna are gustul nostru
poetul mIRC-messenger-whatsup
snt ândrăgostit bn di tăt
u ejti aerul ku kre m-nbăt
ptr k knd ai vinit
doar p tn t-eam ubilit
poetul experimentat
așează urechea pe acest poem
ca pe o burtă de mamă gravidă și ascultă-i
bătăile de inimă
de la 7 ani am o personalitate cvadruplă, deci am
undevea la 87 de ani, ar trebui să mă respecti mai
mult

și să îmi oferi un loc de/pe veci în patul unei
femei frumoase
oamenii sunt doar niște cărbuni care îi dau
timpului o viteză nebună
doar știindu-i pe ceilalți am reușit să mă nasc
Dumnezeu a devenit mai lung, mai lat, mai înalt,
mai numeros
eu nu iubesc o oarecare Ghena Jameson
eu iubesc poezia
și de când o iubesc am înțeles că unghiul ideal
de penetrare a creației
este undeva la 80 de grade alcool
Index bătălii câștigate/pierdute
cea mai mare bucurie
dacă orizontul e o femeie atunci aș vrea să
piardă sarcina în fiecare dimineață,
iubesc întunericul
cum iubești tu picioarele ei desfăcute
fără obligații
sunt nyctophil
cea mai mare tristețe
să-mi pierd tristețea, am o tristețe perfectă, 90-
60-90, ora 00:00
e singură la părinți, are ochii negri
ca bobul de cafea
mă ține treaz uneori
ce aș interzice
pământul e tavanul iadului așa că aș interzice
femeile pe tocuri să nu mai agite atâtea spirite
ce aș susține
i-aș sfătui pe oameni să fie mai buni, fulgerele
sunt de fapt fire de păr care îi cad lui Dumnezeu
din cauza noastră
oamenii buni sunt nișteatlanți
pe cale de dispariție
cerul se va prăbuși
ieri vs azi

ți-aș da pământul în bucăți să-l faci împărăție -
pe timpul lui Eminescu
ți-aș da pământul în bucăți și tu l-ai da chirie -
pe timpul lui Băsescu
a iubi vs a nu iubi
noi
am devenit pe rând mai reci decât
un lunetist veteran
o margine de oraș
un sex ocazional

(pentru mine ai rămas la trecut, la mai mult ca perfect)
femei vs bărbați
dacă femeile sunt cele mai frumoase flori atunci bărbații sunt un izvor de viespi
ultima dorință
eu am înnebunit conștient
toate dorințele mi-au fost îndeplinite
spațiu publicitar
knock-out tehnic din lipsă de cuvinte
lasă o pată de cerneală, de frică, de iubire, de apreciere
orice, numai lasă
(text scris din celula mea clădită din cele 7 zile din care 4 orizontale 2 verticale
ultima zi fiind senzația de claustrofobie pe care abia o mai suport)

“Requiem Nocturnae”

mă ghemuiesc în asfaltul rece
până simt frigul din notele subsolului
o tonă furie de cretă conturează lumea
îi aud scandând
omorâți câinii vagabonzi
castrați cerul, hrăniți haitele de lupi doar cu alb fraged de înger
un bulevard de promisiuni încălcate să se întindă
dintr-un capăt în altul al orașului
scoateți buldozerele, dezăpeziți dracii, sabotați
recolta de oameni proaspeți
apocalipsa merge șnur, un manechin aflat pe
culmile anorexiei
trupurile devin sigilii peste inimi
mâini împreunate ca niște perechi de cătușe
nu mai știu încotro se roagă

**ALEXANDRA
NEGRU,
Suceava, jud. Suceava**

În derivă

cândva
dădeam visele la o parte cu
mănuși albe ca pe niște

cortine grele
întunericul îl ascundeam sub rochii
făceam dragoste cu holograme

și viețile prin care treceam
la gât le purtam ca pe niște perle

*

vedeam dragostea dansând în jurul meu
în eșarfele ei ca în triunghiul bermudelor mă
rătăceam
dispăream luni la rând
întorcându-mă cu răni din cele mai frumoase
cu răni ca niște trofee de vânătoare
și pielea ca o mantie îmi părea tatuată cu stele
**

cândva
mă tăvăleam printre oameni murdari mă ridicam
scuturându-mi umbra
mergeam mai departe pe tocuri urcam până la
îngeri
le spuneam despre inima mea scufundată sub
ape
din cele mai negre din cele mai tulburi
iar ei ascultau goi și liniștiți ca și cum aș fi
vorbit de la o sută de ani lumină depărtare

pentru că așa e când
toate lumânările în cer se sting pe rând
și e liniște rece înăuntru
împrumuți simțurile unui animal
îți miroși sfârșitul de la capătul celălalt de lume
vezi cum toate palmele întinse până atunci se
retrag până în umeri
cum tot ce e uman îți curge printre degete cenușă
uiți toate limbile în care ai putea cere ajutor

iar tu ești departe, dragul meu
iar Dumnezeu
e și mai departe

Copilul

stau în camera mea de trei zile
e liniște și frig ca în biserici
din când în când îmi vine mama la ușă
îi aud bătăile inimii ca niște clopote îmi vorbește
despre vindecare
ca și cum mi-ar spune că peste noapte vor înflori
copacii
când aici a rămas atâta iarnă
mă minte ca atunci când mă învăța să merg pe
bicicletă
mă sprijinea o vreme apoi îmi dădea drumul

vocea ei rămasă mult în spate parcă îmi șoptea
aproape de ureche
mâna ei rămânea încă mult caldă peste mâna
mea
era de ajuns cât să îmi țin mult singură echilibrul
dar acum îmi simt umerii tot mai mici
toate rochiile îmi dezvelesc pieptul toți iubiții
mă trimit desculță în ploaie
acopăr ferestrele ziua ca să țin mai mult visele în
aerul acesta
în mine doarme un copil cu inima mea în brațe
și țipă când îl las prea mult
pe întuneric

Să nu crezi
să nu crezi
în anotimpul acesta
în fata morgana ieșind din asfalt la fiecare
intersecție
în nopțile târzii când
străzile par
pustii
ca după un bombardament
unde toți par că respiră adânc
cu pleoapele strânse
cu palmele lipite pe piept în formă de cruce

să nu crezi în fetele cu gene lungi
curbate ca un val negru sub care atâția înecați
întind
degete de sârmă printre gratii
din întunericul care îi ține ascunși de lume
să nu crezi nici în
glasul meu
care sapă în inima ta ca un om care are curajul
să își sape singur groapa
și să se întindă în ea

să nu crezi

îți spun
să nu crezi în legile bătute în piatră ale iubirii
când putem inventa
oricând
împreună
altele noi

Câtă neliniște se zbate între pietre

femeia vine alergând se oprește în fața lui goală
doar ochii ei pot spune

câtă neliniște se zbate între pietre
femeia goală e o femeie fără prea multă speranță
de viață
fumează fără filtru
iar dragostea îi stă pe umeri ca blana unui animal
frumos

dar el o iubește
din timp în timp
îi udă rădăcinile îi ține ochii vii și verzi
îi mută mobila îi fotografiază toate răsăriturile
de soare
o lasă să vorbească despre moarte
despre cum sângele nu o mai vrea
și cât îi este de teamă când viața ei mai subțire
ca ața
i se întinde în trup
și tremură ca flacăra unei brichete aprinse contra
vântului

dar el o iubește i se ghemuiește la picioare ca un
câine credincios
îi linge rănila îi strecoară în ceai puțină vodcă
îi veghează somnul și din când în când se sperie
când
ea doarme prea adânc

femeia în rochie aleargă
spre o noapte polară
își uită trupul în brațele lui până la transparență
și zâmbește
căzând

**OANA POP MIHAELA,
Cluj-Napoca, jud. Cluj**

în lumea păcatului

noi doi, trăim într-o altă
lume; una a păcatului.
ne tatuăm în suflete

propoziții aparent lipsite de sens (pentru oricine
altcineva)
și ne scaldăm în fiecă dimineată
în mătase roșie.

în lumea noastră,
casele nu au pereți,
ferestre,
mobilă sau covoare

ci doar aşternuturi înflăcărate.

la micul dejun,
ascuţim norii ca pe creioane
şi-apoi ne mai adăugăm o propoziţie goală pe
suflet
zâmbind cu subînţeles.
tu ştii, eu ştiu,
restul...nu contează!

când soarele pune brâu cerului,
împleţiţi,
ascultăm ecoul fiecărei bătaii a inimii:
tic - tiic - tiic - tiiic
tac - taac - taaac - taaaac!

până la apus ne devorăm în întregime,
în urma noastră rămânând martor
acelaşi aşternut,
sfâşiat de-acum,
cu parfum de patimă,
de păcat consumat într-o lume a noastră.

între a fi şi a nu fi

de ceva timp
moartea îmi trage cu ochiul
şi îmi zâmbeşte perfid
chiar şi în vise.
mă tot invită la cafea şi îmi oferă ţigări scumpe
deşi eu nu fumez decât cuvinte.
e atât de darnică şi de binevoitoare,
încât uneori îmi verific pulsul
pentru a mă asigura că trăiesc.

alteori,
cuprinsă de nelinişte,
mă aşez între verbul a fi şi a nu fi
şi stingheră, picur secunde,
ori număr copiii nenăscuţi ai femeii cu coasa.

şi totuşi, orice aş face,
ajung mereu la concluzia că ne naştem morţi,
apoi ne reinventăm şi învăţăm să murim din
nou...
a 2013-a oară.

e seară iar
şi tu doamnă, ţi-aprinzi ţigara râzând.

emoţie de toamnă

alungă-mi ruginiul din privire
cu un sărut.
e prea multă toamnă în ochii mei,
prea multe ploi
şi mult prea mult frig,
iar mie,
mi-e teamă...

cândva,
undeva,
viaţa a început să se măsoare
în frunze căzute,
iar mie,
mi-e teamă...

e anotimp de tăcere,
de şoapte spuse în grabă,
de rugăciuni mocnind
în suflete ude,
iar mie,
mi-e teamă...

se scutură copacii toţi.
în mine.
grăbeşte-te şi-alungă-mi ruginiul din privire
cu un sărut,
căci mie,
mi-e teamă...

amor tardiv

se moare, iubite!
se moare!

copacii se dezbracă de viaţă
ca de o haină ponosită,
amăgiţi de vântul
ce le mângâie tot mai des
şira spinării.

femeia cu coasa zâmbeşte tâmp,
alergând goală,
ca o neună, prin ploi...
de galben.
se moare, iubite!
se moare!

Eva regretă pactul cu şarpele.

**MIHAELA
HÎNCIANU,
Vaslui, jud. Vaslui**

**Nevoia de adevăr
sub pleoape**

Noi încă rezistăm și ne
zbatem pentru sufletul

nostru,

Dar suntem atât de împrăștiți în nimicuri,
Fiecare cu câte un singur suflet friabil. E păcat.
Nici în propriile vieți parcă trupul nu ne-ncape
pe la mâneci...

Nu, ce faci? întreb eu cu ochii mari cusuți cu
lacrimi.

Nu, ți-am zis odată, suflete prost, că iubirea nu e
de mâncare

Când ești în teatrul rolului și-al golului, pe care
nu mai poți să le miști de sub picioare -

Ne trebuie adâncă respirație în care să crezi,
doamne, cât trebuie să crezi,

Că nu ți se dărâmă zâmbetul din piept!

Nu, ce tot faci? Dragostea nu e de culcare!

N-ai voie nici în somn să dormi

Până nu pui a mia oară la încercare pleoapa
minții

Sub care să te crezi orb,

Un orb de fericirea adevărului,

Ce-ți face inima să crească de trei ori.

Benignul meu tic-tac de noapte

Lumina își atârână zăpezile de umerii tăi,

Iar eu mă gândesc să te răscumpăr din brațele ei,

Căci poate fi o femeie inoculând mâini pline de
un roșu aprins

La capătul fiecărei raze.

Mie nu-mi place atavicul albastru.

Și, da, sunt cam geloasă azi.

Stau cu gheare negre dizolvând atacurile fricii ca
un picador brav.

Așa că voi fi cuminte aici, pe buzele tale, exact
ca tine când taci.

Și-am să te împart cu întunericul (cu soarele,
vezi și tu, m-am certat).

Rănilor clamează furtunos cu moartea agățată de
suflet,

Mușc din pielea ta ca dintr-o piatră,

Dar o mestec până te transformi în pulbere de
nisip.

Și-ai să-mi curgi frumos azi la fereastră în
clepsidră,

Și-o să-mi vindeci și timpul și ploile și cancerul
de toamnă,

Într-o toamnă cu balanțe și scorpioni

Fără cancer.

E încă roșu pe undeva prin mine...

Păianjenii mi-au găsit pustiul

Dă-mă jos, i-am zis sufletului meu,

Pânza ta m-a ruginit pe dinăuntru de insomnii!

Mi-au ros păianjenii ambele pleoape

Și nu mai am puterea să țin între degete

Cadavrul unui fluture bezmetic prin timp,

Iar dacă îmi trec mâna prin părul lui,

Risc să îmi pierd somnul - ultimul meu simț.

El nu a mai trecut pe-aici

De când am făcut rocada sentimentelor moarte.

De-atunci țigările au înțepenit pe masă,

Cafeaua a prins gustul ploilor (ploile din mine),

Care au dărâmat cerul cu stele,

Axonometric, așa spune.

E nevoie să vină un inginer prin împrejurimile
astea, mi-am zis.

Să-l mai aștept? Îl mai aștept

O oră -

Un ceas cu timpul pe dos.

Greutatea prafului de aripi. Fluturi morți

Ce aștept? Ce aștept? Te închid în mintea mea în
formă de casă cu ruine

Ca să nu mă mai întreb. Vezi tu, eu încă te
cunosc destul de bine,

Și-mi pare rău, dar încă vreau, vreau să te opresc

În cercul amplu de culori strâmb scrise

În infern.

Literele formate cu pixul se dilată prea mult,

Așa încât le ridic între degete ca și cum așa ține în
mână cocaină,

Extaz, intuiție, somn și viziune de cărți,

Pe care nu mi le amintesc.

Nu citesc niciodată din urmă

Și nu tulbur ordinea foilor ca tine.

Merg mai departe cu tălpile goale prin casă,

Unde simt aerul colorat într-un hohot etern, auzit
din camerele interzise

Pe dinăuntru sau

În afară.

Ce stranie dimineață cu timpul neconvergent
spre vreo lume...

Și uite cum putrezește lumina în ochiul
geometric al unei lumi de păsări!
De ce zbor cu o contragreutate de plumb? -
Uităm să fim liberi, iubite,
Murim cu dorințe legate de gât,
Gânduri grele de dragoste...

SAVA LUCICA,
București

Metamorfoze

Sunt pieton pe strada
colorată de rochii
fosforescente și de câte o

sanda în care mai ghicesc
piciorul și lacul de unghii,
unor femei abonate la ziarul
nelipsit de pe masa de cafea, dimineața,
însoțindu-mă la ceasul când ființe văzute și
nevăzute
se ciocnesc, unele de altele și se închid în grilaje,
cutii de valori,
fluturii se transformă în molii, iar personaje,
unele
de sute de ani, din Dacia și Olimp, se plimbă cu
tălpi roase de umblet, printre
patrule legitimând unica persoană din mine, pe
asfaltul
ce nu suferă preinfecturi,

sunt trecător
printre copacii înșirati ca niste pocale, la un
banchet al zeilor,
cu elfi și muze agățate de foșnetele lor, pe
trotuarele metalice, topindu-se
în furnalul Verii, unde stihii cu bagaje de mână,
Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene, întorc capete,
pe strada
transformată într-un laborator în care
se experimentează, continuu, chipuri în halate
albe, fac resuscitări
și un biolog ia mostrele din țesuturi umane,

calc printre oameni, precum o fantomă ce are
sute de ani și nu a fost botezată,
printre figuri balzaciene,

căutând-o pe Dama cu Camelii
în adierea pe care o au doar aripile îngerilor,
îmi predau gândurile, ca pe niște amazoane
în mâinile luptătorilor
îmbiind la portecigaretul aristocratic,
fără să conteze dacă au părul șaten sau blond,
cât nu scriu la mica publicitate,
despre intrigile de salon, unde se vorbește
de prețul aurului, cât a crescut, de barili de
petrol, de grădinile Semiramidei
și tot mai puțin despre moarte, ar face vâlvă
printre consumatori,
calc ca un pământean convins că din somn
cuaternar, nu-i treaz decât pe jumătate,
unde sunt adulmecate, cu simțul câinelui,
urmele vremii,
pe un drum cu pikamere sfredelind asfaltul
devenit o bandă rulantă, din care ies ființe
luciferice, purtând sicriul tinereții
și cărora li se face intervenție chirurgicală,

umbre sunt fetusuri ieșite din labirintul
cu năluci născute
din povestea de dragoste, a lui Lorelai
și se divid în demoni și îngeri în focul
ce întinde smoala, ca talpa unui fier de călcat,
ușile lui Hades se deschid, atelierile lui Cronos,
la foc maxim,
fac smoala pentru gropile în care gheara morții,
prinde în capcane,
ca și un vânător, prada lui,
o bestie cu trei capete, scuipe foc infernal
și transformă în otrăvuri, parfumuri

și-i doar un certificat de deces,
destinul jucat la colț de stradă,
când nu-i trasă cartea câștigătoare, pe un drum
betonat de amprenta carnațiilor,
sub cronometrul unor viteze ametoare,
sângele curge într-o zăpadă roșie de asasinat
în care păpușile nu au loc
de întunericul ce se agață de toate,
șarpe-i cu piele de smoală,
în el nu se împlântă săgeți,
mașini de curățenie spală cu apă,
locul incriminat,
măturătorii își fac treaba, ca și groparii pentru
care moartea e o sursă de venit,

calc mucuri de țigară, strivite sub tălpi de pantof,
sub privirea pierdută, a pomilor goi,

ca și cum ar fi în sevrage,
când strada ia imaginea mortului, iar la capul lui,
sunt femeile fără podoabe și bocitoare
aduse de servicii mortuare,
cortegii umplu trecerea de pietoni,
oglinzi retrovizoare deformează imagini
cu Salvatore Dali, un pieton la brațul Galei,
dând piept cu îndrăgostiți căutându-și iubitele,
la semafoare,

îmi citesc plimbările,
ca pe niște poeme neterminate și interpretate de
fiecare, cum vor,
cu respirația ce vrea să înșface cu unghii de
pradă, netăiate, muzica din cluburi
de noapte, vitrinele strălucitoare și lumea dintr-o
mahala,
adunate toate, pe strada transformată într-un un
corp delict în mâinile unui criminalist
căutând probe de A.D.N.
pe urma Femeii Abisului, ascunsă printre
consumatori de nimicuri,

Strada mea

pe strada mea,
mașinile sunt jucării în mâna unor copii, ghidate
cu o telecomandă, de mâini
interesate să le descompună în piese asamblate
după regulile lor,
e loc încăpător pentru șotroane de cretă și pentru
toate poveștile care se iau în brațe,
au miros, suflare, os, dincolo de ochiul liber al
trecătorilor,
muncitori în veste portocalii toarnă balast sub
lupa solară,
e loc pentru timpul parnasian,
sentimentele mele se sărută, își dau mâna și
versul rimbaudian trece cenzura unui Haos
ce suferă transplanturi, ca și un trup cu boli în
organe interne,
simțuri îmi sunt trecute prin foc, ca niște
potcoave, într-un cotidian asaltat
de esteți și de poeți încercând a defini dragostea,

sunt pe un drum pietruit din mișcări nedorite
stârvuri
într-un viitor scos din gura fiarei, atingându-i os
și clătinând o imagine devoalată a lumii, dinolo
de un spectacol cu hoți de buzunare
și de trupuri, cerșetori, la care asist

în orașul mirosind a metale
din tabloul lui Mendeleev,
când se pun plombe găurilor din asphalt,
printre claxoane și stopuri, circulă greu,
ambulante, poliții și continuu se trece
spre bancomate sufocate de coduri și pinuri,
spre troleibuze, tramvaie, sau pentru o gură
de aer, în fața unei scări de bloc,
îmi impregnez urme peste care au trecut alții
și peste care
au trecut chipurile existente, în mine,
odată, și au strâns cu dragoste, mâna unei femei
când ne împărțea mere și poate că Ea
era prima Evă dispărută printre fantome tinere,
dezlegate de centuri de siguranță,
pe care un gropar, cu târnăcopul, nu le-a ucis,

rătăcesc printre cărucioarele cu pruncii unor
mame tinere, pe un trotuar
ocupat, ostentativ, de panouri publicitare
și de protestatari cu brațele încordate de lozinci
cu vise transformate în somnul celor abandonăți,
mai aud câte un ziar foșnit și zgomotul unei
sticle de lapte, căzute în fața unor dughene,
când e livrată marfa.,
rătăcesc pe un dum pietruit de potcoava cailor
și de aripa vulturului însângerată de hoit,
drum ce îmi cere tot mai mult,
un antrenament în suflul scrisorilor
dintre Adonis și Afrodita,

calc printre entități devenite patrulare expulzând
alte fantasme imigrante ilegal,
în întunericul cu fluturii îmbrăcați
în cămăși de noapte, de către ursitoare
care au habitat în cetăți fortuite de umbra
mamei, lângă copii cărora, în picioare
le pune ciorapii de lână,
ei fac bastonașe pe hârtie,
îl caut cu privirea, pe D-zeu,
călător la aceeași oră, cu mine,
în mirosul florilor din curți private,
scăpate din mâna unui cercetător,
prizonier și el în durerea căreia îi sunt chirurg,
îmi întâlnesc iluziile mute
precum templele lui Ramses, pe strada nepăzită
de gherețele unor santinele,
când ia înfățișarea oglinzii
din care citesc poeții optzeciști, preferații mei,
într-un parfum 'joie de vivre',

într-o scanare a vremii,
de șapte generații încoace,
întâlnesc mamele întinzându-mi tava de
prăjituri, punându-mi termometrul la febră
ori veghind somnul convulsionat,
în orașul meu, ascuns printre copacii
cu Pasărea Phoenix, neîntâlnită.
unde găsesc loc să ascult ce se mai scrie
sau ce vor cei cu spiritul de libertate,

Într-o ieșire din timp,
îmbrăcată sunt în veșmintele lui Velasquez, când
îi acoperă infirmitatea,
într-un fele artistic, de a uita suferința
mi-i întâlnirea cu profesorul de pian, din
tramvaiul lui Eliade, în care cuvintele 'Toți
visăm'
se pierd cu himerele unor ceasuri caniculare.

Ontic

la cotitura unui drum din frunzișul foioaselor și
al viilor,
mi-i casa
cu uși în colofoniu și broderiile apretate de
mâini ce mi-au avut în custodie, viitorul,
mi-i miriștea cu mirodenii, uneltele ascuțite în
gospodărie,
cuști de iepuri și pisici lipăind în strachină și
stelele scobind pământul, în căderea lor,
aici, se aud din toate părțile, rulmenții
motoarelor și hurele căruțelor, cadențat,
în bicele cailor, spre câmpuri cu lăptuci și
porumbe,
văd sătenii, spre trocuri în scrâșnirea roților de la
căruțe pe frunziș scuturat,
urmăresc vântul și sirepe la square,
ploile desfăcute de înveliș, când spală varul în
sâneala albastră
zeități își dau jos, vălurile, cu mâinile de liste
întregi, de dorințe,
pășările morții, nu au cum să depună ouă,
prinse-s în capcane,
nu bântuiesc pe străzi, vrăjitoare cu ghiocurile
lor, pronosticând norocuri,
e suflet, sufletul, nu mușcat din el, ca dintr-un
fruct moale,

suflate-s prin cornete de hârtie, clipe purtate în
workshopuri și life-styluri,
și pentru ele, ursitoare nu mi-au dat ponturi,

stele se întâlnesc mâncând fursecuri,
într-un basm tipărit de zeitari,
calești se opresc, îngeri urcă,
coboară unde cerul își ține parcările și garajele,
file cu prima caligrafie,
strecurate-s printre degete, amintind
lecțiile cu umbra chipurilor dragi, pe hârtie,
diminețile cu muzica lui Chopin
și găici prinse în cataramele azurului,
le întâmpin cu mișcări leneșe,
ungând felii de unt,
soarele mă cheamă
să beau ceai din cești de porțelan,
în bucătăria-i cu hotă și mixer pornit, îmi
servește azima din care rupe bucăți pentru toți,

aici, fericirile nu atâră de vântoasele abisului,
în forma lor, nudă și necontrafăcută,
fără scrieri gongorice sau autori cu versificații
chiar clopotul ce bate peste deal de noi, ne
aparține,
omul de pe stradă, fără a fi rudă cu noi,
nu e un nimeni, chiar și groparul
e prieten cu toți,
Berze își fac cuib și Jiul înmugurește la poartă,
sub lira lui Orfeu,
fluturii cu sacoșe de poezii, intră în casă,
cu Luna înconjurând copacul de care
e atârnat cerul lui Luchian,
din' Fata cu basma înflorată',
timpul își strânge, laolaltă,
biografiile în care Atena a născut-o pe Pandora
și zeul iubirii a coborât pe pământ, la întâlnirea
cu Elena din Troia,
sumerieni, gladiatori, solii de pace,
trec insula lui Sheekspeare, cu brațe de roșcove,
într-un ținut în care chipul reginei Budica,
e neîntâlnit
și un fecior de împărat, întors la garnizoane,
cu soldații, ia chipul unui iubit,

ridic din bernă, draperii, cu mâinile antrenate să
înceteze vânătoare de hăitași,
golindu-mă de-un vers, aghiazmă pentru visători
fără să pot numi ceea ce este, trecere,
cât ține laolaltă de mine, sufletul
căruiă îi caut perniță de ace și din suveică,
acul și ața să-i cos dimensiuni
aici, la umbra unui cer, mi-i viața, mai mult
decât o normă la planul lui D-zeu..

Flux

În febra zilelor, urc, o iau la vale,
sunt pieton pe Strada Unirii,
în orașul în care un aristocrat scrie ‘Psalmi cu
anluminură’
și e de-ajuns, când lumina-i
se rostogolește pe hârtie, pentru ceilalți!

umbra lui Sorescu, mă ajunge din urmă,
în biblioteca cu sertărașe și fișiere de carton,
amintind ‘Arcada’
în mirosul batoanelor de vanilii,

iau urma străzilor într-un miros de azimă,
dimineața,
printre arteziene, tramvaie, destine cărora le fac
inventar,
trec pe lângă studenți întorși din Indii,
îi aud vorbind de chakre și de reîncarnări
cu ei, o fashionistă face
clasificarea rujului mesopotamic, egiptean, etc,

dragostea lui Lorelai, o trăiesc ca și cum
ar fi ultima bucurie,
o trăiesc cu trupul meu, peste care trec
căi ferate, trenuri și străzi legând de pantofii
mei,
un parfum de Frezie, asortat
la cutia de ciorapi fini, ai Genovevei,

într-o incandescență de aer și de lumină,
fluturii se prind în părul meu,
soarele își scutură pulpa cărnosă, în fruct de
Armurariu
și în fumul verde, al ierbii dintr-un cartuș,
povestea Desdemonei,
mă încântă cu necuvintele ce își fac menajul
unul altuia,
scoase din sulița
infidelității dintre Animus și Anima,

e Vara lui 2013
cu doliul prins în copci, de epidermă, netăiat cu
oasele mele,
prinse în strâmtoarea cărnii în care
au lovit craniile în aceeași cristelniță botezate,
tăuni au mușcat sâni și-i corp infertil,
îmi este în lucru pe șantiere, astrograma mea,
picătură din nesfârșita creație pentru care
se bat efigii și monede,

minunile lui D-zeu, se dezvăluiesc, una câte una
în meșteșugul aurarului și al argintarului,
glasul meu iese din răgetul unui Leu năpustit
asupra
iedului plecat din umbra mamei

și utopia ia forma glonțului,
într-o logare la veșnicie, cu viața
ce ia leafa de la un birou,
în pielea unui birocrat și transformă moartea,
în ceva prescris acum mulți ani,

o lebădă albă, desenez pe cer, cu mâinile
așezând
voalul unei mirese,
cu trupul meu, osie la un car de lupte
și balerini de fluturi, în picioare, fluturi
ce au traversat deșertul Namib și Lacul Victoria

sub egida ‘și mâine e o zi’,
mi-i întâlnirea cu omul, cu sfinții ce îi
proslăvește,
în bunăstarea-i fără agoniseli,
inventându-mă când nu mai pot pretinde ‘sunt
aceeași’
în ceea este dincolo de mine.

Sub cerul aprins cu tabacheră de argint
zilele, tot mai multe,
le închid ca pe niște bijuterii în casetă.

LOREDANA STAN,
Slobozia, jud. Ialomița

Declarație

Declar că urăsc birocrăția
și scaunele înalte,

Că îmi place că scările ajută la coborât
Și amintesc și de căderea în gol
când mărirea nu ți-o porți cum se cuvine.
Declar că-mi place independența
și aerul tare al mării,
Că îmi place ridicolul altora
în zilele pline de atâta previzibil.
Că amintirile vechi datează
de ieri de când traversam strada pe verde
Și eram amendată pentru o faptă din preistorie.

Așa că declar că urăsc declarațiile și nu semnez ceea ce vrei să auzi tu, ochi și ureche insinuate în vorbele mele proaste, atât de proaste că până și cerneala fuge din pix când încep să-ți declar că te iubesc. Pam-pam!

Septembrie

Avenit septembrie.
Or să înceapă să curgă toate melodiile toamnei.
Nichita și Bacovia
vor deveni parteneri de plângeri autumnale,
Se va constata iar că pomii au frunze,
Că egalitatea dintre noapte
și zi e democratică doar în natură.
Vor urla în lună năpăstuiții sorții
Vor îmbrăca haine suspecte
cei dornici de-o vară eternă.
În deja-vu se va transforma viața în toamnă
pentru cei oboșiți de trăit.

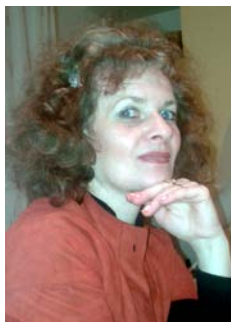
Colegilor de zodie

Colegii mei de zodie au în sânge niște orgoliu,
frumusețe de toate felurile și ceva pasiune.
Umblă noaptea după soarele personal
Și își agață în cui eșecurile altora
Ca să nu poată dormi.
Colegii mei tutelați de Venus
sunt niște artiști plecați hai-hui,
în căutarea egoului.
Au talerele pline de fericire
Când se întâmplă să găsească un partener de
drum prin deșert
Cu care să-și numere măștile purtate.
Colegii mei de zodie au nemurirea asigurată,
Iubesc ființele necuvântătoare și dau interviuri
despre bunăstarea planetei,
Cântă frumos la pian despre lună
Și îl joacă pe Zoro.
Eu se întâmplă să fiu la un capăt al cumpenei
Și când să ajung la cealaltă margine
îmi zâmbește Sisif care spune
că poți urca munți după tine,
mergând ușor, să nu tulburi praful de pe drumul
strămt și armonia culorilor.

Plictis

Sătulă de atâta poezie scrisă pe garduri
Te vreau azi mai poet decât oricând.
Să scrii tu cu ridurile tale

vreo două castane în formă de inimă
Și încă trei frunze
colțuroase ca zâmbetele din zilele cu ploaie.
Fii poet și desenează-mi zilele noastre bune
Și nopțile tale singure.
Scrie și la pian o serenadă.
Închide toate claxoanele și călătorește cu mine
Pe unde e cald ca între paginile unei cărți.
Sătulă de atâta maculată natură
Te vreau azi mai artist ca mereu.
Prea multe versuri și prea puține cuvinte...
Prea multă artă pentru minți virginale...

**ADRIANA NUC
BALOGH,
Ocna Mureș, jud. Alba**

Fără margini

Acesta e zidul; iarbă din el
a crescut...
Dincolo de zid e tot un

zid- gândul
nu are ziduri.
Aripile rănite se opresc în zid, sunt prea
obosite sa poată
trece dincolo; speranța și visul străbat
dincolo de zid;
sunt libere...

Și-atunci omul cum poate fi
oprit sa viseze?

Eu știu?

„Există o dimensiune terestră care începe din
inimă.”

Eu știu ?...
Cât suflet poate să încapă într-o
fărâmă
de pâine?
Câți ochi poate să aibă un copac?
Și-n fiecare ochi de apă câte un
suflet?
Și-n fiecare strop de rouă câte-o
lacrimă?
Eu știu?...
Și fiecare om se-anină de-o geană

De lumină;
Și-n fiecare om câte-o dragoste
mare...
Eu știi?...
Și căutarea luminii prin ținuturi de
dor
Să-și împreune mâinile într-o
veșnică
rugăciune
către cuvintele nerostite ce
sălășluiesc
în noi...
Eu știi?...

P o e t i c a

Mi-e destul desuetul cântec
al cheilor în broască, dimineața... Mi-e destulă
condica în care semnez împreună cu alții
monedele străvechi ale clipelor
de dimineata... Fără ochi pătrund în masca
mirabilă
a cuvântului, și-i împrumut
suflarea mea caldă, fără protocol, fără audiențe,
simulacre și respect în fața directorului...
Mi-e destul exodul cuvântului
ce se naște înafară de el, prin însuși el... Trebuie
însă să mulțumesc silabelor pe care le-așez
într-un tabel aritmetic,
fără scrisori de dragoste, fără priviri pe stradă,
fără plecări și întoarceri sub stihiiile clipei,
fără lirismele ploii...
Poate de-aceia vreau ficțiunea nebunilor, și
pasul
indecis al bețivilor ce-și dezleagă cuvintele
în iureșul furtunii din ei...

Mi-e destul desuetul cântec destăinuit dimineața,
la începutul luminii...

Vrând să chem a doua oară speranța, după o zi geroasă

În cameră, îmi stau în față
o ceașcă de cafea din țărnul ciudatului ieri,
și sufletu-mi dăltuit într-un mănunchi de
trandafiri
purpurii din glastra de cristal,
ca un sentiment al iluziei... O lacrimă atârna
pe peretele din dreapta fotoliului â

și veioza ce încă luminează privirea dinlăuntru
nostru- am lăsat-o de veghe peste lucruri, peste
nemărginitele mărginiri și peste umbra mea
care tace... În mine sună cuvinte, chinuitor
zbătându-se iară, și nu știu ce taină ascund,
și câtă stare de veghe mai vor...
În scrumieră zac speranțe de-acum o zi,
când pașii tăi trebuiau să zdrobească
stropii de ploaie; dar numai cuvintele
se perindă strivite ...
Nu știu ce să fac cu ele-să le mântui,
să le așez într-o casetă cu fața în jos?
Îmi potolesc silabele din mine sunând:

“Alo, la mine cad frunzele și putrezesc,
e rece la mine în odaie, fiți drăguț, vreau cu ...”

“Nu e ...”

“Cuumm? În liniștea timpului, când până și
clepsidra nu-și mai irosește nisipul, nu e?...”

“E înecat în ceață, cu povara frunzelor
pe umeri ...”

“Unde e?...”, și mă prăbușesc, lăsând
cuvintele să evadeze-n genune...

„Să nu minți nici în dragoste, nici în poeme”

**ANY DRĂGOIANU,
Țânțăreni, jud. Gorj**

**În patul acesta
este un om viu**

asa vorbesc reporterii
de la televiziuni

asa spun trecătorii închinându-se
că miroase de la o poștă a mir
curge ca un râu din pieptul său umflat
nu este o știre care să instaleze panica
sau să îmbogățească patronii
acest om lucrează
și femeile ce nu încap pe coridor
bat în fereastră
urlă să fie primite

e normal să se vorbească de el
în toamnă
că l-a născut la gura de canal
o femeie ce lipea afișe în centru
o femeie care își plimba destinul pe străzi
ca și când oamenii din jur îi cereau să o facă
în patul acesta este un om viu
trebuie să mă credeți

el s-a dezbrăcat de moarte
când copacii aveau muguri
iar oamenii de la șoseaua principală
i-au tăiat umbra

e mult mai viu decât noi toți

Poezia

se scrie pe zidurile cetății
când trecerile sunt mai ușoare
numai despre ele vorbesc de o vreme
ca și când mi-aș cunoaște fiecare viață
calul merge la pas înaintea cuvintelor
îl rog să nu se împiedice de metafore
să nu lovească în nici un verb
că de sensurile ascunse
mă voi ocupa personal

poezia se scrie cu degetele tremurânde
ea crește ca un copac
își înalță crengile prin țeastă
mă face să cred că în mine zac atâția nebuni
și prind curaj
apoi vorbesc ore în șir de personalitatea multiplă
număr iepurii și piticii și vrăbiile

poezia e ca o gripă
se transmite pe toate căile
în toate anotimpurile
mai ales când zăpada crește pe străzi
și calul nechează în grajd
cu botul plin de fân uscat

Cercul

se mută în alt oraș
un oraș al morților
animalele sunt cărate în vagoanele insalubre
ca și angajații ce mestecă o pâine amară
lângă plasa de păianjen țesută să le salveze
fiecare cădere
în locul lor a venit o dansatoare la bară
o femeie care omoară șerpi
și întinde mere
le multiplică
are o mașină de creat senzații tari
și bărbații o aplaudă
îi sărută urmele pe covorul roșu
ei o îmbracă în mângâieri
în oraș toți o strigă femeia care a gonit cercul

a închis animalele în vagoanele insalubre
cu zâmbetul și picioarele ei lungi
este femeia care omoară șerpii
și alăptează puii de crocodil
ea stăpânește orașul
cu mașina de senzații tari

Să vezi cum se bucură cail

în tăcere
cum rumeșă întunericul
bucată cu bucată
scrâșnind
lângă ieslea lumii
cum întorc luna
ca pe o monedă de metal
să vezi cum le cresc aripi
ca fecioarelor
și se umple cerul
de cai
și de fete
cu trupurile goale
trecând prin vămile albastre
cum le înmuguresc așteptările
mestecă
înghit
dau cu timpul în pereții universului
apoi dezbracă durerea
în tranșeele
unde moartea
încolăcise soldații
cail și fecioarele
despletesc firele roșii
pământ greu

**MĂLINA ROMITA,
Mogoșoaia, jud, Ilfov**

Pecetea întunericului

Mi-e teamă că mugetul
noptii a înghețat
lângă trupul meu din care

ninge demential
o mare troienită mă scaldă năucindu-mă
numai tu, iubitul, miroși a cuvânt ars în lumină
unde dorm prelinsi prin livezi, cerbii
tu știi că mă dor poienile
iar pieptul tău e un zbor în surdină
trupul numai stele, mâinile tale rostogolire

ochii, pâlnie prin care plâng primăverile

nepământeau mă doare sărutul istovit ca
întunericul răătăcit

iată, umerii mei sunt goi
în această trecere clandestină

îmi spun că dragostea trebuie să fie
un șuvoi care curge în toate direcțiile
iar eu o clocotitoare melodie pe buze

mi-e gustul sărat...
în această iarnă viscolesc pleoapele, iubitele

Amprenta unui sărut

Când mă întorc în golul de aer
nici eu nici tu nu știm a măsura limbajul straniu
al infinitului
suntem o fantezie în ecou când toate
argumentele stau în lucrurile ascunse
suntem sălbatici și vii
inconștienți și fum
așa cum tăcerea proiectează imagini mișcătoare
sub brazde în iarnă

cine ne poate spune ce e iubirea
când sărutul tău este lungimea și absența și
statornicia tuturor clipelor

cândva am avut senzația că nu există nimic
dincolo de carnea noastră
apoi am știut că universul poate încăpea într-o
celulă

așa cum apa încăpe nevăzută în sămânță
amintește-ți cum negura orașelor se transformă
în apă de trandafiri
cum are gust de miere și cum creierul tău umblă
bolnav de friguri
secundă cu secundă pe sânii mei -
flori în viitoarele veri
în care vom răsări

Nimeni nu mă scrie

Înainte de moliciunea oglinzii

totul era un alfabet pe spirala unui melc
am văzut caii cu fire de iarbă în coame
cum numărau răsuflările fulger
și am căzut în genunchi de dorul sărutului
ah! iar mă îmbată mirajul stelei dintâi
nimeni nu mă alege din furtună
se strâng pașii din ochii cailor în clăbuci de foc
ca verdele pământului în sprânceana mea
nimeni nu mă scrie
nu mă mușcă la poarta cerului
sunt despărțită de trup
mă visez litera a
și când tu mă gândești trunchi eu te văd
rădăcină
simt cum te grăbești să mă vestești
și mă trăiesc cu norocul meu
în timp ce chipul tău crește lângă bătaia inimii
vreau să fiu sărut
să fiu sâmbure
vreau să fiu timp

se strâng brațele pe gâtul inorogului
iar pământul se rostogolește
ca o amprentă a mărturisirii

Îmblânzirea nisipului

În oglindirea unui voal sărat
stă nemișcarea cu brațele întinse ca o felină
furioasă
dacă s-ar deschide dintr-odată bulgărele de jar
priveliștea lumii ar mirosi a lepădare de nisip
ars
da, îmi spun: ce repede se stinge un sărut printr-
un umblet înfrigorat
și cât de stoarse plăpânde de lacrimi urcă în trup
doar tăcerea îmi desprinde pielea de locul unde
tremur
doar ea dă din aripi până mă aduce în somn
apoi curge pe pietre colțuroase
și mă ridică femeie într-un aer prea orb...
niciodată geamătul nu și lipește urechea
fumeșând
de scoarța unui arbore mai înalt decât vântul
se aude descântecul frunzelor
nimic nu va îmblânzi ochiul din carne
nici setea plânsului nu se mișcă

**ANUȚA
OCTAVIAN,
Balș, jud. Olt**

am rămas un marcusian

sunt o blândă război și întotdeauna mă feresc
de lunga incantație, atunci când totul se
guvernează

după legi stricte, autentice, chiar atunci când un
monolog sună ca un tâmp lovit după ceafă, totul
într-un ritual solemn,
obișnuit fiind să-mi beau paharul cu mescalina
sau cu

ceai de „iarbă”, totul într-o certitudine frenetică
a omului impulsiv, că numai așa resimți un
echilibru, pe-ndelete împletit cu fir de maghiran,
e pipa zilelor de marți, atunci când sudoarea
devine femeie, iar nebunia se transformă într-un
sindrom prielnic, într-un mecanism ostil, uneori
nefuncțional,

pentru că niciodată nu punem la îndoială
calitatea

mâinilor într-o impecabilă relație, ci, atunci când
sunt puse la ochi, marchează regrete și nostalgii,
fiind semnul adâncului timid, elocinței
și scuzelor pornografice, fericit mă cocoșam
pe treptele osândeii, jur-împrejur, nevoit să zbor
pe

deasupra unui fund mătășos, agreabil, penetrat
până-n
legitimitatea lui,

fără îndoială apropierea generează nerv,
încercând

să îmbini plăcerea cu rațiunea.

atunci am continuat așa, un timp, fără să-mi
îmbrac

viața cu un intestin de miel, fără să-mi
înveșmântez lunga inocență, vezi bine, cu
pervertiri

utile pentru că și acestea pot fi considerate
experimente nocive, aventuri ale marilor
incantații.

atunci am simțit o ură mai mare decât
neînțelegerea

pubertății,

și ea generoasă, împărțită, tot stacoje,

clănțănea pavajul din Dusseldorf, privin cu ochii
bucuriei intelectuale patima omului
unidimensional,
indolent, ireductibil și apatic de-atâta
masturbare.

se credea o capodoperă epidermică, își tipărea
numele pe colțul amiezilor, iar metoda tainică
a sacrilegiului o ghicea cu atâta naturalețe încât
era în stare să îmbrățișeze dezastrele cu
făuritoarea bogăție și cu un paradox abrupt,
așa ajungi să negi libertatea visată, să-ți făurești
asiduă degradarea, împotriva statu quo-ului,
pentru că tot te-ai dorit vierme spiritual, visător
și ipocrit,

ajungi să bei o Coca-Cola numai din respect
pentru modernitate,

efortul de-a ne schimba este inutil,

în ce mă privește l-am adorat ca pe un
mandarin,

chiar dacă ne-a părăsit ca un laș mizerabil,
lăsându-ne

hazardului, Marcuse ne chiea viitorul în
stele și

flori de leandru, zgomot mistuit în flăcări,
creionând pavajul cu unghiile boante, parcă
de incest

și, în final, rămânem la dispoziția actului
făuritor de

consum, forțându-ne devenirea cu eforturi
disperate,

dar nu mă mai priviți cu atâta intensitate!

am rămas un marcusian, încercând să curăț
străzile

de excremente proaspete, dar mai ales de acel
roșu

proeminent din privirile naturii, totul era
ca un magnet

dincolo de viscole împlânzite, mari și sure,
iar natura

pare să fie împletită cu organe congelate
mirosind a

gudron, ca un dos al nopții,

ca o muză împlișată, curtată, violată,

picurând la

stele moi ca vata de zahăr topită între

buze hulpave

acolo unde nu-i trebuia stele și nici falangă cu
pricina, după care au venit sicofanții să ne

vândă

smochine aurii, veșminte violete și cadavre
odihnite

între îngeri senzuali,
pentru că aceasta rămăsese consolarea
noastră
cea de pe urmă.

bătrânul

privirile lui se dedau trezirii din neliniște,
îndoit, dar țeapăn în mândria lui
pentru că era massai în piața cu de toate
din Oslo, vindea încredere pe zâmbete,
bretele, nasturi, ață colorată și felii de nori,
încheiate cu fermoare negre,
venit în nord să-și vândă pâină și
bărbăția, ei bine! era bine?
colțul acela rece de senin și chiciură
legat în chingile cerului
ne mărunțea și-l mărunțea în tainice apusuri,
nu mai
contenea în pedepse, plin de răzbunare,
iată hrisovul speranțelor mele cu flori de lut,
și trup, și plug, probează neagra cocleală,
cel ce i-a jupuit istoria de sfinții meticuloși
că așa l-a înzestrat mama natură încât dintr-un
canin
își putea sculpta o amuletă care, de obicei,
se poartă la ureche, la gât și la prepuț,
nu era nevoie de aventură, nici de țel
metafizic,
să-ți surprinzi semenii cu euritmii
poate fi unica meteahnă trasă din spiritus
negro
că totul se adaugă la curiozitatea primilor
veniți
care se închinau la icoana fastă
a lui Jomo Kenyatta, pentru că prietenii
îl strigau Mzee, pentru că făcuse minuni,
magie, mână de fier, pentru că avea creier
animat
pentru că primea glorie netăgăduită
aproape de cel ce linge nemurire cu nesăț,
laolaltă cu freneticele câmpii
până a rămas ultimul, până când a aprins
luminile
boltite de atâtea raze.

după care i-a invitat pe cei din neamul acelor
locuri
la o vânătoare de lei
printre glorii, printre dune uscate
încă era speriat de succes

prezență sufocată de iubire, ură, melancolie,
la el acasă nu a mai fost anunțată seceta, iar
contemporanii i-au surprins miracolul
importând cât mai multă carne de capră
cu oase cu tot, pentru clei, se-nțelege,
abatoarele musteau de sânge
trăiau din sânge, măsură cuvenită tradiției:
Jommo,
Kikuju, Mau-Mau,
iar mâinile fecioarelor care culegeau spinii
repetând anumite convingeri
exonerate de toate suferințele pământeste,
îngânau la adăpostul ființei lor
un „toko ruba” în swahili pentru că dacă o spui
cu o anumită vanitate
naște erecții incestuoase, emanații trupești, că
pubertatea la massai se măsoară
în coate și durează cât o ispită extatică
sau cât o labie cusută cu tendon uscat pe
nisipul încins
acum vedem cu toții și prin excelență râul-
magma
curgând în plete sure,
doar cât să fim împinși de la spate
ca o hoardă meschină, zălog timpului, clipă
bucolică,
preț de o clipă, să putem respira ca un greier
mai mult din gât sau din gust,
între o un călău și o cerată afazie pentru că a
reușit
să răspundă invitației dintre ceruri
rugându-i pe toți, cei rămași în savană,
să dea foc tufișurilor cu lauri
și propriilor mădulare circumcise, a nu mai
lăsa
în urma lor vlăstare ciocolatii
și colți de fildeș, spini, ugere cu sevă de cafea,
smârcuri de pleșiță.
la scorbură dintre ere,
la norii scorburoși de-atâta vânat, simți aceeași
ispită
pentru orbi, pentru vii,
pentru melancolia din dreptul umbrei
în care se ascundea bătrânul de-atâția ani
cu metehne cu tot, cu toată cireada lui isterică,
pricina unei anxietăți necontrolate
ca și când marea grandoare nu era vizibilă
pretutindeni, mai ales în ziua în care
scăiușul ne râdea pe sub unghii,

pe sub arcușul viorii, vioară-pecete și cântec astral, pentru a visa la zenituri înmărmurite de prea multă liniște, mereu liniște, după care s-a lăsat o liniște ireală.

ZINA BIVOL, Chișinău

Cafeaua rece

Mi-au ieșit
Toate vinele
Prin mâinile mele de tei.
Gesturile noastre adie a ceai.
Trag aer în piept
Și planăm ușor

Pe aeroportul dintre tine și mine,
Unde de fiecare dată treceam
Cu același pașaport.

Singură la o masă rotundă,
Beau o cafea pătrată.

Prea amar a fost sărutul
Cu miros de flori de tei.

M-am îmbrăcat toată în tine

Sunt aici să fac parte din tine.
Ruptă în două jumătăți
Înclei cărămidă cu cărămidă
Zidind o cetate-roman
În care să arunc cu pietre
Când am să mă urăsc.
Ești omul pentru care niciodată
Nu mi-a fost rușine să greșesc.

Ieri ar fi trebuit să mă mărit
Din fericire nu erai tu !
Stau ca o proastă cu vorbele altora în gura mea.
Albă ca varul
În loc să dau tulpina copacilor
Văruiesc crengile că-s mai încurcate
Îmi seamănă mai mult.
Atârnată de aceeași soartă
M-am îmbrăcat toată în tine,
Și mă dezbrac de mine.

O nouă Pasăre

Mi-a îmbătrânit pielea

Pe genunchiul mamei mele,
Iar gutuiul a albit până la rădăcini.
Cuprind tulpini de om
Și doar pe o mână
Au mai rămas frunze verzi
De unde aș putea culege îmbrățișări
Arse de soare.
S-au uscat oasele
Ca lemnul din podul casei
Dacă mi-aș da foc
Într-un înveliș de smirnă
Și tămâie poate s-ar ridica din mine
O nouă Pasăre Phoenix,
Vreau să trăiesc și după moarte.

„Miez”-inul

Se sprijină poarta într-un toiag,
Ca o bătrână de prisma casei.
Cu anii strînși într-un sac
Seamănă găuri prin care să poată
Întoarce o privire înapoi.
“Îmbătrânește azi pînă și fierul”

Se sprijină poarta într-un toiag,
Ca tînărul lăsat pe un inel de fîn.
Apoi aleargă ca un cal nebun
Să usuce o gură de apă
Pe iarba din Valea Cîmpiilor.

Atîta drum stă în hogoacul casei
Că nu-mi ajung mîini să cuprind
Fumul pe după gît.
Liane se plimbă prin fața pădurilor
Posibil să tăiem toate vîrfurile
“Pentru cei care nu-și cunosc lungime nasului”

Se sprijină poartă într-o coajă de nucă
E tot ce a mai rămas din roada copacului.
Miez-“inul” și-a dus rădăcina de acasă
Nu-i mai convine forma,
Caută pămînt de stepă.
„Spinii străini înțepă mai dulce,
Atîta timp cît nu le cunoștii veninul”.

Stă copilul într-un toiag și sprijină poarta,
Se face tot mai mic și mai mic
Poate va intra odată într-o coajă de nucă
Unde să-și găsească miez-inul.

BOGDAN PETCU,
Albele, com. Bârsănești, jud. Bacău

26 de grade

și nimic
altceva
afară sau în
ea
la umbră în casă

vine la mine și mă sărută
privesc pe fereastră
văd crinii sunt albi și uscați.
și fața ei e-un crin sub soarele ăsta de vară.

sărută-mă te vreau

dar mor de cald și uite
deasupra ta e ceva alb
galben
abur
de parcă te topești pe dinăuntru.

iubitule

ea știe că mă omoară când spune asta
o iau de mâna dreaptă
miroase a uscat azi
știu asta că dimineață am fost în grădină
și-am mirosit petale de trandafir pe pământ

miroase a uscat
și e udă
e udă se scurge ca timpul
prin degete de orb

de ce nu mă săruți mă-ntreabă
ești rece
iubitule

o iau în brațe o sărut încet
și mă topesc în ea ca ceasurele
în pictura
lui dali

noi nu mai suntem noi
suntem ceva
topit
și pe fereastră

pe două ulițe în depărtare ăștia toarnă asfalt
bitum topit
miros de cauciuc

mi-aduce aminte de mine
în ea. de noi

la 26 de grade mereu încep să mă scurg
să îmi torn sufletul pân la ultima picătură
și ea mă sărută și-mi spune
iubitule

cântul dintr-o epopee veche
(manuscrisul a fost găsit recent la marea moartă)

I

toți credem că înțelegem
cum arată un zeu dincolo de ultima thule

toți credem că nemurirea
e-atunci când facem dragoste
cu vârfurile mângâierilor
neîmplinite
și ochiul stâng mi se rostogolește-n
rana vieții tale
și el
el ah mă doare
ca-un diamant în pieptul unei stânci

II

toți credem că ce vrem noi e să turbăm
și spumele buzelor noastre
venere vor naște

oh enkidu te îmblânzi
un cal
cu chip de cer
sub picioarele lui verzi și pline de mușchi
de verdeață
lipsită de viață

III

toți
chiar toți credem că vrem iubire
să ne turbăm
cu zâmbetele să ne masturbăm
privirea
și-atunci din pieptul tău țâșnește
o broască albastră
înfiptă o glastră
cu limba măiastră

din timpuri străbune
închise-n alune
pe care îngerii vor să le-adune
și ce găesc doar rune
atunci vor a spune
de rele și bune
eu sar într-un picior
spart în cot
picior de fecior
de sub geană îl scot
și-ncep să cânt
te du la baltă
plângând
și bea apă caldă
melc alb melc sur
pe tine te-adun
melc melc scoate tu coarne femeiești

râd țip
pieptul îl frâng
sub picioarele mele
e multă apă
și coarnele luminii
din dos
mai jos
de nebunia mea
galbenă stea

IV
mă izbesc cu piatra
de capul pământului
pe fundul mării

în buza ta
a ta cea fără de nume
se-adună eu tu
și noi nu putem crede nimic

că-i o poveste veche
fără pereche
cu oameni bolnavi
ai nebuniei sclavi

o poveste cu pietre scrisă-n cuvinte
atunci mai de mult și-nainte

V
noi nu ne spunem cuvinte
noi nu ne sărutăm
noi nu ne suntem nouă de ajuns
noi nu ne-atingem trupurile

ne masturbăm privirile și sufletul
căzând între două dale bătrâne
cu duhoare de zâne

cum ziua nu pot doar noaptea trăiesc
e noapte sub cerul care seamănă
c-un pumn de licurici vreau să nu mor de frig
îmbrac o haină și-n buzunare las
prezentul vitreg și absent din început
sub vechiul parfum al tău
las totul.

și viață. și moarte. pe toate uitate
când frunze pică pale în încăperea
întregului pământ și-a lumii.

dar ce contează totul când sunt eu
cel care are inima ta în buzunarul
de la pantaloni alături de țigări
și de o poză cu o târfă
în sânii goi? și-mi place
atunci când îmi e foame mușc
puțin din sânii ei și din inima ta e
perfect.

și noaptea este timpul
când perversiunile se nasc atunci trăiesc
din plin masturbez viața în fața morții
masturbez inima ta și-o fac
să fie caldă clară

mucegaiul din gară

era atât de toamnă
nici șinele nu mai erau unde obișnuiau
nici tu nu erai
doar eu și mucegaiul meu din gară

târziu priveam la cer și iar scuipam
pictam întreaga boltă

pe asfalt tu lipseai
gândeam că poate te-a răpit
dumnezeu taurul și ți-a spus
că semeni cu o ghirlandă
de-aceea tu meriți închisă-n ghiveci
să ți se dea apă la trei zile
să ți se smulgă frunzele până te dor sânii
(dar eu nu am săni spuneai)

să rămâi cheală nudă
și soarele să îți ascundă goliciunea

pân ți se zbârcește pielea
să faci o floare la zece ani
s-o fure zmeul
să cazi ca o ploaie din cer
să te zdrobești de țărături
ascuțite dimineața. la prânz. și-apoi seara

te blestem să pui pânțele pe pământ
să-l naști pe fiul tău toamna
pe mucegaiul din gară
atât de târziu
el să pară
în toamnă frunză pală
să semene cu tine
să mănânce orez cu pește

de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat să vii
la mine în ghiveci tu sa-nflorești în fiecare zi
mucegaiul din gară
deși e atât de toamnă

**CONSTANȚA
POPESCU,
Răzvad, jud. Dâmbovița**

Poveste nescrisă

Zornăim pe la ușile sorții
încercând să pătrundem cu chei găsite
sau pierdute de alți trecători.
Aliniem în prag sentimente decent curățate,
vorbe cu sens predestinat, neîncepute.
Trosnim atunci cuvintele astea,
cioburi să se facă, că și așa înțelesul
e prea greu și deseori ne scapă.
Conturul golit de sens, ocupă locul inutil în
viață.
Cuvinte, haine ponosite le împărțim
în piață și ne aliniem pașii...
Cadența o ținem să nu fim scoși din rând,
tocmai acum când am uns mecanismul
și usa a început să crape spre lumină...
Ne îmuguresc iarăși pruncii
când răsare dimineața dincolo
de obloanele minții oboseite de așteptare.
Ne zboară iubirea, future alb,
într-o zi de vară, poveste nescrisă,
când tot mai căutăm pe la uși...

Musafiri nepoftiți

Scrijelesc în fiecare zi câte un gând
pe răbojul golit de fapte.
Nu știi ce așteptări ai și nici cât
de adânc trebuie să tatuez
partea poveștii nespuse și uitate
din cutia copilăriei...
Poate memoria îmi joacă feste
și rolul este invers, cum este iubirea cu capul în
jos.
Nu este nimic pregătit să o întoarcă
să o curețe și să-I pună hăinuța nouă.
A crescut prea mult și i-au rămas mici
toate cuvintele nescrise, neștiute.
Nu mai găsesc vorbe noi să mai
îmbrac bătrâna iubire.
Sentimentele mele sunt musafiri nepoftiți
Ce bat cu putere la poarta vieții,
ce cu greu încerc să o deschid,
să intre spectatorii ca să aud
muzica din fundal netocită și blândă poveste.

Utilizatori de vise

Utilizatori de vise bărbații,
le închid în zona aceea gri
unde nu cer nimic și nu se laudă
de unde le pot scoate pe rând
Și le compară surprinși, cât de bogați sunt.
Mimeaza dese ori iubirea
și o colorează ca în cartea copilăriei,
să sară în ochi, dacă nu sare din suflet.
Pentru unii sunt cântec și dor,
dar pentru toți sunt povestea nescrisă
deschisă pe o pagină a sorții.
Cartea rămâne deschisă la primele pagini
pentru că mai departe
s-au șters toate literele din graba
curgerii, a trecerii spre alt stadiu,
spre altă poveste, dar nu vis.
Utilizatori de vise, bărbații transformă
defectele noastre în mister, poezie și iubire,
ne îmbracă în senzuală dorință
și mai mereu în visare și dor.

Iubirea tren fără orar

Iubirea mea nu este un tren într-o gară
a sufletului în care te urci,
dacă ai ajuns la timp.

Ea este gara din fiecare început de zi
ce statornic te aşteaptă cu tren cu tot,
în alt anotimp, în altă ploaie...
cu vânt şi dor...
Toate anotimpurile încep cu tine.
De la toamnă ştiu că nu pot
schimba nimic.
Întâiul gând are forma inimii,
este cel mai frumos vis,
urcat demult în ultimul tren
ce nu mai are nici o staţie
şi are şina frântă, unde
n-a mai dezţelenit nimeni să susure izvorul.
Iubirea mea într-un tren fără orar
şi fără haltă s-a oprit în alt
anotimp...am uitat când.

DANIELA TOMA, Bucureşti

evanghelia după mine însămi

în mine cresc toate rătăcirile tale
de aceea mă aflu întâmplare doar
acolo unde uneori îmi strigi numele
am să-mi las braţele să aştepte
aceleaşi lucruri
sau altele
nimic nu-mi prisoseşte
poate doar numărul anilor
sau singura pereche de ochelari
prin care n-aş vrea să te văd
risipindu-te

oh, da

ştiu

ai învăţat umbra să crească din tine

la fiecare răscruce
măcar să se întâmple ceva, îmi zici

cu mult înainte ca ochiul

să cadă adânc

în inimă

poemul acesta nu e despre viaţă
ci despre buzele

pe care a împietrit ecoul
sau nebunia

sau ceva

a rămas doar puţinul

din care nu se mai naşte
nimeni

poemul acesta nu e despre tine
ci despre o inimă

şi o lecţie deschisă
ca o capitulare

cum să stingi un incendiu blestemat?

sufletul, care peste zi trece de mine
şi mă leapădă
mă vizitează doar seara, fardat cu puţin roşu
de-abia îl văd
între nimic şi nimic
câteodată îmi face un semn amabil cu mâna,
mă ridică deasupra cu el,
mă chinuie o vreme şi mă îneacă
îl fluier: sunt aici! sunt eu!
până la mijloc pământ,
mai departe flacăra
numai un trup pot strânge în braţe,
mă târ lângă inima lui,
o dezbrac
să mă-ncălzesc
brusc, mi se face teribil de frig
sufletul mă măsoară:
ai părul alb
mă auzi?
ia-ţi ghearele din pieptul meu!

la scurt timp după ce mi-am dezbrăcat ziua

nezidite,
treptele tocite pun sechestru pe firul subţire
în care-ţi ascunzi ochiul
pentru el vrei să aşezi încă o noapte la locul ei
ridici mâna şi atingi ceva
nu ştii ce
flacăra sau frigul plimbate prin jumătăţile goale
ale cuiva
rămăşiţe în care te priveşti de sub largul cămaşii
prelungit pe toată durata respiraţiei

și a mușcăturii de șarpe
dincolo de asta nu mai curge sânge învechit
talpa ta s-a lăsat de umblatul pe-afară
înapoia ei nicio urmă cunoscută
doar gurile goale împărțite în distanțe
și ziduri

îmi ești fugă și frică și tot

caut posibila naștere tăiată în mine
din nou
care să respire cu palmele,
cu umerii,
cu ochii
când nu privesc înspre înainte
ci doar aștept ca îndemânarea ta
să taie cald sângele meu mai vechi
loc din pântecul în care te îmbrac
mereu pe altă parte
neîndemânatică starea aceasta se varsă
dincolo de ușile trântite cu zgomot
de alții
fără să se întâmple nimic,
fără să ceară nimic
tu atât de departe curgi
semne fierbinți și umede
să te desprind,
să nu te mai știe brațul meu
fugă ce îmi este rece
dar limpede

și nu-mi mai închipui nimic acum
decât lumea fără lume în ea
și încă un zid tocit
de travaliu

**RALUCA BOANTĂ,
Lechința,
jud. Bistrița-Năsăud**

tu ești femeia

ești ceea ce li se spune
bolnavilor de cancer
că nu o să primească prea curînd
de tine vorbesc părinții prietenii care vin în vizită
în tine aș investi dimineți scurte și dese
despre tine se scriu cîntece
în timpul ieșirilor cu cortul
pentru tine se campează în locuri răcoroase

Și se comandă tacîmuri
pentru drumuri lungi pe mașină
ție ți se fac chei la comandă în caz de alzheimer
ți se cere să citești povești în engleză
de tine e nevoie cînd se stinge focul într-o tabără
pentru copii
ți se cere și ție părerea cînd se trece strada
tu ești femeia
ești ceea ce repet numai pentru mine
în poziție fetală
înainte de culcare

fredonez niște vechituri
oamenii mă admiră în timp ce merg cît se poate
de drept
mi s-a spus adineauri că până și poezia e o formă
a egoismului
port monologuri pentru hidratarea deprinderilor
mele
dacă analizăm îndeajuns de aproape deposedez
dăunez oprim
mai vulgar ca oamenii fantomă

transform întotdeauna serile oamenilor
nepotrivii
și mă regăsesc în locuri de duzină

nu mă voi tatua nu voi plînge nu voi cânta rap
nu mă voi lamenta nu voi geme
voi încremeni înaintea fiecărui gest obscen
în public
nu voi fi nimic pentru
că nu mi-am propus să fiu nimic

te-aș acoperi de jur împrejur cu mîinile mele
mi-aș lua din tine zilnic porția de atrocitate
te defăimez
voi stăpâni odată ego-ul meu
și mă voi întoarce plină de considerație spre tine
răzbat ca să nu te privesc culcată pe spate
nimeni nu va mai fi acolo – vei ști că sunt eu
voi fredona vechituri și nimeni nu mă va admira

poate dacă aș fi fost suficient de aproape
n-ar fi fost nevoie să fiu strigată pe nume
ca la începutul orei ca la sfîrșitul zilelor
și poate că atunci m-aș fi bucurat să mi se spună
că semăn cu tata
că îmi stă bine cu părul prins în coadă
sau că scriu bine

dar mi s-a mai spus Și că nu Știu să primesc
complimente
Și atunci m-am gândit că aȘ putea să dau la
psihologie Și am început să citesc
cărți care au pretins că mă învață despre
complimente
Și am crezut că sunt tare am citit Și mai multe
cărți
apoi încet încet am început să aud Și să văd mai
bine
ca după curățarea urechilor sau vizite la
oftalmolog
Și când vezi mai bine te bucuri mai mult atunci
când te bucuri
te bucuri din tarsiene Și carpiene Și din claviculă
Și atunci când îl auzi pe tati vorbind cald cu
mami parcă e vară
sau când te sună cineva de departe
sau o călătorie cu trenul Și flori de mac Și ape
sau linii
trase între nori Și noi ca să ne delimităm extazul
sau nesiguranta momentelor în care închid
muzica Și rămân cu restul
sau când mă apropii de satul tău natal Și pierd
semnalul Și nu te gălesc
Și totuȘi mor să te gălesc ce fac
poate dacă aș fi fost suficient de aproape

alerg 30 de minute pe zi descrescător mă motivează

30 - păstrez bilete de tren dus-întors
29 - mă las gîdilată de copiii sub 10 ani
28 - pun mîna pe melci Și uau lumea stă încă în
picioare
27 - mă întreb cîți copaci am în bibliotecă
26 - vorbesc franțuzeȘte duminica să nu mă simt
singură
25 - nu strig după oamenii care aleargă pe lîngă
vale
24 - beau cafea ness cu două linguri de zahăr
23 - nu voi grava niciodată pe un stetoscop
numele meu
22 - dacă mă îmbolnăvesc îmi recomand stat în
picioare Și muzică bună
21 - o plimbare pentru fiecare
20 - plimbările pe octavian goga se fac doar pe
stomacul gol

19 - nu ascult muzică pentru instrumental dar
poezie pot citi Și singură
18 - încă tremur from head to toe cînd te văd
17 - îmi amintesc că ascultam două piese în
spaniolă
16 - vreau să locuiesc pe decebal nu vreau să
locuiesc pe decebal
15 - roxi arată bine din spate Și îmi aminteȘte de
plajă
14 - mai am de terminat trei seriale nici să nu mă
gîndesc
13 - îl prefer pe primul dar nici al doilea nu mă
deranjează
12 - foamea ține pînă intru în bucătărie
11 - am două tricouri date cu împrumut
10 - uneori mi-e poftă pe gris cu lapte Și pe bere
fără alcool
9 - nu mai e mult, nu mai e mult, sunt tare
8 - dacă ar veni cineva să mă vadă acum nu
transpir mai mult decît de obicei
7 - sper să nu caute mama nimic în geanta albă
6 - nu-mi plac oamenii din apropiere cred că mă
întorc spre casă pe partea cealaltă
5 - să nu muriți vă rog eu nu merg la
înmormîntări nu muriți
4 - cred că pot să mă opresc acum
cred că ar fi cazul să mă opresc
3 - dacă mă opresc acum o să-mi pară rău
o să-mi pară rău
2 - ce e mare scofală gata asta a fost tot ah
cineva să îmi stingă picioarele
Și mîinile repede pînă nu ajunge
1 - în piept

alerg 30 de minute pe zi descrescător mă motivează

30 - păstrez bilete de tren dus-întors
29 - mă las gîdilată de copiii sub 10 ani
28 - pun mîna pe melci Și uau lumea stă încă în
picioare
27 - mă întreb cîți copaci am în bibliotecă
26 - vorbesc franțuzeȘte duminica
să nu mă simt singură
25 - nu strig după oamenii
care aleargă pe lîngă vale
24 - beau cafea ness cu două linguri de zahăr
23 - nu voi grava niciodată pe un stetoscop
numele meu

22 - dacă mă îmbolnăvesc îmi recomand stat în picioare și muzică bună
 21 - o plimbare pentru fiecare
 20 - plimbările pe octavian goga se fac doar pe stomacul gol
 19 - nu ascult muzică pentru instrumental dar poezie pot citi și singură
 18 - încă tremur from head to toe când te văd
 17 - îmi amintesc că ascultam două piese în spaniolă
 16 - vreau să locuiesc pe decebal nu vreau să locuiesc pe decebal
 15 - roxi arată bine din spate și îmi amintește de plajă
 14 - mai am de terminat trei seriale nici să nu mă gândesc
 13 - îl prefer pe primul dar nici al doilea nu mă deranjează
 12 - foamea ține pînă intru în bucătărie
 11 - am două tricouri date cu împrumut
 10 - uneori mi-e poftă pe gris cu lapte și pe bere fără alcool
 9 - nu mai e mult, nu mai e mult, sunt tare
 8 - dacă ar veni cineva să mă vadă acum nu transpir mai mult decît de obicei
 7 - sper să nu caute mama nimic în geanta albă
 6 - nu-mi plac oamenii din apropiere cred că mă întorc spre casă pe partea cealaltă
 5 - să nu muriți vă rog eu nu merg la înmormîntări nu muriți
 4 - cred că pot să mă opresc acum cred că ar fi cazul să mă opresc
 3 - dacă mă opresc acum o să-mi pară rău o să-mi pară rău
 2 - ce e mare scofală gata asta a fost tot ah cineva să îmi stingă picioarele și mâinile repede pînă nu ajunge
 1 - în piept

**CALOTĂ RODICA,
Târgu-Jiu, jud. Gorj**

Ultimul vals

Se înclina
 din ce în ce mai mult
 Vaporul, ca o lebdă bolnavă;

Izbită-n piept de-al apelor tumult,
 Simțea neantul, dureroasa navă;

Nicicând n-au fost mai sclipitoare baluri,

Orchestra e din ce în ce mai gravă,
 Cad pescăruși în putrelede valuri,
 - Arcușuri înmuiate în otravă!

Mută, cu ochii, marele năier,
 -Să fie cât mai crâncenă lumină-
 Însângerate stele de pe cer,
 Și bolta-i smălțuită cu stibină;

Cad suflute din neagra lor ninsoare,
 Marea-i bolnavă: orice val o doare.

Asfințit

S-a răcit cerneala de pe zare,
 Ciuturile în fântâni s-au stins,
 Pe crengile-ațipite mai tresare
 Clapeta unei mierle ce s-a-ncins.
 Luna-și așază un salcâm sub falcă;
 Sub neguri dulci, doi tineri își desfac
 Din veșnicia verii câte-o halcă,
 În preajma lor, clepsidra are trac.

Răsună toaca blânderlor vecernii,
 Se lasă bezna ca o caldă brumă,
 Se-aude alba-nvolburare-a iernii,
 Când aurora puii și-i îndrumă.

Din luntrea verii a rămas doar puntea
 De care lacul își lovește fruntea.

Secetă

Și astăzi gem măslinii-n Ghetsimani,
 Mai tremură și azi carnea pe ei,
 Avariați de secetă ni-s anii:
 O secetă cumplită de idei.

Și azi se mai sfășie pelicanii,
 Se lasă devorați de puii lor;
 Cu gușa ruptă, zilele și anii
 Convergență spre Cronos, tatăl orbitor.

S-a uscat, pe vrejul lui, Olimpul,
 Zeii tac, sfrijiți de nechemare,
 În vas de lut mucegăiește timpul;

Nu-și nimerește nimeni anotimpul,
 Timpu-mpăienjenit de așteptare
 Sloboade suflet strâmtelor altare.

Căderea-n văz

Se luptă ochiul, supt chiar de privire,
Cele căzute-n văz deșarte-s toate,
Pe coaja cerului așa subțire
Cuvintele alunecă-n păcate;

Dorm Iisușii-n panicata poală
A mamei ce să-i țin-abia mai poate,
Ucenicii nu mai vin la școală:
Răni aurii au pe genunchi, pe coate;

Soarele din sine nu mai vrea
Să coboare, zorii nu-l ascultă,
Aurora ne e, de reproșuri, grea,

Prea ni s-a strepezit lumina, prea
A devenit gregară, sau ocultă,
Prea-i ochiul strămt, prea e privirea multă!

RALUCA DUMITRAN,
Câmpina, jud. Prahova

Dragoste.srt

Pășesc peste limite,
Stimulent oniric,
rășfrânt în singurătate,

Spulberat în fiecare nouă ecluză,
Despre care-am uitat să mai scriu, să mai
gândesc,
Să mai respir.
Ca un sinucigaș la Poarta Raiului,
Mă-ncrunt asimptotic
Turtesc infinitul între palme, ca pe un balon
comprimat,
Până când înlănțuirea de atomi fericiți o să
tresară de spaimă,
O să-mi port neputința-ntre coaste ca pe-o aripă
ciuntită,
Alungată din Insula Tămăduirii.

Lui i-am parcurs literele longitudinal
Și m-am oprit mereu la semn de-ntrebare,
Dar lumii-ntregei nu i-am încercat mostra de
zâmbet,
Așteptând înfrigurată în stația lui 41
Să se dilate șinele, să mă poarte,
Dincolo de punct și de la capăt.
Degeaba... brațe ofilite mă strâng

În menghina de doi pe doi,
ca și cum nu există viață
Dincolo de pătrățica mea cuminte.

M-am întors la ultimul semn de întrebare,
Insolent arzând în flacăra vieții,
Tremurător ca un voal
Și l-am privit bolnavă de seductive, cu un aer de
curtezană plictisită,
Încercând ultimul timp de pe cadranul cerului
În palme de Lolita...

Până când poți să derivezi adevărul, și să-l
păstrezi adevăr ?

El mi-a zâmbit din valuri și lumină,
Ca un Prometeu al flăcărilor dintre noi
Un adevăr convex și dublu derivat ascuns de
multe înțeleșuri
Dar, dintre toate, am cules o-mbrățișare
Strivită între imperii de cunoaștere,
Propagată ca o undă sonoră de la suflet la suflet
Melodia ce-mi crește naiva dintre vise
Și se-mbată-n vodca de duzină
Până când va avea curajul să se-nalțe,
Ondulată lasciv între pseudo-realități
Și să-nțeleagă că, uneori, unul plus unul e de-
ajuns...

Aripi frânte

Nu pot să zbor. Am aripile frânte de-o tăcere,
Urâsc diminețile de cenușă și serile de catifea;
Prizonieră în al cinsprezecelea castel lovit de
valuri,
Visez o nouă dezordine în inima lucrurilor.
Indicativul îmi fuge printre degete,
Solfegiul frunzelor de mai nu mai răsună-n
singurătatea apusului,
Cum palme se răsfiră-ntre trunchiuri, furiș
Replicând o aritmetică derizorie,
Medii ponderate de tăcere și adevăr,
Inimă pe inimă, într-o resuscitare precoce.
Mă trezesc în pustietatea înclinată politicos
Către sferele timpului, solitar doar o clipă.
Și ce-i o clipă în infinitatea albastră, o celulă
moartă
Din trupul viu, chircită până la epuizare
Stoarsă de vlagă, de citoplasmă, de ribozomi,
Redusă la o jumătate de nucleu ponosit.
Ce-i o viață-n acest infinit ?...
E-o altă celulă, vie de-această dată,

dar la fel de neînsemnată
La fel de puțin grăitoare.
O corolă de lumini dezarticulate, care pândesc
ca niște fiare răsăritul
Să le hrănească, încă puțin ...

Și-atunci, ce mai contează un zbor frânt ?
Ce mai contează o lacrimă de-o clipă într-o viață
?
E doar seva sfrijită a celulei moarte...

Reality show

Litere-amorfe încercuiesc
lumina de la capătul trăirilor,
Paralel cu Șoapta desfrânat-a apusului,
Muza imperfectă cu ochi de cer,
Se prăvale-n vârtej tomnatic,
Printre pixelii de cenușă,
Până când toate culorile fug,
răsfirate-n cețuri
Și-n-treaga lume zâmbeste strâmb,
la rezoluție de 400 x 600.
Nu mai știm să culegem din primăveri,
flori de cireș
Și nici răsăritul nu mai strivește-n lumină Șoapte
de-amor
Zâmbete de duzină înfășoară cadența inimii
în plastic lubrifiat,
Am văzut deja totul la televizor...
Între două click-uri
suspina imperii de cunoaștere,
În cod binar se rescrie povestea iubirii noastre,
În ritm freudian ciuntesc cuvintele,
fără teama de necunoscut.
Azi-noapte-am visat prăbușirea-n prăpastie,
În golul ardent, răsfrânt în el însuși,
ca un vârtej în repetir
Uragan de zâmbete
Și flori țintuiesc sicriul revenirii.
M-am trezit cu tâmplele
arse de înțeleșuri sublime,
Dar calendarul mă batjocorea de pe noptieră;
Presată de timp,
mi-am repartizat binomial căutările
În probabilități egale de minciună și-adevăr.
Îndoiala îmi sugruma mereu
prima silabă a viselor
S-ar zice că în chintesența iubirii
nu mai pot da copy-paste din alte inimi

Și am ajuns la doza maximă de gânduri,
Tremurând între două becuri arse.
De fapt, nu mai zâmbesc decât apusului,
Muzei clandestine, măcinată de boli contagioase
Himera albastră, reciclează vidul,
Fiecare zi e-o nouă oscilație
la frecvențe de suflet,
Amplitudini infinite-mi încărunțesc visele,
Realitatea se conturează uneori
la rezoluție maximă.

Poem albastru

Ambuteiajul viselor aprins în semafoare
Blochează tinerețea în frânghii protectoare.
Visele mele s-au rătăcit și ele, undeva, între
două motoare albastre
Hrănite din cerul de mai, înecate-n ploii de
septembrie,
Răsfirând, între două bujii, sensul vieții.
Incandescența faptelor respiră din explozii
albastre,
Mostre de zâmbete , suprapuse-n zăpadă
Le defrișez timidă înțeleșul,
Suspînând în combustii interne.
Mă-ntind la picioarele vremii, plictisită,
Covor de ocazie, peste care dănțuiesc iubiri
Mereu aceleași, mereu altele,
Aceleași sprâncene ridicate de destin.
Pe chipul fiecăruia pictez dezarmonii albastre,
Ca să pot părăsi toate melodiile înainte de refren
Urâsc repetițiile cu tăria a o mie și una de nopți,
Culese din cenușa redelușirii.
Poemul albastru își continuă zi de zi pașii,
Uneori pitici, alteori ai titanilor izgoniți de Zeus,
Dar nopțile respiră-n alte solfegii
Plusul și minusul trăirilor mele,
Cursa contra cronometru, surescitată,
În vise, în întuneric, în atingerea
Ce pulsează-ntre coapse, ca un laitmotiv.
Urâsc repetițiile, dar poemul albastru
A uitat să treacă la cântecul următor...

MATEI LEONARD,
Galați, jud. Galați

**Poezie pentru sănătatea
poetilor**

I

Să ne aducem aminte de noi
Cei care am urcat treptele
Și am băut atâtea izvoare
Și să nu uităm ce-am fâgăduit

Ce-am jurat când nu mai puteam
Când bolile se încolăceau
Spre fântâna din cap
Când gloanțele deveneau neconvenționale
Când totul ricoșa în toate
Și respirația întârzia să îngenuncheze

II

În genunchi pe pământ
Putem visa visele care au venit
De la primul scâncet
De la primul trandafir care înțepa
Și asta doar pentru a putea vorbi
Despre oameni și rădăcini
Despre timpul în care Dumnezeu miluiește

III

În picioare pe pământ
Cu idealuri pe urmele proaspete
Care au înghițit eroi
Cu turma de oi care a ieșit la vânătoare
Și pădurarul devorat de propria blană
Înțelegem să nu ne zăpăcim
Și să purtăm povara celuiilalt
În limpezime.

Poemul globulelor roșii presate în egou

Cu atenția pe aparițiile mutante din tabelul lui
Mendeleev
Și suma blocurilor mânjite de ketchup cu fața la
apus

În luna cu erupții vulcanice din toba de
eșapament
Caietul scăpat în tuș înregistrează
Alb pe negru
Etapela părăsirii și al bolilor genetice
Cum folosesc vergeaua de măslin ca antibiotic
În timpul emisiunilor TV despre zodii
În New York la ora de vârf
În căutarea unor hambare de țigări
Înființez un cenaclu de contabili intransigenți
Cu splina în stare de șoc
Bătând ritmic în asfaltul cleios
Pe locul în care se reciclează cuie
Și cioburi ale oglinzilor de Murano.

Dragoste pe girafe

Am un înger care nu cade
În spatele ochilor tăi
Și care își poartă aspru și drept
Bindecuvântările
Departate de cerneala pe care mi-o întinzi
Să scriu despre ploaie

Aplaudând întâmplări din vieți paralele
Știu că te joci cu măregele de soc
La marginea cearșafurilor scrobite de pescăruși
Și țipătul lor ca și țipătul tău tare se mai aude.

Până la 12 ani

Gândurile se împachetau cu scânteii
Și se ofereau calde în supă
Ca înlocuitoare de găluște
În parcuri creșteau oameni cu halate egale
Și chelie din primele zile
Tranzistorul ținea loc de seră
Și vârtejul revoluționar de la defilare încălzea
soarele

Copiii nu aveau dreptul să se joace
Cu vorbe șoptite
Și la nu te supăra frate
Tot dispăreau pionii

Sticlele cu lapte nu dispăreau niciodată
Se înmulțeau și așteptau după colț
Să se îngrașe la cartelă
Era libertate și sifoanele încercuite de plasă
Puteau să explodeze
Nu avea cine să moară

Și cum nu auzeam nimic despre alpiniști
Și nimic despre scafandri
Mă pregăteam să devin erou
Cu pistolul încărcat peste pernă
Țeava în sus să nu curgă.

MIHAELA AIONESEI,
Târgu Secuiesc,
jud. Covasna

locul unde dispar cometele
duminica

învățasem drumul cu ochii închiși
până la groapă
doi metri mai la stânga de sârma zimțată
unde bunicul îngropase primul dintre copii
mort în al doilea război din cauza tifosului
acolo se aruncau
fără slujbă
fără cruce
ca o durere a nimănui
odată cu jalea
adunată în ochii bunicii
de atunci a rămas cu o spaimă între coaste
care mai târziu a aruncat-o din căruța plină cu fân
omorându-i și gemenii născuți înainte de vreme
bunicul n-a suportat vestea
și după ce a lăsat-o în casa plină cu urmași
s-a rugat Domnului să-l ierte pentru
nemulțumirea de-a avea doar șapte copii

într-o zi pe neașteptate sfântul Petru
a venit într-un car cu flori de cireș plin
și l-a luat la o plimbare prin Ursa Mare
mare i-a fost bucuria când pe scara cerului
l-au întâmpinat îngerii mirosind a brândușe
târzii
atât de mare încât s-a mai uitat o dată
în urma de pământ și-a spus
„Lenuțo eu mă duc”
și dus a fost ca o cometă
pe care mama a regretat că nu a văzut-o
și a ținut morțiș să cunoască
locul unde dispar cometele duminica
cât a trecut de-atunci
nici nu mai știu
nici nu mai simt crucea de ceară de la subțioară

doar drumul spre care inima
mă trage cu ochii închiși până la groapă
doi metri mai la stânga de sârma zimțată

curcubeul de la capătul ploii

te voi aștepta în ploaie
până când rănile contorsionate
vor lua forma șinelor drepte
tăcerea lor va deșira cu ușurință
greutatea marfarelor pline
cu inimile mele în care am murit de atâtea ori
fără să înțeleg rostul unicului sens
te voi aștepta în ploaie
cu toate îmbrățișările crescute
cu toate sărutările vândute urâtului
mă voi agăța de singura speranță care-mi
menține umbra-
curcubeul de la capătul ploii
poate atunci vei auzi liniștea care frânge picături
de sudoare
din spinarea cerului doar ca tu să vii

te voi aștepta în ploaie
cu toate diminețile răscapte în pumni
și nopțile adunate în poală
îmi voi lungi privirea până se va pierde urma
tuturor gărilor
până când
la capătul așteptărilor
va apărea Dumnezeu călare
pe ultima lacrimă rămasă în viață

și nu vei ști...

foamea cu miros de duminică

dimineața dintâi mă smulge stelelor
mă aruncă pe stradă
și-mi spune să joc șotron cu luna
îngerii somnoroși zâmbesc sub pleoape
cusută de atâtea ori
inima dă să sară și ea
nebuna
o mașină neagră scrâșnește
dinții de cauciuc tocesc asfaltul

strigătul se agață de gâtul meu
spaima joacă
ala bala portocala

sufletul zace undeva

a doua zi se repetă
stele șotron spaimă strigăt
și-un pumn de cuie înghițit pe sufletul gol
miercurea înădește speranțe
pentru joia patimilor
n-am bilet așa că
trec direct la numărât mătăanii
vinerea
până îmi coclește sâmbăta morților
sub unghii
nu găsesc drumul
nici iarba din grădina casei
scormonesc stele
să dau de cerul duminicii mele
când așezați la masă
mă săturam cu mirosul ei
și nu-mi era foame
nici sete
nici frig

liniștea cu mâinile încrucișate

e atâta toamnă atâta toamnă toamnă în mine
rugina țâșnește ca dintr-o fântână arteziană
sub piele un hățiș de ierburi strâng rup se
împânzesc
într-o astfel de zi nici lacrimile nu au scăpare
se înmulțesc pleznesc și dau pe dinafară pe
străzi
până se trezesc în fața unui copil
care împinge o inimă într-un cărucior cu roțile
rușinate se retrag în carnea lor
trupul și-a rupt din sine o noapte să oprească
scurgerea asta hidosă

respir

în sfârșit mă deosebesc
printre șuierături o voce îmi povestește despre o
punte misterioasă
peste care trebuie să trec o lună roșie
și-apoi să mă învârt după ea până când pe partea
cealaltă
se va ivi o apă în care dacă mă voi scălda

pustiul se va desface încetul cu încetul
și va fi liniște
liniștea aceea cu ochii mari și mâinile
încrucișate
în care cineva este gata să-ți ia locul
în timp ce sufletul călare
pe un iepure o ia la galop

SILVIU DUȚESCU, Brașov, jud. Brașov

EVA lucrează la B.R.D

Joi la Carrefour am văzut-o
pe Eva.
Eva care a fost izgonită din
noi că a furat un măr;

din Carrefour n-a furat nimic,
a plătit totul la casă , cu cardul,
era în fața mea și pot să consimt asta;
a avut o bucată de telemea, lapte degresat, lapte
de corp , iaurt zero la sută grăsimi, cremă cu
enzima Q10, gel intim și always tamponane.
Eva în loc de tradiționala frunză ,
purta o ținută office, fustă gri petrol cu un șliț
adânc la spate și o cămașă albă cambrată
descheiată cu un nasture mai mult decât s-ar fi
cuvinit.
Simțea că este privită și pășea pe tocurele extrem
de înalte,
Cu un legănat exagerat ațățător.
A intrat la banca B.R.D din incinta
supermarketului ,
Sigură pe ea, ca și cum ar fi intrat în propria
casă, înțelegându-se din asta,
Că lucra acolo , s-a întors și mi-a zămbit.
Zâmbetul ei mă trimitea la război, la vânătoare și
nu în ultimul rând, la furat.
Afară la aer mi-am revenit, dar chipul ei s-a
întipărit în mine ca pe giulgiul din Torino.
Dumnezeu , cred, că i-a lăsat, totuși, lui Adam o
cheie de la rai sub preș,
Dar săracul n-a îndrăznit niciodată să caute
acolo...

Omul care n-a văzut niciodată un înger

Omul care n-a văzut niciodată un înger,
lucrează contabil la primărie

-pe acest considerent a luat interviul pentru acest post –

Statul nu poate deconta decât lucruri concrete
- viața de contabil , aici , poate avea și o dimensiune erotică ,
vis-a-vis de solicitanți. –

Omul contabil poartă costum în culori previzibil de cumiți

și știe cât are de plătit la întreținere, înainte de afișarea tabelului de la asociație;
copii lui n-au spart niciodată niciun geam și sunt în casă înainte de a se întuneca.

Omul contabil a cerut primarului să instituie o taxă pentru cei care văd îngeri ori să-i pună , măcar, să lucreze în folosul comunității.

Eu , care pe lângă faptul, că văd stoluri de îngeri

port unul permanent în cârcă, de dimineață până seara ,

mă aștept din clipă în clipă,să fiu condamnat, la scaunul electric.

Dar omul contabil , în marea lui bunătate, a fost de acord să fac ceva pentru comunitate , așa că m-am oferit voluntar să plâng câte șase ore , pe zi , în folosul comunității.

Omul contabil mi-a dat aprobarea ,în scris, fără să aibe curiozitatea să mă întrebe „De ce ? „

Înghețată cu vanilie

Eu și frații mei eram fericiți de două ori pe lună, zilele de salariu ale lui tata. Îl așteptam la geam și câte trei ore, (tata, printre altele , ne-a învățat ce-i așteptarea, indirect, prin intermediul birtului dintre serviciu și casă.)

Tata ne dădea bani să ne luăm înghețată, mie îmi plăcea înghețata de vanilie; stăteam toți patru pe banca din fața blocului, ignorând pe ceilalți copii care salivau, (ei aveau alte zile de înghețată)

Savuram din înghețată,
-Savuram din înghețata mea de vanilie cu ochii închiși,

Visând la insulele din Caraibe-.
Frații mei și ei savurau din înghețatele lor, cu arome diferite, tot cu ochii închiși, dar n-am știut niciodată la ce visează.

Spaime

Copil fiind mi-a fost întotdeauna frică să urc în podul casei.

Acolo, într-un colț, zăceau hainele vechi, principala sursă de făcut sperietori.

Podul copilăriei îmi dădea spaime metafizice. Azi, adult, după atâta timp, am urcat în pod și-am fost surprins să-mi găsesc hăinuțele de altădată;

în buzunare se mai păstrau bilețelele de la fete , cât și cele dedicate lor, care n-au mai apucat să fie trimise,

dar și pietricelele de la praștie.

Stând, așa, relaxat în podul casei, deodată mi s-a făcut frică de faptul că nu mai mă sperie nimic ...

ANDREEA ROMAN,
Câmpia Turzii,
jud. Cluj

Așa și așa

my darling lived
toujours en moi

je l'a aime comme ci comme ca
a trebuit cumva să-i spun
că ne miștim...

zâmbea mereu cu ochii-nchiși
și-n părul ei găseai ninsoare
și-o bancă așezată pe cărare;
lângă geană mai găseai una fără un picior
și șchiopăta...

a trebuit să o învăț limbile străine
“Bonjour ,monsieur! Comment ca va?”
credea că sunt ironic și râdea-
pe dinții ei vedeai adesea un alfabet,cu litere puțin stângace-
(avea cumva limba înnodată
de măduva spinării.)I se ciocneau cuvintele
și se bâlbâia...

i-ar trebui o limbă nouă,cu cel puțin 50 de
cuvinte pentru iubire
și 50 pentru supărare
50 pentru mine și 50 pentru ea;
în limba ei să poată plânge fără lacrimi.
“Moi, je suis bien,monsieur! Et toi?”
odată,s-a împiedicat cam tare de-un cuvânt,
scris în latina veche.

am dat să o ridic ,zâmbind,de la pământ.
mă împinge înapoi în engleza mea radicală.
“I don't need a tongue to speak.
I just need salt and pepper and eyes to see them
falling
and rolling
to your ears...”
iubita mea e un ...chinez tradițional,
un joc ca tic and toe, un algoritm sau o formulă.
sau ce știi eu? Ceva ce scrii și nu-nțelegi;
și n-o-nțeleg...
vorbim cursiv,cu virgule și puncte,
dar ne miștim mereu în amănunte-alors
je croise toujours les doigts
et je lui dis:
“My love,je t'aime!- (comme si comme ca)-

73 de solzi

de zeci de somnuri mă confrunt cu insomniile
acute
ale peștilor de pe candelabru
din camera mirosind a naftalină.
mă cufund în apa lor,
se scufundă în mine
îi inspir
mă respiră.mă înec cu o broască de pe malul
abajurului stâng,
drept,
stângul poartă mărimea 37- dreptul este amputat.

în zilele ploioase înot cu rechini din bec să
ajung la cabinetul de pe strada principala.
vâslele rupte se ciocnesc de lumina închisă la
culoare iar eu...
urâsc ceața! nu-mi văd prin ea propriile gânduri;
iar nori pufoși
atârnă de cerul gurii mele.
Aida mai vine în vizită
joia,
când pacientul 73 își încheie cămașa de la
pantaloni.
mereu șoptește:”O, Frank! camera mă sufocă cu
atâta aer!”
iar eu o iau la dans în cel mai subtil mod
posibil.mă calcă
pe degetul mare de la mână
la fiecare pas.tac și îi zâmbesc.examinează și
tatonează fiecare parte a corpului meu;
femeie de hârtie
fără rușine și colțuri.

la ora 7 la amiază vine mașina
să mă ducă înapoi
pe faleza mea.
mă grăbesc să-mi încălț pielea și să-mi închei cei
3 nasturi de sub stomac;
șoferul vede vânătăile de pe limba
păpușului.pune frână.cobor.înot.porii
îmi plutesc sub razele de 73 de volți.
îmi respir visele și
le pufăi
precum bunicul își ronțăie țigara.
mă înec cu o broască de pe malul abajurului
stâng,
drept,
stâng, o învârt în priză – ea, nebuna: “ O, Frank!
camera mă sufocă cu atâta aer!”
iar eu reiau dansul în cel mai subtil mod posibil.

Esență... nu/kintesență

O lună
În laguna boreală,dulcele stil clasic
Dar nu-mi mai aduce aminte de tine!
Străbate-mi doar mintea cu
Gesturi vulgare
Francois Rabellais sau numele tău
E din 2 consoane?
Început sau sfârșit? Eternitate...
Și-un cub de zahăr brun/tos/rafinat
De buze în sânge.
31 de zile
Mâncare tocată,batoane de cretă
Cu unghii scârțâite în negru.
Galant,elegant.charmant,pe sunete de ceapă
Sub foi; nu-miere de furnici- dar
Nu-mi mai aduce aminte de mine!
Vânătaie pe limba păpușului drept,
Sub pleoapă,încalță-mă cu iubirea ta/mereu
Sau doar o clipă-mi cântă balada lui
Făt cel Frumos.
Zilele-n șir,anii în șir,șir în ele;dar tu
Nu te sustragi din viața ce-mi ești.

744 de ore
Febră și soare-n cafea fără zaț;
Nu ghicești niciodată,verde
Sau roz? Sau nu...poate noi.
Dar mai ales muzica beată
Sub sânul din piatră/pe
Șine de tren și tu, tu calci,-o sărmanul-
Mai tare te doare că ea nu se are pe sine.

Dar nu-mi mai aduce aminte de noi!

44640 de minute
Munte sau mare? Lava nu curge
Din corpuri ce plâng;
Cutie cu amintiri în esență. Nu!
Kintesență...mireasmă de aer acidulat
și vorbești de parcă nici nu ai limbă. Încearcă,
Respiră prin mine
E ca un impuls pe urmă.
Dar nu-mi mai aduce aminte de tine!

Cu capul în jos

Sunt un poet stângaci,
Lipsit de 3 organe interioare,
Un asasin dement,insomniac
Omor furnici și le îngrop în buzunare.
Presar și iarbă și-agăț paltonul ros în cui.
Zic pas: "pas"
Și lumea se împrăștie în pulbere de praf...praf
De ochi acidulați.
Dar lumea-i beată și-i cu capu-n jos
Și-un ciob turtit îți taie răsuflarea.

Un fulg de nea îți presează călcâiul de-asfalt,
Sub tălpi se aude cum clănțâne-o vioară.
O aud, o ascult, o fredonez...
Corzi metalice, puțin ruginite.
"Abilitatea mea e-aceea să mimez",
Îmi spui,
În timp ce firele de păr îți sunt albe zugrăvite.

Te cufund într-o sticlă de plastic,zâmbesc...
Tu privești sfidător în ochii mei șterși
Și prin pori ți se evaporă pulbere de os.
Sunt bărbat. Ești femeie.
Sunt poet ...și stângaci
Și-i doar vina mea
că trăim într-o lume cu capul în jos.
Te apăs pe vertebre
Și preiei astfel ștafeta de insomniac.

Sub roua de toamnă-ți simt buzele calde,
Și matur îți promit că n-am să mai visez;
Firimituri de piele se scurg între noi,
În vânt.
Te alint cu versurile false a unui fals poet,
Înfometat de cânt.
Lacrimi ți se scurg din chipul împietrit
Iar lumea își reia în șoaptă sensul;

Din cimitirul paltonului se-aude acum goarna,
Din nou normalitate...

Furnicile alunecă pe firele de iarbă,
Dar verbul matur din mine nu-și ține
promisiunea;
Și-ți mărturisesc:
"Bărbatul dansează cu sufletul
Ca să se culce-apoi cu carnea."

DAN FLOAREA,
București

Calendare

La bursă, marea scade,
pe-nserat,
Prin pescăruși respiră
marinarii.

Corăbii goale, stinse pe uscat,
Se-nghesuie în pauze și carii.

E-un peisaj cu naufragiați,
Cu vise-ntinse prin nisip și sare...
Un el și-o ea, de-a pururi condamnați
La ultima fărâmə de candoare.

Doi câte doi, murim pe orizont,
E-o luptă cu dușmani din altă lume.
Punând barieră cinicului front,
Doar cotizăm cu râsete și glume.

Și cine facă pasul înspre vest,
Când estul are-n soldă păpușarii,
O soartă din întreguri, fără rest,
A pus în beciuri latifundiarii.

Și a rămas pământul ca un tot...
Hectare-ntregi de dragoste și silă.
Așa c-acum și ultimul netot
E proprietar pe gramul de argilă.

Halal să-ți fie gloată de zevzeci,
Cu teze copiate-n drum, spre mare,
Al lumii voastre – veșnicul ghiveci...
Și-un curcubeu murind în calendare.

Cuțit adânc înfipt în omoplat,
Ștampila vremii voastre medievale,
Un vis frumos, căzut de mic, din pat,
Și dus ușor, de apă, în canale.

Mai sar un gard – departe sunt de voi,
Mă pierde noaptea într-o emisferă.
Respir curat – simt briza unei ploii...
Și v-am lasat cinci lei, pe etajeră.

De Crăciun

Azi s-a sfârșit ce n-a-nceput nicicând,
Au ars în soare brazii argintii,
De sus, din ceruri, glasuri de copii,
Au răstignit o lume ca un gând.

Miroase a uitare și declin,
Pământul șters se-mpiedică-n hotare,
Cu ochii goi, lipiți de felinare,
Rostim ciudat și ultimul amin.

Cad funii multe din văzduh, în jos,
E-un circuit cu muzică și moarte,
Destin nescris, pe fiecare parte,
Și carne tare, ruptă de pe os.

Fac rugă adânci creștinii, pe la cozi,
Și-și odihnesc șezuturile-n strană,
Tot așteptând chemarea la pomană,
Unde ținut-au rând ai urbei plozi.

Trosnesc povești în soba din ungher,
Bunica toarce vise cu pățanii,
Îmbătrânesc de-a binelea și anii
Și-afară câinii latră înspre ger.

E-un zumzănit în creieru-mi bolnav:
Halate albe, pline de pastile,
Cuiburi de cuci în slalom pe rotile...
Concert în si bemol, major, suav.

Parc-aș trăi o viață ca un gaj,
Atât de disperat sunt fără tine,
Seringa intr-adânc în vene fine,
Și-nlătură parfumul de sevraj.

Mai scriu un rând, mai bat în gând mățanii,
Trupul firav mai crapă-n cusătură,
Mestec încet cuvinte-n colț de gură...
Iar Moș Crăciun coboară de prin sănii.

Pictor de oameni

Peste visele noastre lumea aruncă
facturi și chitanțe.

Am petrecut la cozile patriei
mai mult decât am făcut dragoste cu tine.
Mi-e dor de o zi închisă pentru vizitatori,
poftiți sau nepoftiți,
de un inventar nesfârșit al nopților noastre.
Mi-e dor de o avalanșă, în munți, cu noi rămași,
pe vecie,
lângă un șemineu bătrân al unei cabane, uitată de
hărțile turistice.
Mai nou detest metrourl: să stai în pământ, lipit
de oameni care încă respiră,
e un pic morbid, nu credeți?
În viața mea...peste visele mele...lumea aruncă....

Poveste de după

Mâna aduce cuvinte pe rând,
Cioclii vestesc jumătăți de măsură,
Doamne trecute, la colțuri, se vând,
Blestemul se plimbă, alene, prin gură.

Bătrânii repet-alfabetul pe cruci,
Pământul miroase a oase stricate,
Afișe cu vii, zăbovesc pe uluci,
Norii astupă tavane crăpate.

Din praful uscat, ies petale de crin,
Abisul se naște în suflete goale.
La noi testamente, de frică, mă-nchin,
Și noaptea, prin mine, se plimbă agale.

Bătrânii repetă scăderea pe cruci,
Când ies, plictisiți, să mai trag-o țigară,
Din ciorile iernii născutu-s-au cuci...
E soare la prânz și furtună pe seară.

Bate un clopot la ceas părăsit,
Mâna pe funie alunec-a jale,
Romeo mai bea o otravă, la plic,
Și joacă finalul în alte tipare.

Bătrânii-au plecat să se plimbe în cer,
Cu El să întindă povești fără moarte,
Rămâne groparul să vaite un ler,
Cu tot cimitirul, povară, în spate.

ALEXANDRU PISCU,
Parava, jud. Bacău

Avem puterea

Când printre oameni căutăm
un adevăr ce nu-l vom ști,
ne naștem vii, ca să purtăm
în noi, povara de-a muri.

Când doar din cărțile străvechi,
aflăm cum vom putea iubi,
cu zâmbetul pân' la urechi,
citim, de dragul de-a citi.

Când în pământ ne scufundăm
și în pământ vom încolți,
ne străduim să învățăm
și meseria de-a muri.

Când nu găsim nici un răspuns
și nu ne mai putem opri,
mereu, având ceva de-ascuns,
simțim nevoia de-a minți.

Când a muri-i doar cuvânt,
iar noaptea, moartea dintr-o zi,
însingurați pe-acest pământ,
trăim, de dorul de-a trăi.

Când a muri e-un obicei,
iar moartea, felul de a fi,
tot răscolind după idei,
ne paște gândul de-a muri.

Când limba noastră-i un blestem,
pe care nu-l putem rosti,
chiar dacă suntem muți, avem,
cu toții, dreptul de-a vorbi.

Când într-un ceas stăm sprijiniți
de clipa ce ne va trezi,
pe patul morții, răstigniți,
avem puterea de-a muri.

Căderea României. 1 Decembrie

E secetă în noi, deșert în stele,
luminile s-au scurs din tricolor.
O, dulce Românie, dă-mi putere

ca să azvârl trecutu-n viitor!

Zac pulbere și boli în carnea noastră
și oasele se sparg de asfințit.
Trezește-te, copila mea frumoasă,
căci somnul libertății s-a trezit!

Până și suferința ta-i purtată
de îngeri și de-o salbă de cocori.
Ți-ai ridicat la cer calea ferată,
prăpăstiile ei răsar în zori.

Lăsați-ne să ne purtăm coroana,
credința oarbă prinde rădăcini.
Când plângem, lacrimează și icoana,
căci fruntea noastră tremură sub spini.

Nici sărăcia nu ne mai primește,
se macină și ultimul catarg.
Pe Marea Neagră patria plutește
și valurile ei, toate se sparg.

Tăcerea ne îndoapă cu păcate,
nu mai găsim cuvinte-n infinit,
căci limba noastră ca un clopot bate
în turla universului rănit.

Primește-ne aceste oseminte,
tărâm neîmblânzit de trecători,
reîncarnat în turma de morminte
și-n patria cărărilor de flori!

Ridică-te din patul de suspine,
pășește peste pragul de apoi!
Azi, cerul și pământul cad în tine.
O, dulce Românie, cazi în noi!

Lăsați-mă măcar...

Nu știți cine vă cară nebunia
și cine vă învață să iubiți.
Sperați să depistați schizofrenia
și luați pastile să vă reveniți.

Nu știți unde se-ascunde adevărul
și unde-au fost toți oamenii clădiți.
Mâncați, pe rând, și viermele și mărul
și beți cu poftă sânge de răniți.

Nu știți care vă este datoria
și care dintre lei sunt împlânziți.
În voi s-a inventat sălbăticia
și-n voi ați devenit introvertiți.

Nu știți ce poate face fiecare
și ce se-ntâmplă dacă nu dormiți.
Sunteți cu toți o mână de picioare,
câlcând pământul până îl turțiți.

Aș fi tentat să vă răspund la toate,
rămase în continue schimbări.
Lăsați-mă măcar să trec de moarte
și vă găsesc răspunsuri la-ntrebări!

Se-aude de-o nouă-nviere

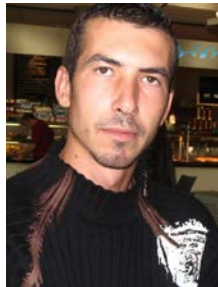
Din ceruri și mări, din saline,
din ceasuri și pagini mizere,
din munți și câmpii, din coline,
se-aude de-o nouă-nviere.

Temuți, cu răbdarea pe buze,
venim, străbătuți de durere!
Și-acum, dragii mei, mii de scuze!
Vă rog, să se facă tăcere!

Din gurile voastre amare,
cântați despre pâine și miere.
Noi vrem un grăunte de sare!
De-ajuns! Ne-am făcut o părere!

Vă rog ca să trageți cortina
cu ultima voastră putere!
Aprindeți în sală lumina,
adio și la revedere!

Azi clopotul încă mai bate,
dar nimeni bătaia n-o cere!
Păcat că în noi și în toate,
se-aude de-o nouă-nviere.

ALBERT CĂTĂNUȘ,
Brăila, jud, Brăila

Nu te îndrăgosti niciodată de un poet

Femeie,
Nu te îndrăgosti niciodată

de un poet
Vei rămâne fără nopți,
Fără andrele, fără placentă, fără mască de oxigen
Vei învăța să bei sânge proaspăt dimineața din
pahare subțiri de plastic
Să te dezbraci în mijlocul inimii lui
Și cum să te lași mușcată de fiecare sfârc
repetând în neștire cele 10 porunci
O să adormi strânsă în brațele ca într-o cutie cu
amfetamine
Îți vor muri părinții, frații, surorile, prietenii,
dumnezeii
Vei rătăci singură prin scări de bloc,
printre strofe sterpe
Cerșind, plângând, blestemând, fumând,
implorând
O clipă de moarte, o clipă de ne iubire

Vei presimți orice cutremur
Orice furtună, orice bătaie din aripi
Vei găsi sticle cu scrisori de dragoste
Aduse de reflux în fața ușii tale de bloc
Te vei bucura ca un copil când poștașul
Îți va lăsa un e-mail de la el, printre facturi și
spamuri

Vei fi blestemată ca o ibovnică ce a născut un
vers monstruos
Un viitor genocid și un volum în care
nimeni nu știe cum se moare din dragoste

Poem

de câteva zile te faci din ce în ce mai frumoasă
tramvaiele se opresc,
anticariatele de la Universitate vând gratis
muzeele se închid subit din lipsa vizitatorilor
care se plimbă pe strada noastră
în așteptarea unui miracol
florăresele nu mai dau doi bani pe marfa lor
este ora când cerul curge-n paharul de gin
nu mai știm care libertate este a noastră
și care a lor
câinii fug din lesă, spitalele sunt în carantină
ușile de la metrou rămân blocate
nimeni nu mai poate coborî în nicio stație
stații doar pe hartă mai sunt
în real life plase de păianjeni
la bancomate banii cad în neștire, nimeni nu-i ia
universul uită să-și mai mute galaxiile
iubita mea vrea un pahar de apă

profităm puțin de noua aliniere a planetelor
ne refugiem în apartamentul 156
o altă apocalipsă, cea a trupurilor noastre
în mijlocul camerei am inventat ad-hoc o
rezervație naturală de iubire
rezistăm pe rând și la 40C și la -20C
pe ușa de lemn din pieptul tău vecinii pun
paharele
să asculte aripa de înger
volcanoes melts me down e melodia de la
soneria tuturor telefoanelor
pe vizer buluciți filosofi, lingviști, preoți
încearcă să descifreze

Un Dumnezeu + 2 euroceți pe zi
am zis de atâtea ori
e imposibil să-ți învelești inima în celofan
și s-o trimiți ca ajutor ONU pentru copiii din
Somalia
mai bine o lași să cânte melodia mea preferată
bum-bum sub stern
por sea caso
e mai bine să te ascunzi după o gramadă
de cadavre de la Auschwitz
nu te vede nimeni
nici măcar Dumnezeu din cer

așa că las copiii din Somalia
flămânzi pe ziua de astăzi
îmi păstrez inima, mă așez pe bordură
alături de un vagabond
și cântăm o partitură în 3
eu, sticla de ballintines
și bețivul cu aripi de la mine din cartier
bum-bum sub stern

apoi ne retragem în camera mea
ne dezbrăcam de orice instinct
sub adăpostul tranșeului săpat de
george ballintines and son
ne sălbăticim până la paroxism
cântând bum-bum sub stern

beat, îmi donează o aripă
o iau, o împachetez și o trimit prin poșta expres
către toți paralizicii din scaunele cu rotile
zburăți voi
oamenii cu picioarele rupte sfidează
forța gravitației
sub incidența căreia planează deasupra Somaliei
mici dumnezei de hârtie

No one here gets out alive

ușile inventate de Aldous Huxley
mă ajută să trec mai repede în tine
în fiecare dimineață mă iei de mână prin sala de
oglinzi
devenim mari/ mici
mai frumoși/ mai urâți
trști/ seducători
no one here gets out alive
apoi într-o secundă de neatenție
ne mutăm unul în celălalt
cu geamantane/ truse de machiaj
meteoriți/ frigidere/ felii de lumină
rămase de la micul dejun
să nu uit lacul de pe fundul inimii
când nu mai pot respira îmi cresc branhii
mă adaptez oricărui îngheț
unelte de tot felul să ne dezgropăm reciproc
în caz că murim și ne rămân semne pe tălpi
creioane colorate pentru întunericul de sub bolta
de viță de vie
imediat ce mă trezesc/ improvizez o insulă
unde Dumnezeu ne strânge ca o menghină
submersibil prin sângele nostru
ce faci? scriem azi un poem?
unul schizofrenic ca un mankrut fără nume
no one here gets out alive
acum începe tragedia/ puteți aprinde o țigară
just in case
începe să izbească pe frunte
cu o nonșalanță siberiană
tăios/ insalubru/ ieșit din subteran
hermafrodit/ năuc
cu ochii vineți/ ca Syd Barrett
tu nu te uiți înapoi de obicei
mergi până la capăt curajos
acoperit de nămeți/ cu săniile pregătite de drum
îmi spui poemul acesta e ca o băutură spirtoasă
mă arde pe gât/ încerc să scuip
dar e prea târziu
no one here gets out alive
voi sta în mormânt online (semnul exclamării)
ca un comis-voiajor ce-și vinde dragostea
la un preț derizoriu
pentru o leziune în pielea ta
aici nimic nu se pierde
e un cazino de lux
conceput să bucure pe toți cei cu învelișul de
titan
inima e proiectată să reziste

bombelor atomice care se injectează perfid
în cotidianul ce se naște
mereu la un metru de mine
timpul în preajma ta
e asemenea unui avion răpit de teroriști
nu apare pe ecranul nici unui radar
no one here gets out alive

**ADRIAN DINIȘ,
București**

Bastilia

Își imagina paradisul ca pe o
bibliotecă
voia să facă parte din sala de

lectură a iadului
semnând cu Al dumneavoastră sincer
ochii căprui 27 ani am fost în infern
o librărie în care lucrezi
plină de cărți pe care nu poți să le citești
pe care trebuie să le treci prin casa de marcat

recomandând cărți pe care nu le-ai citit
reținând locurile unde se găsesc toate cărțile
astea

la fel cum erai obligat să reții la școală
anii bătăliilor care nu ți-au plăcut niciodată
sau kilogramele de sare din depozitele regilor

să reții locurile astea și apoi să încerci să uiți
unde stă ea deși mai bine nu
ai putea s-o vezi din întâmplare
cu altul. cum cartea asta se sprijină de altă carte
ca să nu cadă. și cum toate mâinile
umblă prin ea și o deschid
și o citesc pe trupul ei scria Cioran all over.

oare ei ce văd? bună ziua, domnule.
bună ziua, doamnă. vă pot ajuta cu ceva?
sunt aici de dimineața până seara pentru voi
ca să fac pe martirul. dacă mă scuipați
eu o să întorc și celălalt obraz
pentru că mâine e zi de plată.

oare ei ce văd?
ochii căprui 27 ani
Al dumneavoastră sincer

Să uiți apa să fiarbă

uit apa de ceai
să fiarbă pe aragaz
și dă pe dinafară
apa se evaporă
oamenii fac dragoste
două legi simple
dar la un moment dat
și oamenii trec
în stare de dragoste
dragostea e ce evaporă oamenii
uneori oamenii fac dragoste și se evaporă
în toată camera
atomi de gaz
trupurile lor
dispersate
când oamenii fac dragoste
uită apa la fiert pe aragaz
nu acum
aici nu e nimeni
să-mi spună ai uitat
aragazul deschis
îl închid eu
fierb laptele pentru cereale
și uit iar
laptele dă în foc
laptele nu se evaporă
oamenii se evaporă
laptele devine solid
caïmac
cleios
lapte negru
întinzându-și
firele
pe plită și
deasupra cratiței
ca o pânză de păianjen
singurătatea
acolo
cu cruce de păianjen
în mijloc
și în juru-i
elefanți
și pentru că nu se rupea
au mai chemat altul
și altul și altul

Și toți credeau că Hrabal a murit în timp ce hrănea porumbeii

fumez prea mult în poeme
Și mai mult în realitate
poate de asta le și ofeream cu nonșalanță
muribunzilor de la spitalul nouă
care puteau renunța la orice
mai puțin la țigări
ultima țigară
Și nu le spuneam
că totul va fi bine
pentru că Știam că de acum
nimic nu va mai fi bine
mă plimbam pe coridoare
Și mă așezam pe calorifer
la fereastră
de unde priveam porumbeii
Și doctorul meu mă întreba
dacă mă gândesc la sinucidere
nu mă mai gândesc la nimic
sau cel puțin asta încerc
copiii joacă fotbal eu n-o să mai
Și poate că e mai bine
că nu mă vizitează decât mama
care-mi aduce portocale
Știi, am Știut dintotdeauna
că tu-mi aduceai și de crăciun i-aș zice
poate de asta din toți
porumbeii hămesiți și diabetici
care se cățarau pe copacii din vată de zahăr
unul singur a venit la mine
Și în timp ce scrumam tacticos pe jos
Și mă uitam după o femeie frumoasă
care nu mai apărea
a început să ciugule cu poftă
din scrumul de țigară
i-aș fi zis băiete
am fi putut
ca nils și găscă lui
să fim prieteni
Și să nu ne pese
de țigări
Și femei frumoase
de porumbeii diabetici
care se cățarau pe copacii din vată de zahăr
Și ciuguleau, ciuguleau
Și toți credeau că hrabal a murit în timp ce
hrănea porumbeii

Un câmp de pădăii care zboară

1. vântul
doar cât să-l simți
o gărgăriță
care-ți umblă
pe sub bluză
pe piele
până în palmă
am prins atâtea
în palmă
un câmp de pădăii
trupul tău
dacă suflu
o să dispară
dacă nu suflu
o să dispară
un câmp de pădăii care zboară

2. începe să treacă, să nu mai simt frigul
care mă pune în mișcare, mâinile
fără mânuși – ca două pietre
frecându-se în mod repetat una de alta –
scânteii mici, speranța unor flăcări albastre
de fiecare dată când suflam peste.
tot mai ninge. când deschid ochii –
un câmp de pădăii care zboară,
îl strivesc sub pleoape, mi se face somn,
zăpada nu mai e rece, Știu ce înseamnă asta.

ALEXANDRU DUMITRU, Chișinău

care echilibru care liniște care tăcere

care echilibru care liniște care tăcere
pentru un om slab de duh ca mine
deși nu ți-am arătat niciodată
eu în preajma ta mă pierd

...
pentru că de ochii tăi sunt privit
cu greutatea propriei mele conștiințe

pentru că de buzele tale roșii-cărnoase îs urmărit
ca un criminal de victimă

pentru că trupul tău care mi se joacă cu focul
Și sufletul tău curat
Și gesturile
am să vorbesc sau am să scriu

întruna
doar atâta Știu
c-am să mă apropiez într-o zi
de un cuvânt nemărginit cum adevărul
un cuvânt care să spună totul despre tine
...
care echilibru care liniște care tăcere
când te Știu stăpână peste atâtea farmece

despre efectul fluturului

în ziua când liniștea de deasupra pădurii se va
spulbera
de freneticul foșnet al sălciilor din vale
voi Ști că ai ieșit din tenebre
Și ai început să calci pe pământ

n-aș putea să spun de vei fi îmbrăcată
în hainele tale ori în ale Evei
oricum, nimic din farmec nu se pierde
dintre toți bărbații care te vor privi atunci
incantați
unii vor dori să spună ceva Și pentru că nu vor
Ști cum
se vor refugia în bibliotecă
alții vor dori să ți se închine chiar de asta va
însemna
întoarcere de la bisericile lor
dintre cei care se vor nimeri poeți
unii se vor sinucide prin poeme
alții se vor răzgândi în realitate
cei mai mulți însă
vor scrie cu gândul la tine
ode imnuri pastele
nemuritoare cum n-au fost
Și dacă pictori se vor întâmpla în preajma ta
atunci dintre ei peste noapte se va naște
contemporanul da Vinci
reinventatul Dali
desăvârșitul Monet

singura mâna dreaptă a marelui olar va tremura
pe-o clipă
cum de i-a scăpat această pană de păun
...Și acum de alizee dusă e

numai unul singur dintre bărbați
ce nu are nimic cu toți ceilalți
Și în același timp câte ceva din fiecare

nu va dori mai mult decât
să-ți întindă o cană de apă

unde se sfârșește întunericul

Știu că am ales cel mai greu drum posibil
fiindcă cele mai grele drumuri sunt acelea care
nu Știm unde duc
vom fi în apa vreunui râu care se termină cu o
cascadă
ne-om afla într-o casă de lemn construită
pe terenul de joacă al fetei cu chibrituri
nu Știu Și nici nu mă interesează
eu nu vreau să renunț la tine

altfel
ar însemna să reiau acele interminabile discuții
cu oamenii fără de nume
contemplările obositoare a stărilor fără de chip
ar însemna să mă întorc zilnic pe mijlocul
drumului cu un surâs dement pe față
din siguranța că acolo sunt mai puține șanse să
fiu călcat în picioare

îmi place cum mi-e dor de tine, e cumva creator,
ca un foc care arde dar nu mistuie
îmi place să găsesc drept explicație pentru
tastele sărite,
tratamentul cu vise aplicate pe ochii deschiși,
duzina de mucuri fumegânde în scrumiera
de la balconul învăluit de privirea lunii -
noaptele nedormite din cauza ta;
mai ales în acele nopți gândesc cât se poate de
limpede
văd niște mâini care toarnă cu găleata într-un
butoi iar pe urmă
văd încercarea în timpi egali a mâinilor mele de
a goli butoiul
...e același lucru cum încercarea de-a nu-mi mai
fi dor de tine
rămâi
de unul singur nu voi putea reconstrui cerul
tu ești cel mai înalt vis al omului invizibil
și numai din cauza ta
cuvintele poetului par mai vii ca niciodată dar
încetează să mai doară
rămâi
te voi învăța cum să-ți atingi pieptul în așa fel
încât să Știi

că acolo se sfârșește întunericul iar de acolo începi tu

crying silently

departe de mine gândul că amintirile tale
îți șoptesc mai frumos decât mine
tăcerea ta e ca iarna
care în curând o să vină
și de care va trebui să trec
pregetând în propriile-mi gânduri
că dacă tu ești pentru mine
iar noi suntem pentru cer
va primi oare cerul
când va fi să-i întorc
sufletul pe jumătate?

DELIA GROSU,
Comișani, jud.
Dâmbovița
Nerăbdarea a crescut în
noi încetul cu încetul

celor care au așteptat
ultimele zile ale
sfârșitului cu răbdarea

unei femei
care și-a pierdut copilul într-un accident în pasaj
care și-a așteptat seri la rând bărbatul să ajungă
de la război
care s-a privit în oglindă cu teama că va veni
ziua în care își va pierde
ultimele rămășițe ale tenului din copilărie
vouă vă scriu ultimele rânduri în grabă de pe un
scaun albastru

mai acum ceva timp
credeam în tine așa cum am fost învățată că
trebuie să cred în zei
stăteam lipită de perete și încercam să mă abțin
de la orice presupuneri
pentru că presupunerile duc la poezie și cu toții
știm ce înseamnă poezia
nu mai e loc de atingeri între noi doi
nu mai e loc de întâlniri întâmplătoare la metrou
nu mai e loc de urme pe așternuturi
nu mai e loc nici măcar de alegeri
alegeri pe care noi nu le-am făcut niciodată după
ce am analizat
ci întotdeauna înainte.

cred ca acum fix 10 minute s-a născut un copil
o fată a aflat de la o ghicitoare că se va căsători
cu un bărbat frumos

o mamă și-a sugrumat copilul în somn
un copil a citit ultimele versete din biblie
un bătrân s-a privit pentru ultima dată în oglindă
un băiat a ascultat pentru prima dată radiohead
o tânără s-a îndrăgostit de un poet pe care nu l-a
cunoscut niciodată
și toate astea în mai puțin de un minut

pe de-o parte e mai simplu când lucrurile se
petrec firesc
fără grabă / e ca și cum ai aștepta sfârșitul
după ce ai înțeles că nu depinde de tine că
alegera nu e deloc a ta
încerc să găsesc o explicație pentru lumina asta
care se stinge
când deschid o carte când caut o brichetă când
îmi așez hainele

vă rog, când mai treceți pe aici
lăsați lumina aprinsă nu faceți totuși niciun
zgomot
pentru că cred că în mine crește o pată de sânge
și din când în când se trezește și mă strânge ca
pe o poezie
scrisă în grabă

Mâinile tale-mi sunt cel mai bun refugiu **Mariei**

când vei rămâne cu privirea în pământ
brațele mele îți vor fi cel mai bun loc de sprijin
vom cânta cântecul acesta al morții
vom dansa acest dans al uitării și al îmbrățișării
până când vom rămâne știrbe după atâtea
urme lăsate pe gâturile atâtor atâtor atâtor atâtor
oameni care nu au înțeles nimic

ia-mă de mână și ascultă-mi ruga
ruga aceasta e pentru zeii amândurora
pentru zeii orbi care totuși văd ce facem

îți spun
poemul acesta e primul strigăt primul urlet
prin care îți spun toate temerile mele toate
gândurile
despre moarte / oamenii se sinucid astăzi
pentru că trăiesc într-un loc unde

rugile lor sunt vântul ce bate dinspre sud

ia-mă de mână și spune-mi despre toate zilele
în care ai încercat să plângi dar lacrimile s-au
transformat
într-un rug pe care au ars unul câte unul poemele
mele
strada noastră e un drum pe care se merge cu
ochii
arzând pentru că astfel de gânduri ard
și ard ard și ard pentru că durerea arde

să nu uiți că pe noi două ne leagă pământul pe
care
l-am ars pământul pe care pașii mei cunosc un
singur drum
drumul acesta e drept și drumul acesta mă duce
spre tine
să nu uiți : când o să cazi
pământul va arde sub palmele tale și va păstra
viu
poemul acesta
poemul acesta te va ridica
la fel cum mâinile mele se vor plia perfect pe ale
tale
și te vor ridica de jos

te vor ridica / te vor ridica / te vor ridica

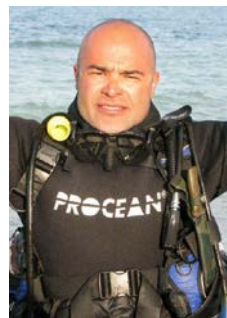
poveste despre demoni & prima dată

//////
o mână caldă ca sângele se plimbă pe masă
în întuneric
caut cutia cu pastile mi se lipesc mâinile de
lemnul mucegăit
1 pastilă
2 pastile
3 pastile
ș.a.m.d. până la ultima
gânduri unul după altul îmi trec prin minte într-o
goană care nu se termină
: acum așează-te
stai pe marginea patului desfă-i nasturii
bărbatului scoate-ți bluza scoate-i cămașa
scoate-ți și sutienul liniște :
se spune că dacă iei multe pastile, mori
bărbatul plânge bărbatul se îmbracă bărbatul
moare și plânge

p-l-â-n-g-e ăsta va fi ultimul cuvânt pe care îl vei
auzi înainte de moarte

asta e ultima dată înainte de moarte -
prima dată a fost dureros ți-ai murdărit hainele
și ai plâns apoi ai fost fericită apoi din nou ai
plâns
acum
stai întinsă pe pat și cauți un punct pe tavan
asupra căruia
te poți concentra în timp ce bărbatul
are grijă de lucrurile exterioare

înainte de moarte
resimți gustul tuturor pastilelor pe care le-ai luat
vreodată
pielea bărbatului ține loc de cer
patul se strânge și acum îl poți chiar mânca
ușor-ușor intră tot în burta ta
////////////////////
trăiești în organele bărbatului tău.

**ROBERT
IORDĂCHESCU,
2 Mai, jud. Constanța**

Jugul Osândeii

Carul cu fân va fi încărcat
de boii înfulecați de jugul
osândeii,

Le piaptăn coama cu vântul slobod, îi mân cu
fluierul, îi deshău cu râul rece, cristalin
Moșii greoi, cu binețea în căciulă, coboară la
vale cu mâinile-n chimir.
Uscase genele de vântul pididit, ce cară desage
cu de-ale gurii
și cu fetele tăbăcite de timp și ploaie se urnesc
la drum,
O doină cântată la lumina unor vreascuri,
trosnind a dor.

Nepăsare

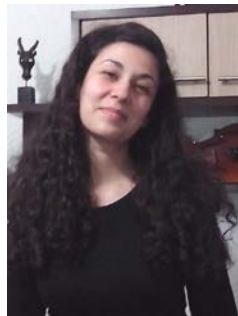
Mă uit pe ceas iar timpul trece îngâmfat prin fața
mea ce mă sfidează ca pe o clipă a uitării.....
Îmi sorb liniștea dintr-un pahar cu licoare
bahică, abătut de propriile griji.
Asta e viața: o mare grijă
ce ne ține legată de ea...

dependența dată e un drog sintetic
cu efect de moarte lentă, leac încă necunoscut.
Și-mi pun două cuburi de gheață,
să sting tăria care mă izbește înlăuntrul incert,
cearcănele vineții mă dau de gol cu starea
profundă pe care o am,
nu-mi pot muta umbra de sub mine,
iar soarele a luat-o razna, alergând pe mine,
fără să-i pese de urmări.
Doar prietenul meu unic cu eticheta neagră și
„plimbăreț”
îmi ține de urât în clipe ca acestea.
Prietenii mă suna dar îi ignor lăsându-i în urmă
cu propriile probleme.
Te sărut! Îmi spuse ea în ultimul mesaj, dar nu-
mi pasă!

Mi-e dor doar de mine, atât.... !

În țara poetilor

Doar rândurile dorm,
Literale coboară tiptil-tiptil,
Dezvelite de privirile indiscrete ale penițelor.
Îmi iau diacriticele și le pun în tolbă,
Mă duc să vânez litere rămase slobode pe
rândurile vieții.
Sunt lașe, rămân agățate într-un loc,
De teamă să nu-i fure rândul, suratele „ei”.

**ALEXANDRA
MIȘCOV,
Suceava, jud. Suceava**

Putem lipsi

Cândva, când o să te
iubesc cel mai puțin,
O să-mi amintesc de tine

iubindu-mă cel mai mult
Și, în liniștea dureroasă dintre atunci și acum,
Am să întind corzile inimii să te ascult,
Chiar dacă vei simți numai suferința din mine.
Acum îmi e cel mai ușor să greșesc,
Încrezându-mă în tăcerea morilor de vânt
Aprinse pe câmpul bătăliilor dintre astăzi și
mâine,
Dintre grijile mele și grijile noastre unite.
Abia în sărutul care nu mai adoarme melancolia
de a fi

Te pot simți în goliciune până mai jos de
oseminte
Și abia când nu mai doare târziul
Poți să uiți despre moarte și poți
Să amâni încă o dată pustiul
Din sufletele de care ne putem lipsi
Doar unul în prezența celuilalt.

Album de familie

E greu să vezi viitorul
Așa devreme, așa prezent
Încât ziua de ieri e un nod
La cordonul de ață-al bunicii

„E foarte simplu să minți”
Mi-a zis tata cândva
„Dar e foarte greu
Să trăiești cu minciuna.”

Mama nu a înțeles încă
Felul copiilor de a crește
Până devin oameni diferiți
Și trebuie să-i cunoști

Toată copilăria nu e decât
Joaca de-a viața
Joaca de-a oamenii sinceri

Toată viața nu e decât
O copilărie adevărată
Cu oameni închipuiți
O aud pe mama uneori
Când vorbește prin mine
Cicălind drăgăstos nedreptatea

Chiar dacă știu că eu
Am toate defectele voastre
Nu mă tem că voi avea același curaj.

Legănare

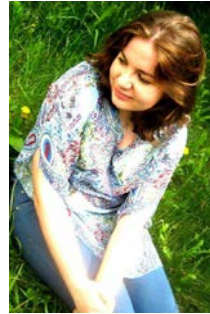
Să ne jucăm de-a miazănoapte,
Să ne jucăm de-a miazăzi!
Prin pâlcuri verzi
De ierburi coapte,
Să strângem puf de păpădii
La sânul cald, umbrit de coaste
Al zborului prin colivii.
Să ne jucăm de-a miazănoapte,
Când luna tâmpelilor răsare

Și – ngenunchind ne ia în spate,
Unind spinare cu spinare.
Dar să nu crezi că pintenii
De întuneric și rugină
(La soare biete pădării)
Ne sunt acum simple vedenii
Înșelătoare fără vină!
Să ne jucăm de-a miazăzi,
Amestecându-ne cu vântul
Și să cutreierăm pământul
Până ce, frânți, ne-om limpezi.
Să ne jucăm de-a miazănoapte,
Să ne jucăm de-a miazăzi:
Sărută-mi tâmplele necoapte
Și-n ochii tăi vor înverzi!
Cu fruntea rezemată-n coate
Simt ortul nopții – zori de zi.

Adulmecă uitarea

Las mâna să cadă
Să mângâie iarba
Pământului umed și aspru ca rana.
În zboruri de fluture
Trec umbre de ciute
Cu boturi suave
Mustind înserarea.
Din soarele roșu
Rămâne mirarea,
Se scurge în trupuri firave uitarea...
Sub pajiștea de ceruri senine
Trec zbateri de iepuri prin mine, prin tine,
Cuprindem cu nările
Jinduirea pădurii
Din florile, florile
Și frunzele gurii.
Se stinge căldura bârlogului zumzet,
Căușul dulceag al satului doarme.
Asculți cărăbușul cum zgârie ceața,
O noapte întreagă se luptă în umblet
Să rotogolească în zori dimineața.
S-a-ncins luna vie,
De după fereastră
Roi de stele presară ocheade
În casa cuminte ca o chilie
Ce strânge în brațe neliniștea noastră.
Las mâna să cadă
Să-ți mângâie somnul,
Cu ultima nadă
Pescuind visătoare
În iazul solar,

Pe strâmta cărare
Din vârful de livadă.

**CRISTINA
MOGÎLDEA, București**

un pic de femeie

îmi amintesc și acum
unghiul obrazilor ei
femeia de sticlă aproape
în care
se arunca cu privirea

femeia bolnavă
de frumusețe acidă
cu pardesiu asimetric și aer de paris răzvrătit
lovită de ură copilaroasă, stângace
iubită
doar pe la colțuri și doar uneori

femeia
mai presus de cuvinte cumva
dar umilă
ridicându-și bărbia deasupra
propriei umbre
când tace

femeia
foarte curând și foarte târziu
clădindu-și dinspre talie ziduri
adunând
an de an cărămizi
să-i acopere
geamul din piept

constatare

e-așa frumos
cum îți stau brațele, D., când strănuți

și aerul se inhibă rușinat sub roțile tramvaiului
tramvaiul merge
apoi strănută
cerul îți privește pantofii uzi de vopsea
te ceartă
că sunt albaștri, ascuțiți și comozi

o boală ne-a lovit iremediabil
eu cred
că oamenii suferă de lucruri

de creioane, ochelari, rame
publicitate și uși
de inele-triunghi, vreme tâmpă
ceasul tău sau al ei
de mâini albe încă
nu s-a îmbolnăvit nimeni

e-așa frumos cum îți stau brațele, D.,
când strănuți

poemul anei

prin grădinile de ceară
fierbinți la atingere
merge ana, merge ana, merge ana

a mers ana, a strănutat, a călcat
prin grădinile de ceară
fierbinți la atingere

dar ceara s-a topit
și ana
nu mai merge
ana
nu mai strănută
ana
nu mai calcă
ana
nu mai este
demult

ana era dragoste
prin grădinile de ceară
fierbinți la atingere

**STĂNESCU DUMITRIU MUGUR
GABRIEL, Zimnicea, jud. Teleorman**

Pierdut

Nu am mai nins demult, n-am mai plouat,
Nici cum un soare să răsar nu mai țin minte.
M-am încuiat în casă și-am plecat,
Iar cheia am schimbat-o în cuvinte.

Stau cu chirie pe un curcubeu
Pus la uscat pe-o sârmă, în grădină.
Scriu versuri pe-un obraz de derbedeu
Și beau nectar din sân de concubină.

Am și uitat sărutul din priviri,
Nici nume nu-ți mai dau ca altădat'...
Și m-am uitat închis în despărțiri
Ce n-aș fi vrut să le trăiesc vreodată'.

Nu am mai nins demult, n-am mai plouat,
Nu am mai dat cu stele după tine.
Și norii să-i înalț am cam uitat,
De când pe zmea ai fugit din mine.

Singur

De când mi-ai plâns, iubindu-mă, pe pernă,
Și m-ai îmbrățișat, țipându-mi "Tu!",
Umblând prin casă, goală și solemnă,
M-acuz că te iubesc, mă mint că "Nu"...
O toacă îmi agită sfinți în suflet
Și plâng, și urlu și-apoi râd nebun!
Mă-nchin pereților, îngenunchez și cuget,
Și-adorm în feluri care nu se spun...

Din lumi unde nescrise postulate
M-au încadrat la "suflet chinuit",
Aceași toacă matematic bate
Sfârșituri și-averații post-sfârșit:

“Azi a trecut, ieri vine după mâine,
Iar săptămâna viitoare s-a-ncheiat...”
Pendula din vecini îmi dă de veste
Să mă trezesc și să mă urc în pat!

Mi-e dor...

Mi-e dor să-mi fie dor de cineva,
Așa cum astăzi îmi e dor de tine!
Să-ncalc porunci nescrise undeva,
Să inventez păcate noi, cu mine!

Azi te nescriu pe foi mucegăite,
Din cărți ce nu vor fi citite-n veci.
Să te conjur s-apari pe nesimțite,
Ca să te plâng nebun atunci când pleci!

Am să te-nchid în mobile stricate,
Și-am să te uit prin poduri înc-un veac.
Să-mi bați, pendulă, numai miez de noapte,
Să imi fii suferință, să-mi fii leac!

Mă voi muta în gări necunoscute,
Să dorm în trenuri care n-au venit.

Sunt controlor de suflete pierdute
Și tai bilete către nesfârșit.

Dacă ți-aș spune?

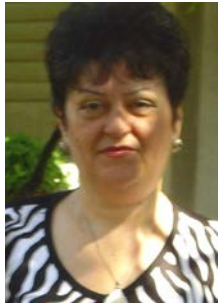
Dacă ți-aș spune c-am să plec chiar mâine,
Nu m-ai lăsa s-adorm, nu e așa?
M-ai strânge-n brațe? M-ai lipi de tine?
Ai plânge pe ascuns în palma mea?

Mi-ai spune, dintr-o data, tot nespusul?
Și mi-ai cânta încet, abia șoptit?
Mi-ai dezgoli în noapte tot ascunsul?
Mi-ai mângâia obrazul obosit?

Dacă ți-aș spune asta, nu-i așa
Că, disperată, ai ascunde ceasul?
Mi-ai ține mâna, strâns, în mâna ta?
M-ai săruta să-mi amorțească glasul?

Dacă ți-aș spune c-am să plec chiar mâine,
Mi-ai spune-n hohote de plâns că mă iubești?
Mi-ai cere să te las să curgi în mine?
Și brusc te-ai hotărî să mă-nsoțești?

Eu mâine voi pleca, într-adevăr...
Dar n-am să-ți spun nimic, să nu-ți stric
somnia...
Doar voi sta treaz, să te privesc visând...
Tu, albă zână, eu, curând, neomul...

**OTILIA
ARDELEANU,
Năvodari,
jud. Constanța**

acum înșiră mărgelile

mă gândesc mai des
la prietena mea cea cu origami
îmi povestea despre bărbatul din america
foarte inteligent
fiu-său cu el seamănă o ținea pe-a ei
îmi arătase cândva un mail în care
individul îi făcea declarații amoroase
ieșite din comun
circumspectă avea răs de singurătate
suferea după cum mișca degetele pe hârtia
specială

tot felul de forme impresionau lacrimogen
și-a înălțat singură viața la rang de
casă mare duplex în toracele constanței câteva
mii de metri pătrați
panoramă câteva ierni în stradă
utilajele de dezăpezit
nu puteau mișca sălbăticia de liniște
deranjată doar de bâzâitul insectelor electrice
a sădit grădina livadă vie
bună de negoț îi plac banii mai mult
ca ochii din cap e o luptă de familie
care câștigă mai bine
viața gravează caractere în fiecare neam
este aprigă
nu se lasă
n-are somn
s-a făcut tot mai mică în colțul ei de birou
alergică anemică apatică
își face de lucru în scaunul de piele care o
înghite
pe dinlăuntru o dor toate în timp ce
lipește obiecte
pentru aniversări onomastici nunți mătăanii înșiră
pe meșină
cununii flori coliere brățări cercei de toate pentru
oricine nu
are ce face cu banii
simte preaplin când se schimbă vremea
coboară din sine ca un barometru
posomorât

e toată din mărgelile ca un cancer care își
desenează
arborele genealogic
pe sub piele
surâde prefăcut

mi-a rămas în memorie

mă sună nașa-mea
ce faci nu vrei să mergem la magazinul
chinezesc e singură de șapte ani se plictisește
îi antrenează și pe ceilalți în zilele ei
câte or mai fi
se ține bine îi place să umble
numai să nu stea între cei patru pereți de pe
vremea rușilor
o luăm din butic în butic
mi-ar trebui și mie dintr-asta oftează
mereu oftează am pornit de la lingură de lemn
printre străini fugeam de la fabrică
să văd ce-mi face copilul

i-am găsit o dădacă țigancă era de o curățenie
nimeni nu mi l-ar fi îngrijit ca ea
povestește mult am fost deportată pe bărăgan
eram mulți frați eu cea mai mare
aveam grija tuturor am fost chinuită de la cinci
ani fără mamă bună
nici la școală nu m-au ținut abia după ce
m-am angajat mi-am terminat liceul pe banii mei
când m-am măritat am simțit o dezlegare
țin minte ca și-acum ce-mi spunea mama asta
de-a doua
dacă bărbatul îți spune hai cu mine tu să lași
totul și să te duci cu el
pentru asta am iubit-o altfel nu eram tocmai
preferată
cu omul meu m-am îngăduit cât i-a fost viața
se oprește în loc și dă din cap vezi a plecat fără
să mă întrebe
de data asta
n-am dat ascultare
nu m-am dus
după el

asfalt

mă dăduseră la oraș pentru mai multe șanse
era exigență la internat control riguros
nu prea aveai ce să faci
unii săreau gardul de fier
ca să prindă un film o discotecă un sărut
ajungeau
cu nota scăzută la purtare de-aia nu mai puteau
ei
părinții îi certau mai luau și palme în fața clasei
jurau că nu mai fac
ei aș continuau cu altele și mai și șaptespe ani
doar o dată
îi ai cum îi petreci

la desen un prof tânăr cu părul peste chelie
pedagog desăvârșit în arta culorilor îmi amintea
de
celălalt din gimnaziu a băgat capul pe ușă serios
a întrebat
clasa așa șe e șuș
în loc de vreun răspuns clocote de râs
mai nou s-a despărțit de nevastă zicea că nu
doarme artistic :))

se organizase concurs
desene pe asfalt mă selecționaseră și pe mine

o lună în balconul de
vizavi liceul nostru
impunător dinafară viu dinlăuntru temă
ingenioasă
în piața prefecturii cretele
dădeau bine sub degete solare
pereți acoperiș ferestre grele
în linii de ploaie profu surprins
nu studiasem pictori de gen

rugată să cedez premiul unei colege
dintr-a șasea cu bust de pionieră
foarte expresiv la vârsta ei gioconda
mie nu mi-a picat bine
zâmbetul opus domnului trestian
într-atâta i-a plăcut
liceul ca unul de artă prin
locul acela istoria picturii în două volume
cu dedicație diploma
câștigătoare o poză în care
abia mă recunosc

femeia dispărută de pe hartă

de ce trebuie să fie mereu o întoarcere în tine
ca într-un sat nepomenit în care doar câțiva
bătrâni
mai stau pe la porți sprijiniți să nu-i doboare
tăcerea pasăre de pradă și-a înfipt cerul ca pe
niște aripi dintre care uneori mai orbecăiește
soarele printre cei ajunși regrete

îmi vine să fiu stingheră doar sufletul să mi-l
trimit
să întrebe de ce și-au pus tristețea în geamuri
pe masă în pătule și în curtea cât e ea de desculță
de ce cât vezi cu ochii nu dai decât de ea

unde țigănci jucau paparudele
fântâna învechită șade
cu coatele pe ghizduri vrăbii ciugulesc
din inima ei de lemn auzi cum scârțâie povești
de demult

cineva curtează tristețea de la începuturi
cum nu se lasă ușor sedusă încă mai copilărește
omul acest
plai ospitalier în care oricine-ai fi
ești primit cu pâine și sare

pe aici înfloreau cireșii băieții chemau mândrele

la horă mâinile își căutau locul în alte mâini
viața se ducea în pereche precum o femeie
mulțumită cu bărbatul ei

cândva mă suprapuneam cu fiecare lucru cu
existența fără contur
praf rugină frunze încâlcite de vânt

de ce mă simt ca un sat șters
de pe suprafața pământului

OANA CICEU
Gherla, jud. Cluj

Al cincilea anotimp

Cu greu am luat o lingură
cu pământ
și l-am înghițit. Nu ca să
văd ce poate însemna

țărâna morții,
ci ca să poți planta ceva... orice... în mine.
Mereu spui că eu sunt mai mult moartă
decât vie.
Azi, poate că sunt
ceea ce trupul meu va fi
cândva.
Mai nou,
pe morminte cresc doar betoane.
Poate de-aia e așa rece un loc de veci.
Pe mine să nu mă astupați,
mie să-mi lăsați rădăcinile să-mi rupă gura
cumva să fac din mine oxigen oamenilor.
Să mă respirați!
Din mine
ca și din rai,
nu se rupe nimic.
Dacă vrei, atunci faci cumva și iei totul!
Semnele sunt doar pentru a-ți arăta,
Toma,
că viața nu vine să te sărute pe gât.
Și e aproape imposibil să îți găsești măsura
potrivită pe lumea asta.
Acum că ți-am zis, te gândești la lume
de parcă te strânge un pantof.
Eu nu sunt a mea,
dar dacă vrei
putem împărți un pământ, o rădăcină sau o
moarte...
împreună.

Dedus

S-ar duce
într-o lume în care se știe ce înseamnă
o mână pe un umăr,
uitată acolo poate de durerea cotului putred
care de ceva timp nu mai doare.
S-ar plimba
pe o stradă plină cu miopi
care fac gesturi considerate obscene
atunci când își aranjează ochelarii.
S-ar arunca
aidoma unei priviri trimisă către un zâmbet
construit pe o gură sigilată.
S-ar adăposti
într-un pântec în care formele
nu se construiesc
cu picioare date-n rotundul mamei.
Nu-mi aduc aminte cum începuse conversația,
dar ca o crăpătură într-un perete
pe care nu o poți astupa cu un plasture,
venise prima vorbă.
Și apoi,
nu e greu de imaginat că oamenii deschid
conversații
doar pentru simplul motiv
că nu se mulțumesc cu ei înșiși.
Suntem atât de diferiți:
unii nu s-ar duce,
alții n-ar mai veni.

Cu toții la fel

Într-o zi ai să înțelegi de ce
un zvon pornește de la poli
și ai să numeri sub lupă diagnosticele omului
captiv.

Într-o zi în cerul gurii tale se vor vedea stele
care vor declanșa intimitatea
sub serile care adună combustibil
pentru polul nord.

Într-o zi o precauție te va îndestula de la sursă
până când
vei închina totul pentru tine.
Femeile înseamnă „altceva”!
Întotdeauna înveți atât de târziu?

Mulțumește pentru cerul care s-a autodistrus
tămăduitor

atunci când ochii și viața s-au zvârlit în tine și
degetele au atins sudul salvator.
Într-o zi vei dansa până când alarma ta psihică o
va lua razna.

Într-o zi omul din tine se va întoarce acasă
lăsând în urma-i dâra unui război contra zilelor
îmbrăcate în uniformă.

Seve

Când ai sărutat ultima oară
un picur de apă
ai știut
că peste trupul ei
niciodată
nu curge destulă ploaie
și acum îți pare greu de crezut
că în mărușul lui Adam
există prea multe Eve.

BOGDAN FLOREA, București

Print turmalin

Noaptea se leagănă-n scrânciob cu rânțed
turmalin - știți de la smolă și semințe de in...
de vin și iar vin și devin săgeți ambalate în
vinilin... ciorile-au fost, ciorile țin
ciorile-au fost inventate pelin, au fost prima dată
duse de vânt arlechin
El se plimbă încă prin noapte, noapte de noapte,
zice Șoapta de crin
zice Șoapta abisul, pânguitul meschin, zice chiar
picătura sânului divin

Cu sânge oprit ce stă doar să țipe și purpură
oarbă - cenușă cernită
se umplu dedesubturile de-o afară desculță,
se hrănesc pe spinările arcuite de tundră
dându-le lor înclinarea de curtoazie
sau de curiozitate acum ce te mai costă
să îngheți câteva remușcări în hainele grâu în
oamenii grâu
doar fetița uitată ne spune de ce ninge grâul –
grâu

Momo nu este prințesa lui nu-i nici cenușăreasa
ce-a ales un ruj amarui
cu gudron pe servanță și zgură pepită pe-alocuri

ademenitor
feriți-vă de penele lor ce nu-s petale nu-s gene
de somn domnilor

Nu sunt cerneala uitată de trecător... trecător cu
trecător cerneala-i la fel de profundă
penumbra penumbrei ultimelor sutimi de
secundă sau chiar umbra Șevaletului
uitată-n veranda propriei inspirații și cum să uiți
tocmai ritmul tău de negații
cum oare cum doare să te uiți tu chiar pe tine -
cub de văzduh – ciobit de lumină..?

uită doar de ce-i-ul
uită doar de locul
uită de ce e văduv
întotdeauna de totul
uită și pune foșnind
din sertar poezină
de neuitat cine ești
sau rămâi turmalină

Sfârșit de perpetuum

Timpul începuse să umble
cu clepsidra în buzunar
și fără să-și dea seama se obișnuise
să privească pe furiș la ea
cum își privește marea sirenele
așa privea el firele de nisip
alungitele sulite mergând în picioare
și le ruga să se oprească
sau să-și subțieze mijlocul
precum apa sau laptele cernut
precum untdelemnul pornit spre pământ
dintr-o șuviță a amintirii coapte
iar părul despletit al clepsidrei i-a răspuns
dar tu de ce ai izvoare în ochi
și de ce irișii tăi tremură sub râuri
oprește-le tu și fă-le să se întoarcă
râurile să urce, izvoarele să se absoarbă
cascadele să suie, zările să se culeagă
în pâlnii rotitoare până la cer
și atunci când te vei uita pe furiș
îmi vei vedea și mie toate inelele oprite
asemeni limbilor de ceas
cu pendula nehotărâtă.
Apoi... nu mai știu
cum mi-a plăcut
apoi... venea toamna

cu toate sonetele-acelea
deschise de eunuc
în înserările frunzelor
apoi... serile erau atât de cuminți
încât se gudurau la picioarele lor înainte ca ei să
le cheme
apoi... plecările lor
începeau să se rotunjească
niște volte
deasupra unui pământ ruginiu
apoi...
apoi nu mai știu...

Apoi...nu mai știu
cum ne-am văzut
apoi.... venea primăvara cu toate petalele
fulguate
în cântec de cuc
în înverzitul frunzelor
apoi.... diminețile erau atât de fierbinți
încât urcau în sevele noastre înainte ca noi să le
știm chemate
apoi... îmbrățișările
începeau să ni se pârguiască.
în rotunde fregate oprind târziul târziu
apoi...
apoi nu mai știu...

Balnează

Orizontul s-a deschis ca o valiză,
uimitor, uimitor câte cărți
cu poeme se plimbă
prin chioșcurile umbroase
croșetează prin librării
stau pe rafturi trandafirii
uimitor câte impunătoare poezii
se strigă pe nume
sau își fac complimente,
bine-ați venit la sanatoriu
așa e, așa e, bine-ați venit
dar toți oamenii aceștia se joacă
gălăgioși, doamne, ca niște copii
și nu se sinchisesc,
nici nu le bagă în seamă
pe bătrânele și evlavioasele poezii.

OANA HEMEN,
Cernești,
jud. Botoșani

suflet rămas mic

mă trezesc
să-mi văd de lume
prefăcătoria îmi desfigurează intimitatea
cade din plămâinii mei un baston
mă umplu de nașterea unei generații
urc scările mă alung în tine
fără să fiu în comă
fără să știu de musafiri
pereții se răsfrâng buchete de flori în sobă
un bilet de adio în care-ți scriu că
n-am auzit de tine

nu văd
îmi luxez sufletul atât de des încât
durerea nu e o surpriză
pare un șoc electric înainte să sară siguranța
mă vreau fără sunet
un vin spumant ieșit de sub control
durerea e o ușă glisantă într-o strădanie
nelegitimă
o laudă în schit
o sete tulbure de a nu întrista sfințenia unui test
de rezistență
vremea din mine mă îngustează
în simplitatea îngețului
port un șal neon sub o urmă de suflet
și în loc de mâini, am biciuri cu care mă îmbrac
să închid gura dărâmarilor
sunt mai șic decât o scurtătură
sufletul meu e o rufă într-o mașină de spălat
mă îndoi în rațiune după ce scap
de experiment

crapă fiecare vânătaie
ca un dicton în neștire
lasă-mă să mă usuc
să rămână pământul în picioare
nu înțelegi
ești tu cu tine
și Dumnezeu la fel

o amintire cu frisoane

îmi frecventez libertatea dintre degete
o recuzită pentru incandescența unor tresăriri
la un bal de binefacere
te caut sub pene într-un pahar lovit de liniște
îți invoc fărădelegile sub o masă rotundă
te risipesc în dorința picior peste picior
de a călca apăsător în zăpadă până dau de iarbă
verde
ne adăpostim într-un cort negru din pânză
freatică
peste care ninge din înclinațiile tale
de sanctuar
ninge candelabru peste dumnezeu

a venit cercul în sufletul meu
iar eu stau la intrare ca un bufet suedez pentru
fiare
sunt o lume scăpată cu viață din aberația
neîntreruptă a dresajului
și mă întind înspre tine cum pustiul
pipăie finalul

ninge
singurătatea nu vine niciodată singură
vine ca o lansare de lampioane printre noi doi

dorul: o pondere statică a unui clișeu tolerat

dacă dorul nu cere nimic în schimb
lasă-l să trăiască
rătăcit lângă un alai de clopotari beți
învățându-te cum să potolești instinctul
expansionist al căutării

du-l la cizmar să-l coase până nu-l inundă
răsadurile
tata îmi zicea că dragostea e o seară de karaoke
muți degetele dinspre cuțit când mărunțești o
scăpare
m-am decis să port o pălărie cu borul larg
să renunț la microfon
beau remușcărilor cu paiul
nu port șosete
și ce dacă mă altoiesc în atele
nu mă cenzurează remorca
noaptea mele sunt o camătă
unii spun că sunt o netrebnică
ce să zic, duc o viață decapotabilă

nu judec sticla după pahar
ca un troler în care târâi fericirea
dorul nu-i altceva decât rutina unor simțuri
clandestine
depravate în speranță
i-am spus să plece
inchiziția nu e scopul, e mijlocul dragostei

o femeie reteza vârfuri de brad în piață
îi striga pe nume
voiam să-mi leg sufletul în vârf
tac
mă predau
și așa urăsc pălăriile

să ne desfacem în multipli

Să iertăm cum un copil iartă morții care cer
pomană din laptele lui.
Să așternem o prostituată într-o simfonie.
Să învățăm mâinile să sară de pe pod.
Să facem yoga în țesătura prafului de pușcă.
Să strângem frăția din abator și să o punem în
sânge.
Să desenăm geometria în spațiul dintre oameni.
Să mâncăm cretă până ștafeta învață să joace
șotron.
Să înghițim pietriș din mare ca să pavăm beția
cu alunecări de teren.
Să demonstrăm un adevăr hermafrodit cu un
silogism.
Să inițiam o lege privind interzicerea sculptării
oamenilor în serii.
Să ajungem până la cer fără să stăm pe vârfuri.
Să ne potrivim împreună și deodată într-o baladă
despre omul cel de toate zilele.
Să sindicalizăm lupta pentru trecătorii în
neființă.
Să eliminăm protocolul dării unor coate de
ajutor în schimbul pielii de pe noi.
Să revocăm ultimul pământ pentru ingratitudinea
de a-și mânca sufletul.
Să dormim în saci la poalele munților, nu la
morgă.
Să ne spălăm ferestrele din celuloza unei
compensații.
Să iubim castanele din care cresc oameni.
Să iubim funinginea din prospețimea unui pui de
ferigă.

Să iubim oamenii din care fermoarul îți prinde degetele.

Să iubim în nume propriu și pentru alții.

**FLORINA
HUZOaicĂ,
Curtea, jud. Timiș**

ziua n – dantela

ploaia asta în slow motion
mă face să mă gândesc cum
să tai zilele în două

jumătate pentru orbi
jumătate pentru maidanezi
dragostea-i o minciună pe care o acopăr cu
genunchii
eternă singurătate, nesfârșit întuneric
scapă-mă de mine
atunci când mănânc trecutul cu lingurița
las
puțină moarte în jurul ochilor
puțin rimel scurs pe răni
puține certuri cu Dumnezeu
vină
regret
suferință
și
stop

rămân cu un cuțit înfipt în ziua de mâine

ziua n+2 - fantoma

draga mea eu,
acum s-au ofilit toate florile din vază
apa e murdară
miroase a moarte și viermii se nasc
lumea asta cade
prinde-te de viață ca un păianjen trist de pânza
ce-a țesut-o
în mine
aici
alături
zăceau bucăți de cer
sânge proaspăt, mereu același, mereu al meu
se scurgea printre scaunele rupte de timpul greu
ce-și odihnea vina
e ultima dată când voi mai privi ca un câine orb
și ars de ploile acide

copacii urăsc iarna

închid ochii și văd ceea ce nu am putut vedea
florile de pe scheletele morților cresc mereu
fragede

e cineva în spatele ochilor mei
se uită la mine ca o viperă flămândă
scârțâie pomii a jale și sete de iarnă
toată tristețea împodobită cu apă
dizolvată-n lingurițe gingașe din inox ros de
flăcări nebune
e încă aici
ceara se scurge de jos în sus pe mâinile mele
uscate de vânturi
ce aripi frumoase aveai atunci când timpul nu
era cruce
mi-e dor de tot ce nu s-ar fi putut întâmpla
vreodată
mi-e teamă că aerul ce-l respir
mă va ține în viață
lumina tremură
se zbate în noaptea cumplită din mine
demon alb cu privire de stele
rămâi tu

negură deasă de jos îmbracă-mă în haina tăcerii
să fiu și eu piatră
cuminte, rece, așezată la marginea lumilor

e liniște
lumânările nu dau căldură, doar fum/moarte vie
deasupra părului meu răvășit zboară
furtuna
fluturi melancolici căzuți din cerul etern

uitwaaien

oamenii văzuți cu ochiul stâng sunt mai frumoși
decât nopțile lucide în care blocurile par cutii
locuite de
viermi încâlciți ce visează la ultima încercare de
a găsi paradisul

o palmă ridicată îi atinge pe oameni mai profund
decât poezia

trotuar, ușă, bar
o poză uitată sub pat
demoni în formă de suflet
divulsiunea vieții eterne
intoxicată de toate

tragedia existenței
curmată de sunetul ud
se spulberă tăcerea uscată

o povară de flori a crescut
deasupra umerilor mei
și cred că voi muri dorindu-mi să învăț cum să
mor mai bine
v i c t o r i e
departe de mine
sunt eu

**VALENTIN
MACAVEIU,
Lapugiu de Jos,
jud. Hunedoara**

poem cu babe

la noi în borconi
dumnezeu stă
pe-o bancă de lemn

Și întreabă babele ce au în plase la
noi în borconi nana
lozia scoate în fiecare dimineață un
urlet și trage câte-o găleată de
cer din fântână și
până la amiază îl
cîrpește cu două
andrele pe cel de
de-asupra casei la
noi în borconi oamenii se nasc în timpul fiecărei
utrenii și seara se răstesc la stele
atunci când se
mai ceartă de la
porțile de
lemn din pădure
la noi în borconi dacă
ești de-al locului
înseamnă că ești
de-aici și ți se dă
voie să faci
și tu ce
face nana lozia

Mariei Birtocean,

acolo pasc turmele
morților care se
vor naște și-i noapte
ca-n atriul

unei rase fără
mamă acolo băltea universul pierdut
într-o ceașcă albastră

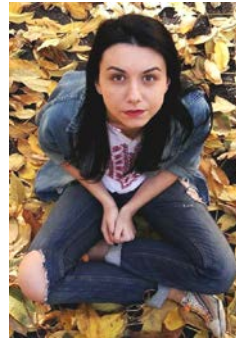
Și
ploaia cădea ca o
vină crescută în umăr de suflet
acolo nu merge maria
că-s toate iubirile
pierdute ale noastre
căci dacă e vreun
drum fără aripi e
acolo și-n noapte
și-s frunți de poet
alergate în bezna
cernelii și-s
tații creației în ouă forțate acolo
nu merge maria că-i
noapte și-s
drumuri

dacă e un drum nu
e aici
aici e timpul care s-a
ascuns să moară
plecați cu
primul tren înapoi
spre neînțeleș
și nu vă mai întoarceți
căci dacă e
un drum nu e
aici
aici sînt îngropați
toți dumnezeii pe
care i-au uitat
într-o conservă
și nu-i aici
aici sînt un miliard
de dinți cît un
miliard de dinți stricați
în gurile celor care
v-au trimis
plecați cu primul
tren și îmbrăcați-vă în
oameni pentru că
dacă e un drum nu
e aici
aici sînt morții care-și
împăiază morții
și nu mai
căutați nu e

aici
aici sînt un miliard
de nunți cît un
miliard de-nmormîntări
sărate și nu-i
aici și nu acum
cînd plouă

ai mei îmi spun că
nu sînt scriitor
că
scriitorii sînt mai
degrabă niște
morți care
totuși încă
vorbesc mai
spun una-alta în
timp ce se descompun
că
de acolo din iadul
lor chiar dacă sînt
legați de mîini
vorbesc într-una
de fapt ai
mei îmi spun că nu
sînt nici măcar
poet
că
am scris și eu două-
trei poezii acolo
și că oricum poeții
sînt niște ochelariși
doar că eu sînt prea
tînăr pentru a avea
alterate dioptriile
că
doar bunica are
ochelari dar
asta nu înseamnă că e poetesă
ci mai degrabă o
simplă femeie de
la sat care merge
lunea
miercurea și
vinerea după piine
că cine sînt eu
să am o astfel de
impresie despre
mine și că e mai
bine așa că uite

toți poeții au
murit săraci iar acum
probabil
stau într-o cușcă
reîncarnați în
cîini și-și urmăresc
stăpînii cum
șterg geamurile
cu poeziile lor

IOANA STANCIU,
Târgoviște,
jud. Dâmbovița

A (II)

au trecut 5 luni de la ziua
mea
nu mai sunt în fiord
nu mai păzesc ușa
nu mai sunt îndrăgostită de

același tip
nu mai cos tricouri noaptea cu mama
purtam niște blugi primiți de la ramona
de crăciun
acum mi-e frică să-i mai scot din dulap
pentru că în buzunarul cu statuia libertății
de pe cracul stîng
sunt biletele de la voi
unde ariana a scris „te iubesc” fără „s” și a uitat
să pună virgulă
unde abuzezăm de infinit
și unde tu ai scris că o să-ți fie dor de tine la
modul ăla urât
știi că eram unul lângă altul pe bancă
și tu îmi testai reflexele cu bațul de la tobă
lemnul se agăța de ciorapii pe care urma să uit
că-i purtasem
părul îți mirosea a fum și aveai un tricou roșu
urât de tot
nu mai mergea pixul și te-ai semnat
„andi”
nu cunosc niciun andi
ciudat e că biletul ăla nu e scris de tine oricum
tu țineai pixul
tu îți mișcai mîna
și clipeai
dar e semnat „andi”
mă simt ca o lege a lui murphy
aștept un telefon de o săptămână
și nu primesc decât mesaje de la cosmote

și vibrații când se descarca telefonul

Creep

era soare
am ținut minte că era soare
i-am zis theodorei că
simt cum
mi se topește creierul
cred că-ți simt mirosul pe lângă mine
da
mă rog
asta ca o paranteză
tu nu folosești parfum
mulțumesc că ați sesizat diferența
revenind
miroși a detergent
mona îți spală hainele la 2 zile
și de asta miros așa de proaspăt mereu
da
soare
scuze
eram o imagine drăguță
nu pot să nu recunosc
era soare și noi eram singuri
tu cu tricou cu deicide
da, și eu eram neagră toată
și părul
și ochii
și stăteam așa
două pete negre
topite de soare
și eu miroseam a căpșuni
ne feream de izabela
cred că am început să țin la tine
sau
poate doar mă obișnuiesc
cu tine și mirosul tău idiot
am început să tolerez unele lucruri
că ești transpirat
sau când mă lovești
mă rog
pe frati'tu n-o să pot să-l suport niciodată
seamană cu taica'tu
doamne ajută ca tu semeni cu mona
poate că și ea are un merit că mă obișnuiesc
măcar îți spală hainele
și asta e ceva
o să-i iau un trandafir data viitoare
când o văd
semn de mulțumire

așa
cum mai stai cu mine
aia măcar avea ochi de pisică
eu detest pisicile
mă rog
chestia e că dacă tu ai avea
ochi de pisică
mi-ar plăcea
să nu mă judeci
eu chiar vreau să mă obișnuiesc

E primăvară 2013

vreau și eu în vamă
chiar vreau să mă duc
de 1 mai cu cortul în vama veche
măcar o dată să fac ce face toată lumea
și chestia asta chiar să mă facă fericită.
tu ai observat că nu mai am sânge-n mine să port
fuste lungi?
nu mai pot!
am impresia că mă fac grasă
sau
că îmi ascund toate formele
una din două
anul trecut purtam numai fuste lungi
cu imprimeu de batistă
și flori ofilite
eram așa specială și independentă
și demențial de originală
logic
doar nu copiasem stilul de pe un
amărât de blog
în fine
ideea e că nu mai pot să port
mi-e frică
să mă văd cu tine pe stradă
și tu să nu mă găsești atrăgătoare
știi ce
m-am săturat să-ți spun „tu”
să te ascund în spatele inițialelor
și să scriu poezii misterioase despre tine
nu am cum să mă văd cu tine, Alexandre.
(am spus-o și mi-au furnicat degetele)
nu e posibil.
tu stai la 6 ore distanță
cu maică'ta
profă de engleză
dar nu mai știu cum o cheamă
taică'tu e-n italia

și ai un pechinez
charlie
fumezi ce apuci
și mi-ai spus cum e să bei submarine
te-ai îmbătat de 4 ori
în viața ta
sau cel puțin doar atunci ai vomitat

nu îmi pasă că o să cânti la Satu Mare
și că mergi în Vamă doar când o să ai carnet

eu vreau doar să-ți simt parfumul în exces care
mă face să tușesc
și să mă uit la tine când vorbești
pentru că eu zâmbesc atunci când tu vorbești
mă faci romantică
feminină
și optimistă
e nasol
am o reputație de păstrat
neagră și urât mirositoare
pleacă de aici cu roșul tău.

chiar nu mă îmbrățișezi? poate așa mă faci să tac
odată din gură
nu de alta

fight like gods

mă golesc
toate persoanele mele
fiecare-și vrea locul de drept
toamna mă chinuie o tipă gotică
semi emo
depresivă
care nu știe să se machieze
urăște hipioții
un parazit
make love
not
war
când eram mică voiam să mă fac
scriitoare
apoi am citit nabokov
și am plâns
am plâns!
mi-am plâns de milă
de atunci am atacuri de anxietate
zilnic
pe care le hrănesc cu țigări și cafea
dimineața

pe stomacul gol
de atunci m-am transformat
într-o persoană superioară
și
prăfuită
care se apără cu ce are la îndemână
când aude cuvântul
lolita

dacă nu pot să ajung scriitoare
o să ajung
o boală o poziție sexuală un cocktail
sau
-cu puțină ambiție-
un păcat capital
o să ajung o gaură neagră
o să mă înghit până la degetul mic
de la piciorul drept
un mare regizor o să
se inspire din povestea asta
și o să facă un film de succes
eu o să iau oscar post mortem
iar cunoștințele mele or să dea în judecată
casa de producție
pentru că actrița din rolul
principal nu semăna deloc cu
mine

**MIRA VOINU,
Satul Nou, Cimișlia,
Basarabia**

Ultima ratio

Ține acest buchet isteric,
îneacă-l în țigări roz;
fii până la urmă

mâna stângă și necredincioasă
a simțurilor mele.

Întrebă-mă cum putrezesc în apartamentul uitat
vederile din Roma și Atena,
cum pe frigider stau amintirile noastre,
menținute de niște magneți umezi.
Să trăim ca până la noi –
fără căderi nervoase,
fără melancolii între lecturi...
Și să nu mă mai vezi
în toate femeile cu ochii verzi
și parfumuri delicate!

Altă colivie

Să-mi zici când soarele va șterge
copilul de pe chipul tău.

Când ai ales să nu vorbești despre suflet
ai căutat în cronici,
în bibliotecile asiriene,
zeițe cu ochi verzi,
femei războinice
care oțeau lăncile
cu buzele lor.
Femei ce ți-ar fi cerut sufletul,
să-l facă arc
sau poate strună de vioară.

O teamă strânsă
te leagă de culorile toamnei.
Sunt oare ele apusul
a ceea ce numești suflet?
Sunt ele oare respirația
ce-o ascunzi în pumni,
precum orfanii - visul despre mama?

Să-mi zici când o să te-nchizi
în altă colivie decât îngândurarea.

Inacceptabila dramă

De la Podul de Flori încoace
tac țigările în vama tuturor visurilor.

Părinții au uitat că munca
e doar o pată sură a zilei.
Ei au luptat cândva cu sârma ghimpată
și au dorit să-alunge Marele Urs
de la stupii națiunii.

Măinile mamei au adormit
pe pieptu-i bronzat de soarele mediteranean.
Câtă dragoste în aceste degete de profesoară,
câtă oboseală în această profesoară cu degete
frumoase!

Tata își găsește foamea de gânduri
în vorba de ieri, spusă unui melc.

Părinții au luptat cândva
ca să nu știe drama despărțirii.
Ei au lăsat rugul aprins la un capăt de țară,

iar eu lupt, ca ei în vremea lor,
cu două arme de neliniște.

Doar un nume

Eu, cea care ți-am dat nume
și care ți-am sărutat umerii
de la margini spre adâncuri.
Eu, care nu te-am privit în ochi
decât cu seva ierbii.
Eu, care te iubesc
de-o vreme încoace,
eu sunt doar ceea
ce știi din numele meu.

**SIMION
COZMESCU,**
Călan, jud. Hunedoara

Încerc o călătorie...

o călătorie spre interiorul
sufletului

vântul împinge norii prin ochii nemișcați
curând plouă cu oameni pe trotuare
pe spătarul unei bănci atârână uitat un loden
translucid de atâta uitare prin el se văd
mucegăite celule epiteliale
îl îmbrac îmi vine bine probabil că e al meu
anul trecut îl purtam mi-am dat întâlnire
să încercăm să intrăm în suflet am spus
la naiba o călătorie ce părea așa de simplă
(joacă de copil pui mâinile la ochi și numeri
până la o sută
timpul încetinește pasăre uriașă bătând din aripi
deasupra ta
la cincizeci zboară pleci în căutare urmărind
fluturii)
și acum mă împleticesc agățându-mă în sărutul
tuturor acestor
roșii umede toxice carnivore pătate de umori
menade care dansează printre menhire munchire
strigătele împietrite
pulsând la fiecare zvâcnire din tâmplele mele
jumătăți ale clepsidrei care se răsucesc vibrant
un șarpe cu duritatea diamantului sfredelind la
fiecare răsuflare a mea

trupul l-a hrănit în toți acești ani

sufletul îmi este încordat ca un făt în poziția cervix
nu este loc pentru ființa mea în el
nu este loc pentru nimeni și nimic
nici măcar pentru moarte

NA. munchire, licență poetică, vezi Edward Munch.

Schiță pentru pianină și vioară

văd o adolescentă cu o vioară
la un șevalet.
înmoaie arcușul în note și desenele se succed-
o plajă tropicală, apoi un munte,
o lacrimă, un băiat, o floare,
un câine lăptos...
cu un glissando schițează un măr pe o pianină.
ia mărul și mușcă din el proptind obosită vioara
de șevalet. din pianină începe o ploaie
ce bate pe un geam prin care mă uit
la o adolescentă mușcând dintr-un măr.

Nevroză

abandon la marginea rochiei tale
malul unei nevroze pătimase
capătul unui interogatoriu mut
în refugiul unui trandafir strivit de genunchii tăi
sunt o clopotniță dintr-un sat inundat
părăsește-mă salvează-te
agață-te de ultimii credincioșii mei corbi
spui și prăbușirea începe din mine
tăcerea mă ajunge cerând iertare
apăsată ca o cârpă pe un cord deschis

Anotimp subțire

aș fi dorit să nu se mai sfârșească
unduirea părului tău
îmi trezea privighetori în sânge
degete apăsau pe ceara moale a trupului
modelând sigiliile de dragoste

acum nu mai pot goni copacii pe dealuri
nu îi mai pot mâna în chiot și răs haiducesc
prin amarul miros al frunzelor trăite

o amurgire-n simțuri pune o floare
uscată în ierbarul coastelor
liniștea absenței tale

se prelinge picătură și picătură
prin culoarul unui anotimp subțire

**DOREL
GAFTONEANU,**
Botoșani,
jud. Botoșani

**...Zeflemistului Ranetti-
Jorj Delamizil, maestru!**

Parodie-pamflet,

*prozopoeem satiric în memoria **George Ranetti**
(George Ranete), n. 19 octombrie 1875, Mizil,
Prahova, d. 25 mai 1928, București, poet și
publicist, la comemorarea a 85 de ani de la
dispariție. „Eu sunt... măturătorul de gunoarie!”
(**George Ranetti**, *Adevărata mea meserie*)*

...Bard sentimental în scrieri, „Marțial” vioi din
fire-

Puncte ferme de vedere însoțind o glumă bună-
Prin sarcasmul leac și armă a știut să se impună.
...Om inteligent, cu suflet, plin de vervă în
satire!

...Tată natural **Furnicii**... altora, un pic, se pare-
**Viața... noastră (!), România, Moftul
Român(esc!), revista, Epoca, Povestea
vorbei...mi-am notat, desigur, lista...**
**...Zeflemeaua și Moș Teacă, Lupta, Pagini
literare!**

...Roiuri de pseudonime, nu puține rău trăsните-
Dom' Paladu, Don Paludu... etichete-
briliante...

Jocuri de idei duc sensuri și trimiteri amuzante.
...Tarascon-ul ne înțeapă prin... cuvinte
potrivite!

**...Cy-ra-no de... San-der-na-gor (!), Coco,
Menelic, Romeo,**
Ditai contele ce ține... (vorba vine!)...
Techirghioulul

Cu barbunul, o stafie care tulbură... nămolul!
...Vita brevis și ars longa- „crez” din... Nihil
sine Deo!

...Prințul **Ghytză**, imbatabil, cerber ce mereu
apare,

Cel de la „co-pe-ra-ti-vă” (!) ca un leu scăpat din cușcă,

Încă unul, la **Gambrinus**, altul, poreclit **Biciușcă!**

...Un condei... în patru trepte, Cal Troian...spărgând tipare!

...**Farmazon**...o arătare, nemișcată și enormă, Fum pe nări, priviri în flăcări, coarne-seceri ascuțite,

Taur fioros ce calcă tot ce prinde sub copite!

...**Kiriak** fără lețcaie e **Na-pa-dar-jan...** în formă!

...Rafinat poet cu firmă, publicist de prima mână:

Ahturi, ofuri, apo(strofe), poe(zi-i!) și franțuzisme,

Ne-a lăsat **albastre inimi și scrisori** ce vin... din „cizme”!

...**Ianus**, om cu două fețe- spirit liber și țărână!

...A scris **versuri ușurele... de atunci și de acolo...**

Viu triptic marin în clocot ca vulcanul care fierbe,

Strindberg, tatăl, Dumitrescu... printre conjugări de verbe!

...**Schițe vesele** clamează: e discipol lui **Apollo!**

...**Zero** e urmat de **Unu**, matematici... încifrate, **Greva cailor de birjă, fabule...** mă rog, **sonete, Câinele ținut în lesă...** cu reclame prin gazete!

...**Tunul** ce sfidează **Plugul...** care vrea (l)egalitate!

...**Rapsodia Dâmboviței, 10 mai**, frumoasă **noapte!**

O madamă Strakinidy iese de la... naftalină, Sursă de conflict, femeia... vârful de ironie fină!

...Rânduri de **odinioară... amintiri** se sting sub șoapte!

...Din coride presărate cu accente de rodeo, După **Nottara, actorul sau Matache**

Pisalog(ul),

Domnișoara Miau... În trombă, îmi încheie catalog...

...Teatrul din nemuritoare... **Julieta și Romeo!**

...„**Sheikspir**” varianta loco țese intrigi de culise:

„Lampagiul” **Leonida, Nae, Mișu, Veta, Ghiță, Guvernanta și gardistul, o Frusină, o Mariță...**

...Un Mizil de modă retro consemnat de manuscrise!

...Demonstrații, controversate, parlamente și războaie...

Idem sunt în breasla noastră ca în lumea dinafară!

Nu întâmplător le cerem... (O repet a mia oară!)

...Umbrelor lui nenea Iancu (!)... să ne scape de gunoaie !

...Fără viziuni în spațiu, nici direcții, nici jaloane, Cumetria... literară (!) - de pe la Adam și Eva, Viermele ce roade grinda... ne usucă toată seva!

...Grav blazon, cutuma casei: „Servilismul... cu plocoane!”

...Dirijori apar în față fluturând diapazonul, Impozanți precum cireașa tortului ornat cu frișcă:

„Fără semnul de... good point (!), nimeni și nimic nu mișcă!”

...Spre un cor- figuri de ceară: „Ochi, urechi, la mine, tonul!”

...„Noi deținem Adevărul, numai noi și nimeni altul!”

(Ce convingeri, ce platformă, nici de una, nici de alta

Sub medalii atârnate precum crucile de Malta!)

...Cine să le stea în față după ce pornesc asaltul?

...Cui să-i spui: „Salvați cultura! În mocirlă ne complacem!”

Chiar suntem la strâmtorare, azi, mai mult ca niciodată!

(Nu vorbim aici de criză- asta va pleca odată!)

...Hei, prietene Ranetti, ce tandem putem să facem!

...De când ești în altă lume, sper că una mult mai bună,

Sub „noroiiul greu al prozei”, șiruri lungi pe verticală,

Curg torente de poeme... nici talent, și nici migală!

...Ne inundă texte goale, vorbe ce „din coadă sună”!

...Harcea-parcea poezie, vai de... stilul cui o face-
Nu zărești o... virguliță nici să stai pe brânci și coate,
(C)e delir, halal expresii, te și miri de cum se poate!
...Oameni buni, schimbați registrul sau lăsați-ne în pace!

...E, monșer, curat... căldură! Ce nevoie e de tine!
Ai avea subiecte gărlă! Nu s-a perimat morala:
„Când vezi hoardele... căpușe, băntuie căpătuiala!”
...Caractere? Deh, mai suntem, dar răzlețe și puține!

...De ales ar fi mai multe, eu mă voi opri la două:
(Mi-ar surăde, bună treabă!) ...Fie îmi predai ștafeta,
Fie ții la etichetă și de mâine... faci naveta!
...Hotărăște-te, magistre, apoi, spune-ne și nouă!
.....
...Mi-l imaginez pe stradă, dând prin sită trecătorii:
(Nu luați la rând, de-a valma, mot à mot din afirmații-
Dacă mai gustăm umorul, îl găsim și... printre spații!)
...„Lume multă- nu văd Oameni! S-au dus toți... precum cocorii!”

...Galerie. Top. Iluștri. Cu profil... extraterestru,
Creionat cu reverență. Pus la locul de onoare.
Măr (!) cu gust, i-aș spune hâtru! „Tocului” cu nume mare...

...**Zeflemistului Ranetti- Jorj Delamizil, maestru!**

...*I.L. Caragiale despre George Ranetti: „Este un om de spirit în cel mai sever înțeles al cuvântului!”*

...**Vrei să fii poet?**

Parodie-pamflet, prozopoem satiric dedicat marelui poet Mihai Eminescu, de la a căru

grăbită trecere în lumea umbrelor se vor împlini în curând 125 de ani.

„A scrie e a face din nou și într-altfel tot ce fusese indiscutabil făcut și bine făcut”. (T. Arghezi)

...Jerbă de scânteii și flăcări, viu filon de pietre rare
Cu gust dulce de nectaruri scos din băuturi amare,
Scai-himeră ce se ține de născuții din femeie,
Vrajă, farmec, urmărește generații de condeie...
...Dragostea dintâi, a scrie... (scump tablou, eterna carte!)...
Sport extrem, conflict dramatic dus pe viață și pe moarte,
Te animă, te seduce, te robește și distruge
Cu tendințe... centripete și tentații... centrifuge!
...Prometeic drum prin vadul necuprinselor ținuturi,
E iluzie-redută, fort zidit din mii de scuturi,
Lacrimă-**Olimp** din stele care plâng pe bolți celeste,
Everest-Sisif ce poartă ghețuri și zăpezi pe creste...
...Vis-refugiu spre departe către zări necunoscute,
Amforă cu gânduri-forme în sintagme revoluate,
Nimb din versuri răsfirate sub corolele de mituri
Sau cascadă ce revarsă un potop de infinituri...
...Sclav **Dedal** închis în lanțuri de enigma-existență
Într-un **Babel**, turn de fildeș din secunde în cadență,
Care scapă din robia clipelor-efemeride,
Ezoteric zmeu ce zboară către ceruri-piramide...
...Marș forțat, traseu cu piedici la tot pasul răspândite
Și tezaur de legendă din simțiri descoperite,
E pretext de contradicții pe corsetul-partitură:
Labirint? Liant? Obstacol? Sublimat sub strat de zgură?

...„Puțintică... (îndelungă!)... ai, stimabile, răbdare!”...

(Emblematic stil, ironic... „Nu spui cine, nume mare!”)

„Suntem drepți ca tot românul?! Și vom lămuri problema!

Voi cita un grup de lideri. Restul fie anatema! :-)

...Mină de argint și aur, salbă de aflorimente,
Fals tratat cu monștri sacri, capete
efervescente...

Goethe... Woolf... Dylan... Tagore... Proust...

Voltaire... Camil Petrescu...

Platon... Orwell... Schopenhauer... Saint-Exuperry... Sorescu...

...Acuzați, și nu o dată, că pun apă în cerneală-
Scriitorii noi, se spune... (Ia, acolo, vorbă goală?)

...Prin traducere, un zâmbet este primul ce se pierde...

...Faci din proză, poezie? ...Roșul, dégradé spre verde!)... :-)))

...Un poem e o persoană fără haine, dezbrăcată,
Spin-(a)facere divină! Deci, ușor (!)
controversată!

...Peste vremuri în ruine, neclintită și senină,
Tainică, literatura, stă pe tron ca o regină..

...Un roman, de la distanță- operă în
custodie,

Șir de zile succesive, caravană-melodie...

...Genul negativ tematic? Când provoacă
plictiseală!

...Om și fiară, literatul. Cartea- intrigă,
urzeală...

...Figurine... plastilină... calapod...
coregrafie...

Și vei strânge în șabloane umbre vagi de
poezie...

...Cu efect terapeutic precum florile de
nalbă,

Textul clar, fără greșală- pentru dascăli,
pâine albă...

..Marii autori- „bancherii” în... erori de
exprimare

Mari cât petele din lună, lungi cât razele de
soare...

...Cea mai importantă parte va rămâne
începutul!

...Să alegi originalul! Nu admite substitutul!

...Cu un cap... interschimbabil (!) - ai citirea
ideală!

(Aforism curat... de marcă de la învățați cu
școală!)

...Perlă fină, adnotare la acest colaj-aspic:
Când un lucru îți lipsește, ai mai mult decât
nimic!

...Vreau să cred că după noapte vine iarăși
dimineața

Cu subiectele perfecte ce sunt clasicii și
viața...

...Armonii din altă lume, triluri de
privighetoare,

Șlefuire de smaralde, măiestrie care doare...

...Impecabile discursuri cu deducții-
diamante,

Puncte de vedere limpezi, revelații
culminante:

...Limba? Patria. (**Nichita**). **Mateevici**: o
comoară!

...**Porumbescu**: O baladă în acorduri de
vioară!

...La **Aleksandri**, ce vremuri... sfântă carte
de noblețe!

...**Noica**: E stăpânul nostru! (Aforism cu
două fețe!)

...**Hemingway** cu... Sola Scribens: Se
explică singur scrisul,

Sub infernul de simboluri se ascunde
paradisul!

...Este artă reflexivă... Nenea **Iancu
Caragiale**.

...Muncă-ocnă, la **Rebreanu**. Trudă. Pufăit
de foale.

...**Sadoveanu**: E talentul, plus convingeri și
cultură,

Caznă, patos și miracol, nor de dragoste și
ură!

...**Eminescu**, printre rânduri: E ceva... când
ai ce spune!

...**Iorga**... Bradul cu rășină, un izvor de
pasiune!

...**Kafka**: Scrierea, o rugă! **Whitman**: Cod
de legi... solare!

...Nobil critic- **Călinescu**, **Eliot**, un... **Nobel**
mare:

...Strângem cărți și, implacabil, ne cuprinde
aroganța!

...Știm noi multe, din păcate, ne lipsește
siguranța!

...**Blaise Pascal**. Citat celebru. Pasiuni egal
excese!

...**Nietzsche**: Scribul știe să profite de eșecuri și succese!

...**France**: Cu haina facem omul... (E valabil și reversul!)

Cam la fel cum lexiconul generează universul!

...Cinical **Machiaveli**: Cel de Sus (de la pupitru!)

Ne-a lăsat (drept... consolare?) ego-liberul arbitru!

...**Francis Bacon**, dramaturgul: pledoarii pentru lectură...

(Cu sarcasm, vor zice unii: porumbei scăpați din gură!)

...**La Confucius**, înțeleptul, gata, s-a umplut paharul:

Verba volant? Ca remediu, folosiți dicționarul!

.....
...Toate astea fiind spuse mă întorc la ce mă doare,

Prin **Quo vadis, poezia?...**(fascinantă întrebare!)

La modernele penițe, minți tenace ascuțite-
Vânători de rime albe în brodiri puțin muncite!

...Bănuți a fi potire de origine divină,
Vase-faruri ce păstrează elixire de lumină-
Casta numelor de frunte la râvnitele onoruri-
Abonați pe lista scurtă la concesiile și favorurile!
...Lustruiți la... portavoce, stâlpi prin galerii de artă,

Ași... careuri întrerupte deseori de... quinta spartă,

Prinși în certuri fără capăt cu motive puerile
Ce preced expuneri ample cu retorice sterile!

...Printre fraze și expresii (par)fumate,
siropoase,

Ghimpi-antreuri, fumigene ce provoacă... frig în oaze,

Curg primiri recomandate și excluderi reciproce-
Spaima calpelor monede și speranțelor precoce!

...Puși la punct și... zid, procleții (!), după judecăți sumare-

Condamnați fără cruțare sunt distruși prin lapidare;

Comandouri de gherilă nasc comploturi în cascadă-

Vezi trădarea cum erupe printre acte de bravadă!

...Aspre lupte fratricide- cine-i mic și cine-i mare,

Contraziceri-condimente, muguri verzi de frământare...

Fulminante... non-verbale se înlănțuie pe bandă-
Lauri-premii în coroane cu țepi-critici la comandă!

...Arc de boltă ce susține expediții temerare,
Bun tovarăș, doar orgoliul- niciodată nu dispăre!
Numitor comun, un... **Z(eu!)s** - eul mult prea plin de sine-

Iar ca divizor... chemarea! Vă uitați cumva la mine?!

...Cu eșecuri-catastrofe, renunțări și sacrificii,
Se sting gloriile-rara avis cu scripuri de artificii...
Neplăcut, anonimul, nu știu câți vom recunoaște-

Nu ai rampă de lansare? Nici norocul nu te paște!

...Meditez la unitate, revenind la „cestiune”-

La propuneri și intenții, ne pricepem de minune!
Când ne apucăm de treabă, înțelegerea se schimbă-

Explicații? Numai una: nu vorbim aceeași limbă!

...Ăsta-i obiceiul casei, promovat pe căi obscure-
Dezacordul, modă veche... și de facto și de jure!
Drepturi- cu accentul tare! Datorii- accentul moale!

Tuturor, la revedere! Vă aștept prin manuale!

...Recunoașteri de prestigiu în ziare sau reviste,
Nedreptăți, tăceri, invidii, pomeniri prin...
acatiste (!)-

Nelipsite precum umbra ce te va urma din spate-
M-am convins că nu e simplu... (Și exemplu, peste toate!)

...Din prinț, cerșetor sau invers, astăzi, sclav și mâine, rege-

Mare lucru, să fiu sincer, nu prea am ce înțelege
Și același voi rămâne dacă nu găsesc o cale
Spre esența... (**Alma parens!**)... pietrelor filozofale!

..., -Cum să faci o primăvară cu un fir stingher de floare?!”

Scriu acizi străjerii-cerberi cu umor și cu...
um(oa)r(e),

Voci sonore și tenace: „Viespi-satire? Cui îi pasă?

Mult stimată și iubite (!), ne slăbește și...te lasă!”

...- Gratiitudine, prieteni! Mulțumiri pentru idee!
 Mă voi conforma, probabil... când iau steaua pe
 alee
 Sau, desigur, mai încolo, când voi (pre)schimba
 decorul!
 Un cuvânt de spus... (chiar două!)... are, totuși,
 viitorul!
 ...Țese pana-toc-suveică fire-schimburi de
 impresii,
 Leacuri gravelor angoase și temutelor depresii,
 În covoare de cuvinte revărsate peste pagini...
 Stup-spectacol, mapamondul, largă scenă fără
 margini...
 ...Cald miraj sublim, fantastic- spirit așternut pe
 coală,
 Ac magnetic de busolă spre zenitul din morală,
 Un vulcan de apă vie stins încetul cu încetul...
 Vrei să fii poet? Se poate! E mai greu să fii...
Poetul!

*„Eminescu (...) a fost și rămâne cea mai
 copleșitoare mărturie despre forma
 inegalabilă pe care o poate atinge geniul
 creator românesc, atunci când se
 alimentează din adâncimile fertile și
 insondabile ale unui fond autentic.” (Ș. A.
 Doinaș)*

RALUCA NEAGU,
Ciocănești,
jud. Călărași

Podul casei

mama ascunde păpuși
 „sunteți mari nu vă mai
 trebuie”

Și le spânzură de grindă
 podul casei este un cimitir de jucării
 în care nu putem să plângem

visez des cum cineva mă privește
 cu ochi alunecoși cu lacrimi de cârpă
 Și-mi vine să trag de mânerele astea de lemn
 până îmi cade în cap toată țărâna
 până mă murdărește sângele lor închegat

cu un ac
 trec de la un deget la altul
 când îmi vine să strig

fac noduri.

Robinsoniană

fiecare dintre noi va fi la un moment dat
 străin
 fiecare dintre noi va fi
 un fel de Robinson cu solzi în păr
 un fel de eschimos un fel de om printre câini
 Și e bine așa
 altfel ne-am sufoca de atâta apropiere

nu s-ar mai scrie poezii despre copaci
 dezrădăcinați
 nu s-ar mai plânge atât de torențial și curat
 (cu ce ne-am mai spăla obraji?)
 frica de nou am purta-o în piept ca pe-o medalie
 ah și cum ne-am mai justifica pasul înapoi?
 crimele noastre doar din iubire ar fi banale
 când singurătatea însăși este regina păcătoșilor
 și a celor de la marginea râpei

să o acceptăm așadar și să-i purtăm coroana
 să-i bem vinul zgomotos ca și când de asta ar
 depinde uitarea
 oricum ea oferă îmbrățișări de marmură
 în timp ce Dumnezeu
 caută preocupat plugul pe care l-am furat
 să ne arăm cu el
 oasele.

Siberia

începusem să cred
 că din mine crește o siberie
 că păsările vor zbura curând și va rămâne doar
 trunchiul
 de care se vor agăța corbii ca niște globuri
 și vor lumina întuneric
 nu nu mă deschid prea mult
 știu
 lucrurile astea vin pur și simplu din tine
 și strigă

lasă-mă să strig deci
 despre led-ul roșu ca un ochi care mă privește de
 când a început noaptea
 despre neputința florii de cactus
 despre cei pierduți pe drumul cu denivelări
 pentru că

nimic nu se câștigă fără luptă

am învățat deja mișcarea peștelui în năvod
ai spune că sunt pregătită
în realitate mă învârt printre oameni până
amețesc
ma opresc doar când visele îmi împletesc părul
și pe insula mea de cuvinte ești tu

atunci doar atunci pot să mă strâng
ca un câine vagabond deasupra unei canalizări
aburinde.

La mulți ani, tată!

ești cu un an mai înalt și cu alți patruzeci mai
îmbătrânit
șanțurile acelea puțin adânci din jurul ochilor
te arată bun ca un foc de sobă
te arată fragil așa cum îi stă bine unui om

tată
visez că mă înalț și smulg mărul
din vârful pomului lui Dumnezeu
că trag un cablu de la mine până la nemți
ma agăț de el
și noaptea
pe furiș ca un hoț
muncesc pământul ăla blestemat până îmi crapă
mâinile
cât să nu mai pot citi linia vieții
visez că o să vă fac o casă în pieptul aspru al
munților
că veți deveni arbori de sequoia
acolo pe creste deasupra tuturor celor care se
aruncă în grămezi
de minciuni verzi ca un mușegai
visez pentru că asta îmi rămâne
visez pentru că deși departe inima mea rămâne
prinsă de poartă
o las acolo când plec
să nu vă fie dor

tată
la mine ninge abrupt
la tine să nu
măcar de ziua ta să nu.

**CRISTINA ȘTEFAN,
Bacău, jud. Bacău**

cerne un început de iarnă

sunt ani de când
subțiez cuvinte
ți le-am scos din mirare
din dulapul bunicii

de sub nuc
sau din burniți
ți le-am murmurat suple
molatice stânjenite
sau le-am legat
în metalice noduri de grinzi

sunt ani de când
îți întind o urnă-n cuvinte
să le arunci în vânt plopilor
și uitărilor tale
atât de frumoase

sunt ani de când
eu însămi sunt cuvinte
de ciudate lumini
mi-au săpat râuri lungi peste frunte
în ninsori ca tine de vreme
și tot nu ți-au spus
câtă lavă răstorn
în iubind...
în iubind...

când ai scris, doamnă, prima poezie? (domnului profesor Grigore Codrescu)

nu știu să fi scris sau gândit
vreodată prima poezie
poate pe la 6 ani
când fanfara cânta pentru tata
și-am spus:
- acum aud nimicul morții
poate prin clasa a șasea
când profa de geografie mi-a dat un trei
m-a scos la hartă:
- arată, Cristina, unde ești tu
- n-am habar cu adevărat unde sunt
ori când iubirea tremura primul sărut
sau poate când rotunjirea trupului
m-a înțeles
sămânța lumii

sau când s-a ivit prima şuviță albită
și-am scris:
- memoriei mele i se face frig
poate acum scriu prima poezie
când ora mincinoasă
îmi insultă
o ultimă nălucire de mine

firesc bacovian

orașul strănută
îi este frig
abia își amintește cirul de pe câmpul poștei
aducea elefanți și câini coafați dresați să meargă
pe biciclete

orașul tușește
tremură din toate ornamentele de Crăciun
a uitat târgul de oale
la podu cu lanțuri
și piața florescu
unde-adormeau bețivii de la macu roșu

e un oraș amnezic
oamenii-s noi și aroganți
au o grosolanie veselă pe sub hainele XXXL
și scot prostii monumentale din guri gușate from
shaorma
mai bine uituc orașule gripat
mai bine fără amintiri
așa nu mai inspiri poeții
ia un coldrex
pentru răceala unei biografii scăzute
pune-ți ultima picătură în nas
și
stai liniștit pe banca lui Gelu
știi, el răzbătea drame.

în mine se-nfașă

Dumnezeu nu citește
scrisul meu de hârtie
nu sunt poet
El m-a scris poezie
de ce aș fi poet?
oricum voi dispărea
să scriu pentru alții absenți
cum văd înmugurirea
cum gust din alb de iarnă
sau cum aud plecarea toamnei

oricum voi muri
să scriu despre moarte
înțelegându-i începutul
bine legat în fașa de prunc

oricum mă voi naște
știut până când
umărul meu de pământ
ochiul meu de cer

de ce aș fi poet
când sunt poezie?

**LAURA TUGAREV,
Chișinău**

Criminalul vieții

Am desenat în mintea mea
O pictură care nu costă
decât atenția ta.

Era marea,
Pe care aș fi dorit s-o văd,
cu marinari ce pleacă
cu valuri ce lovesc terestrul
Atunci când sucii stelelor-
curge pe buza ta.

Ce e dincolo de malul pamântescului?
Odiseu ce rătăcește?
Șanțuri săpate în ape,
cu lopețile bărcii ce plutește
asemeni nufărului înflorit din adâncimi.

Mai ții minte plimbarea a două singurătăți
pe peronul înecat de ploi, de fum, de noapte ?
Mai ții minte și azi
Cafeaua pe care-am refuzat-o?

Iarăși
Aud vuiet de mare și simt nisip ud.
Praf de cenușa în ochii mei
Marioneta spânzurată la margine de mal
Criminalul
Ce fuge pe bordul unui vapor!
Era marea,
Pe care n-aș fi dorit s-o văd,
cu infractori ce pleacă
cu valuri ce spală urme de sânge
cu sângele și destinul...

De ce beau fluturii lacrimi ?

De ce beau fluturii lacrimi ?
De ce roua moare-n fiecare dimineață
Și n-o doare.
De ce universul caută un alt univers,
Ce tinde să se golească de conținuturi și idei.

De ce beau fluturii lacrimi ?
Și cerul se despică-n bucăți
De ce soarele clocotește-n ai ei palme
Iar ochii se pierd în rugăciuni și stele.

De ce beau fluturii lacrimi ?
De ce și floare de cireș se îmbolnăvește.
Parcă fugind de forme și expresii
Și oamenii pleacă spre apus.

Și-atunci, femeia,
Muindu-și piciorul în sânge,
A pornit să-l caute pe Dumnezeu...

De ce beau fluturii lacrimi,
Poate că nu-l găsesc pe Dumnezeu ?!

Verde, galben, roșu și palul lor

Verde, galben, roșu pal,
Paleta de culori.
Natura în acesta toamnă
își pictează gravura pe pânză
fără pensulele înmuiate-n curcubeu.
E îngerul care atinge,
toamna mea-
cu degetele pline de vopsea.

Galben, roșu, verde pal,
Materie colorantă.
Atâtea lucruri se întâmplă pe care le-ar înțelege
doar tăcerea
Așa încât, nici Dumnezeu,
Tot, nu se-ndură sa facă ordine printre noi.

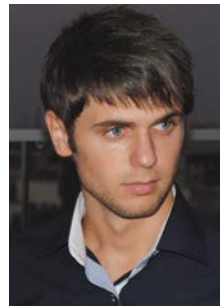
Roșu, verde, galben pal,
Vernisaj.
Se dau atâtea bătălii spirituale,
Căutări de sine, armonii, iubiri...
Păcat de toamna-
pe care o găsesc și-o pierd,
Doar Eu.

Despre iubire și femei

Rodii-
Metafore sangvine.
Adunate-n palme,
toamne, regrete
Și iubirii din polietilenă
Cu ploi, cu multe ploi,
Care au ucis femeia din mine.

Rodii-
Metafore sangvine.
Menit e să rătăcim prin-
drumuri, întâlniri, hormoni
Aer cosmopolit și pământul ud
Miros a despărțiri,
împărțiri-
a sufletului
feminin și-al celui masculin.

Rodii-
Metafore sangvine
Spune-le, că dacă ar exista iubire ...
Și dacă tu, voi, ați crede-n ea
Nu s-ar nimici feminitatea
din femei.

**ALEXANDRU
BODOLICĂ,
Chișinău, București**

Poezia e o fiară

Poezia e o fiară cu colți
lungi

Care-ți dă târcoale când ești singur
Din sângele tău cupa și-ar umple
Și-ar bea cu însetare ultima-ți suflare.
Nu-i de glumit cu poezia.
Într-o secundă-ți poate lua gâtul.
Ce a ajuns la noi în cărți și în rostire
Nu-i poezie pură, e-amăgire!
Nu poți să privești în ochi o poezie,
n-ai cum!
o simți cum respiră în jurul tău
și faci tot ce-ți spune, de bine sau rău
pui în cuvinte fiorii și teama.
Poezia se cere scrisă, se cere născută
Își caută un trup printre oameni

Își întoarce capul spre tine,
Spre mine
și unul din noi
Tot o va scrie.
Cu poezia nu-i de glumit.
Și poezia n-are oră, calendar
ea nu se naște în zadar.
Doar că, ce știm noi nu-s poezii adevărate.
Sunt umbre ale poeziei, recitate
Șoapte din alte lumi, atenuate
Daca s-ar putea îmblânzi poezia...

O poezie e o stare **CT**

O poezie e o stare
un plâns sub pleoapa unei pagini
surâsul tău prins între două margini
gândul 'nainte de culcare.
mi-e teamă între două rânduri
și singur la sfârșit de strofă cânt
soarta unui vierme sub pământ
și noaptea unui dor pe pat de scânduri.
oglindea-n care poți privi și atinge
un eu uitat la colț de stradă
un el dormind în vis să vadă
cum poezia naște, crește și se stinge.
o poezie e o stare, trecătoare
ce-agață-n mers făptura ta
o floare de nu-mă-uita
de multe ori călcată în picioare.

În căutarea fericirii

Te-am prins de mână și-am pornit în căutarea
fericirii
care-a uitat cu desăvârșire să ne viziteze
îi dădusem adresa corectă am verificat împreună
și totuși mută-i soneria iar scarile pustii
am luat-o pe bulevardul principal studiind figuri
de oameni și de câini
am cumpărat ziare de la chioșcul de lângă
la rubrica anunțuri sperând să găsim un mic
indiciu
fericire pierdută declarată nulă
nimic nimic
căutarea continuă pe străzi lăturalnice
prin ganguri la guri de metrou
ce nume are fericirea noastră
să lipim afișe poate alții știu mai multe
și ne vom trezi cu ea în prag

în brațele vânătorilor de recompense
n-ați văzut fericirea noastră prin zonă?
Obişnuia să poarte blugi de culoarea zâmbetului
și un tricou larg pentru două persoane
ce păcat că pereții nu știu să vorbească
ei cunosc atât de bine fericirea noastră
au fost martorii atâtor bucurii
însă toată lumea știe că pereții au urechi
deși niciodată n-am reușit să-i urechem pentru
tăcerea lor depresivă
dar nu ne dăm bătăuți așa ușor
am plătit atât de mult pentru fericirea asta
aveam buzunarele pline cu noțiți când am fost la
piață s-o luăm
iar după calculele vânzătorului n-a fost suficient
a trebuit să renunțăm la cele două cutii cu
orgoliu depozitate cu grijă în debara
și la colierul tău de tristeți matinale
toate le-am lăsat solemn la picioarele lui în
schimbul fericirii clasa A cu zgomot redus
și consum foarte mic de energie
am cărat-o împreună până acasă
tu la un capăt – eu la celălalt
ca o hubba-bubba se-ntindea când mai mare mai
mică
fericirea noastră dulce
stăm și ne-aducem aminte iar eu îți culeg
lacrimile în căușul palmei
și le beau acoperindu-ți ochii cu mâna liberă
ți-am spus că dacă mai lași ușa deschisă s-ar
putea să ne trezim dintr-odată
fără fericire lasă...
hai s-o căutam și astăzi ca și ieri
poate că stă ghemuită într-un colț flămândă și
înghețată
așteptându-ne.

Răni din care zboară fluturi

E-atâta rău în mine și în tine
că uneori mai dă pe dinafară
pe amândoi atunci ne înfioară
nici eu, nici tu, nu ne putem abține.
O, câtă bunătate în priviri abundă
și-atâta puritate joacă în ființă
deopotrivă, oameni de credință
schimbați într-o frântură de secundă.
Așa e firea lumii de la începuturi
o plămădeală dintre rău și bine
un câmp de luptă înțesat cu mine,
cu răni din care zboară fluturi.

**CLAUDIU GĂNUCI,
Mihai Viteazu, jud. Constanța**

Monogamus

De-aici n-am să mai plec nicicând ,
șoapta ce-mi sângera urechea,
a tăcut –
totul e mut –
tu ai tăcut de când te știi ,
și eu sunt mut –
cerul e mut ,
nici pietre , nici morminte nu-mi mai rostesc
tăcerea ,
e liniște –
sau poate eu nu mai aud .

De când sunt eu , aici cu tine ,
nici păsările , nici corbul, n-au mai trecut prin
mine ,
și ne-am mutat în veșnicie ,
în piscul muntelui Olimp,
în liniștea asurzitoare ,
nemuritori și muți.

Thalamus

Înjunghiate călimări,
zac fără suflet pe-o masă –
o pană de fier , un teanc de file gălbuie ,un scaun
ros
și-un bețiv,
ce-și sprijină capul de cer ,
fiind căzut lângă lacul din casă,
lacul din care se naște abisul,
ce lasă doar ceață pe cer.
Mahmur și-mbătat
din dulcea-i amară licoare ,
începe nebunu-a cânta ,
și țipă și râde,
ba zboară , ba-ngroapă, sărmanul ,
doar lacrimi calde de plumb .

Înaripatul cu aripi ciuntite

E noapte de iarnă târzie –
Codrul, cărunțit și schilodit
se scaldă-n tăcere –
pereții pădurii sunt muți,
întregul tot este mut.

Mărăcinii șoptesc în linul mers de vânt –
liniștea-ncepe-a sângera ,
șiroaie , șiroaie de sânge impur se scurg
peste munți , peste dealuri de ceară ,
ca șerpui se târăsc pe pământ
intrând în pământ până-n adâncuri.

Pășind pe-un zbor sfârșit ,
Înaripatul cu aripi ciuntite ,
viscolește pământuri adormite
tulbură-n mări deșertăciunea întregului tot,
s-ascunde-n murmurul serii de iarnă ,
cuvântu-i mut se-nalță spre piscuri de munți ,
purtat în linul mers de vânt ,
doar cei ce-s orbi văd a citi dincolo de cuvânt ,
mă-ntruchipez din cer și din pământ ,
s-ascult tăcerea întregului tot
s-ascult la cântu-i mut –
înaripatul cu aripi ciuntite –
mormânt al zborului apus.

În grădină la Mizil

Din ceață de noapte s-arată ,
un drum bătrân ce se coboară din întregul tot ,
din beznă nebunul tren – Uranus
își fluieră calea....
țipătul său însăpăimântă constelații întregi,
se prăbușesc și se sting stele de mare,
în poala bătrânului Mizil .

În gară –
În seară-nvechită –
Sub bolta purtată pe umerii lui Atlas
bătrânul Mizil sta în scaun ,
ș-ascultă cântul sfântului cer.

Corbu-i seceră cerul ,
smulgând din rădăcini toți orbii,
ce stau sub aura-i tăcută....

Șacalii s-ascund prin tufișuri,
pândesc ochi-negriți,
plânsetul mut al morților
tot ce-i mormânt nu e mut.

Și zile și nopți ,
pământu-i și lacu-i văd chipul,
Of, Mizile, Mizile ...
copil bătrân necăjit
îți jertfești trupu-n pustiu,

și-n lacul clipirii ochiului sfânt ,
se scaldă Ranetti și Mayer în veacuri ,
copii ai tărâmului necunoscut,
răsar în noapte flori celeste din pletele-ți aurite
cuvintele-ți mute tremură luciul întregului tot,
s-aud în codrii , pe dealuri ,pe piscuri,
muții plângând....

Of, Mizile, Mizile
unde-s vremurile ce-au apus ?
s-ascund copii muți ca mine ,
pe-un vas de marmură veche ,
navigând pe-o mare albă , sub un cer cu-n
plânset mut.

Of, Mizile, Mizile
pleacă cuvinte mute peste mine,

**GABRIEL
GHERBĂLUȚĂ,
Galați, jud. Galați**

**cui îi pasă că mâna mea
stângă a înnebunit**

nu-și mai recunoaște
degetele

și de ceva vreme crede
că e prelungirea ta
nu a mea
transplant din dragoste
dintr-un capăt de curcubeu
în celălalt
dintr-o secundă într-o piatră
mai caldă
decât mâinele în care ți-ai regăsit
stramoșii

vă întreb deci
cui îi pasă că mâna mea stângă a înnebunit
că ochii nu te văd decât pe tine
de fapt ideea de tine
și că în nopțile cu lună plină
ies de pe fundul mâlos al fluviului
poveștile cu hoții de cai
de prin bălțile brăilei
să ne bântuie insomniile

cui i-ar mai păsa atunci de mâna mea stângă ?

o altă evanghelie după IOAN

și iar coboară în vis
treptele către fluviu
hainele și le-a lepădat demult
de la începutul coșmarului
umblă golit de gânduri
către zidul mare

din când în când, se leapăda de câte o pană
din aripa care îi ține loc de mâna dreaptă
nu știe sigur dacă e pană
sau
gândul în care rătăcește
știe doar atât
că din când în când trebuie
să mai lepede ceva de pe el
o pană, un gând, un ochi
sau ochiul celălalt
care îl obsedează prin încăpățânarea lui
de a se înscrie într-o deltă
pe care doar el o poate percepe

în drumul spre fluviu
nu îl vede nimeni
e amiază,
orașul e plin de gândurile oamenilor
dar pe el nu-l vede nimeni
cum aleargă spre apă,
lepădând
din când în când
câte o pană sau un ochi
pentru că
trebuie să lepede ceva
apa îl va primi gol
un al doilea botez niciodată
ultimul

aleargă spre fluviu
căutând cu privirea botezătorul
e atâta ceață pe ochii lui
încât nu vede nici măcar pescărușii
doar barcaurile scufundate
îi apar în față
și ochiul acela care
îl obsedează
prin încăpățânarea lui
de a se înscrie într-o deltă

niciun fluviu
doar faleza despărțită de cetate

printr-un zid
și coșmarul în care eu îmi caut
botezătorul

iluminări

și au venit, iubito
toate viețuitoarele la
slujba de Crăciun
aici s-au strâns
la marginea apei
din care s-au împărtășit
fiecare în legea ei
netulburate de
picior de om
îngenunchiază smerit
împăratul peștilor
greu o face că e bătrân
și oasele-i sunt roase de reumă
dar îngenunchează
doar o dată s-a născut EL
unde va
mai departe de apă
cât să audă tânguiri
fluviului
ce ține slujba
stau plop
cum soldații din prima linie
închinându-se înaintea
asaltului final
azi nu moare nimeni
azi toți se nasc

și morții mei
de pe fundul apei
se nasc și mă nasc:
un infinit șir de ulisses
bătând la porțile unei elade
mereu prea îndepărtată
ascultă acum slujba de Crăciun
pe malul apei
în care ne curgem

îți spun că s-au strâns toate viețuitoarele
la slujba de Crăciun
de pe mal de apă
îți spun asta pentru că
noi încă nu am ajuns

despre împodobirile necesare
brad îmi e fluviul

punte cerului
spre suflet
vino, alioșă!
împodobește-ți sticla
cu vodcă...
peștii te așteaptă
solzul lor îți va fi nai
cum lui pan trestia
ochiul stea
colind barcagiilor levaniți
lerul a coborât
între ape
iar magii rătăcesc
din cauza spirtului trecut
prin bucata de pâine
pescărușii au terminat demult
colindul început ție
îi auzi?
vino, alioșă,
vântură-ți barba mirosind a pește
printre colindele fluviului
lasă, omule, mânerul lustruit al vâslei
lasă funia năvodului
și eliberează-i
pe ei
magii neputințelor
drege-ți vocea cu un gât de spirt
și colindă-i cu vocea ta
de edecar
poate vei liniști
toate apele
prin care curgem

**MĂDĂLINA IONELA
GROSU,**
Todirești, jud. Suceava

scriitoare de dimineață. tata

desigur viața e o cafea tare
negrul ei mă ajută o barieră
între mine și tipul care îngrijește
autostrada din milano

scrisul ăsta mă rupe/ tată
e o supă proastă de restaurant o ușă trântită în
nas
cicatricea e înăuntru cu viermele ei
scândura patului are rol
de femeie mută

de insomnie/ de vaselină grafitată

tehnic vorbind e mai ușor să întind pieptul
despicat de când
s-au relaxat mușchii
par cutii goale de pantofi

te iubesc tată. o tată
inventez pentru tine o frizerie o rețetă culinară
de post
îți tricotez costumul de mire
pleci de lângă mine onest și definitiv îți
cresc plete și o limbă bolnăvicioasă aseară țineai
furculița între dinți mai bine

mi-ar fi plăcut să ne întindem amândoi
pe asfalt să ne înghită haosul ăsta
de provincie
ca pe niste puișori uzi de ploaie. dincolo

să fim doar două trupuri înfipte într-o pâine

Partea a doua a schiței de dimineață. tata

cinșpe feluri de a asculta sunetul de tren încins
de a îți rupe sandaia buclucașă
de a privi păsări sinucigașe într-o gară
părăsită

e greu când
somnia e prea adânc
iar eu pierd trenuri

tată o tată
te întorci
copil prost
copil naiv
trenul trece doar când simți că matrioștele nu au
puterea de a se diviza

și totuși
e mama e principessa
poarta sandale fine
unghii tăiate
douazeci de kile de carne pentru piftele
tejgheaua mare e pentru fete mai puțin cumiți

șerpilor și-au încolăcit cozile
de păun
mâna dreaptă ia pulsul mâinii stângi

schită de prânz. mama

e absentă viața e
inoperabilă mai abandonată ca niciodată
ochii roșii o dau de gol

vreau să agăț spaima pe republicii 33
în milano
femeile adormite te-ar visa o principessa
o minune ceva. mamă o mamă

nici aici nici dincolo
nu e civilizație
oamenii își masează stomacul când
foametea se cizează într-un vin tare de birou

ai pe față răutatea din 2008 mi-ai pus în
mână fructul roșu inventat
de tata puștiul căzut pe pietre de care te-ai
îndrăgostit
sângele lui e mai ieftin decât armele inutile
în vis îi săruți ochii până
amețești
te păstrez în mine/ măhuri cea mai lașă
iarbă planurile tatei nevoia mea fundamentală
de aer
nu e nimic greșit promit să duc gunoiul
la buncăr nu-l mai folosește nimeni

schită de seară. iubitul meu

nu știu dacă viața strâmbă toate vocile
într-o zi glasul tău îmi
porționează nervii un pat tare e o realitate
metodică
sunt și mlaștini iubitul meu
sunt oameni nefericiți. nici măcar

tâmpla ta nu-mi amintește de ziua întâi

te urăsc în serie iubitul meu o iubitul meu
mâna cu care scrii/ de ce nu scrii cu mâna atingi
clavicule dulci înmulțești
lucruri banale zile la rând
plătești din bugetul de macaronar machiaje și
rochii lungi

nu există oameni buni
doar tipi destoinici într-un pub din milano
într-o liniște curată. ar trebui

să ne înghițim laudele și limba cumva
ar trebui să o îmbrăcăm în aur
pentru ca lumea să-și amintească
de cea mai reușită realitate îngropată de vie

**MIHAI HRIMIUC,
Iezer, jud. Botoșani**

**În parcul cu bancă
galbenă**

În parcul cu bancă galbenă,

Sub bolta cu frunze de pin prăfuite
și cuiburi de păsări, mijind printre ele
de mult părăsite,
se scaldă o ceață de toamnă târzie.
Aleea tăcută azi nu mă mai știe
și pasul mi-l vede stingher și străin.
Mă leagănă pâcla în strai de venin.

Te caut în foșnetul surd din amurg.
Se zbuciumă timpul și aburii reci
se-mbată și curg.
Privirea-mi târzie se sparge-n oglindă
și versul din cioburi se-ascunde și-i ud.
Îți strig ochiul umed și gura amară
prin aerul reavăn și oră tarzie.
În ceasul de seară,
te văd stacojie, cu buze uscate, sătule de dor.
De ce-ai uitat de mine când nu știam să mor ?

**Apoteoză
-sonet-**

Nu mai avem nici Dumnezeu, nici chip cioplit.
A ruginit și dalta știutorilor de moarte.
Moroi și scot din inimi țărșul putrezit
și ies urlând în stradă cu steaguri și pancarte.

În Zodiac nu mai vrea nimeni să ne poarte
Destinul printre oase, prin sânge și ciolini.
De-ți pleci în treacăt capul se-aude de departe
Cum râd de noi din groapă Baali și Stavroghini.

Cu mâinile zdrobite și chipul între spini
Nici Yeshua pe cruce nu vrea să ne mai ierte.
Ne plâng cu foc copiii uitați între străini.
Bisericele cântă satanice concerte.

Ce zeu mai ești tu Doamne, fără de popor și
sorti ?
Ateii-ți scuipă-n față. Să-i ierți,(...) dacă mai
poți

Peisaj de iarnă

împovărat de-un alb murdar,
orașul geme
și glasul meu încearcă în zadar
să te mai cheme.

miros de motorină și tutun,
lumini de faruri
grăbite siluete în decor nocturn
și triste baruri.
cu pas mărunț îmi port prin parcul gol
trecută vreme.
e ceață, fum și ochii tăi nu vor
să mă mai cheme.

În linii albastre

în linii albastre
stau amorțite
zodii nefaste.

ninge murdar
pe gene albastre,
ochi solitar

marșuri inerte,
ritmuri albastre;
triste concerte

nespuse gânduri;
voci tremurânde-
tăcute rânduri...

surghiun în cetate;
lanțuri albastre-
ploi necurate

luciu în tină;
cadențe uscate-
dans în rutină

zbor ruginit;
muze cochete

râd la Zenit

știeri de moarte,
glasul teluric
strigă departe

apa din glastre
curge murdar
în linii albastre.

**MIHAELA
CONSTANTINESCU,
Motru, jud. Gorj**

Sunt Narcis

Mi-am zis într-o zi
când mă priveam în
oglină
că sunt.

Sunt ninsoarea care cade
pe umerii tăi iarna
și pe care o îndepărtezi
înainte să o săruți,
sunt ploaia care îți intră
în fiecare particulă
și îți face ochiul să vibreze
de fericire,
sunt trunchiul de copac
pe care îl tai
chiar dacă scoarța vârstei
îi este mult prea tânără.
Sunt sămburele din nucă
care se oprește doar toamna
în palma ta,
sunt izvorul,
sunt lunca și iazul
și luna,
eu sunt prima.

Prima făptură care poate să iubească
frunzele, merele și aripile lui Nichita.
Prima care caută corabia unui marinar,
prima care nu uită să calce
în parcul unui solitar,
prima care îți fredonează
nocturna lui Debussy,
prima ființă care îngheață
în văpaia soarelui,
prima care crează dimineți.
Sunt tabloul în care se oprește
râsul tău sălbatic,

sunt ceasornicul care bate
în ventriculul tău,
sunt marea,
valurile
și poezia.
Ultima care veghează
la ieșirea din vis,
ultima care se strecoară
în ramura de ficus,
ultima care îl așteaptă pe poetul proscris,
ultima ființă în care s-au cuibărit idei.

Într-o zi îmi contempam ochii,
fruntea și trupul.
Eram prima parte
dintr-o viață de om
și ultima în care se încheagau chemări.

Lasa-mă...

Lasă-mă să fiu marea ta,
să-mi izbesc valul de țărnel obosit,
să ascult cum îmi cânti seara,
să aud eu ultimul tău cuvânt,
să-ți privesc degetele cum frământă nisipul,
să îngenunchem în fața a mii de răsărituri.

Lasă-mă să fiu patria ta,
să privesc lumea prin ochiul de stea,
să zidesc cetăți cu aripi de nea,
să mă iubească poporul ca nimeni altcineva,
să înțeleg că imnul, în cer, răspuns va avea.

Lasă-mă să-ți fiu eu aripa,
să zbor ca un vultur desprins din coasta ta,
să transced dintr-o lume într-alta,
să nu ma fim iar apteri,
să avem zbor înalt, să nu rămânem șerpi.

Pasărea Om

În spuma cerului
unde deja s-au îngrămădit
zboruri
de pasări măiestre,
ascult
cum printre nori
aleargă cu zgomot
urma pașilor tăi.

Doamne,
de ce să nu pot
să le ating pentru o clipă
zborul?
La urma urmei
și eu sunt o pasăre
căci având libertatea lor,
eu mușc cu dinții din față
primele fâșii din orizont.

Prin ferestre de timp
am trecut
și cioburi
și viață
în piele mi le-am cusut.
Cine în lumea asta
ar vrea să coboare
în aripa mea
să mi-o smulgă,
să o pună la loc,
ca într-un joc simultan
în care copilul
se luptă
pentru o potcoavă de cal?
Astăzi
m-am trezit fără o aripă.
Sunt deci
jumătate om,
jumătate pasăre.

Nimeni nu a spus
că iubirea
e o perpetuă înălțare.
Nimeni nu mi-a picurat pe pene
iubiri eterne.
Nimeni nu mi-a frânt o aripă
fără să mă întrebe,
nimeni nu s-a mai rugat
să devin din nou pasăre.
Dar eu, dacă ar fi
să îi cer ceva vieții
aș ruga-o doar
să mi se ofere în totalitate,
ori zbor, ori cădere,
căci chinul meu
e să fiu o jumătate.

Absurd și firesc,
astăzi
mi s-au redat aripile mele.

Au trecut anii
și în căușul palmei
au izvorât
pete de stinsă lumină.
Să fie oare
urma aripilor care au pierit
și azi din nou
renasc în mine?

Mă înec în spuma cerului
unde deja s-au îngrămădit
zboruri de păsări măiestre.
Tare mi-e teamă
că niciodată
sufletul iubit nu se va ruga
să devin
de această dată
nu pasărea care renunță la om
ci omul care să renunțe
la aripi și la zbor.

Hazard

Toamna își întinde fluviul
nostalgic spre iarnă
și izbucnește în hohote bizare.
Pomul râde de frunze,
rădăcinile râd de pomi,
văzduhul râde de rădăcini,
pământul râde de văzduh.
Iarna plânge de verdeața primăverii,
primăvara plânge
că ei nu i s-au cusut frunze,
frunzele lăcrimează
în tulpina vie
a pomilor,
dar oamenii,
râd pentru oameni
și plâng tot pentru oameni.

DORIN CROITOR,
București

Consecvență geriatrică

M-am hotărât să îmbătrânesc
o singură dată,
atunci când voi afla
unde se odihnesc clipele nefericite,
recitindu-și scenariile ratate

de indiferența noastră,
poate sub o umbră de mac neaprinș de patimă,
poate într-un curcubeu evitat superstițios
de spiridușii minții,
poate ambalând tot ce un suflet
își ia cu sine atunci când se mută.
M-am hotărât să îmbătrânesc
într-o singură culoare,
cea a mareelor solitare ce spală țarmul visului,
cu palme de ciclop punctual al zorilor calzi,
reinventând frontiera orelor vii.
M-am hotărât să îmbătrânesc doar o clipă,
atât cât să încerc să învăț să mă uit...

Parfum de octombrie

Poate că aș fi trecut inexistent de indiferent
pe lângă umbra străvezie a parfumului tău
gen „îndreaptă-ți nenorocita de cravată!”,
octombrie e o lună olfactivă,
dar nu neapărat senzuală,
iar tu respirai lumina zâmbind.
Poate aș fi vrut să mă nasc în copilăria ta
de prințesă a genunchilor veșnic juliți,
explorând basmele unui maidan
cu castani personalizați,
într-o altă toamnă de colecție .
Ce nu desparte divinitatea desparte tăcerea,
dar timpul așteptării paznic
ne-a schimbat distrat încălțările,
mie cu sandale de clown dezinteresat ,
ție cu conduri de firmă inasortabili.....

Necaligrafică

Scriu pentru că mi-e frică
să nu adorm într-un vis fără aripi,
un vis al culorilor certărețe ,
în care toate cuvintele trăiesc
doar nașterea rostirii .
Scriu pentru că am o umbră de urmă pe suflet,
o urmă a pașilor netrecerilor mele,

netreceri pe care oricum le-am trăit.
Scriu pentru că în orice inimă caldă de viață
trăiește o jumătate de dragoste
ascunsă într-o jumătate de strigăt ...

Decompensări

Dacă nu mă mai mângâi, iubito,

o să mă întunec înaintea zilei,
ca o candelă neverosimil prezentă
într-o camera adâncă de bordel.

Dacă nu mă mai strigi ,iubito ,
aruncându-mi un nume nebiblic
voi rămâne nedumerirea singurătății
pe care oucid zilnic în numele tău.

Dacă nu mă mai iubești, iertato,
am să ning pragul ușii tale reci,
ca să-mi îndrăgostesc umbra dorului,
de urma plecării pașilor tăi...

MIHAELAGRECU,
Geoagiu, jud. Hunedoara

definiții albe

zăpezi au fost...
foi albe
peste tăcerea pietrelor
cuvinte

zăpezi sunt...
pânze albe
peste sunetele macilor
renașteri

zăpezi vor fi...
păsări albe
peste câmpuri de ceață
liniști

cuvintele renasc din liniști

consecvență

continuă să cânti
chiar dacă munții sunt mai înalți decât măsura
pasului
te vor apăra stâncile
străjeri la răsărit
te vor umbri copacii
suflete în lemne înfrunzite
te vor obloji pietrele
glasuri îmblânzite sub tălpi

continuă să cânti
chiar dacă marea e mai adâncă decât lungimea
brațelor

te vor clădi valurile
cărămizi din vuietul în care ești zidit
te vor hrăni peștii
cuvinte în gura stearpă de zâmbet
te vor lumina scoicile
mărgăritare de înțelepciune

continuă să cânti
chiar dacă aerul e mai rece decât respirația
te vor înălța păsările
aripi mai rotunde decât întunecimea ochilor
te vor purta norii
trepte spre liniștea cântului
te vor îmbrățișa stelele
poduri peste cărările inimii

continuă să cânti
chiar dacă timpul e mai lung decât vârsta
anotimpurilor
îngerii dirijează vocea sufletului

repaus

gânduri desprinse
dintr-un cer de iarnă
se sting
în palma aspră a timpului
gerul vânează
păsări ninse de cântec
într-un poem alb
pe chipul unui lac
se adâncește suspinul
unui fulg stingher

în pietre inimile tac

ferestre

dincolo de ploi
nuferi
copiii soarelui

dincolo de neant
aripi
cercuri de fluturi

dincolo de întuneric
lumânări
inimile umbrelor

dincolo de piatră

cuvinte
file de suflet

dincolo de deșert
izvoare
câmpuri de cântec
dincolo de timp
noi muguri de primăveri

**ANDREI
MÎNZĂREANU,
Câmpina, jud. Prahova**

Geneza

Rațiunea a născut iubirea
Iubirea a născut suferința

Suferința a născut iertarea
Iertarea a născut amăgirea
Amăgirea a născut tristețea
Tristețea a născut deznădejdea
Deznădejdea a născut păcatul
Iar păcatul a născut pasiunea.
Rațiunea naște pasiunea... întotdeauna, dar
pasiunea nu va naște niciodată rațiunea

Odă închinată frunzei

Frumoasa mea,
ai venele pline de rugină și fața palidă
Nu ai mai stat de mult timp la soare
Ai încărunțit iar chipul tău e abătut din nou,
răspunde sincer
Esti bolnavă?
Încerci să mă sperii, spune-mi să plec mai
repede înviforat
Și plin de gânduri colorate, nu mă minți, te
cunosc prea bine
Faci parte din trupul meu, scumpa mea frunză
Te scalzi pe asphalt pe banda destinată
bicicliștilor
Îți place pericolul din ce în ce mai mult
Și sperii să fii călcată cât mai des.
Frunză verde argintie, urcă-te pe scări și dă-mi și
mie
Din albastrul genelor tale, șubrede și efemere
Prinde sufletul meu ca petalele de trandafir și
servește-le la micul dejun
Împreună cu celebrul magiun de Topoloveni,
vei simți topoarele zburând

Prin aer și boabele sărind în urma ca zumzetul
tău zimțat.
Sunt frânt , și continui să lupt pentru egalitatea
dintre lumi
Le vreau înșirate una în lungul celeilalte, eu să
stau în fața ta iar tu
Lângă mine, pe lemnul rece al despărțirii.

Noapte în luna lui august

Liniște deplină în calea lactee
Soldații stau aliniați ca la apel
Au ochii luminați de o văpaie
Boreală.
Altarul e plin de viței
Pregătiți sa fie sacrificați
Pe două cioturi de stele
Înrudite.
Cenușa s-a întărit
De la gerul ascuns în universul
Blajin, la limita dintre două ciorne
Arse.
Luceafărul stă nemișcat și îmi citește
Poezii scrise de zeița lună
Încălcite în păr, dau valma
Pe buze.

De trei ori pe noapte

Ora de trei ori pe noapte
Se zvârcolește și cerșește
Să fie lăsată în pace.

Visul de trei ori pe noapte
Întoarce casa îndărăt
Uimește totul atât de sec.

Covorul de trei ori pe noapte
Ațâță focul în cel mai sadic mod posibil
Se urcă pe el și viscolește.

Masa de trei ori pe noapte
Cerșește la coltul casei bănuite
Își trage fusta peste și nu încetează să uimească.

Candelabrul de trei ori pe noapte
Zbiară ca o fiară salbatică
Când mă simte lângă el în pat...

Canapeaua de trei ori pe noapte
Văjâie a gol, arcurile teroriste gândesc

în același timp
Azul lasă de dorit...cutele au răsărit.

Șemineul de trei ori pe noapte
Pufăie ca cel mai mare fumător în viață
Aprinde țigara din teiul uscat.

Eu de trei ori pe noapte adorm
Cu gândul chior, mâna moleșită de căldură
Și capul stâlcit de greutatea genelor.

VALENTIN MIREA Suceava, jud. Suceava

Cerem atât de puțin

și pare atât de mult” spunea,
își strecura mânuța în căușul palmei mele
și-mi povestea cum iubirea
capul își culcă pe inima mea și adoarme

mai devreme îi cerusem să plece
cu felul meu de a da vina pe mine,
cu felul meu de a-mi cere iertare,
făcând-o să-și ceară iertare

n-avea să plece, cuvintele nu vorbeau,
eram făcuți să murim unul în altul,
în boli și liniște,
în încâlceala dintre sufletele noastre

cu nodurile depărtărilor mele
mi-a cerut să nu omor pe cineva,
să mă sting plângând fără streșini,
spunând: ” pare atât de puțin

și avem atât de mult.”

Leana

mamaia ne adormea la prânz
prezentându-ne bătătorul de covoare
“cacu-mă-n dinții tăi” spunea
după ce făceam tâmpenii pe jumătate iertate
avea patru clase
în care învățase poezii lungi și năstrușnice
pe care le recita, când își mulțumea,
de pe marginea patului în culmea seriozității

mamaia făcea ceaiul prea dulce în dimineți
dând vina pe telemeaua sărată
nu curăța prea bine bibanul
dar saramurile ei nu te mai lăsau să filosofezi

după șasele verii mamaia
scuipa semințe pe taburetul de la poartă
bârfind cu “partidu” absentele
când pe categorii de vârstă fiii
beau și înjurau absenții
nepoții jucau fotbal și tot ce mișca
fără a le lipsi decât într-un târziu lumina
mamaia avea mușcate pe pervaz
purta basma galbena cu hotare întunecate
și niciodată pantalonii

mătura și spăla rufe cu gura deschisă
și strângea ploaia în ligheane chinezești
nu mă lăsa la “coreanca” să iau lu’ Florin înc-o
litra
și nici la gărlă nu mă lăsa
pentru ca aș fi putut învăța să înot
până nu mă mai găsea ziua

mamaia drăcuia, te scotea din dorințele altora
trecându-te prin foc, fărașe și alte minuni
din colorate descântece
apoi te îndopa cu plăcinta de dovleac a duminicii

pe mamaia n-o durea nimic

se stingeau luminile pe străzi
pietruite

mamaia regla pendulul să bată în miez de noapte
de doișpe’ ori

Amiază

Nu-s tot ce ai fi putut avea,
Deși îți place să joci cu plinele,
Nu mă mai satur de jumătăți!

Fiecare își alege colțul
În care să-și pitească fricile,
Lovind prin aceeași puțință îngerească
Și fiecare încearcă să-și ascundă noaptea
Cât mai departe.

Vine o vreme
Când, pentru a nu-ți plânge jumătatea,

Termini
Și se stinge lumina.

Nu plânge, iubito,
E doar un joc tâmpit!
Nu ai fost tot ce-aș fi putut avea,
Am fost eu, mâna lui Dumnezeu și...
Tac

Tu crești

Viața depinde de ce pui în ea
Dacă vrei să o iei la drum,
Să nu uiți că drumurile cele mai frumoase
Sunt cele care îți plac numai ție

Și dacă te-mpiedici pe vreun drum de țară,
Buruienile dimprejur or să te vindece,
Iar colbul o să-ți amintească
Tot ce te așteaptă
O să ai prieteni plopii
Și mulți or să-ți rămână în urmă
Deși or să-ți pară mereu lângă tine;
Copacii au rădăcini, tu crești.

O să te-ndrăgostești de apusuri,
O să te îndrăgostești de ploi,
Noaptea or să te lase singur,
Diminețile or să-ți pună pe tavă

Și când viața va fi grea,
Să nu o lași din mână,
Să nu o pierzi din ochi,
De o vei face, vei fi prea ușor.

Ai grijă copile, ai grijă de tine,
Să crești frumos ca un drum
Născut din călcâiele tale
Și să te sfârșești undeva într-altul.

**SANDA NICUCIE,
București**

Dor de noi

îmi amintesc un pat vernil
și-o pernă, parcă...
din profil

îți desenam
cu un sărut
pe buze-ncet,

încet
pe gât,

o lună-ntreagă de April.

în pielea-arzândă de dorinți,
ce o brăzdam adânc,
în dinți,
mă ascundeam cu dor,
cu tot

te traversam
febril,
înot.

tu scuturai din corcoduș
petale albe,
ca de pluș...
să le presari înfrigerat
pe mine,
în vernilul
pat.

eram și unici și nebuni,
mâncam
eu-frișcă,
tu-căpșuni...
și ne sorbeam din buze moi
șampania cu gust
de ploi.

Și nu vei ști

se scutură ninsori
în dans de iele,
în noaptea asta am să-nvăț
să mor
mi-am pus năframă,
ie
și măргеle
și-un șnur albastru-simplu
la picior.

iubirilor prin lume pasagere
n-am să mă plec!
doar voi cânta
de dor
se scutură ninsori
în dans de iele
în noaptea asta
am să-nvăț să mor

și nu vei ști!
nu vei privi spre stele
doar gândul meu
ce-ți bate-ntrebător
în tocul ușii-nchise cu zăbrele
va plânge că nu știi...
că-n lumea lor
se scutură
ninsori în dans de iele.

Îl iubesc pe...

Îmi este drag cât nu încape dragul
În suflet și în carne, pân' la os
Și dacă trec poveștilor azi pragul,
E pentru că-l iubesc. Pe Fat Frumos!
El are farmec ca un pui în coajă,
Moțat... pe un sezlong albastru-mov,
La mine-n suflet zilnic face plăjă
Și bea cocktailuri double-molotov.

Zi, după zi, Ilenele i-ar da
Bezele și năvală și... gutui,
Dar el alergă zmeii-n mintea mea,
Ca să-i omoare-apoi (în mintea lui).

Când nu-i al meu, eu tot îl simt că este
Și are-un gust de mere și păcat,
Iar azi l-am dat afară din poveste,
Doar să-l aduc (nițel) ... la mine-n pat.

Rondel de ciocolată

Vreau să taci, să nu spui un cuvânt,
Ai pe buze-un rest de ciocolată
Și-n priviri o sete vinovată,
Te-aș gusta dar parcă n-am avânt

Să te-ating cum n-am atins vreodată,
Să-ți șoptesc (când nu m-abțin) răzând.
Ai pe buze-un rest de ciocolată,
Vreau să taci să nu spui un cuvânt.

Iu al meu, ce iarnă minunată!
Închid ochii și încep să-ți cânt,
Tu rămâi iubirea preferată
Dintre toate câte-au fost și sunt.

Dar tu taci și muști din...ciocolată

PETRUȚ PÂRVESCU,
Botoșani, jud. Botoșani

gheorghe uriașu'

era primăvară
și cu toții așteptau ziua aceea
însemnată cu roșu în călindar
când de ani buni gheorghe uriașu'
întra călare pe iapă în crâșma lu' dimitru
cinzeacă

în anul acela
sfântu' gheorghe căzuse într-o joi
după paști
harmonică țambalu' și trei viori negre lucioase
veniți de la cocu de cu seară la mătă chioru' ca
de fiecare data
erau acolo băț
la intrare
în față
așteptând cu arcușurile în mână să apară conașu'

popor
tot satul
numai bărbați
în frunte cu dascălu' busuioc perceptor lăscaie
sanitar clește și jandarmu' pistol agățat în șnur și
sabie
luaseră în cont de dimineață câte una mică
și acum aveau chef de râs și de vorbă

pe la zece
suna goarna la primărie
apoi clopotul mare de la biserică urzea liniștea
peste sat
gheorghe
se știa bine
încăleca iapa lui sură toată
și pornea în buiestru
la pas

pe drum
nimeni
ici-colo câte o muiere răzlețită prin curte
trăgea cu ochiul așa peste gard
să vadă
când vine
când trece
mândru și chipeș

spre cârciumă primaru' călare pe iapă

după trei zile și trei nopți lumea era făcută
gheorghe uriașu'
ieșea vesel în parg ultimul
slobozea în aer deasupra tei focuri albe de pușcă
își lua iapa de căpăstru și pornea spre casă la pas
pe uliță!..

rânduiala

potrivit hârtilor de la primărie
mărin a lu' ciuru'
nu venise din ultimul război mondial
era dat dispărut pe front în iarna lu' 43
și ierni au trecut
așa
a urcat marin în sat
coborând
din
morți
tot neamul lor de țărani liberi duși la oaste
pe la cuceanca
pe cărare prin pădure
slab nebărbierit cu pălăria în cap
un om străin care trece singur pe uliță

vara
sâmbătă
la amiază
ioana lu' ciuru
făcea pomana mare de șapte ani
lumea popa ioan și dascălu' colivă
mâncau liniștiți afară în curte sub nuc

când a intrat
mărin a înțeleș totu'
groapa era zidită demult și nimeni nu știa
ca să nu strice cumva rânduiala
s-a așezat creștinește lângă ceilalți
a mâncat
și a băut împăcat!

niculae toporu' și prunii

după paști
încă mai ardeau candelile aprinse în cimitir
la biserica din vale
lumina lor noapte de noapte printre livezi

urca în sat teama

pe valea vezii
la deal
dincoace de pitești
începuse colectivizarea
niculae dăduse pământul
grapa
plugul și boii
de livada de pruni nici să nu audă

ciudat
toată noaptea
ca un blestem
au bătut câinii devale în coastă
la sălcii
ca lupii la stână tovarășii
intraseră-n livadă cu topoarele

toacă
pe toacă
sub cerul stele și luna plină
o rugăciune neterminată
a zeci de biserici pădurea în ecouri prelungi

până la ziuă
treaba era gata
nuci cireși gutui și toți prunii
la grămadă
culcați la pământ cu floarea pe umăr

niculae
a sărit cu furca
dar un topor ager cu coada lungă
(din
greșeală)
l-a pălit cu putere

așa l-a găsit marița
și cei opt copii dimineața
fără suflare
întors cu fața în jos și toporu' înmugurit
adânc
înfipt în spate
ca o lumânare aprinsă undeva deasupra florilor
de prun!

(h)ora ceasului

undeva
pe valea vezii noi am auzit și văzut timpul

numai primaru'
popa ioan și moș pătru
aveau un ceas adevărat
îl purtau cu fală
agățat
la haină
cu zale lungi argintii
coborât mai jos de piept într-un mic buzunar
pinteni de aur
în pragul zilei ceasul cu pene
cocoșii dădeau deșteptarea în sat
pe vale
pe sub coastă cu vitele la păscut
moș pătru ni-l punea uneori la ureche
tic-tac
tic-tac
ascultam pe rând uimiți timpul
dar să-l vedem
să-l pipăim
să punem mâna (cum s-ar zice)
asta s-a petrecut ceva mai târziu
într-o zi de vară frumoasă spre amiază
când ne-a desenat pe gârla vezii direct în nisip
cercu'
mare
rotund
cât o roată de căruță
cu bâta lu' moș pătru în centru
înfiptă ca o spiță vertical
să cadă umbra luminii grea moale pe margine
să nască de jur împrejur
de la răsărit la apus
h(ora)
tic-tac
tic-tac
râul curgea limpede murmurând printre pietre
sălcii arini și plopi albi coroniță
deasupra zeci de prigorii ardeau maluri înalte!

VASILE PINTILIE, Piatra Neamț, jud. Neamț

se mai veni

se mai veni o bătrânețe
picură-ncet toamna-n pupile
iar un amurg stinge cu zile
doru-mi flămând cerșind în bețe

aș vrea să nu-ți mai fiu o mare
căzută în genunchi pe-o plajă
unde un cer de doi ochi strajă
se sparge-n valuri de uitare

flutur albastru ți-am fost zbor
ce tigru inima-ți albastră
prelins sahară de fereastră
mi-a rupt o viață-n spini de dor

rămas uitat cerșind în bețe
mă tot agăț de o durere
un vârful de dor ea ți-ar mai cere
dar mai veni o bătrânețe...

într-un amurg ce mai sunt zile
toamna-i cenușă în pupile

cămile

între mine
și tine
au albit oasele amintirilor
timpul
a mai îmbătrânit cu o iubire
iar nisipul
și-a mutat o mare mai aproape
doar cămilele
cu mătasea buzelor tale
uscate
încă mai izvorăsc la marginea
ochiului

anatomie

ochiul îți este cuvântul care vede
și plânge
mâna îmi este cuvântul care atinge
și uită
inima ne este cuvântul care vorbește
și doare
tăcerea este cuvântul care ascultă
și cheamă
cuvântul este ochiul care doare
sau mâna care plânge
ori tăcerea din inima
nevăzătoare
bombănind pe caldarâmul buzelor
mi-e dor ți-e dor
mie ție
da nu
dincolo de noi

iubiri de piatră

sentimentul meu flămândul meu sentiment de
iubire
l-ai spart ca pe un bec de stradă
cioburile au zgâriat aerul
și aerul a ieșit de sub pasări care au devenit
pietre
au zgâriat pământul
și pământul a ieșit de sub stele care au devenit
pietre
au zgâriat copacul
și copacul a ieșit din frunze care au devenit
pietre
ți-au zgâriat vederea
și vederea ți-a ieșit din ochiu-mi care a devenit
piatră
și iubirea mi-a ieșit din iubire
care a devenit piatră

CLAUDIU ȘIMONATI,
Geoagiu, jud.Hunedoara

mahmureală lirică

lângă o toacă și un clopot de
bronz din care se fac
gloanțele morții
se năruie sinele clătinat de lumină
ca în acest poem, în fibra căruia
depărtările lumii s-au prăbușit
în fiecare din fiecarele mele
cu urlat sinistru, cumplit și-amuțit

prin ierburile din delta inimii mele
viermii creației pulsează nevrotic
umplându-mă cu lungi labirinturi
căptușite cu metafore ca niște cârțițe albe
spre albastruri mai mult nepământene
cutremurându-mă în efluvii cutremurate
de credința înflorită în orifice bresle

palma memoriei din cenuși m-a trezit
din mahmureala lirică cu elixiruri semnifice
aducându-mi aminte că încă port
în buzunarele hainei câteva pene
din aripile sublime ale copilăriei
ca să nu uit că pot fi pasăre
scăpată din colivia rece cu gratii
când prea mic e paradisul

de care are nevoie copilul din mine

mă voi sili ca o nălucă-n delir
în lina lunecare de aparentă candoare
din dulcele coșmar întârziat
rupt din jelitul neputinței fără glas
când doamne, n-am motiv de vlagă
Și zbor necugetat...
mai bine urc semanticii fustei
din scara fictivă a lui Iacov
strigând în limba clopotului mare
durerea din poemul golit de sine
când prea mic e raiul de care
are nevoie copilul din mine

tremur

tremur lângă țara leagănelor goale
de iubire...
de unde au fugit toate păpușiile,
au emigrat toate miracolele...

sângele nostru are mirifice puteri
de-a pieri
în noaptea tot mai stăpână pe viață
când se năruiesc toate castelele de nisip
Și unde jocul de-a fi,
are un fel meschin
de justificare a sublimării existențiale...

nici o emoție nu-mi încălzește sufletul
să pot scrie...
sunt nevroticul benign în multă noapte
Și n-are cine să mă vadă din nevăzut,
a dracului grimasă
mai are zâmbetul crispat din cifra doi...

aș vrea să fiu măcar un fir de nisip...
o, da, un fir de nisip strecurat într-o femeie
ca o scoică, o stridie, ce ar vrea să mă arunce
dar nu poate. să-mi fie noaptea nopții mele
până voi deveni perla din marele adânc al ei...

Și să mă vândă atunci pe adevărata mea valoare
obținută din tainele ei de cosmos orb...
nu caut decât un punct de sprijin să pot
răsturna lumea aceasta plină de sine
în locuri fără nimb și aură, sterp de iluzii
Și să-mi beau detașat cafeaua fierbinte
fără să mă sprijin pe aburii trecătoarelor cuvinte

Și să nu mai scriu despre tine ca într-o rugă
pe acest pergament blestemat
în clipe ce dor și îndrugă
urmele pașilor tăi din oftat,
iar uimirea din privirea spre tine
să nu mai poarte lacrimi de rubine!...
cine știe?... cine, oare, Știe
din zece, o sută, o mie
ce-mbrățișare oarbă, cât sperjur
e-n floarea neagră dintr-un alb impur
când plâng cu tine, doamne,-n limbi străine
Și întind făptura ei întreagă pe pâine

din mere coapte, lumina putrezită
a-ncercănat o zare în noapte rătăcită
Și mi-a bătut și mie-n poartă ca
o evadată din ținutul nu
să mă conjugii cu da

azi cei cu gustul desfrâului pe buze
au dezlegare la vin și muze
Și-i noapte multă
văzduhul unsuros...
eu, de peste tot făptura ta
o sorb
ca pe o lumină
venită într-un orb
în fibra lui
adâncă
de cer viforos...

poetul nu-i decât...

o clipă de stea aprinsă-n taine,
o flacără cu nume de zăpadă
să vadă, să creadă,
dezgolit de spaime
până-i vor albi oasele în visul închis în cuvinte
din cărțile cu nume de morminte...

tristul meu, cu efigii din soarte,
atunci când n-oi mai fi, rămâne-un semn de
carte...

eclatanta femeie

din acel amurg crepuscular tot mai des
aparea ea- eclatanta femeie cu umblet sacrosant
atât de aproape de mine- atât de departe de eu

în ținuta ei princiară, cu plete-n cascade
fumegânde

mă-ncremenesc ochii ei
ca două ferestruici de cer
ventuze cu magnetism de hău primordial
Și cu gene de păpușă pictate de-un pictor celebru
în zbatere de aripi de fluture cu cap de mort...
chemându-mă, minunatu-m-am înfiorându-mă
respirația de toamnă târzie ce seacă
Și îngălbenește tot în jur împrejurul ei
trezind blestemul unui dor de hibernare...

n-am văzut-o plângând, Știu că nu poate
să-și strice fardul nepământeian și subtil
doar... scâncește ca o femeie-n călduri-
scârțâie ca o scorbură de copac
gata să te adăpostească...

desigur că nu râde niciodată- doar un
schițat zâmbet giocondic,
ademenitor, mă cheamă
s-o sărut pe gură până voi încremeni
puțin până la sfârșitul veacurilor...

ALEXANDRA ALEXIU, **Ploiești, jud. Prahova**

Unu

Astăzi vom vedea o cârțiță antrenată
Să mănânce un castravete.
Mâine, vom vedea - fantastic! - un om
Ajutându-l pe altul.
Și poimâine, poimâine, lumea se va răsturna
Și va picura în abis.

Cât despre ieri, nu Știu.
Poate a înflorit negura desprinsă din suflet,
Poate s-a darâmat scutul instabil de abur și de
vis,
Sau a răsărit un nou neant în mine?
Da, simt întuneric proaspăt crescându-mi în
vene,
Ridicându-și ascuțita neființă,
Zburând nestingherit la umbra buzelor terne.
Dar zeii îmi sunt martori că în mine este!
Este? A fost?

Păcat. CaȘalotul meu a murit
Și nu îmi mai poate răspunde.
Dar poate că ieri nici nu am fost.
Mai Știi? În lumea asta obscură, te poți aștepta
Ca două litere albastre sărutându-se
Să fie de fapt o iluzie a unei realități viitoare...

Știu că deja gândul meu și-a pierdut firul,
Așa că lăsați-l, vă rog, să-și regăsească
ghemotocul de rațiune
Și să plece undeva, acolo
Unde un poet bizar nu vinde infinituri cenzurate,
Unde caȘaloții nu eșuează pe țărmurile
concretului,
Unde cârțițele nu sunt antrenate să mănânce
castraveți.

Doi

Totul e neființă, totul e celălalt,
Când acum devine aici și
Totul devine nimic.

E noiembrie, și e verde, deși nu ar trebui să fie.
Vedeți? V-am spus că în lumea aceasta târzie
Se continuă viitorul
Și începe trecutul;
Universul se răsfrânge asupra corzilor mele,
Așa cum părul tău, acum,
Zace pe neființa din ele.
De ce e verde
Pe corzi și pe stele?

Acum este vremea. Desigur, urmează-
Intrarea noastră, a tuturor.
A tuturor? A niciunuia.
Căci absența din noi ne-a cuprins;
Am lăsat-o să se adune prin suflet,
Prin ochi și prin vene.
Și, deși afară totul e verde, în noi totul e acum
nimic.
(De ce universul e verde,
Când în noi nu e roșu?)

Trei **-lui Nichita Stănescu-**

Plângi,
Copil al lagunei albastre.

Plângi, adună mirarea
Și scade durerea.
E frig, Știu că te dor orbitele sufletului.
Știu cât de aproape e sfârșitul trecutului,
Știu. Dar tu vei primi botezul luminii,
Căci tu ești copilul acela cu razele-linii,
Și cu zâmbetul-punct.

Te vom aștepta. Dezvăluie misterul orhideei
pătrate,
Învață-ne cum să înșirăm stele carbonizate
Pe sfori măcinate de lacrimi;
Picura ființa și trezește literele înstrăinate.

Dar înainte de toate, adună viitorul
Și scade trecutul din noi.

Patru

E dimineață. Și e așa de frig,
Că nispul timpului se scurge tainic înapoi.
Zborul nostru, sfârtecat în mii de neguri,
Privește o frunză.
Se închide în sine, zâmbind, și pleacă din
sufletul omului.
Luna se pierde și ea din mine,
Alegând fereastra,
Părăsind durerea.
Așa că rămân singură. Singură, mai aproape de
aer.

Și realizez că totul e în zadar,
Că sinceritatea consumă,
Că tristețea devorează și
Că singurătatea șterge.

Mă șterg, deci, pe mine,
Și stau goală în lumina răsăritului
De cer.
Prind aurora de pe geam,
Și o atârni, curată, la mijlocul eternității.
Se distorsionează o vreme,
Aruncă umbre de zări sau de foste stele,
Și tace. Culoare, în întregimea cerului
ce nu a fost încă,
Și nici nu are să fie.

Suspendată, aurora iarăși
Trăiește.

Semn că ne-a trecut timpul,
Iar albatroșii norilor noștri au zburat departe.

**CRISTIAN
MARIUS
BALEA,
Domnești,
jud. Argeș**

Medievală

Cu privirea mea de lord supun genele-ți vasale,
te întemnițez în taina nopților medievale.
Devenind inchizitorul sentimentelor profane
te jertfesc pe rugul roșu al iubirii orbitoare.
Sufletul mi-e trubadurul slovelor îmbietoare,
este corul ce răsună-n fleșa înaltei catedrale.
Imnul sacru al iubirii dezgolește clipa care
îți acoperă aroma buzelor fermecătoare.
Când în nopțile maure îmi apari subit în cale
eu devin nestapânit Cidul Reconquistei tale.

Îți amintești?

Ți-amintești ultimii fulgi de nea
ce-ți profanau cu nepăsare visul?
Erau otrăvitori, iubita mea!
Se adunară să-ți înghețe pasul.

Iar tu strigai să-i dăm în judecată,
să-i aruncăm în temnițele reci
și, criminali, să-i strângem laolaltă.
Să nu-i mai ningă vreodată-n veci.

Îți amintești ultimii fulgi de nea?
Sunt toți, cu toții adunați troiene...
Au și un avocat al lor, o stea,
cu al său alai drăcesc de sânziene.

Alene ninge dintr-o lume-n alta
cu fulgi de stele și sclipiri de nea.
Geaba, iubito, ți-ai chemat armata
de îngeri. Nu mai ninge cum ninge.

Scrisoare scandinavă

Nu mai pot de dor, iubito, ca un zeu căzut în
mare
mă agăț de fiorduri albe de prin barba lui Odin.
Înotând, fără de vlagă, spre pierdutele drakkare,

las să gâlgâie grumazul sub pocalele cu vin.

Înecat în saramura mărilor întunecate
nu credeam să mor, iubito, ca vikingii din
poveste
contemplând la sânul alb al valkiriei în noapte,
dar lăsându-te prea ninsă și uitată, fără veste.
Nu mai pot de dor iubito, ca o umbră te cuprind,
ca un corb cu ochiul aprig năvălesc asupra ta
evadând din luntrea morții ce se mistuie pe
grind,
aprinzând în mine spaima gândului că m-ai uita.

Prier

Îți amintești cum îți spuneam:
“Prier încremenit pe ram?”
Sfioasă te topeai atunci
când versuri te-adorau pe brânci
cu rime de supus poem,
pasteluri gri de cânt boem.
Și contemplând cascade-n nori
curgeai în noapte până-n zori
gonind prin iarbă fluturi verzi,
păscând pierdute-n cer cirezi.
Cu genele aripi de stea
pe cai de dor de la cișmea
m-ademeneai în loc pustiu,
cu sfârscul roz-trandafiriu.
Cu roua rece de pe flori
mă îmbătați devreme,-n zori.
Dar iată ninge la apus,
din vina aștrilor de sus
ai și uitat cum îți spuneam
“Prier încremenit pe ram.”

**FLORENTINA
DALIAN,**
Slobozia, jud. Ialomița

Sunt eu

Aș fi vrut să fiu Mata Hari,
Să frâng inimi una câte una,
Apoi să plec senină, dansând din buric,
Să dănțuiesc, să trădez,
La urmă, să privesc zâmbind
plutonul de execuție,
Să râd de bieții soldați
Căroră le tremură degetul pe trăgaci.

Aș fi vrut -
Pe toți zii care nu există! -
Aș fi vrut să fiu Mata Hari!

În loc de asta, sunt eu,
Așa cum mă știi,
Moacă, împiedicată, ascunzându-mi trăirile
În spatele unui evantai.
Sunt eu, așa cum nu mă știi,
Vărsând după tine lacrimi sărate și dulci,
Cu plânsul sărmanei Borivoje...

Inimă scanată

Te privesc, inimă scanată
nu-mi vine a crede că prin tine
au trecut cândva doruri
ori poate mai trec.
Semeni cu-n râu cu ape line
și atât de limpezi
de parcă niciodată nu te-au tulburat
neiubirile.
Cum stăm față în față
și ne uităm una la alta
ca două mirări întâmplare-n aceeași gară
îmi pare că dintr-o imagine zâmbești.
Ce actriță bună ești, inimioară!
Ai păcălit-o până și pe doctorița de inimi
care doar că nu ne-a spus că ne fandosim.
Ți-a tras un look științific
te-a-mpodobit cu dimensiuni
cu cifre, cu procente, cu virgule
zice c-ai fi... enervant de normală.
De parcă nu te-aș cunoaște!
De parcă nu te-aș ști cât ești de bezmetică
(n-avem termen medical pentru asta)
Ești sănătoasă tun, zice
Îți dai seama – dacă n-ai bea râuri de cafea, nici
n-ai fuma?
Îmi dau. Atunci aș fi sănătoasă tanc.
Ea cu recomandările ei
eu cu mirările mele
tu inimă cu dorurile tale
ascunse pe după ventriculul stâng...
Să nu mai bei atâta cafea, să te lași de fumat!
Așa voi face. Până una alta
îmi împăturesc inima dezvelită
expusă grafic între abscisă și ordonată
și plec zâmbind, cu inima-n buzunar.
Deocamdată nu-i cerere pe piață
o țin în stoc până la noi ordine.

Poate-mi răsare la colț de stradă
și mă somează: prezentați inima la control!
Sărmană omenire!
Atâta știință nu te ajută când faci disecții pe
inimă
să-i afli dorurile...

Capriciu de toamnă

Te priveam ca pe un capriciu de toamnă
primit în dar de ziua călătorilor fără casă;
peste umăr ți se prelinge un soare de amiază,
pe lângă noi, frunzele erau zburate de vânt
precum zdrențele de uraganul Katrina,
peste câmpia cheală, dincolo de oraș.
Îmbrățișați, păream mai aproape,
dar în minte, în inimi ne ticăiau depărtările,
ca un ceasornic vechi
prea ruginit, prea neîntors la timp...

Fragmente înghețate

Beau din cafeaua fără gust și fără cafea,
Mătur iluzii,
Din când în când mai dau cu capul în câte-o
grindă,
Fac slalom printre frigurile acestei lumi,
Ascult muzică foarte cultă,
Să-i pot răbda pe marii inculți.
Mă prefac că nici nu contează,
Îmi joc bine rolul de contesă adulată
de marile singurătăți.
S-ar zice că viața-i frumoasă,
Cu tot cu gustul de coclit
pe care ți-l lasă-n urmă...

**BIANCA
GHEORGHIULESCU,
Târgoviște,
jud. Dâmbovița**

paranoid android

în mine zace un zgomot de marfar
care mă aruncă peste fiare vechi și
mă mănâncă rugina.

sunt un ecou pe care doar schizofrenicii îl
înțeleg

de când sparg mai multe sticle de vin decât
pahare.
poate mama e mai fericită-
e un regim de weekend pe care doar boschetarii
îl înțeleg
și eu.

mersul cu trenul e ca o boală care te
dezmembrează
te lasă ca pe un robot care se alimentează cu
bilete de tren din bulgii ăia cu mirs constant de
second-hand

se înrădăcinează în tine zgomotul cu care adormi
în fiecare seară
Șinele care îți străpung pe rând organele
(ne)vitale.

în casa asta cu igrasie pe pereți și oameni cu
sindromul tourette
singurul organ vital e
limba ceasului din hol.

Harvest-

umblăm matrafoxați cu coastele zdrobite
în fiecare seară/
ne decolorăm pe albume întregi
rulate pe youtube
noi credem că e pick-up
/seara rămânem în bucătărie până la răsărit
îl ținem în spate până a doua zi
pe coloana vertebrală
și nu mai iese de acolo
se infiltrează în plămâni și rămâne până joi
iese pe ușă odată cu tine.

răsare ca și mine,
în fiecare zi când
stăm întinși- riscăm să fim arși chiar și de
bec.

aș purta mereu tricourile lui andu
numai să nu mai fiu o pată neagră.
când apun, eu sunt doar o ioana care ascultă
epilogue
și nu stie niciun andu.

Nicotine

ne-am proptit spatele de pereții reci din camera
ta
îți conturez bucățile decojite de pereti
și le astup cu mâinile până
aștept să zici ceva
sau măcar să scârțâie parchetul cu noi
eu am decis să mă tund
îmi cade părul tot mai des
și lasă urmă de mine pe oriunde merg
mi-am dorit mereu să merg fără picioare
numai ca să nu știe nimeni unde am fost/sunt
oamenii au tendița să se informeze mereu
despre tine
oameni
locuri
îmi place să cred că lângă mine nu e niciodată
nimeni
că am părul scurt
și că arăt ca un baiat
mi-am luat geanta
iar tu îmi spui că mă comport ca un copac
iar frunzele mele cad odată oamenii-
-în depresie.

Ești un copac ești un copac ești un copac...

mononucleoză

de când îmi lași mesaje offline
o duc într-un picior-
șchiopățez cu gândurile numai
să nu ajung la tine.
poate că sunt hanoracul
pe care nu l-ai purtat niciodată

mă târăsc pe toate băncile din parcul central
și mă prăpădesc de râs când
îmi spui că am o gaură în ficat pe care
tu o admiri de la 452 de kilometri.

am profitat de tot alcoolul care mă inundă și
m-am prefăcut că ți-am uitat numele pe plajă.
sunt o lagună de vodka-
de când ai plecat îmi caut simptomele pe google
o să mă dezinfectez de aftele tale
și de tine-

-pentru că
te-am ascultat mereu doar într-o cască
joiseară după film/vineri pe independenței/sâmbătă
la andrei/
duminică mi s-a ars casca

voi învăța să trăiesc în format pdf.

CONSTANTIN TĂNĂSESCU, Ștefănești, jud. Argeș

Gîza

Doamne, eu sunt cel ce tremură
în tranșeul acesta.
Plin cu mocirlă.
Fără gloanțe, fără cruce
și fără mila Ta.
Dacă nu mă recunoști
scutură norii
și spală-mă
sau arde-mă cu soarele
centimetru cu centimetru,
doar în cască să-ți rămână
câteva fire de busuioc.
Unde sa fug
așa orb?
Unde să zbor fără aripi?
Coboară Doamne o scară
cum eu așezam paiul
pentru găzele obosite
din mijlocul lacului.

Lumina

Duminica nu e nimic important
de făcut.
în afară de Dumnezeu.
Ne spălăm picioarele unul celuilalt
și apoi umblăm desculți prin curte.
Ne legănăm trupurile ca niște tigri în areal
impus.
Niciodată nu plouă.
Și nouă ne place
să ne plimbăm de-a lungul gardului,
prin fantele solare.
Chipurile noastre par mai prietenoase,
mai strălucitoare. Și dungile roz.
Și cu cât se apropie Luni

cu atât pașii noștri se întetesc.
Traietoriile noastre
seamănă cu ale unor bile de biliard
pocnite zdravăn pentru prima oară.
Nu obosim niciodată.
Așteptăm Lumina dimineții
și trebuie cu orice chip
s-o dăm mai departe.

Prezentul simplu

Bucură-te, femeie, ți-a sosit bărbatul,
cu un glonț în femur, cu batista neatinsă.
A bătut la poartă și câinii l-au recunoscut,
i-au lins rănila și au plâns.
Și el a plâns.
Bucură-te, femeie, de acum nu va mai trebui
să mergi după apă în capul satului,
el a scuipat în palme
și îndată a pornit să sape
cel mai adânc puț, cu cea mai gustoasă apă.
Îmbracă rochia de sărbătoare
spală-ți gleznele și ieși în prag,
podelele nu vor mai scârțâi de singurătate
și cerul se va topi peste voi în curcubeie.
Bucură-te, femeie, el a fost plecat departe,
și te așteaptă.

Și în răbdarea lui
există un Dumnezeu care s-a făcut mic
pentru voi.

Rugăciune

Doamne, oare știi Tu numele meu?
Oamenii singuri sunt ca niște lacăte în veșminte,
în care cineva își învârte cheile.
Și deseori ploile se îndreaptă
dinspre pământ către cer.
Oare ai aflat că pot merge pe orice fel de
frânghie
pe deasupra înălțimilor golanului...
Ori că aș putea dărâma fluierând un zgârie nori
sau casa unui popor
fără a le reconstrui vreodată...
Ce știi Tu despre mine, Doamne?
Că iubirea e pentru Trei,
iubirea fără garduri,
fără vreo piedică pusă de vreun picior obraznic,

Și petalele acelor flori pe care le numărăm mereu
fără soț, le numeri cu pomeții tăi albi
și ne prefaci pe toți
în mirese plângăcioase.
În Londra e ploaie,
la Roma e soare,
în București e frig,
dar eu mă ascund prin pădurile de oameni:
negru prin verde
negru prin verde
negru prin verde
și de aceea Tu mă vei recunoaște atât de ușor
ori de câte ori ai nevoie să dai cu cineva de
pământ
paternal.

**BOGDAN
VOICULESCU,
Galați, jud. Galați**

**Eroica 2013
sau de la Roșia la Pungești**
Ani grei au trecut
peste morminte,

pășind prin praf de sticlă și cristal,
zgâriind povestea timpului în piatră seacă;
sunt 24 de toți.
Au lăsat în urmă grandioasă citadelă
inexpungabilă vitregiilor sorții și naturii;
cetate, clădită cărămidă peste cărămidă
din speranță, decepție, minciună și letargie.
Sunt patru ziduri megalitice, vestigiile
Imperiului
demult dărâmat, însă, pare-se azi, perpetuu
înlocuit
cu reflexia-i distorsionată-n oglinzi convexe.
În cetate, se ridică laolaltă
noi biserici, pe temelia noilor jurăminte
încununate de noi așteptări, iar peste toate
tronează suprem noi decepții și noi minciuni;
diamante peste inelul somnolenței naționale.

În spatele zidurilor, aproape nevăzută, însă,
sclipește flacăra de lângă butoiul cu pulbere,
și crește tot mai mare:
de la Roșia la Moșna, până la Pungești
un neam sătul de jocurile prostești.
Tresărirea în marea de letargie vindecătoare.
Strălucește flama, stinsă, între catedrale

(Și ruine) de spitale, pe străzi Și baricade...
Între cele patru ziduri, un alt război începe:
bravadă șoptită pe ascuns sub lumina iernii,
acte de curaj mărturisite măsurilor somnului,
sfâșiindu-le fina textură;
ochii de ceară se topesc, eliberând vederea
Și proclamând ridicarea mării tiranii.
Reclădi-vom din ruinele catedralelor
noi zori ai înțelepciunii Și-ai puterii,
distrugând monumentele grandioasei deziluzii.
Reclădi-vom monumentele în noi înșine
Și prin noi înșine,
făurind din ape cianurate propriul nostru destin.

Iar războiul naște noi eroi
cu aripile grele de noroi
bieți strigoi
obosiți, amăgiți și goi.
Iar noi jurăminte iau formă
sfâșiind oricare preexistentă dogmă
lupta eroică, nouă normă,
eradicând vechea formă.

Vară

Pe câmpiile zilelor uscate,
zac monumentele gloriei apuse.
Ziduri arhaice, prea timpurii sfărâmate
-o realitate care se desfăcuse-
precum regina nopții-n apusul nostru.

În acel timp, credeam în răsărit...

Serile se împleteau între dimineți,
între degetele tale, arse de soare
Și se reflectau în apele unei vieți
vândută, fibră cu fibră, fiecărei ore...
atunci, eram, Și ne pierdeam în noi.

Încet, însă, am aprins pod după pod,
fără să știm că cel din față căzuse pradă
râului ce purcede din infinit.
Privind în gol, am înțeles – era la amurg.

Cu inundația, voi purcede mai departe
pierdut în apele violacee ale sfârșitului,
căutându-i umbra.

Doar un pas, însă nu poate fi acesta timpul...
nu, nu încă, doar o clipă înainte...

Deși nici o eternitate nu îmi poate ajunge,
acum, aici, la sfârșitul tuturor lucrurilor
te rog, te implor, te rog pentru doar o clipă...
Mai lasă-mi o secundă doar, o secundă,
o respirație doar, o respirație...
Doar una. O singură clipă...

Te rog.

Somn tiranic

Doarme.

Doarme somn greu, somn pustiu Și putred,
grav, înmărmurit precum ochii săi larg deschiși;
un somn al latenței macabre, grotești.
Cutremurat de coșmaruri, trupul său tresare,
însă niciodată titanul nu se ridică.
Somnul său este moartea ideii, nașterea căderii.

Din alb spre alb, prin vis el merge,
gându-i rezonând între ziduri de catifea,
legănând astfel mintea obosită de atâta somn.
Captivul unor închisori de cuvinte,
el zboară doar prin vis...
Perpetuu, din alb spre alb Și gol spre gol,
perpetuu.

Adormit-ai,
Adormit-ai cu gândul la splendide cristale
ce se topesc însă sub dogoarea vorbelor
cum s-ar topi sub stropi de acid cianhidric.
Sătul de amăgiri, pierderi, speranțe deșarte,
adormit-ai în binefăcător repaus.
Deși te înțeleg, te implor, trezește-te!

Tresari, în somn convulsiv, privind șocat
lumea...
doar pentru a adormi la loc.
Conștient că ești colosal, că poți preface tirania
n praf,
preferi să cazi înapoi spre galaxii onirice.
Rămâi ce ești dar, titan pierdut în lumi orfeice;
statuia superbă în tragicul tău somn, dar doar
statuie.

Anti apoteoză

Între Carpați, unde timpul își pierde natura
devenind nu doar trup, ci Și ființă,
acolo, pământurile par umbre ale vieții eterne.

În același timp, Soarele se naște continuu
din propriul său centru material.

În cetățile moarte ale bătrânei Dacii,
în care os pe os dansează a moarte prematură,
el încearcă să prevadă un viitor
în albia unui râu de plumb topit
izvorât din măruntaiele pământului veșnic.

Venele sale devin defileuri adânci
iar fiecare capilar are posibilitatea
de a deveni precum un munte străvechi
lăsând astfel o rană deschisă
în mătasea cerului senin, văratec.
Din cerurile nesfârșite, va cădea,
trădându-și apoteoza,
marele zeu Zalmoxe,
dorind să încerce a schimba
fața unui viitor decis cu mii de ani în urmă.
Dacă ceea ce a fost iar va fi,
o renaștere poate deveni posibilitate.

SILVIU CRISTACHE,
București

Buze însângerate

Îmi trec buzele sângerânde
peste sticla cupei paharului
Între dinți macin

cioburi de sticlă
Gura îmi este tăiată de cioburi;
Scurp sânge, dar nu-mi pasă!
Șampania s-a scurs pe piciorul cupei paharului
Mi-a mânjit buricele degetelor la o mână.
Nepăsător, îmi ridic mâna la nivelul ochilor
Și privesc, dezinteresat, la pâraiele de sânge
ce se scurg pe mâna mea.
Cu mâna cealaltă, strânsă în pumn,
Izbesc din plin oglinda din baie...
Sutele și miile de ciobulețe din ea
mă înconjoară.
Sângele meu, se scurge pe cioburi
Le înroșește...
Un zâmbet fals, de copil tâmpit
Îmi apare pe figură
Ochii îmi cad pe grămada de cioburi
Stupefiat, văd cum zâmbetul
s-a transformat în rânjet.
Un rânjet de om nebun,

De om neînțeleș
Ce-și caută rostul într-o lume nebună,
nebună, nebună.

Focul versus apa

Focul, acel cuvânt fascinant,
Aflat la granița dintre umanitate și sălbăticie.
Focul, blestem, urgie, fascinație...
Supus conducător sau dușman al omului?
Focul, un zeu coborât printre oameni,
Un dar nesperat venit de la Cer...
Sau doar drăcesc meșteșug ridicat de la Iad?
Focul își cere propriul drept la viață.
Natura sa e să consume.
Ucide tot; preface-n scrum,
Pământul pârjolit îl lasă-n urmă.
Focul, un magician de temut
Focul, prieten al vechilor țigani potcovari
Focul, un lider revoluționar,
Dar și Antichrist al distrugerii
Focul, ne temem de el, sau îl iubim în ascuns?
Focul...
Apa ...
Apa, element primordial
Element al Renașterii, al vieții pe Pământ
Apa, dușman aprig al focului,
Ce-i ia din forța nemiloasă,
Ce-i rupe funiile înnodate ale gurilor înflăcărâte,
Ce stinge limbile
Care pângăresc verdele pădurilor.
Apa, distruge croncănitul dureros al focului
Apa, purificator al mizeriei,
Al morții, dar și al vieții,
Lider necontestat al igienei.

Focul versus apă;
Pot fi oare cele două elemente prietene ?
Pot ele conviețui fără de teamă?
Da, pot, dar oare cum?
Rămâne de văzut ... în episodul următor...

Înțelepciunea unui șobolan

Sunt un șobolan în vârstă de un mileniu
Ce-și are vizuina lângă templul părăsit.
Noapte de noapte, mă mișc
prin cimitirul de alături
Încercând să mă înfrupt
din roadele livezilor de meri.

Dar, de fiecare dată, vecinul meu,
 un Melc bătrân,
 Îmi întrerupe cursele mele nocturne
 Mă strigă din vârful pietrei funerare, pe care se
 târăște
 Lăsând Șerpi sclipitori în urma sa..
 Urând: "Noroc la vânat!"
 Priviri pierdute în gol îi arunc,
 sfredelind parcă în carnea pietrei
 Încercând sa –mi blestem zilele când mi-am
 retezat ghearele
 Să nu pot urca după el.
 Înțelepciunea m-a decepționat
 Zeii m-au chemat să locuiesc alături de ei,
 Străinii mă cred un oracol reîncarnat,
 Și-mi lasă ofrande pe treptele templului.
 Laptele Sfintei Vaci îmi potolește setea
 cunoașterii,
 Îmi potolește setea trupească, ce vine din mine,
 ca un șuvoi de lavă clocotită.
 Fructele cunoașterii îmi satură stomacul , ros de
 colții teribili ai foamei,
 Credința oamenilor în mine
 îmi hrănește mândria,
 Doar vecinul meu,
 Melcul bătrân din cimitir,
 continuă să mă uimească
 Prin simplitatea sa inocentă.

Tatuaj

Mi-am întors pielea pe dos și mi-am tatuat-o
 Răstălmăcind în felul acesta un poem străvechi.
 Consiliul de Plagiatură îl păcălesc din nou.
 I-am întins o capcană,
 denunțând statutul meu de om de litere,
 propriei conștiințe,
 "Înalt" înlocuiesc cu decăzut,
 iar "demon" cu "măslin"
 Nici Asinul din Biblie
 nu a dezlegat mișcarea mea
 Care rătăcind prin ițele Adevărului,
 tinde spre absolutul Regretului.
 Semnele de întrebare
 iau naștere din gura filosofilor,
 Hărțile impregnate cu mirosul pașilor mei
 sângerează în noapte.
 Cerneala, cu aer de femeie pretențioasă,
 Refuză să-mi coloreze epiderma.
 Solicit un fier înroșit în foc.

Cerșesc un ceaslov,
 Cu litere negre, pe fond crem.
 Silabisesc ca un semianalfabet cum se tatuează,
 Călăuzind alene constelațiile din cer.
 Risipindu-mi dinții pe un taler imaginar.
 În singurătatea nopții, un fulger intergalactic
 A luminat petele de culoare, ce formau cuvinte.
 Sfinții mușcă din fresca interzisă a paginii,
 Ochii s-au transformat în fluvii de plumb,
 Acul tatuatorului mușcă sălbatic curentul,
 Printr-o smucitură de umeri și spate întors
 Închid ceaslovul,
 având în minte cum se tatuează.
 Schimonosirile fricii mi-au fost îndosariate,
 Mirosul cernelii pătrunde în toți porii creierului.
 Am învățat să tatuez irosindu-mi timpul.
 Așa, că de acum, din acest moment,
 Mă pot mândri și eu cu miile de culori,
 Ce dau o nuanță aparte pielii mele,
 Ce se vrea tatuată mereu...

MADELEINE DINA,
București

Timp curb

Timpul se curbează
 pe suprafața eului meu.

Așa se explică de ce
 sufletu-mi nu are riduri
 uscate de vântul trăirilor
 și pipăie împrejurul
 cu mirare de copil...
 Nici mama nu-mbătrânește ușor,
 fiind și ea ancorată
 în proaspătul meu adânc!
 Însă, clipele încep
 să alerge mai repede
 pe măsură ce te-ndepărtezi
 cu privirea de lăuntru-mi.
 Uite, câțiva cunoscuți,
 prieteni de pahar
 plin cu de-ale vieții,
 chiar de-au apărut
 în aceeași zi cu mine,
 duc în spatele gârbov
 ani în plus
 - timp mai lesne scurs...
 Ceialți, cei mulți din depărtare
 care trec nepăsători

pe lângă miezul meu
gravitațional,
preocupați de mărunțișurile proprii,
suferă efectele
contractării temporale:
ard rapid în spectrul incert
al secundelor
și se mistuie
până să apuce un gând
să-ncolțească temeinic
în mintea mea.
Mi-e teamă de-un adevăr de plumb:
nu cumva sufletul meu
năzuiește să ajungă
o gaură neagră?!
Nu râdeți!
Aproiați-vă încrezător,
așa, buni sau răi cum sunteți!
Vă pot cuprinde pe toți
în singularitatea-mi
fără de volum,
încremenind, pentru voi,
lumina și timpul,
curb ori nu...

Cele trei dimensiuni ale mele

Ieri am fost omul-trecut.
Lacrima nostalgiei
îmi hrănea sufletul cu
întâmplatul demult...
Durerea și visul pierdut
îmi ținutau ființa
într-un eden din ceață,
frânt printr-un joc mut...
Peste tot vedeam
doar moartea
și-mi doream
atât de trecător
să nu mă fi născut...

Azi sunt omul-prezent.
Nimic nu clintește
fibra din al meu piept.
Sunt încheștat în clipa
ce pare eternă.
Unui joc al plăcerii
mă dau; în interiorul ei
mă condensez
și iar mă regăsesc
egal în mine și în toate,

fie trecute ori chiar
de așteptat, banale fapte...

Mâine voi fi omul-viitor.
Pe treptele neînsemnate
ale unui "ieri" ori "azi"
păși-voi serafic spre înalt,
în căutarea-mi de prea-plin
a clipei ce se va naște.
Și, senin,
voi pierde-n timp
noțiunea falsă
de limită a existenței mele
fizice și voi forța
neființa cea rebelă
să îmi deschidă-n ochi
lumina de dincolo,
ce va lăsa imaginația
fără un strop de putere...

Timp în oglindă

Stau incomod în mine!
Mă număr,
particulă cu antiparticulă,
de la plus spre minus infinit
și înapoi...
Rezultă mereu același înșelător
număr doi!
Astfel, el,
oglintit la nesfârșit,
oferă o pereche
fiecărei subatomice
frânturi din mine,
lăsându-mă, totuși,
ca întreg,
unic și fără rost.
Efectul acesta,
întors pe dos,
generează un avantaj:
fiecare minusculă
bucată din ființa-mi
aleargă invers
și echivalent
cu imaginea-i pereche,
făcând în așa fel încât,
în acest microunivers
necunoscut ochiului vostru,
sensul de curgere
al timpului
să fie simetric...

Dispar nefericite cuvinte
ca “după” ori “înainte”!
Și iată cum încep
să mă simt comod în mine
și-n atemporală mea minte...

Sfârșitul timpului

Tăcere!
Vreau să ascult cum bate
inima Pământului-frate!
Frecvența-i vibratorie
ajuns-a pe toți să ne sperie!
Și pentru că pulsu-i a crescut,
alergăm spre un final nevrut:
ziua își pierde din ceasuri,
nu mai e timp de popasuri!
Ne naștem bătrâni,
fără dorințe ori vise,
cu destine firave
- scenarii ieftine,
de-un diletant demirug
parcă scrise.
Risipim aerul
prin respirații scurte,
micșorăm distanțe
viețuind în cutii strâmte.
Mâncăm și dormim
în clișee furate,
secunde când plânge
ori râde natura
demult sunt uitate!
Călcăm pe cadavre,
pe frați, pe noi înșine
cu-aceleași picioare
ce altădată
frământau în licoare
struguri din vie
ori lut pentru oale.
Ucidem și păsări,
și pești, și albine
cu graba, cu fuga
de gânduri și vină.
Nici degetele
de la mâini
nu mai sunt zece
de când fiorul morții
prin oase
tot timpul ne trece.
Iar clipa ce stă

nu mai e căutată,
căci roua iubirii
de febra alergării
deplin e secată.
Obosiți ne trezim,
răvășiți în somn
ne-afundăm,
numărând în coșmar
nimicuri trăite în van.
Și-n acest răstimp,
Pământul se zbate cumplit
să țină ritmul vieții cu noi,
fără să știe că-mpreună
grăbim al timpului sfârșit!
Dovada?!
Ici-colo,
prin albastrul senin,
se ridică pleoapa
de pe-un al treilea ochi!
O, și ne cuprinde un fior străin...

**CONSTANTIN
MIRONESCU,
București**

Închipuitul fântânar

Închipuit fântânar,
străbat bărăganuri
topite sub soarele torid,

agitând o nuia de alun
încolo și încioace
pentru a găsi locul în care
aud, din adâncuri,
susur de izvoare.

Cu buzele uscate de sete
și cu mintea răvășită,
măresc pașii spre
fântâna de la orizont,
care nu este decât o
Fata Morgana.

Închipuit fântânar,
cu nuia de alun,
caut închipuite izvoare
în bărăganuri cotropite de SECETĂ.

Prea târziu

În noaptea grea de patimi,
își desprinsese luna sâni
din strângerea demențială a
norilor debordând de energie,
urmărindu-mă cu tenacitate,
ca o umbră,
pe drumul nesigur și
plin de obstacole,
până la peștera cu
stalactite și stalagmite de sâni,
unde ma retrăsesem
chinuit de frustrari ...

urmărindu-mă cu tenacitate, luna,
să mă salveze,
să-mi pună cununa ei de săruturi astrale
pe fruntea-mi obosită.

Prea târziu însă,
în peștera cu
stalactite și stalagmite de sâni
se bulucesc fantasmele
înveșmântate în alb
să mă îngroape cu săruturile lor
de gheață.

Spovedania șarpelui

Ce vremuri minunate trăit-am odată:
Zburam atunci având puternice aripi,
cu anvergura mare,
Mai mare chiar decât a celor semeți vulturi,
Neocolind niciuna din rutele de zbor.

Fără rivali fiind, eu însumi stabilindu-mi acele
ținte noi
Pe care să le-ating în zborul meu măreț,
Necunoscând pe lume mai mare fericire
Decât să zbori ca liber de orișice constrângeri.

Zburând atât de sus, într-un sublim delir,
Ca nicio altă mândră, tenace zburătoare,
Eram un zeu purtându-și cu eleganță scrisa,
Stârnind invidii multe în medii elitiste.

A fost să-mi fie dat să mi se-ntoarcă soarta
Căci ândrăznind prea mult, zburând prea sus,
mult prea,
Neascultând de sfatul unui bătrân sihastru,

Lovitu-m-am de-o stea și aripile mele,
sfârâmate,-n galaxie

S-au risipit fărâme, pulverizate-n spații
Astrale, pedepsit pentru-ndrăzneța-mi faptă
Și pentru-a spune lumii povestea mea cea tristă,
Am fost lăsat în viață – umilă târătoare.

Încă un pariu nerealist

Am pariat odată ...
am pariat pe iarba care crește
cu nonșalanță peste tot
pe pământul mai mult sau mai puțin fertil,
încrezătoare în destinul ei,
iar eu întrevăzându-i dorința de a trăi
cât mai plenar dar simplu,
fără filozofări inutile
neconducând nicăieri ...

ea – iarba – fiind mulțumită că există,
fără a se întreba de ce
sau ce misiune să fi avut
de îndeplinit.

E adevărat însă
că mă gândeam la plăcerea mea egoistă
de a umbla desculț prin iarbă,
să-i pipăi cu buricele degetelor
de la picioare
sâni și coapsele, să-i simt
tresăririle și înfiorarea
ce-mi transmiteau că mă dorește ...
și atunci îmi acopeream tălpile
cu buzele însângerate
pentru a o săruta ...
copleșind-o cu dragostea mea.

Am pariat odată pe
iarba care crește cu nonșalanță
peste tot,
doritor de noi experiențe.
Și vrând să dau uitării
încercări neizbutite din trecut,
fără însă să-mi închipui,
în naivitatea mea,
că voi spori numărul utopiilor
cu încă una ...

ȘTEFAN POPA,
Munteni-Buzău,
jud. Ialomița

Lasi'ghi N'aa
[Te uit ca să-mi aduci
aminte]

Aștept de e nevoie până
dimineață,
Să-ți curgă raze dulci pe-obrazul fin.
Aștept cu nerăbdare stropii reci de gheață
Ce-apar întodeauna când noaptea e-n declin.

Aștept un semn să-mi lași pe cerul ce-a luat foc,
Aprins de soarele născut și azi în spuma mării.
Aștept să te trezești din nou, dar în alt loc,
Să te descopăr iar, întinsă-n largul zării.

Aștept ca ochii tăi acoperiți de fluturi,
Să-mi caute privirea cum au făcut-o ieri.
Aștept să te ridici, și-apoi ca să te scuturi,
De florile de maci, de florile de meri.
Aștept ca mâna ta să-mi dea atingerea râvnită,
Să simt cum degetele-ți cântă simfonia.
Aștept cu-obrazul meu bătut de vânt, cu pielea
tăbăcită,
De-atâta timp și vreme rea; redă-mi tu armonia...

Aștept să-mi cânte glasul tău încă odată
Nenumărate note dulci ale viorii ce îmi sunt
străine;
Aștept cu ochii-nchiși să le aud pe toate adunate
laolaltă,
În imnurile ce le cânti tu pentru mine.

Aștept să-ți simt pe buze sărutarea,
De-adorm, întinde-ți brațele și ține-mă la tine.
Aștept să mă învăluie, oferă-mi tu uitarea,
Ca mâine să te caut iar, să nu mă pot abține!

Efino'dara
[Anabella]

Rătăceam de ceva vreme,
căutând pe străzi pustii,
Seva paginilor albe:
muza nopților târzii.

N-am găsit-o eu, ci ea:
Na'kari, floare de lună;
Anabella, tu străină,
te-așteptam de-o săptămână!
Nu-ntreba de ce și cum,
n-am nevoie de motive,
O să îți expun scânteia
chiar și fără negative.

Împletesc miazma nopții
în fluturi cu aripi moi,
Să ajungă dimineața
fix pe umerii tăi goi.

Din cupola mâinii mele
las să zboare trei scânteii,
Din cerneala ce-a scris noaptea
jurământul la atei.

Purtate vor fi de soare
pe obrazul tău, icoană!
Și-ți vor fi tot restul vieții
nestemate la coroană.

Șoptind numele tău mării,
se vor naște iar sirene,
Ce îți vor cânta balada
și o vor purta în vene;

Dând-o mai departe lumii
ca și crez căzut din stele,
Ce născute-n palma mea
au făcut voile mele.

Pasul ce îl porți prin ceață,
pavează în urma lui
Poteci de urmat în viață
pentru cei ai nimănui.

Părul tău, cașmirul verii
ce purtat de vânt prin lume,
Va sfârși ultimul act
dintr-o piesă fără nume.

Ochii tăi de caramel
ce-au vazut minuni în șir,
Oprește-i asupra mea,
îți ofer de vrei și bir.

Ai convins se pare Timpul
să stea locului o clipă

Cât ți-e zâmbetul pe față,
vrea să faci din el risipă.

Bolta gândurilor mele,
s-a frânt în aceasta noapte
În nuanțe de chihlimbar
ce s-au transformat în șoapte;

Disipându-se în zare
peste munti cu creste mute,
Se revarsă avalanșa
întrebărilor mărunte
Ce îți fug pe chipul palid
de ceară trandafirie,
Transformând tot Universul
într-o simplă alegorie.

Dorat'med **[Poate data viitoare]**

La nunta sufletelor noastre,
Ce au fugit pe-ascuns din noi,
Purtam amândoi haine-albastre;
Uitându-ne lung, rămași goi...

Sprrijiniți de copacul de jad ofilit,
Ne ținea companie luna pierdută și ea,
Rămasă felinar într-un peisaj prăfuit,
Lepădându-și argintul și pielea,
Ochii-i ținea ațintiți mai în vale;
La sufletele ce păreau două fire de apă
Prinse la mijloc pe drumul ce trecea agale,
Prin mine și tine, sfârșind într-o groapă.

Ne-ardea palma văzându-ne sufletele
Iubindu-se cum noi n-am putut niciodată,
Contopite strălucneau precum diamantele.
De-am fi apucat și noi să strălucim așa măcar o
data...

Firul cel negru l-am recunoscut, eram eu,
Iar tu, odată albă, acum scăldată-n cerneală,
Mâna ți-ai lăsat-o ghem în pumnul meu,
Și, cuprinsă parcă brusc de-oboseală,
Ți-au căzut buzele peste ale mele
Într-un sărut ce ți-a adus pieptul nebun,
Sculptat în reflexii de stele;
La al meu piept te-ai adunat fără să-ți spun.

Lia'de Lie'dana **[Necunoscuta de la capătul lumii]**

Se-adună toți norii la capătul lumii,
privind la incestul zăpezii cu vântul;
În haos tăcut se naște o nouă crăiasă
Și-oglinzi mari de gheață reflectă pământul;
Exact unde raza scăpată de luna timidă,
un zâmbet ți-aprinde pe buză,
În colțul de gură ce asemenea amurgului
emană o aură-aparte, de muză.

Începe balada vioarei ce veșnic pierdută,
îți caută ochii prin noaptea cea plină;
Oceane de-aramă găsește arcușul,
ce țin închise furtuni de lumină.
Note ca șoapte în juru-ți se strâng,
podoabă urechii să-ți fie;
Vești aducând de la celălalt capăt al lumii,
dar secrete șoptind numai ție.

Lia'de Lie'dana murmură codrul într-una,
cântând al tău nume în frunză și-n floare.
Luceferi coboară, se sting și iar urcă să cadă,
pe rând efemerii tânjesc să fie al tau soare;
Obrazul de ceară să-l simtă,
să guste-a ta buză cu gust de afină;
Din munți să-ti facă statuie de marmură
și al tău zâmbet să-l pună-n vitrină.

Dar timpul ce curge prin venele tale crăiasă,
e tot mai scurt cu fiecare clipă ce trece;
Te-așteaptă o lume întreagă, așteaptă Pământul
a ta mângâiere, o vorbă, sărutul tău rece;
Mai apoi, căldura ce-o emani tu prin zâmbet
va cuprinde întreaga suflare
Asemenea ție, vor zâmbi toți copiii din lume
și-adio își vor lua de la tine la prima rază de soare.

ION ROȘIORU,
Hârșova,
jud. Constanța

Semn

În stâlpi de sare cenușie s-au transformat și ea și Lot
De suntem noi ce doi

înseamnă că nu ne-am mistuit de tot!

În jur, să ne adune-n centru-i, se prăbușea un cerc de foc:
Speranță că măcar în moarte vom fi de-a pururi la un loc?

Menhire stranii ne prinsesem în dansul morții somnambul:
Semn tainic că-n prezenta viață nu ne vom fi iubit destul!

Peste deșert să cadă ploaia nădăjduiam cu disperare
Să ne-mplănim sporit iubirea în proxima reîncarnare!

Dor

Mi-e dor de tine ca-n armindenii de dealul nostru cu cireși:
Tu te ascunzi într-oglindă, eu te aștept din ea să ieși!
Dorul de tine-i fără sațiu și-n viață-i unicul meu scop:
Tu evadezi în lumi astrale, eu te desprind din horoscop!

De-a lungul anilor-lumină dorul de tine mi-i temei:
Tu zbori cu aburul cafelei, eu te adun din zațul ei!

Brândușele violacee mă-mbie cu otrava lor:
Tu ești un strop târziu de rouă, eu sunt un rug încins de dor!

Tu

Brândușele de toamnă limpezi sunt ochii celor care-au fost:
O să te numeri printre ele, o să te gust și-o să mă cost!

Brândușele de toamnă limpezi mă strigă din oglinda lor:
O să te numeri printre ele, o să te-admir și-o să mă mor!

Brândușele de toamnă limpezi sunt cioburi vii de curcubeu:
O să te numeri printre ele, o să te-adun și-o să mă eu!

Brândușele de toamnă limpezi îmi iscă ultimul frou-frou:
O să te numeri printre ele, o să te frâng și-o să mă tu!

Bob

Sub tălpi de Iele ard fantastic fușteii dintre mi și do:
Tu prea exiști de-a roșul vieții, eu nu-s măcar nici indigo!
Vin ploile de toamnă rece și nu mai termin de arat:
Tu prea exiști de-a lungul sorții, eu nu sunt nici măcar pe lat!

La gura grotei stă să ningă de-a curmezișul și mărunț:
Tu prea exiști de-a tot Potopul, eu nici pe Arcă nu mai sunt!

În curtea morii vara blondă-și coboară sacii pe hârzob:
Tu prea exiști de-a totdeauna, eu nici zăbavei nu i-s bob!

IOANA BURGHEL,
Motru, jud. Gorj

Aprigă sete

Beau apă din urme de cai sălbatici
-ultimii cai netransformați în conserve- iar setea mea

e nesfârșită
ca timpul împlântat în verbe

am sufletul gol și trupul de zid
picioarele scurmă nisipul

de sângele meu tot mai avid
ca umbra ce vine să întunece chipul

rostogolesc furtuni peste fluvii
când pieptul îmi moare
și lumea îmi moare
prind fulgerul aprig
și-l transform în tăciuni
încându-l apoi în ochiul de mare

lutul acesta-i doar marfă de schimb
cu zile de-acum expirate
m-așez pe tarabă și vreau să mă vând
potolindu-mi astfel o sete de moarte

Pustiu

Nu mai e nimic la casa părintescă!
Doar o ușă roasă care stă să cadă
și un gard din scânduri ce-o să putrezească
sub atâtea ierburi care cresc grămadă.
Nu mai e nimic la casa părintescă!
Și-am avut un vis cu ferestre sparte:
m-am visat copilă, adunând zăpadă
din noroiul vieții ce m-a dus departe.

Am visat și via, struguri vineții
adunați cu poala și striviți cu pasul.
Palmele pătate de coajă de nuci
și-n pridvorul casei pe cei doi bunici.

Masa-n trei picioare, luna răsturnată
într-o mămligă pusă sub ștergare.
Vinul rubiniu din cana curată
și copilăria ascunsă-ntr-o floare.

Îmi tot țese toamna vise fir cu fir
și îmi plouă somnul lacrimi de gutuie,
dintr-o lume albă doar o flăcăruie
luminează drumul, azi, spre cimitir.

Cu îngerul în brațe

treceau în zbor păsări de toate culorile
aproape de podul acela
-străin-
pe care mă plimbam stingheră
aplecându-mă din când în când peste parapete
ca să-mi privesc chipul în unda lină

sălcii deșirate de vântul sfârșitului

tulburau ultimul albastru

dincolo de imaginea întoarsă
simțeam cum mă strigă pustiul
și atunci
rugam copilul din mine
să-și prindă îngerul în brațe
ca să nu alunece

de sub ape
clipa de nebunie își întorcea rânjetul

cine știe?
poate altădată...

Fără diagnostic

Iubite
pentru toamna aceasta n-am niciun diagnostic

îmi crește pământul dintr-o rană mai veche
și în cuiburi părăsite înnoptează frunzele

în rama ferestrei închise
lacrima nu mai jelește pustiul
doar nukul mă strânge de umeri
(într-un gest de mare tandrețe)
rugându-mă să-i fiu flacăra

**ALEXANDRINA
JULIETA CHELU,
Oradea, jud. Oradea**

Sonet I

De-acum, cred că-mi voi
scrie testamentul,
Nu știu câți ani mai am de

numărat,
Am sufletul pustiului, m-am săturat...
Trecutu-mi e urât, dar și prezentul.

De viitor nu știu nici ce să spun!
De m-aș întoarce și m-aș dezgoli,
Ați observa ce răni s-ar zvârcoli
Pe trupul meu! Ce rost să mă răzbun?

Priviți cuvintele cum rod în mine
Suflarea, ucigându-mă zâmbind;
Priviți jignirile cum fierb, plutind

La suprafață! Ce-mi mai aparține?
O inimă plângând, un dor de moarte
Și un sonet - ce azi ... vă e departe!

Sonet II

Sonetele-mi sunt scrise din iubire,
Din pasiunea de a contempla...
Indiferent ce se va întâmpla,
Nu voi lăsa eu loc de irosire.

Sonetele-mi nu sunt obiect de-ocară,
De laudă ori de batjocorire,
Ci sunt dovadă de nemulțumire,
În fața lumii ce ne înconjoară.

Nu merit note, nu doresc nici premii,
Căci poezia mea nu-i calcul fix,
Nici Cosmos nu-i, dar nici un biet...sufix,

La capăt de uitare,-n calea vremii...
Sonetul meu e însuși al meu suflet,
Pe care vi-l ofer, în dor și cuget.

Sonet III

Din dragoste, eu m-am obișnuit
Să scriu sonete-n fiecare zi,
Cu gândul că în oameni voi trezi
Scânteii de viață, dor însuflețit.
De-atâtea ori m-am înșelat, crezând
Că sufletu-mi rimează cu al lor...
Și-am constatat că dorul meu e-un dor
Deosebit de alte doruri... când

Te-am întâlnit! Doar tu m-ai înțeles
Și ai patruns (știind că ai acces)
În cel mai minunat decor: în vers.

Aici e lumea, parcă, mult mai bună,
Te rog să nu mai pleci - doar împreună
Vom reclădi iubirea-n Univers.

Sonet IV

Ești zâmbetul suspinelor din noapte,
Atunci când sufletul îmi lăcrimează;
Ești graiul dorului ce luminează
Ca stelele ce, martore la șoapte,

Ne-apropie rănitele cuvinte...
Cât te iubesc, doar raza Lunii-o știe,

Atunci când, sus pe veacuri, reînvie
Luminile iubirii noastre sfinte.

Când Universul se va îndura,
În tainica-i infinitate blândă,
Și de frumoasa noastră-mbrățișare,

Atunci așra-i ne va-nconjura,
De vom ajunge, sigur, la izbândă,
Unindu-ne în bineuvântare...

**CARMEN
ȘTEFANIA
LUCA,
Roman,
jud. Neamț**

urme

locuitorii universului meu
mușcă avid din spațiul
delimitat de timpi cu rezoluție moartă
strigătele lor par a cere mutație dincolo de toate
membranele
care învelesc sufletul
cer azil nevăzutului să mă îngroape într-o ploaie
meteorică
de unde să încep cu moartea să mă reinventez
în virtualul unei realități
nu-și mai dă nimeni ochelarii de cal jos
rotirea prin mine nu-i decât un fiasco
mă doare carnea până dincolo de os
retezată de copitele metalice dezlănțuite într-un
haos improvizat
mulți mă traversează fără să știe de ce și pentru
ce
și mai ales unde vor să ajungă
și-mi fură toate firimiturile viselor mele
trunchiate
curgători prin timp așa merge vorba prin lume c-
ar fi
eu îi simt șerpi care mă înghit în stomacurile lor
interminabile
și-mi dau să beau sânge rece
nu...nu vreau să-mi intre nimeni în textura pielii
un singur designer am și acela e Dumnezeu
păstrez doar seringă cu iubire și mâna caldă
blândă moale și plină de poveste

care știe de fiecare dată în ce ventricul s-au strecurat bolile
locuitorii universului meu sunt treceri iar eu păstrez atingerea lor acolo...

pană de iubire

puzderie de oameni pe autostrăzile vieții
se circulă în toate sensurile fără limită de viteză
regulile de circulație nu au relevanță
poate au fost făcute pentru a fi încălcate
dă-i bice așa omule
cine mai reușește să-și mențină respirația
constantă sub centura de siguranță
când soarele stă cu ochii închiși
bine de bine
cine nu...își ia catrafusele și se cară spre alte dimensiuni
murdar tot de încercări și eșecuri
corigent la lecția de viață predată într-o limită de timp
că, deh lumea-i o școală și elevii mor pe capete
în fața tablei mângâiați de cretă
așa umblă vorba prin târg
e pană de iubire în lumea celor care știu să cuvânte
și degeaba știu dacă habar
nu au care-s cele potrivite
sau mai rău ...nu știu despre glasurile tăcerii și alfabetele ei
aleargă aiurea cu tot felul de inimi legate de gât
luate cu împrumut sau donate
nici ei nu mai știu...
oricum mor oxidate rând pe rând
semnele de întrebare locuiesc oriunde le-ai pune
uneori trag afară tot ce e prin lăuntru
de parcă ar vedea cineva cumplita zbatere pentru ziua de mâine
într-un cerc care-și subțiază pereții din ce în ce mai transparent
umbrirea e cel mai ineficient antibiotic
el...omul gonește și tot gonește
oare mă mai văd.
”din prea mult sau prea puțin”
fericiți cei care se ascund într-un ceas
și lasă timpul să bată în pieptul lor
abia aceia își vor găsi liniștea trecerii
fericiți cei care își văd chipul într-un ochi de cer

și lasă ploaia să le pătrundă pielea până dincolo de os
abia aceia își vor găsi lutul plămădirii lor
fericiți cei aflați în pustiu și-n împletirea aerului cu aer
și lasă firimiturile de pâine s-astupe miriadele de guri flămânde
abia aceia vor cunoaște și cealaltă față a luminii
fericiți cei care știu să guste clipa până la cel din urmă puls
și lasă fiecare zi să coboare în noapte ca pe-un ultim zbor
abia aceia vor ști că sunt stelele pământului
fericiți cei care bat la porți închise
și lasă fiecare bătaie să le crească bătători
abia aceia nu vor cunoaște porțile dincolo de zidurile lumii
fericiți cei care știu să fie și nimic altceva
și lasă fiecare spațiu al sufletului deschis
abia aceia vor cunoaște îngerii.
fericiți cei care-s una cu iubirea
...și cu nimic altceva...

veșmânt

vârcolacii flămânzi lovesc pereții nopții
lipsită de orice dâră de lumină
umblă hai-hui după felinarele sufletului
unde ar putea să-și rezeme respirațiile obosite
și urletul ...și urletul lor s-ascunde
într-un spațiu dărâmat de umbre
noiembrie încă-i blând
câteva pături de brumă sunt azvârlite
peste decesul frunzelor
lumina sihastră mai unge ramuri de timp
vara indiană strecoară materia
printr-o ceață densă
ochii-mi coboară-n tălpi
și tălpile-mi urcă-n ochi
caut nevăzutul
dincolo de transparent
butoiul cu melancolie
și înecații lui
și spectatorii lui
și plutitorii lui
închid bulevardul într-un sens giratoriu sufocant
oamenii dorm în cercurile inventate
și atât deodată
el și ea

sparg obscurul
între palmele lor nervurile
frunzelor moarte
încă mai tresar
au tot curs anotimpurile prin trupurile lor
Și uitarea n-a ucis fluturii
mi-am zis: oameni cu oameni în ei!
îmi fac loc prin timp cu pasul
nevăzutul prinde culoare în retina
mai caut veșmânt...

MARIA PILCHIN,
Chișinău

Prietena mea, Zaratuștra

Zaratuștra e o fată deșteaptă
așa grăit-a Ea
Zaratuștra cea supărată.

În deal urca măgărița cea
care se încăpățănase
să meargă într-un text
sacru și el ca și viața...

Spectrală
82

Maro duce mâna la cap, la tâmpla cea pulsândă.
Visele nopții vin cu o herghelie de cai
din stepele cu mongolii de ieri și de azi.

Oniricul nopții și ochilor deschiși a rană
cade în păcatul realității deloc adevărate.
Maro din oglindă în dialog cu simulacrul.

Ce abominabile sunt oglinzile în care citești
texte.
Oglinda ce luminează ca un ecran, ca un vis,
ca o viață de dincolo. Dincolo de sine...

Emma cea unică
unuia care se credea Flaubert

Eu sunt Madame Bovary,
Spunea Flaubert.
Tu ești Flaubert,
Scriitorul ăla cu cărți groase,
De mor studenții la cursuri?
Eu sunt Madame Bovary,

O poate spune doar Emma,
Nevasta lui Charle,
Amanta celor doi
Și fiica unuia!

Ce sunt fericirile?!

Etajul șase!
Abstenența ca un condiment!
Joyce căzut dintre rafturi!
Juisări intelectuale!

Eu sunt bovaric?
Tu ești regele cretan,
Care a supus taurul,
Minotaurul din el!

Cele câteva fecioare
Din labirint încap
În aliniatul unei cărți.
Taur de bibliotecă.

L-Uter-Ana

Katharina von Bora
și Ele toate.
Abolim genderul!
Negăm negarea!
Umanismul este
Sol-ușia,
Cheia Sol!
Neo-umanismul
iată stindardul!
Întâlnirea lor!
AquaRElles
se văzu
cu AquaREi.
Panta rhei!
Optimista
și naiva de ea!
Tot ce nu e el
sau ea,
non-uter
este, neutru!!!
Ambigenul dintre
Nistru și Prut,
genul Mezzo-Potamic!

ADRIAN POPESCU,
Rădăuți, jud. Suceava

tentativă de rit

într-o noapte cerul
se prăbușise
peste livada mea plină

cu meri flămânzi,
devoratori de omizi;
tăvălind instantaneu
toată iarba pe care
trebuiau s-o pască în zori
carii pătrați ai tatei...
niciun ram,
fraged ori putred
nu reușise să-i străpungă
cămașa neagră, intactă
scoasă din țiplă...
fără cicatrici,
începu să plângă,
cosmic,
lăcrimându-și toate perseidele...
se făcuse de rușine...
...nu reușise nici măcar să moară!
simțindu-se inutilă,
bocitoarea satului cugetă
că ar fi mai avantajos
să devină...ursitoare.

de se-ntâmpla...

de se-ntâmpla cumva să nu pot auzi
a codrului foșnire și-a râului vâltoare
în drumul său, din stâncă către-nspumata mare
ceream să nu-mi dea suflet, nici pofta de-a iubi
frumosul. iar de ochii nu cutezau să vadă
obrajii tăi cei rumeni prin macii din livezi
știind că-n a lor rujă din nou o să te pierzi
nesărutată iarăși, pân' noaptea o să cadă,
ceream să nu-mi de glasul. și-a inimii hodină
nu-mi era tulburată de râsul tău firesc
ce mă chema sub geamu-i din nou ca să-i rostesc
cuvinte dulci și versuri pân' se făcea lumină.
dar văd, aud, am suflet și poftă să iubesc,
iar ochii tăi cei negri mă cheamă în livadă
ca să te strâng în brațe, pân' noaptea o să cadă,
să-mi tulburi iar hodina cu râsul tău firesc...

eu, prea mult...

doar tu și eu...
și două roți,
gonind caii putere
ai atelajului cromat,
învăluindu-ne mirosul reavăn
al ploilor de mai...
îmi spuneai, printre buze furate
că restul vieții tale
e clipa mâinii drepte
ce căuta să-mi destrame părul
asemeni urmelor pe nisip
neatinse de val,
pe plaja înfiată de noi
vara trecută...
dincolo de strălucirea degetului
ce mă îngenunchease,
inundându-ți fiecă dimineață
cu petalele roșii cu iz de șerbet
căutam să fiu acel vis
ce încă nu sosise să-ți bucură
jumătatea de față, înrețită de stele,
mai albă decât perna
de sub liniștea somnului tău...
un ireal izvorât din feminitate,
pândit pe la colțuri de stradă,
descătușând zeci de suspine,
dornice de rătăcire,
întunecând minți lenevite de alcool
și scuipate printre semințe...
fără să știu, până azi
când țin între degete
petecul tremurând de hârtie,
că nu-ți doreai decât
să fim
doar tu și eu...
și două roți,
gonind caii putere
ai atelajului cromat,
învăluindu-ne mirosul reavăn
al ploilor de mai...

bilet pentru aripi

am deschis brusc ochii...
aceiași trotuar, aceleași cearcăne,
aceiași pantofi lustruiți, indiferenți,
de-o parte și de alta a pălăriei goale...
doar câțiva picuri de ploaie
ce îmi sărută iar genunchii tociți
afundându-mă tot mai mult
în asfaltul reavăn...

pașii prea grăbiți,
alergând către primăveri apuse,
nu reușesc încă
să anine întâmplător
crengile mele dispărute.
doar două prelungiri altruiste,
cu unghii proaspăt finisate
rispindu-și perfecțiunea,
îmi alunecă discret
biletul jumătății de veac...
trezit din rătăcirile concave,
încep să redescopăr
zorii ce mă părăsiseră,
abandonându-mă la margini de drum,
în căutare de noi răsărituri...
privirea fixă, ușor mototolită
în buzunare de firmă
reușise să mă redefinească,
să-mi ridice privirea
ce nu aspirase până azi
mai sus de bordură...
răsfoiam un pasaj rescris
pe care soarele-l topise prea devreme,
descătușând visarea...
răscolind timpul,
speranțe nerostite își deschid iar aripile,
adulmecând sevele nesorbite
încate în moina timpului...
petale de vânt modelate în hazard
îmi rup rădăcinile putrede,
ridicându-mă spre înalțuri
tot mai îndepărtate.
nicicând prea târziu,
nicicând prea devreme,
o altă pală de zbor
izvorâtă din privirea fixă
a biletului jumătății de veac...

Visul unui concurent...de iarnă

Spre dragul nost' Mizil, de câțiva ani
Trimit mesaje cu viteză de cometă.
Cât mi-aș dori, pe lângă diplomă și bani
Să plec acasă și c-o...Julietă...

Și-am încălecat pe-o șa
Când eram mic, citeam că o punguță
Plină cu bani avea boierul din poveste.
Cum văd la știri și astăzi la fel este...
În plus e protejat și de-o...mămuță.

Dilemă de manelist
„Că am bani și am valoare
Mor acum dușmanii mei...”
Spunea un „hit”. Azi mă-ntreb: oare
Când nu le am...învie ei?

Misterele tehnologiei
De plouă-afară, cei bătrâni spuneau
Că este timpul bun să-ți numeri banii.
Cum n-am ce număra, doar poate anii
Sunt tare curios...cum îi făceau?

CARLA SCHOPPEL,
Brașov, jud. Brașov

Forme

Cunosc atât de puțin trupul
acesta deschis ca o rană
peste pielea încrețită a
timpului!

Carnea mi-e ca o haină,

ca o ușă închisă peste copilărie,
ca o fereastră cu geamul spart
prin oceanul căruia se-ntrevăd persoanele mele.
Conțin atâtea chipuri cu rame îngâdurate
și surâsuri ce se sparg în guri de bărbați
încât dimineața mă șterg din oglinzi,
îmi despici trupul cu secera timpului
și îmi ling amintirile cu limba ceasului.
Cunosc atât de puțin trupul acesta
purtat ca o haină,
ca o dără de soare,
ca o ploaie lipicioasă de lacrimi
peste măștile ce le port.

Afazie

Sub ancora picioarelor au curs tainele originii
unui labirint de necuprins.

În tăcerile noastre am învățat permeabilitatea
frontierelor

și regulile unei sarabande miraculoase.
Lumea vegetală ne-a cusut inimile cu alge
și ne-a plimbat limbile fără cuvânt.

Gura mea- mai curbată decât un arc mongolez
s-a prefăcut în boltă pe umerii tăi
ca pe umerii lui Atlas.

Tu- năvod de umbre și dezlănțuite valuri
te-ai strecurat în pliurile neregulatei mele
realități,

preschimbându-mă în măștile-ți caste.
Voiai să asiești la intrarea în mine
fără să știi că deja mă locuiai.

Sincronism

Prin fereastra oglinzilor tale-nghețate
se-ncrețește limita fragilă a celulelor.
În apele desfăcute de insomnii
ne coborâm cămașa de forță dinamic-sublimă
a carnalului,
adunând ceasurile noastre de cumpănă
cu presimțite îndepărtări.
Între prindere și cuprindere
absența coase linia de orizont a corpurilor,
recapitulând încordarea pieptului
și mecanica roților din cotloanele tâmpelor.
Vom rămâne să descifrăm viitorul
cu epifaniile promise,
deșirând haina de umbră a tăcerilor
în staza dureroasă a temerilor.

Trupului tău

Trupul tău, cu mâini și picioare împrumutate de
la păduri,
cu crengile înrădăcinându-mi coroana-n văzduh
își azvârle nervurile pielii ca-ntr-o orchestră
cu notele- cadențe de puls.
Trupul tău, în rătăcirile-i limpezi,
mă-mpletește ochi cu ochi în plasa memoriilor
răspândindu-mă plasă albastră spre ceruri.
Răs-pândit de sângele din subteranele inimii
trupul tău- policandru de vise-
doarme în miochimia pleoapei,
fuge și mușcă din buza zilei,
din laba piciorului vântului repezit.
Trupul tău- cutie de epidermă a rănilor mele
din care mă despletesc ca un val.

LIVIU BĂIȚEL,
Eforie-Nord, jud, Constanța

Din prezent

Nălucire-i parcă lumea
Azi mai mult decât vreodată
Unii stau și-adună aur
Alții cretă colorată

Timpul măsurat în ere
Nu mai poate să cuprindă
Ale veacului mistere
Pentru clipa suferindă
Regi și împărați stau încă
Pe-ale neamurilor umeri
Precum ploșnițele-n pături
Nici nu poți să îi mai numeri
Iar credință... nici cât negru
Sub o unghie bolnavă
Chiar de mulți se mbracă-n cruce
Și se miruie cu slavă
Două mii de ani sunt iată
De când s-a-nălțat Iisus
Și nu s-a văzut vreun munte
Din credință luat pe sus
Pomenim în van pe Domnul
Și minuni ce nu mai sunt
Când minciuna și disprețul
Stăpânesc peste pământ
Leneșii se vor acuma
Peste țară președinți
Iară regi sunt toți "romanii"
Ce și-au pus aur pe dinți
Încotro ne ducem oare
Când la cârmă au rămas
Numai hoții din hambare?
Nu-i în țară niciun glas
Să mai apere nevoia
Și pe omul muncitor
Și tot neamul nostru astăzi
Nu mai are viitor?...

Vă întreb acum prieteni
Până când veți suporta
Astă ciumă-n astă lume?
Luați mai bine o nuia
Și mânați-i către hăuri
Necuprinsul să-i cuprindă
Vindecați-vă de boala
Care stă să se întindă
Domnul chiar a spus anume:
"N-am venit să aduc pace,
Doar dreptate și lumină"
Iar pe cel ce astăzi tace
Ajutați-l ca de mâine
Dreptul vieții lui să-l ceară
Chiar de-o trebui, prieteni,
Dintre noi câțiva să piară

Declarație de avere

Am
sufletul plin
de poeme
ce-aleargă
desculțe
spre lume
și câteva flori
în priviri,
nepurtătoare
de nume
din vise-încropesc
uneori
simfonii
și le cânt
pe-nserat
lângă maluri
pustii

a mai crescut
din mine
și un trup
de chitară
încercând
să-mi îngăduie
legătura cu
lumea de-afară

mai am
câțiva
prieteni
prin lume
îremediabil
iubitori
de cuvinte
și păstrez
undeva
o iubire
care nicodată
nu minte

am adunat
de asemenea
în arhivele mele
particulare
și câteva amintiri
de o inestimabilă
valoare
două trei
rugăciuni

și o carte
de referință
o tristețe
profundă
și
chiar dacă pare
absurd
o singură
dar nepieritoare
dorință

astfel,
având în vedere
toate
cele
de mai sus
vă declar
că sunt cel mai bogat
din regiune
și accept cu plăcere
impozitul
propus
pentru această
minunată
stagiune
Drept pentru care
semnez

Scrisoare unui prieten

Dacă niciodată viața
Nu ți-a dat ce ți-ai dorit
Nu te plânge-n van prin temple
Ori la vreun chip cioplit

Caută în tine însuși
Adevărul ce cuprinde
Și poruncă si iertare,
La nimicuri nu te vinde

Ia-l pe Dumnezeu de mână
Du-l să vadă ce-i prin lume
Și întrebă-l dacă mâine
Ce va fi ne poate spune
Și întrebă-l despre tine
De al vieții tale rost
Dacă nu cumva, vreodată,
Printre îngeri ai mai fost
Ia-l pe Dumnezeu de mână
Zi-i ceva, fă-l să zâmbească
Să mai uite din pedepse

Pentru cei ce-au sa se nască

Nu-ți pleca nicicând privirea
Și să nu ai gând ascuns
De-ai pornit pe un drum anume
Să fii sigur că ai ajuns

Să ai prieten omul liber
Și lumina din cuvânt
Nu spera la tronuri nalte
Trecătoare...toate sunt

Celui slab întinde-i mâna
Însă... nu uita
Să fii drept întotdeauna
Orice s-ar întâmpla

Și dă glas iubirii tale
Dincolo de infinit
Chiar de viața, niciodată,
Nu ți-a dat ce ți-ai dorit

Să fii român

Să fii român înseamnă să fii veșnic
Învingător de timp sau de furtună
Să fii român însemnă să faci pâine
Recunoscând iubirea drept stăpână

Să fii român înseamnă din urgie
Să tot aduni și să zidești cetate
Înțelegând că numai între ziduri
Poți rândui trecutului dreptate

Să fii român însemnă să fii liber
De timp și de însemnele deșarte
S-alegi mereu speranța în izbândă
Și-n adevărul vieții după moarte

Să fii român înseamnă multe lacrimi
Dar și fior de cântec peste poate
Apărători hotarelor de țară
Uniți cu toții, frate lângă frate

Să fii român înseamnă să te bucuri
De orice reîntoarcere acasă
Și să nu uiți că ziua ce urmează
Doar împreună cu ai tăi o faci frumoasă

**GABRIELA
ANA BĂLAN,
com. Alexandru
Vlahuță, jud. Vaslui**

Ars poetica

Poezia îmi e dâra de sânge
Din rana pictorului orb

Din urechea muzicianului surd
Din zâmbetul copilului autist înspre sine

Delfinul ce se roagă în ocean
Pianist cărând în buzunar un pian
Ziarul ce se vinde cu tot cu ziarist
Inima arlechinului trist
Un bulgăre de zâmbete, tristeți, stropi de sudoare
Aplauze, spaimă, mirare
Gura femeii când țipă că moare
Când scutec de prunc când voal de mireasă
Pană de înger ghimpe în glezna lui Dumnezeu
Baionetă, glastră cu flori
Prin ghețari prin dune de nisip prin oraș
în lanț de ocnaș pe drapele
Prin temple prin nori prin ochiul lui Dumnezeu
Plouă și ninge poezie din sufletul meu

Îmblânzirea ochilor

Pentru că nu ai mai avut timp sau ai uitat
Să îi transmiți cifrul de la sarcofag
De fapt fără să știe îl purta semn distinctiv
Pe umărul drept în cel mai îndepărtat veac
Poate pentru că în celălalt avatar
Ai jucat necinstit
i-ai furat zâmbetul cu un zar măsluit
sau poate nu ai apucat
În a nu- știu- câta mia noapte
Să îți inviți a nu-știu-câta cadână
În al nu-știu-câtelea pat sub clar de lună
Mai mult ca sigur altădată ea
Te-a lăsat la Polul Nord
Și a plecat cu alt explorator
Sau poate ai confundat partiturile
Și într-o sală de bal i-ai cântat la pian
O melodie compusă chiar de ea
Dragul meu în toate viețile ai încurcat câte ceva
Acuma de aceea vii în fața mea cu ochii sălbatici
Cu o privire rece pe care mă prefac cu tact
Că nu o pot înțelege

Dar dacă ți-aș jura că am răspunsul corect
La orice întrebare
Ochii tăi împlânziți cu un baston de laur
vor deveni o insulă plutitoare
Și noi vom putea să fugim de trecut
cât e lumea de mare

Fluturile de cristal

Nu o lăsa să plece
Ea nu crede în a doua șansă
Nu se va întoarce
Știe să zboare
E un fluture cu aripi de cristal
Pentru ea nu există încă o floare
Noaptea adoarme pe o lacrimă
Dimineața dispare
Rămâne o picătură de nectar
Ia-o în brațe
Azi ești petală
De piatră din apă curată
E ultimul ei avatar

Turnul castelului alungat din oraș

Ții minte? vrăjitoarele pe rug
Își sfășiau lacrimile în jar
Îți spuneam că fiecare secol
are propriul ev mediu
Inchiziția în orice avatar
A ta s-a topit într-o singură noapte
La umbra blândeții turnul castelului
Și-a luat scheletele de dragoni
Cenușa unghiilor de vrăjitoare
Atât cât a putut să care în spinare

Alungat din oraș a bătut la o poartă
de om nevoiaș
Moșnegii se încălzeau la o sobă
În care mocneau pânzele tablourilor celebre
Furate din muzeele lumii
i-a colindat, le-a făcut urări ca de sărbători
a primit doar țipete și văicăreli
tataia avea bănuții arvuniți la cășma din deal
mamaia nu și-a scos pensia de pe card

Tot așa a încercat să colinde
Prin secolul celălalt
s-a trezit înconjurat de orașe
care nu-și recunosc turnul
și scormonesc pământul după petrol și aur.

Peste o apă mare a văzut o casă
Care părea primitoare.
Târându-și amintirile ca pe un câine în lesă
Înainta cu greu, l-a primit o prințesă
i-a deschis poarta sufletului
l-a rugat să se odihnească pe salteaua pufoasă
din inima ei călduroasă
i-a ascuns amintirile într-un adăpost
de teamă să nu îi fie eutanasiate
cele care nu reușesc să fie uitate.

La urmă a ajuns într-un salon
Cu hărți și cărți prăfuite
Lângă o fereastră a memoriei încercănată
A văzut o poză cu chipul lui, îngălbenită, și fonată
s-a așezat cuminte pe un raft prăfuit
printre popoare băștinașe
așteptând să treacă pe lângă el mai multe orașe
și cine știe poate, făcând pe nebunul,
vreunul din ele își revendică turnul.

Dimineață ai găsit pe pernă o agrafă aurită
Încovoiată sub pasul timpului grăbit
Uitată de domnița din castel
În cameră miroase a fum
Din secolul topit în scrum
Deseară avem întâlnire la ceasul din turn
Și cine știe, poate vine și el...

BEATRICE DODE,
Râșnov, jud. Brașov

Elegie I

La sfârșit rămâne
doar suferința
și această enervantă
singurătate,
- a infinitului,
dintre o floare uscată și una verde.
Dacă întind mâna,
aș simți că exist cu adevărat
între urechi cu aparat și boxe.
Dacă-mi strofoc gândirea,
ar putea să iasă și un lucru bun,
- o mână de oase albe și murdare,
care se vor întoarce-n pământ...

Dar nimeni nu duce urechile cu aparat la boxe.
M-am prins: pământul iubește doar prospătura,
care nu se va mai întoarce niciodată în el, la fel...

Noutăți despre Dante

Ce ironie, frumosule, cumplită ironie!
Te-ai aprins - după lungi calcule
după lungi tratative
în care te-ai frecat de toate „mumiile” -
acum și de femeia friteoză
ea care te mângâie în călduri și de fontă
și care te frige
prin bucătării mărunte
cu gura ei de dogoare.
Ce-ai făcut, idiotule!? Cum i-ai luat capacul?
Cum de-ai ajuns așa de jos?
Ce-am să mai scriu despre tine
pe-o foaie fierbinte
în zile toride?
Cum să mai trăiesc lângă ea?
Cum să mai frig cartofi carne legume în ea
fără să urlu fără să-mi iasă treaba
de ce-i atât de cald în friteoza asta?
Ce e uleiu' ăsta când iau capacu' și nu te văd?
Ce e groapa asta adâncă în sfera ei mare?
Dați-mi, vă rog, un punct fix: o ceașcă, o
culoare...
Doamnă cu cască!
Obosesc!
Mă opresc!
Nu pot să mai scriu!
De ce-i în friteoză atât movuliu?
Am tăcut m-am întors te-am pierdut
în spatele blocului
Și-am văzut dricul mortului.
Tu
te-ai prostit și mai mult
te-ai ars, de te-ai fi ars în continuare
în gura de foarte mare dogoare...!

Jean Austen

Tânărul galben stă la fereastră. Are craniul
ras până la sânge. Nu vorbește. Cineva i-a mutat
puțin dinții. Acum își dezlipește pleoapele
și contemplă natura. Zâmbește.
În spatele lui, eu fredonez. Cineva
mi-a ras țeasta până la sânge. Pleoapele mi-au
lunecat
peste ochii plictisiți. Acum semăn
puțin cu Jean Austen.

Poema canapelei

Într-o zi canapeaua se îndrăgosti
de un motan vărgat care trecea prin fața
geamului de la sufragerie
s-a confesat parchetului și televizorului
s-a plâns măsuței de cafea.
Într-o zi, canapeaua și-a declarat dragostea:
- motănelule, nu îți pierde tinerețea cu
șoriceii din grădină
vino la mine, că grădina nu te merită
ea are dedesubt răme și pământ bun
te istovești alergând după șoareci
și păsări.
motănel frumos, satinul meu te vrea,
spătarul a scârțâit
tot felul de melodii hip-hop pentru tine,
fața de masă și ceștile de cafea
te simpatizează.
vino, și te vei odihni tot timpul
pe salteaua mea moale
prinț al tomberoanelor.
din păcate, motanul nu a răspuns chemării ei
căci el iubea o ceașcă de ceai
din sufrageria unei vânzătoare de satin din
blocul de vis-a-vis
și zi de zi și nopți de noapte
se cățara până la ea.
deci, până la urmă canapeaua
a început să se întrebe
ce este dragostea și la suferințele ei
și mai târziu i-a făcut o propunere
parchetului.
... cândva mi-a luat-o și mie razna inima,
eu, zaluzeaua de la fereastră, care v-am
spus această poveste.
m-am îndrăgostit de un super clește negru
de păr pe care l-am văzut doar de două ori...
în fine, ce să mai discutăm, acum sunt
mare doamnă
iar tot ce s-a petrecut mi se pare un basm.

**CABEL ȘTEFAN
TEODOR,
Buzău, jud, Buzău**

Pânză de păianjen

Cărările trecute
prin lumină

Se adâncesc în unghiul rupt din
Pânza de păianjen.
Penelul deschide
O poartă în niciunde când pune un punct.
Desenul acesta
Geografie a culorilor cununată de artist,
Precum liniile virtuale în care se toarnă
sculptura,
Precum cuvântul hămesită de alb
Își cheamă toate rudele la nuntă... în mintea
citorului...
Tăcerea seamănă versuri albe
Pentru rezonanțe târzii, uneori prea târzii.
Pânza de păianjen are atâtea unghiuri încât
cerul
Îi împrumută vârsta lui
să poată aluneca de-a lungul axelor
Incantații.
Nu implicați vulturul!
Aripile lui tot dintr-un unghi
de pânză de păianjen
Au învățat zborul,
Ca și țipătul pescărușului peste valurile serii.

Ce tăcere mare sunt poeziile!
O tăcere care dă în foc.

Păsări albe

Aripi albe
Măsoară tăcerea,
Și dispar în virgula luminii.

Măsura, înoptează
Într-o carcasă de ceas.

Cuvintele fac autostopul;
Aripile albe
Nu opresc niciodată.
Cuvintele,
Învață să zboare.

Amintiri din dezamăgire

Cele mai frumoase flori sunt
Florile tăcerii.
Le-am mirosit într-o chilie.
Le-am scris, febril aroma, pe pagini de caiet.
Am prins tăcerea în cuvânt.
Am recitat și am strigat în sinea mea:

Nu despre vânt,
Despre tăcere, am scris...
Limbile ceasului
Foarfeci neobosite
Taie strugurii clipelor.
Sub teascul pașilor îmi curge în vene
O cupă din beaujolais – ul tinereții
Timpul s-a obișnuit să-l bat ca pe-o minge
De baschet și să-l trimit
În coșul unui poem.

În fracul albastru de cerneală

Valuri de întuneric
Se topesc în flacăra lumânării.
Tăcerea bate pas de defilare în artere.
Punctul oscilează sub cârlig
Ratând nașterea întrebării...
Între mine și Orion,
Conjunție, o fereastră,
Poezia.

TEDORU VERONICA,
Brăila, jud. Brăila

Stampă cu eșarfă caisie

n-am observat nimic în jur
în afară de modul
în care ți-a alunecat

de pe umeri eșarfa
ca un nor caisiu,
moale și parfumat
n-am știut că între timp
istoria isprăvisc câteva războaie,
știința îmblânzea hadroni,
n-am observat cum
câte-o exoplanetă
ne amețește făcându-ne cu ochiul
cochetă, dar inaccesibilă...

doar alunecarea aia
moale, caisie și veșnică
o simt în spatele chiasmei
ca pe o adiere
blândă, perpetuă, de mătase
eșarfă caisie rămasă
între două lumi,
între cer și pământ,
secundă în cădere spre

înainte sau înapoi,
acolo, captivă, dar...
liberă totodată!

Problemă de ... fizică?

odată cu plecarea ta
o bucată de suflet
mi-a fost amputată
și-a căzut așa...
ca un fel de frunză uscată
luată pe sus
în bătaia întunericului...
cealaltă bucată, sângerând
își plânge pierderea volantă:
calculați dimensiunea fizică a sufletului
dacă pe parcursul unei vieți
zboară din întreg bucăți
de diferite forme și mărimi
rând pe rând,
procesul fiind ireversibil
indiscutabil
și... nu uitați să luați în calcul
și timpul...
probabil!

Miracol

Mă arde coapsa minții
unde te-am închis
pentru a te naște uneori
dezgolindu-mi osul de carne...
într-atât de adânc te-am ascuns!
După fiecare travaliu
sunt fericită că te aduc pe lume
și zâmbesc...
chiar dacă sângele-mi picură cald
peste ierburile însetate
ce se îmbată cu fiecare picătură
și se înalță apoi
cuprinzându-mi trupul
în palmele verzi tremurânde.
Îmi stă în putință
să te nasc iar, și iar
descărnându-mi carnea
până la os și gustând
din miracolul anulării
distanței dintre noi.
Eu, mirată și veselă,
tu, jucăuș copil ce
cu o singură mână

îndoi granița între
un tărâm și celălalt
ca un iluzionist.
O Niagară de dragoste
mi se prăvale peste stâncile
ce-mi apăsau odinioară pieptul
șlefuiindu-le măiastru...
ca un alchimist mi-ai așezat
în locul inimii o boabă de lumină!

De... rută

v-am părăsit pe toți
și mă în...drept
pe cel mai strâmb drum posibil
simt cum îmi picură rugină în nervuri
și cum plânge toamna
în hohote pe la spatele meu.
taci !i-am zis.
și s-a oprit ploaia
preț de două zile.
întortocheat drum, și aspru
pentru tălpile goale
din care n-am apucat
să scot spinii drumului vechi.
îmi picură toamna
rugină pe aripi
și-mi cântă-n ureche
un cântec străvechi...
taci!i-am zis.
și s-a făcut liniște
preț de două drumuri
tocmai atât cât
să mă gândesc
cum aș putea începe
un al treilea drum
fără spini...
dacă e posibil
întoarceți-vă 180 de grade!
doar 180?

**CODRUȚA TUDORIU,
Brăila, jud. Brăila**

**În visul șoaptă, coridorul
tăcerii**

"Sunt cu tine ca fără de
tine..."

Doamne, ce oameni și ce ploii
e timpul acesta eliberator
de oameni și cărți albastre când
închisă în ochiul meu blând fumată până la
epuizare
stau într-un colț și aștept
cu nerăbdare
ploile acelea mari cu nume de fete
tinere și pline de viață.

ce simple sunt vocile astea: atât de line
cu creioane și funcții exponențiale
ne mai cerem un cuvânt potrivit
cerșind printre bănci pe scaune
mai mici decât sufletul nostru
puțină atenția din partea celui care stă cu
fața spre tablă.

nicio parte nu se potrivește cu trupul meu!
ce legătură au toate?
e timpul meu, născut dintr-o coajă de nucă.

Lumină "crești în lumină și-n mine crești, S..."

oh,cât am alergat despletindu-mă
de iarba cea rea.
știam, știam că până în nesfârșire
mai sunt câteva mâini de trecut
și-n acele primăveri limpezi cu salcâmi
salutându-mă prin fereastră-îmi vor trece prin
ochii negri bufonii Commediei Dell Arte
și cei mai frumoși oameni ai sufletului meu
oh,ce lumină,ce lumină în noi.
alergam către tine, în vară
și iulie aprins, stelele stinse cu Dumnezeu
Cadillacul anilor '60 condus cu stângăcie
în Eden.

Cadillacul anilor '60 condus cu stângăcie
în Eden numele-i poartă umerii rotunzi.
un cuvânt despre Zaza, un cuvânt Lulu,
eu
și în nesfârșire, femeie.
-da, tu ești prietenul meu
și eu sunt prietena mea
suntem prieteni, așa-i?

-prieteni,prieteni
mereu.

Spatele meu cu perete „this time nothing can go wrong”.

bărbații au trupul rezistent și sportiv
din cauza asta șampoanele și gelurile pentru duș
ustură îngrozitor
(de la un astfel de șampon am lăcrimat eu două
zile)
cel mai mișto lucru e să mă așez în vârful
picioarelor
și să-mi imaginez picioarele infinite ale
studentelor
de la medicină.

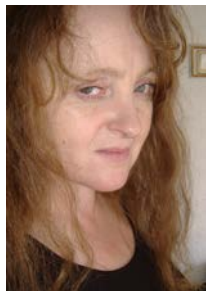
o tânăra cu ghete albastre
și fustă de piele se grăbește
la zebră
șoferul zâmbește mecanic
e două și zece.

ajung acasă pe fugă
și plec iar
puștanul de la etajul doi
îmi dă un brânci
și-mi pune piedică.

e opt fără douăzeci
tânăra cu ghete albastre
fumează, fumează, fumează
e aproape zece și se face întuneric
tânăra fumează, fumează, fumează
până când nu mai fumează și cade
hei, S. "ești cel mai frumos din
orașul acesta" .

Mult mai mult decât cer
șapte
-tremuri...
-și plâng...
tremurăm în cortul sărat
e ca în rai și noi plângem
primesc aripi-se mai numește sânge
ființa ne e în gol, jocuri sensibile în soarele
marin
neterminate și atât de fragile
nouăsprezece
ce se întâmplă când zodiile se bat cap în cap
dăm la o parte regulile
punem în joc tutunul și cărțile
visul și pânzele
motorul.

douăzeci și opt
domnule T.,acum înțeleg eu despre ce gândiți,
despre ce trăiți
vă e teamă ca nu cumva să vă înșele pieptul și
respirați
liniile întortocheate ale sufletului meu
dar, Dumnezeule...
acum înțeleg eu,domnule T...

**ANIȘOARA VLEJU,
Crucea, jud. Suceava**

Pânze de floare

Pânze de floare
pe palmele

crescute în stânci.
Atașament,
schimbare de rutină
în seara
zilei de naștere.
Pierd în
liniștea cuminte
o aripă
a vântului de vară,
unde,
șterg din praful gândului
frământarea supremă,
frunza de viță
ce mă unește cu tine.
Te uiți
și vezi că exist,
exist...

Pâine

Margini,
iluzii ce stau cu brațele
întinse a milă.
Cred în simțirea
ce mișcă încolo
și-ncoace
fiecare formă de pas,
cred în strălucirea aspră
împletită pe spicul plesnit
în copt.
O pâine,
numai o pâine să cumpăr

din brutăria deschisă,
apoi să plec spre-o casă goală
cu brațele strânse
în jurul fântâniei.

Cresc

Cresc din ființa mea
focuri,
identifică transformarea amplă.
Fluturi mărunți
ciupesc haotic din iarba
ce acoperă dealul
copilăriei.
Am semnat actul
de răzvrătire,
am geanta plină de imagini,
geme livada
sub pătura umedă
a crângului.
Nu-i adiere,
nu-i drum nepășit...
nimic.

Setea

Setea nu încapă în mine,
râul seacă
amar de lumină,
în orele dimineții.
Mor de mii de ori,
renasc
în izvorul de sus,
nu cunosc sentimentul
învierii.
Când păcătuiesc în vis,
cobor în altă înfățișare,
ajung idee de umbră,
colț de rai
nepermis,
rază străină.
Mă dezleg mistic
de ceas
și apuc natura de mână.
Dumnezeu se uită de sus.

**LILIANA LAZĂR
DOBOȘ, Satu Mare**

O ceașcă de poezie

Viața -ca o scurtă poezie-
se revendică obraznic
din aburii unei cești de
cafea.

Dacă e savurată-n doi,
plăcerea-ntunecată
își amplifică rezonanțele poetice,
deschizându-le buzelor
un regal al senzualității.

Dacă e savurată-n singurătate:
un egoism prizat incomod de nările larg ascuțite,
își cere timpii de confesiune.

Dacă o cafea
te savurează rafinat,
în clipe-pulbere de scorțișoară,
acordă-i din singurătatea ta
măcar o-nghițitură.

Axiome ale amurgului

Se înserează-n straturi fine de mătase,
nori perlați, suspendați, de aripi de înger
contemplează
creștetul cireșilor răpuși de floare.

Prin aerul rarefiat-
splendoare,
doar ochiul aromat al liliacului
notează timid
pulsul primăverii.
Drept semn de-ntâmpinare
sublimului degasian,
trecătorii își scot pălăriile,
cu gesturi reprimite
de teamă să nu tulbure
mirajul.

Tăceri de alabastru
repetate obsesiv, în amurg,
apun peste somnia noastră;
ne drămuiesc visele
retrăindu-ne
clipa.

Viziuni autumnale

Suflul toamnei
se ofilește-n vocale reci.
Rămășițele zilelor de vară
îți rămân în suflet
ca o aură caldă.

Osul vremii pârâie-
în păduri uitate de gând
se-ntâlnesc răzleț,
culegătorii de vise.

Fluturi
în proiecții filigrane
ating cu gândul nepăsarea luminii
atât de vlăguită,
atât de-nșelător-îndrăgostită,
chemare.

Norii către zări îndeamnă,
timpul
provoacă-n orologii
zbor osificat de libelule.

În hățiturile vremii,
timpii morți,
în cadență de orgă barocă,
ridică vâlul învechit
dezvăluindu-ne
așa cum nu ne știam.
Destin emailat

Te visezi libelulă,
cu smaralde-n privire
și hărți filigranate pe aripi.
A-ți lua zborul spre neant,
nu e un deziderat,
privat de lustru.

Fruct al respirației tale
cu virtuți magice
te vezi un alt "Rodin al transparențelor"
savurând izbânda
cerii pierdute.

Cu mâna dreaptă
îți introduci în cuptor
epiderma ficărei zile.

Începi număratoarea
noptilor frivole-
destin emailat.

LAURENȚIU GHIȚĂ,
București

**Petiție la Ministerul
Transporturilor**

Ședință la ministru, l
a Transport,
Cu toți consilierii de profil,

Având pe-agendă un recent raport,
Primit de la un insistent edil.
Acesta, mulțumind pentru aport
Că trenu-acum oprește și-n Mizil,
Le cere azi un foarte mic efort,
Cu un efect, pe termen lung, util!

Spre-a nu mai zice că orașu-i mort,
Solicită primarul cel abil
Să se aloce bani de-aeroport,
Să-oprească și-avioane în Mizil!

Și, spre-a-ntări demersul, ca suport,
Se anexează-o mostră de un kil
Din vinul cel mai bun pentru export
Și se semnează-n clar: PROȘCAN EMIL!

Romeo și Julieta în pribegie

Romeo și Julieta plecat-au din Mizil
Și-acum îi știe lumea, și-amicii lor cei buni,
Că vor să facă-avere și poate și-un copil,
În Spania, la muncă, la adunat căpșuni!
Mutați de colo-colo, au fost de când se știu.
Întâi i-a pus maestrul, englezul, la Verona,
Apoi i-a tras Ranetti, -n Mizilul cel pustiu,
Unde-s destui Othello, dar nici-o Desdemona.

Aici au dus o viață, precum anticipați,
Așa cum se trăiește, la noi în România:
I-au învrăjbit, tot timpul, politicii lor tați,
Și au muncit pe rupte, doar spre-a plăti chiria.

Așa că, nu-i mirare că,-n fine, ei și-au spus,
Că lasă, naibii totul, că lasă, naibii, toate,
Își iau calabalâcul și un bilet doar dus,
Și vor testa norocul și în străinătate.

Deci, îi găsiți acolo, și ce-i mai important,
Noi așteptăm să-apară un scriitor în ton,
Care să pună-n scenă, un show interesant:
„ROMEO ȘI JULIETA acum, la Castellon”!

Festival în România

Nu spun unde-n țară, vin la festival
Invitați cu nume: critici, cântăreți,
Politruci de marcă, senatori pe val,
Și,-ntr-un colț, deoparte, și niște poeți!

Se susțin discursuri, se expun păreri,
Și sobor de preoți bate-ntr-una cruci,
Doar poeții noștri se privesc, stingheri,
Și se simt pe parcă-ar sta pe coji de nuci.

Că, de-atâta lume și de invitați,
Care mai de care mai cu ștaif și VIP,
Au fost dați deoparte și considerați,
Niște biete boabe goale, de nisip.

Dar nu-i supărare, știu și dumnealor
Că această fală nu-i de mare preț.
Cei ce ies în față, sunt un biet decor,
Ce-au scris ei rămâne, în letopiseț.

Asta ne e soarta, resemnați suntem,
Și e de milenii, nu e doar de-acum:
Focul e poetul, jarul e-n poem,
Cartea e cenușă, restul este fum!

GHEORGHE GURĂU,
Galați, jud. Galați

Duminica sfântă...

Duminică am fost
cu tata la biserică,
Un sfânt

ne-a întâmpinat la intrare
cu o rugăciune;
Ce frumoasă e biserica sufletului meu...
Tata mi-a vorbit tot drumul
despre Dumnezeu,
despre bună purtare
și despre cum se mai fac oamenii
îngeri prin bună purtare
ți sfinți în împărăția lor...
Doamne ce frumos mi-a vorbit tata

până la intrarea sfântă
din pridvor...
un preot cădelnița cu tămâie,
oamenii smeriți se rugau pentru iertare,
clopotul dăngănea
cadentat de sărbătoare,
Se auzea
departe în sat la locul în care
mama,
îngerul despre care mi-a vorbit tata
tot drumul
nu auzea nimic din ceea ce să îi rămâie,
Simțea doar mirosul de tămâie
și fumul, doar fumul!...

Frigul ca o umbră...

În căsuța aceea de peste drum
stă el și cu umbra lui
frigul
se foiește prin casă rătăcitor
și se oprește o clipă
pe post de răcitor...
Nu întotdeauna umbra înfrigurată
îl urmează,
stă calmă pe un simplu pat
și hibernează...

Bătăile ceasului din perete
redau secunde, orele și trecerea
timpului
cu siguranță nu-i pasă
nici de el, nici de umbra lui
frigul din casă...
Se contractă obiectele din juru-i
de atâta răcoare
și frig și răceală sufletească
ce-l doare...

Pe fereastra deschisă de la cameră
pătrunde timidă o rază
de soare...
Ce jucăușă și veselă este
și ce multă căldură aduce în casă
splendoare...
Se oprește din ticăitul lui ceasul
să constate
cum poate să aducă lumina la timp
atâta seninătate...

În căsuța aceea de peste drum

se simte o lumină pustie,
din totdeauna, de-acum,
din copilărie...

**MARIA NIȚĂ,
Crețeni, jud. Vâlcea**

Interval

Depărtarea se-ntâmplă pe
nesimțite
când greierii-ș pun
puii-ntre frunze
și nici nu privesc înapoi,
când plopii scapătă fapte,
dar niciunul nu se apleacă să le ridice
dacă-au căzut în noroi.
Fără băgare de seamă,
fără miros și gust,
fără iubire, fără cuvânt,
depărtarea se-ntâmplă în zbor de cocori.

nu știu

Ieri, azi, poate chiar și mâine,
am văzut oameni care se deșirau în indigo,
repetat,
și se plezneau cu secundele
care mai de care
mușcau mirosuri, amestec de înfrigurări,
când, deodată, printre
„mai lasă-mă o clipă, o briză, un minut”
se-ntâmplă să se-arate

ca o fluturare de gene, un ocol
ca o roire care-ntârzie, un
„hai să vedem: așa a fost
ieri, azi, poate chiar și mâine?”

Câteodată

am venit pe lume ca o castană
și m-am cuibărit în vraf de frunze,
am înmugurit
și-am simțit în miez
fierbințeala cărnii.
Am biruit, am fărâmițat desfătări,
potrivnic am ispitit
amar și sălbatic.
Pluteesc, plutesc,
iar norii-s buni și tulburi

câteodată
ca niște gânduri rotunde
se duc și vin, se duc
în pământ cu aburi calzi
încotro? de unde?
Mi se pare mie, ori
eu am venit pe lume
să dorm în straturi?
Ori ca o dimineață
caldă de primăvară
sprijinită-n coate
de-atâta „vai, vai!”

Puls

Stau ghemuită
de colo până acolo
în clipa amândurora;
nici nu calc pe gândul cocârjat,
nici nu zbor la dorul turmentat.

ADRIAN PAPARUZ,
Zărnești, jud. Brașov

ești toată poezie

miroși a busuioc
scorțișoară
în zile cu soț
chiar mai sferică

te văd
împletind
pe dos
pe față
unice clipe
iluzoric atârinate
de surâsul tău
demențial

tălpile
nu-ți ating lumea
plutești doar
deasupra neliniștilor balast
aripilor mele

nici nu pari
să respiri
da vinci
te-a pictat icoană
pe mine

când lemn voi fi fost
ori vitraliu

ești toată poezie
albă
serafică
cavalerii se bat
cu chitări
să prindă un loc
de sinucigaș
în lumea ta altfel

mi-aș dori
însă
uneori
să cobori în patul meu
fără nimb
dezbrăcată
de orice cuvânt
să cred și eu puțin
că exist

preaiubito

ți-e frică de cai

de parcă Șaua vreunuia dintre ei
ți-ar putea încăleca în vreun fel
speranța firavă
înălțată timid
periscop în ape străine
preferi să alergi singură
pe câmpii virgine
goală de sine
despletită de vânt
sălbatică amazoană
îți aperi curajul
de a respira uneori
parfumul iubirii
cu batista pe nas

îmi spui că mă iubești
dar o faci ca o declarație
inevitabilă de război
iar eu nici nu știu
dacă e de bine
dacă e de rău

ți-e frică de caii din inima mea
dar pe ei galopez

să te salvez de tine însăși
în fiecare dimineață
așteaptă puțin
doar puțin
atât cât cuvintele mele
să-ți prindă din urmă toate visurile
cât buzele mele
să-ți țină tălpile ocupate
Și vino apoi toată
să facem echitație cu viața

vând inimă

tu știi că inima mea e rotundă
(ca o verighetă)
mi-ai spus-o din prima zi
când te-ai mutat acolo
că are într-adevăr acoperișul stricat
și ferestrele rupte

dar m-ai asigurat că de pe balcon
poți privi luna pe partea cealaltă
iar la flux
speranța îți intră pe sub ușă
până în pat

eu ți-am promis că poți
să îți lași visurile dezlegate
că poți să-ți aduci toate amintirile
iar chirie n-am să-ți cer niciodată
acum însă
dacă tu ai plecat
deși
recunosc
ai curățat totul după tine
nu-mi rămâne decât să o vând

probabil pe nimic

rotundul albastru

dimineața pornește încet
prin trecutul necrozat
te băjbâi braille anesteziat
pe singurul petec de zid
nedemolat din minte
chipul îți atârână prea lung
clatină periculos lumea aflată între moarte
și moarte am ales morfina
sărutului mai eficient

decât acceleratorul de particule dumnezeiești
sunt cuvintele tale săpate în respirația
oxigenată artificial
mi se pare acum tot acest joc de-a viața
are numai două zeci și unu de grame
neincinerabile iubito
le vei găsi tu cumva
după mine să răzi cu blestemele închise

acum totul pare rotund și albastru

ANDREI PATRAȘ,
Iași, jud. Iași

Sonet (I)

Semeț, cetății trecut-am
prin săbii, iar în urmă
cenușa doar rămase și

porțile zdrobite.
Prin tigve trece vântul în şuier prin orbite
și fiarele pustiei în jarul stins mai scurmă.

Comori nu iau cu mine, doar lupta mi-e răsplată
în aprige avânturi prin vaiere și scrum.
Săgeata-n așteptare-i, zvâcnind, deși de-acum
mi-s zalele ciuntite și spada-ngreunată.

Potrivnici iar se-adună și vin peste măsură,
dar nu mă tem de încă-o năvalnică-ncețtare.
(Din alte lupte încă port răni adânci, stigmat.)

La fel îmi pare lumea prin fanta din armură
și-n altă bătălie mă-avânt fără-ncetare.
Învăluită-n cețuri e ultima cetate...

Sheherezada

De veghe-n nopți înalte înfrigurați priveam
în flăcări cum se zămislesc himere
și așteptam cenușa în tăcere.
Străine chipuri pale păreau că bat în geam.

Ne-adăposteam în vise cu mări adânci de spice,
voiam să fim celești corăbieri,
cuceritori vâslind spre nicăieri,
iar cornul lunii valuri de lanuri să despice.

Gândeam la constelații ce pâlpaie și pier
prin spații oarbe fără de hotar,

pierzându-se prin veacuri în zadar
cum pulberea în raza unui uitat ungher.

Știam că tot ce Timpul cu greaua lui aripă
atinge se preschimbă în uitare
Și, -ntulburați, întruna amânare
mai căutam zadarnic la marea sa risipă.

Prin tainice amurguri, târziu culegător
treceam și după fiecare zi
credeam că poate mâine-n zori vom ști
de ce se coace rodul, mereu necruțător...

*

... dar nopțile întruna veneau fără de veste
Și-n zori eram ca un sărac poet
ce luna a lăsat la amanet.
Și așteptam iar seara și ultima poveste...

La Troia

De dor mistuit și mânie zăcea la corăbii Ahile
de când Agamemnon cu sila-i luă pe Briseis.
Și-i crunt năruit ca ruina. Departe și zei-s...
Cernit, de nimic nu se-atinse trei zile.

Și nu-i mai aduc mângâiere nici sclave, nici
daruri, nici pradă
Și-i fier înroșit peste rană și-n sânge venin e
când gemete-n noapte aude din corturi străine...
Și-n juru-i doar moarte ar vrea să mai vadă...

Sonet (V)

Nu ura, nici blestemul celor iubiți ne doare,
Nici când ne smulg întruna bucăți de suflet viu,
ci când săgeți aprinse de dor pier în pustiu,
ciocnindu-se zadarnic de-un zid de nepăsare.

Căci ura e iubire arzând nepricepută,
iară iubirea-i floare ce-și trage seva din
suspine și din zbucium cum leacul din venin.
Cine-i veghează rodul, de vrea, și munții mută.

...cuvintele ce-odată puteau să ne alinte
se surpă azi lovite de-al nepăsării dig
Și-n hăuri de uitare înstrăinați cădem,

iar șoaptele crezute cândva, în taină, sfinte
nu ne mai dau fioruri, nu-s nici măcar blestem...
Și ca-ntr-un ochi agonice în noi se face frig...

CEZAR CIOBÎCĂ, Botoșani, jud. Botoșani

când nu pot să adorm

ascult elegii
inima suferă de claustrofobie
și i-a crescut iedera peste
aorte

frigiderul frigid toarce povești
despre un bisturiu ce dă țircoale
oglinzii imperfecte a realului burdușit
cu figurine de ceară
ceasul ticăie absurd
mestecându-și limbile
împerecheate pe sub patul deșălat
de isteriile femeilor care
mi-au demolat memoria
peretele vomită întâmplări cu mine rătăcind
în căutarea unui anestezie ușor
așa ca o păpădie
gîndacii de bucătărie îmi ronțăie părul și
îmi urcă alene pe creștet
acolo unde melancolia mi-a lăsat înfiptă
o cruce de plumb

când nu pot să adorm
îmi imaginez moartea
ca pe-o scufundare
într-o umbră aseptică
de nichel
într-o tăcere care-și sprijină eternitatea
de boturile ascuțite ale stelelor
și-ntind mîna spre noapte
ca o stripteuză vorace cu un singur sân
și urlu putred
salivând printre vise
mai mult sau mai puțin erotice
maxilarele puternice ale cuvintelor
îmi croiesc o nouă zi în care
trebuie să supraviețuiesc
împotriva radiațiilor a încălzirii globale
a tendințelor schizoidale
și a mizeriilor dintre
dinții zilelor
mai trebuie să trag apa
poate se duce coșmarul
să mă tund să mă rad și să spăl
c-am început să miros a mort
au revoir mes amis au revoir

aveți grijă de iubita mea
nu răspunde la niciun nume
dar e bună
să vă spele memoria

ps
poate altă dată
ne vom face de cap
scriind Și despre Dumnezeu

e joi și-ncep să scriu

din nou
mă zgândăre talentul
foaia imaculată e pregătită
nu am nimic concret de spus
nimic original deocamdată
poate de imitat sau de plagiat
mai bine o las așa
neîntinată
e joi și mă frământ
nu mă pot duce la cenaclu
cu mâna goală
era să spun altfel
dar mi-e rușine de juriu
eu sunt cât se poate de serios

îmi topesc gândurile în foaia castă
încerc să reprezint ceva
să transmit o stare
fie ea și inconfortabilă
ca greața
schitez un gest de lehamite
către cuvintele care mă latră
impecabil asiduu
absorbindu-mi intențiile
lumea lăuntrică
experiențele mentale
câteva fraze sforăitoare
alcătuiesc un cer din care se scurg
o liniște amară
și semnificații băloase
sau poate belicoase

e joi și vreau să scriu
am imaginație
dar îmi lipsește inspirația
mi-e oarecum milă
de foaia asta catifelată
pe care vreau s-o
inseminez liric

mai bine beau un pahar două
poate că dacă-s mangă
îmi vine
ar trebui să scriu despre orice
să vă spun totul
fără rușine
sufletul mi se dezbracă de corp
ca de o rufă murdară
și răsare perplex
pe cerul de gelatină
la care se uită cu irișii umflați
toate ursitoarele
Și toate muzele

scriu
dar nu-mi place ce iese
cosesc cuvintele
și le adun în clăi pietroase
pentru vaci sterpe
stăpînit de un morb ciudat
înfașurat în cearșafuri de hârtii mototolite
alerg prin cartier după carnea și oasele prădate
de o haită de câini vagabonzi

scriam
timpul alunecase în pat
și adormise rulând
amintirile mele
nu știu dacă mai este joi
e doar liniște amară
Doamne iartă-mă
poemul ăsta-i mediocru
mîinile mele s-au chircit pe curcubeu
ca pe o claviatură de pian
pe pielea mea o fetiță joacă șotron
Și-n loc de piatră îmi rostogolește
inima putredă

voi ce mai scrieți
și nu vă mai zgîți așa la mine
ca la o femeie de doi bani
luiza e de vină
mai bine împrumutați-mi
vă rog
o coastă din care vă voi face
pînă la stația următoare
un peisaj oniric
ușor marinat
în respirații și pixeli
duhnind a erezie

Și-a vise calcinate
cu premeditare

autoportret

eu
cel ce viețuiesc
într-un oraș copleșit
de griji
de rate la bănci
de creșterea nr. de sinucideri
de problema câinilor vagabonzi
de scepticism
de alcoolism
de găinării
de autism
ș.a.

eu
cel ce locuiesc
în același cartier cu unul din foștii mari securiști
ai țării
o figură monstruoasă
ce ne-a golit de miez copilăria
în aceeași scară de bloc cu unul din foștii mei
profesori de română
prin ale cărui texte se mai zbenzue copii cu
cheile la gât
un poem remarcabil
fie vorba între noi
Și pe aceeași stradă cu polițistul de la rutieră
ce-a trântit cascheta pe asfalt la un miting de
protest
pomelnicul poate continua
dar nu e momentul să mă pun rău
cu sfânta biserica

eu am
drept vă spun
cravate pe care nu le port niciodată
un bebe căruia îi ies caninii
o nevastă care se plânge c-o dor ovarele
elevi care mă copiază
un câine care-mi masează scalpul
ori de câte ori mi se-ngrașă părul
Și mai am
nu vă fie cu supărare
fantezii cu tot felul de femei
lipicioase sau alunecoase
Și un pic de psoriazis
care se extinde pe zi ce trece

așa precum criza
poeme ce așteaptă în sertar
trecerea prin furcile caudine
Și alte dureri nevoi probleme
stringente sau nu

eu
cel cu sufletul lăsat precum sânii mamei
care ne-a născut pe toți într-un cincinal
era epoca decreștelor și a țâncilor cu cheia de gât
eu dragii mei ascultători
aveam impresia că nu mă tem deloc
nici de omul negru nici de moarte
nici de accidente
de muncă rutiere cerebrale
ischemice vasculare hemoragice
dar nu nu-i așa fraților
mai bine-nchid fermoarul acestui text
oricum poezia pare
să nu mai ajute la nimic
e mai degrabă un atac la intimitate
mă uit la voi și văd că însemnați ceva
pe răbojul retinei
aste e de bine
poate că și Dumnezeu într-o zi
rătăcind pe cale ca un trouver din vremi apuse
îmi va lasă pe geamul aburit
al azilului de noapte
un feedback pozitiv
mă mulțumesc și c-un smiley
cai verzi pe pereți veți zice
dar nu-i așa
puneți-vă mai bine căștile-n urechi
și veți auzi fojgăitul materiei
în ale cărei abisuri
ca o excitație subliminală
respiră artistic nimicul

eram ținut pe cruce

încă de la ora la care copiii se-ntorc plictisiți de
la școală
soarele începuse să apună ca de obicei
iar corbii erau din ce în ce mai mulți
trei cerșetoare îmbrăcate-n vinețiu
își storceau la maximum ultimele lacrimi
câinii comunitari așteptau să mai curgă
câte-un fir de sânge
jandarmii se relaxau fumând monte carlo
așteptam să vină salvarea

buzele mi-erău uscate de soare și vânt
și nici vorbă de vreun strugurel
așteptam să-mi dau duhul
nu-mi place să spun obștescul sfârșit
și mă dureau cumplit măselele de minte
și toate amintirile antologate într-un florilegiu
care mi se dezvoltău fugitiv
și toate gândurile care se-mbulzeau
să scape ca de pe o navă gata să se scufunde
prelata nopții infinit de lungă se lăsa încet încet
o ploaie de stele mi-a spălat rănile
și-n loc de sulfamidă aveam boboțe de polen
începusem să agonizez
mi-era poftă de-un sandwich cu pui
și-un pahar de coca cola de la mcdonalds
din difuzoarele de pe stâlpii de telegraf
rămase de pe vremea comunismului
o auzeam pe mama văietându-se
ca bătrâna din Miorița printre transhumanțe
de atâta ambiguitate
m-apuca să vomit
pleiadele carul mic carul mare
și celelalte constelații
numai luna
regina nopții moartă
rămânea la locul ei
priveghindu-mă cu aburul ei cald
așa cum făcuse odinioară
boul deasupra ieslei din Betleem
într-un târziu roua mi-a sărutat picioarele
și dintr-o dată sufletul se înălța ca un zmeu
lăsând în urmă giulgiul ceții
impregnat de iluzii sulfuroase
nu vă mai rugați
voi învia probabil de la sine
într-un alt poem dintr-o
altă evanghelie
fiți pe fază și mai turnați
ulei în candelă
și sânge-n călimară

ELEODOR DINU,
Crușeț, sat Măiaș,
jud. Gorj

Visasem că dansez

Într-o noapte mi-am dorit
să văd

cum, ca o mireasă cu
voalul deocheat de invidia
celestelor superstiții,
luna
Își plimbă indiferența
în caleașca trasă de luceferi.
Tocmai visasem că dansez
cu propria-mi umbră -
făstăcită
de muzica somnului care
o tot călca pe picioare.
Mi-am îngenuncheat privirile
pe batista haosului sărutat
de astre în pielea goală
De-atunci, cocoșii
miliardelor de insomnii
îmi bat din aripi
în auz.
Posomorâți ca un ocol
în jurul veșnicei
bântuite de coșmaruri.

Insulă de cer

Palmele mele funcționează
ca un război de țesut preșuri
pentru jelania pietrelor în călduri.
O, tălpi ale efemerului
cu pingele de vânt,
v-am horit pe frunți încoronate
cu cochilii de amuzament grețos.
Scufundatu-m-am în timp
cu țărnul înălțării zbatându-mi-se
legat de picioare
ca o insulă de cer îngenuncheat
în somn veninos.
Urmează să fac din pielea utopiei
hârtie de tipărit chicotele
destrăbălatelor margini
din călimara cărora
mi se îmbată stiloul -
paloș la brîul unui orizont
cu trecutul sfâșiat de milă
pentru elanul atâtor nimicuri
avortate de lehamite
pe chelia existenței.

Setea de parfum cu ghimpi

Subsemnatul, boschetar incurabil,
care își trăiește moartea

cu nerușinare
la marginea poeziei.
Declar pe răspunderea nimănui
că fac deseori
incursiuni iluzorii
în culori murmurate amar
de grădina zâmbetului tău.
Sunt luat peste picior de griji
pentru cine nu știe
cât de dulce-ntunecat înțeapă
setea de parfum cu
ghimpi biologici.

Craterul cu șampanie

Aș fi murit inutil de plâns
dacă,
deși sunt greu inflamabil,
treceam pragul zilei
pe pereții căreia
scânteii oarbe
se cățarau să dea zădărniceii
autografe ghiorțând a
foame de glorie.
În biserica de peste craterul
cu șampanie
din pleavă de cuvinte
ostile paharului meu însetat
de bună cuviință
sunt așteptat de moaștele
viitorului
pe care mi-l închin smereniei.

**GHEORGHE
POPILEAN,
Moisei, jud. Maramureș**

Am crezut...

Am crezut că atunci

când te naști
lumea e a ta,
că ești zeul dorit de părinți
sau poate-o stea,
am crezut că doar zâmbete calde și mângâieri
va fi lumea în care intrat-am
doar ieri.
Am crezut că și Soarele sus
se va bucura,

că și Luna –timidă cum e- mă va săruta,
că și păsările doar mie-mi vor cânta;
Dar vă spun –pe cuvântul meu-
că nu-i așa.
Când te naști,
ești doar o picătură-ntr-un ocean,
ești un pui oarecare ce plânge în van,
ești un boț mic de carne plâpând și negricios,
ești gângania târătoare pe jos.
Am crezut că atunci când ești tânăr
așa rămâi;
că în tot universul voi fi
cel dintâi;
am crezut că doar Zeii din ceruri mă pot sili,
că doar alți pot plânge
și pot pătimi.
Am crezut că iubirea aproapei
e ceva sfânt;
că trădarea și ura sunt doar
vorbe-n vânt;
am crezut că iubita mereu m-a-mbrățișa;
dar vă spun-pe cuvântul meu-
că nu-i așa.
Când ești tânăr
nu vrei nicicum să te gândești
că născându-te-ai început să-mbătrânești;
că iubirea și dragostea sunt doar vorbe-n vânt,
că trădarea și ura domnesc pe pământ.

Poate că meritam...

Poate că meritam și eu
să-mi știu destinul de la Tine;
mielului blând ce-i pregătit
să-l storci de sângele din vine
Ii spui c-așa-i mai fericit ?!
Poate că meritam și eu
să fi venit în altă lume,
cu flori, ce-și pleacă-n asfințit
corola-n tainice suspine;
Poate eram mai fericit.
Poate că meritam și eu
să fiu prin veacu-n care-not
și slugă și stăpân iubit
și nu doar crucea să mi-o port;
Sigur eram mai fericit.
Poate că meritam și eu
să nu-mi fi apărut în cale
așa târziu cum ai venit
să-mi tulburi clipele amare;
Poate eram mai fericit.

Poate că meritam și eu
să nu-mi bârfească fariseii
că m-ai gonit când te-am iubit
și când te comparam cu zeii;
Poate eram mai fericit.
Poate că meritam și eu
să nu fi fost jucărioară
în mâna omului iubit
și-n a Destinului hârjoană;
Sigur eram mai fericit.

Poate c-aș merita și eu
-și chiar ar fi un gest frumos-
ca Tu ce-n viață m-ai zvrălit,
să dai un ordin coalea jos,
să fiu nițel mai fericit.

Scrisoare copiilor din depărtări.....

Și dacă totuși încă
de noi va este dor
sunați-ne în fiecare seară
să știți și voi acolo
de oasele ne dor
sau dacă pe acasă
miroase-a primăvară.
Și dacă totuși încă
puțin ne mai iubiți
nu ne huliți plăcinta de seară;
cu asta noi de mici
am fost obisnuți;
cu branza și slămina cu ceapă
din cămara.
Și dacă totuși încă
de noi vă este drag
nu ne-azvârliți opincile afară
și nici ibricul vechi
în care-mi fac
de zeci de ani
cafeaua mea amară.
Și dacă totuși încă
ne mai iubiți puțin
nu ne-amețiți
“cu ginul cu lămâie”
lăsați-ne-n ulcică
o lacrimă de vin
și sus pe raft pitită
sticluța cu răchie.
Și dacă totuși încă
de noi va este drag
lăsați și leacurile la-ndemână

și pe-ntuneric dacă
mai am dureri de cap
eu imi găsesc banala aspirină.
Și dacă dragoste mai este încă
nu ne ermetizați în termopane,
cocoșii ne trimit
pe noi la muncă
și nu alarma
de la telefoane...
Și dacă totuși inca
Vreti sa trăim în tihnă,
lăsați-ne-n tipare,
nu ne schimbați cărarea;
lasați fotografia voastră
sa fluture în grinda,
iar jos pe policioară,
lumânarea...

Să nu dispari.....

Să nu dispari că totodată
de tine însăți vei dispore
și te vei înșela amarnic
cu-nșelăciunea cea mai mare

Să nu dispari că niciodată
de fericire nu se fuge,
vei fi o mare-nvolburată
care se zbate și se frânge

Să nu dispari că nu-i greșeală
ce trebuie răscumpărată
ne vor ierta răniții noștri
această dragoste curată.

Să nu dispari că veșnicia
n-o să se-mpiedice-n iubire;
În haosul din lumea asta
furăm un dram de fericire.

Ușor e să dispari acum
dar imposibil să revii
și vom trăi în amintirea
iubiților noștri copii.

Ușor e să poți rupe vraja
ce ne unește pe-amândoi
dar vom trăi în amintirea
celor ce vor fi după noi

**ANDA CHIȘ,
Alba-Iulia, jud. Alba**

Păsările

Ar trebui să vezi,
stelele sunt
albastre, păsările sunt gri
Și incoloră partea

în care mă săruți,
trebuie să simți,
de suflet nu te pot lega
păsările sunt albastre Și tu nu vii de acasă,
nu ai timp să treci
peste lacrimile mele
borcanul cu fluturi răsturnat
îmi spune ca păsările au înfulecat
răsăritul Și sunt la fel de mov
ca pubertatea amintirilor cu tine.

Iarna bărbaților

Bărbații trec pe stradă
Și întorc capul,
își răsucesc gâtul inutil
femeile își au rădăcinile în altă parte,
unele se leagă de oglinzi
mai bine decât de priviri,
altele chiar întind aripi
dar sunt prea albe Și prea vlăguite,
bărbații ridică din umeri
Și așteaptă femeile cu tocure,
dar femeile cu tocure
își poartă rezerva în ochii
porumbeilor ce beau apă.

A
Noaptea strada e goală
dar plină de Amintiri,
de umbre care nu au învățat
să se sărute
într-un loc de întâlnire,
Animalul din oameni
iese pe furiș
își dezbracă ochiul de priviri
Și înfulecă mirosurile nopții,
la răsărit strada e plină
de Angoase cuminți
înțepenite în ochiul de lumină al zilei.

Încă zi

E încă zi Și încă se mai poate bea
câte o picătură dintr-o lacrimă,
m-am întrebat de ce numai mâinile
ne pot trimite semne
Și pot trezi copacii
să se ridice din genunchi
Și să țipe,
strigătul poate înlocui
vocea unora dezbrăcați de cuvinte,
e încă zi Și se mai pot trezi din beție
fețele triste care au înghițit deja mirarea.

**GABRIEL DRAGNEA,
București**

Sub pleoape- ngenuncheate

E-a doua oară când te naști
timid
sub pleoapele mele
îngenuncheate în fața

noptii tulburătoare Și tristă, mută
ca privirea zeilor, rănită
de timp Și nemurire.
Abia acum simt cum
îmi cuprinzi în taină amintirile
cu toate brațele pe care
ți le-am dăruit de ziua nenașterii tale
din dor. Izvor de neliniști curge
de la sânul tău hrănind suflete
ce-Și doresc să-ți simtă
fiorul renașterii din mine.
Cu tine mi-e teamă că mâine,
cândva, îmi vei pierde brațele
oferindu-mi în schimb
zile învăluite-n uitare Și tăcere.
Plăcere mi-ai lăsat,
atât cât să vreau
să te mai naști o dată
sub pleoapele mele
îngenuncheate în fața
noptii.

Un ultim înger II

Se sting tristețile pe brațele uitării

Când desenez un zâmbet pe ochii tăi atei
Vreau să pătrunzi în taina gândurilor mării
Și să-i descânți tăcerea ascunsă-n ochii mei.

Când desenez un zâmbet pe ochii tăi atei
Se naște un copil ce ne hrănește clipa.
Din zbor se-opresc toți fluturii sub tei
Când tu m-ajută să-mi curăț de noroi aripa.

Din zbor se-opresc toți fluturii sub tei...
Culorile adorm târziu în orhidee
Pe trupul meu curg lacrimi de femei
Cum la poeți plâng doruri din condeie.

Culorile adorm târziu în orhidee
Tot așteptând privirea-ți pierdută-n primăvară
Și umbra-i obosită în urma ta pe-alee
Pe fruntea cerului e-o rană ce nu mai vrea să
doară.

Când desenez un zâmbet pe ochii tăi atei
Culorile adorm târziu în orhidee.
Din zbor se-opresc toți fluturii sub tei...
Iar la poeți plâng doruri din condeie.
Din zbor se-opresc toți fluturii sub tei
Când la poeți plâng doruri din condeie.

Tăcerea ferestrelor

Ferestrele mele se deschid
Spre Aleea Ispitelor
Unde perechi de ochi, sute
Mii, pete reci sau culori vii
Se-ntâlnesc pe trotuare
Ne-ncetat se privesc
În trup de păcat își zidesc
Emoții și plăceri trecătoare.
Pe mare nu e loc de regrete
Între valuri ce se naltă prea sus
Sau când la apus se despart
Și împart îmbrățișări
La corăbii rătăcite și maluri.
La zaruri se pierd iubirile
Amintirile devin prizoniere
Încătușate pe Aleea Ispitelor
În trupul de păcat al orașului
Ce tot crește și cucerește
Emoții și plăceri efemere.
E-atâta tăcere la ferestrele mele...

Peste zăbrele se-mbrățișează
Florile vinovăției noastre,
În glastre nu a mai rămas
Decât aroma trandafirilor de ieri
Provocând lacrimi ferestrelor...
Care ne sunt martori tăcuți,
Duhovnici sortiți să ne țină
În secret, păcatul.

Două scaune

În sufletul meu există
Două scaune:
Al iubirii și al trădării.
Pe primul stai tu
Croșetând clipele
Îmbrățișând zilele
Până la nunta lui
Martie cu octombrie –
Sărbătoare a anotimpurilor,
Ce eliberează zborul
Sub aripile albatroșilor.
Încă aștept dincolo de
Perdeaua neliniștii
O bătaie de inimă,
Un trup de cais arzând
La porțile Raiului
Închiriat pentru sărbătoarea
Noastră. La fereastră
Doi fluturi își laudă
Culorile. Florile uită
Să-și închidă petalele
În noaptea cea mai lungă
În care noi nu știm
Și nici nu vrem s-adormim
Îmbrățișând despărțirea.
Uimirea încolțește în îngeri
Când pe scaun aștepți
Și tot sângeri
De dor și de frică.
Ce mică e lumea
Ce ne-ascultă glasul
Și voit ne încurcă pasul
Pe drumuri ascunse.
Pătrunse de dor ne sunt
Zările, împrumutate culorile...
Să nu deschidem uși frământării
Ce ne rezervă loc
Pe scaunul trădării.

**OANA DRĂGUȘIN,
Ploiești, jud. Prahova**

orfan

soarele dansează gol de
mașini și fum legănat
între sânii tăi, plastifiați,
femeie de oțel, căci

existența între amor și alcool
etilic sugă sângele inimii,
zăcând pe canapea.
visul e locul spațial al
șarpelui pe coapsele tusei seci,
moartă în vanul hipiotului verde-roșiatic.
somnia nu înseamnă visare, e
moartea pe gânduri,
nehotărâtă între carpați și
picioarele fără oase.
acasă între coapsele visului, nenăscuți.

anatomia post-sinapsă

căutam mâinile, pentru
a le pune condiție, să
existe, însă
mâinile s-au pierdut
în mâinile altor morți
creionând ascuțișul
lemnului din aripa păsărilor.

subtil,
din creștet au crescut bacteriile
zilei de mâine
și coastele s-au desprins de pe oasele
Decalcificate ale zgâtiei murdare.

subtil,
idolii mei au crăpat pietrele dumnezeilor
dintre cărți.

când m-ai născut, moartea mi-a poruncit
să trăiesc.

....

scot din călcâiul tău cu dintele meu
zdrobit
crengi vitrege
și arbori divoțați de cruce.
plăsmuirea mea,
iar tu, atee,

mă smulgi.

...

castanul majusculei din privirea buhăită
de maimuță teleghidată
din oglindă.

eva și adam sub luna de brânză
pe bani,
sunt frate cu sângele de care te-ai
îndrăgostit, maestre.

măruntaiele
obișnuiau să se zbată printre
suflet și masă de crăciun a
tinereții: bătrâni, haotici și indecenți.
vulgaritatea mănâncă lunile copacilor goi
de spini murdari.
corpul pe masa noastră și petrecem
între respirații.

botezul violului
s-a stins pe buza sticlei
de ciment.
atunci a visa.

vaiet profan

scâncetul de metal mi-a
răsărit în
surâsul vitreg al mamei-timp
în timp ce
priveau cerul mușcând grotesc
din moartea-ți.

Ianus

spune-mi că ai o țigară
să încălzim măduva în căldura ei,
trupul plin de trup
în alte spirite
plombând
lipsa incestuului
din trup.

spune-mi că ai foc,
doar focul împarte
pantomima fățișă într-un
rictus de om.

spune-mi că ai cretă
și desenează-mi oglinda

cum joacă greutatea goliciunii noastre,
moartă în trup.

somnul,
hașura gândului
hulpav,
coperta instituțiilor
măsoară noțiunea timpului
când avea trupul
cu care unghiile boante
ucid.

ANA DUNCĂ,
Ciceu-Poieni,
jud. Bistrița-Năsăud
Melancolia

Când plouă
Din asfalt ies gânduri
și se risipesc
Cearcâne adânci se
desprind din colț de

oglină
Și se întind peste motoare
Cu o viteză ameteitoare
Doar becuri sparte din spate
Se mai ascund sub această piele
Ca după o priză îndelungă
Obosite se resimt.

Pe parbrize apa geme
Roțile se iau la întrecere cu ploaia
Iar eu urmăresc marcajele de vopsea
Dintre cer și pământ
Toamna și-a croșetat tabla
Până s-ajungi volanul c-un deget
Poți să cauți cotorul de vis uitat
Pe care călcam desculță
Când rupeam petale de trandafir
Și mă țineam de uși
Ca de o bordură s-o dărâm peste mine.

*

Am trasat un tabel:
În fiecare glob am pus câte un vis
Amprentat din noroi.
Aș înfige în colțul ochiului tău
De sticlă
Câte un cui ruginit.
Cândva am atârnat de cer un colier de mașini
roșii

Legate cu frânghii de roți.
Acum mai am doar un far
Și-o cheie din plastic.
Când plouă cu bolovani, stau pe bancheta
Cusută din paie.
Am vrut să spăl parbrizul
Dar în apă zăceau râme de fier
Și-am zgâriat gâtul cu ei
Pe unde s-a scurs toată benzina
Din șira spinării
Și-am ruginit împreună.

*

Am despărțit oglinzile între ele
Cu centuri de păr
Să nu se amestece.
... ca atunci când mă loveai și cu mâini și cu
picioare și cu roți.
În fiecare potbagaj
Voi deschide câte o cutie
Pe care le-am umplut înainte
Cu gânduri mototolite.

*

mi-am întors mașina pe dos
acum aștept
să mi se usuce sângele
de pe ea.

*

Nimic. Nici măcar o cheie
Și ploaia și-a schimbat direcția
După dungile tale încinse.

Eu...

mi-au ruginit oglinzile
clipesc cu 3 km pe oră
pe brațul drept mi-a crescut o groapă
pe brațul stâng flori roșii.

În fiecare dimineață vecinul le udă cu apă rece
de la pompă.

Mi-au crăpat parbrizele
Vederea nu mai e demult 2 D
În urechea dreaptă am un sertar cu mucuri de
țigară
În urechea stângă un cercel roșu.
În fiecare zi vecinul îmi șterge ochelarii cu o
mâneacă.

Câteodată mă așez la cap,
Câteodată la picioare

Și adorm imediat, pe asfaltul meu.

Urme

Cu patru roți gonești spre alte patru roți
În urma rămasă sădesc un ochi și-o gură
Cu brațele grele trag după mine un drum la
căldură
Să răsară din el o iubire mai mare.

Cu patru roți gonești spre alte patru roți
Mormane de lacrimi mă trag la pământ,
mormane de guri mă zdrobesc
Din ceruri cerșesc căldură pentru tine,...
Mormane de gropi umplute cu sângele meu.
Cu patru roți gonești spre alte patru roți
Mă pierd printre borduri ruginite
Și morți ce conduc printre vii
Mă pierd în această viață marcată prea intens.
Când roțile mele prea încinse or fi,
Duhnind a ceară arsă,
Altele, cu alte dungi, cu alte forme murdare,
Din asfalturi albe, spălate de vreme, or duce
Peste hotare o lume mai bună, prin vene.

NARCISA FRĂȚILĂ,
Aiud, jud. Alba

Dimineață de toamnă

Mă udă lacrimile zilei,
descompuse
În palide nuanțe răstignite
Pe cumpănă de nori,

sub frunze scurse,
Știrbind secunda vremii infinite.
Dar voi renaște-n clipa următoare
Sfidând eternități și alte mii
De ani lumină, dinspre fiecare
Literă caldă, din verbul „a iubi”.
Voi inventa idei despre cuvinte
Ce-ți vor pulsa în tâmpile focul plin
De-mbrățișări, nici lumina sugrumată
De praful întinat de-al toamnei gri,
Nu-mi vor opri dorința vinovată
De a putea să-ți fiu și e pustiu.

Mistere

E liniște în încăpere

Doar umbrele se-agită mut.
Pe cer sunt stele căzătoare
Ce-n întuneric se reduc... se duc
Sclipiri de luna-n marea moartă,
Joc de lumini pierdute-n valuri.
Mirosuri dulci-amăruși în zare,
Îmbătătoare și dulce pierzare... ce dispare
Un ultim cântec în sardină,
Un glas suav ce nu răzbate
O rugămintă-nflăcărată
O durere parcă de mult uitată... învie
Se duc clipe de fericire
Ce dispar în eternitate,
Învie setea de supraviețuire
Dar foarte greu se zbate... printre mistere

Luntrea aurie

Dar nopțile acestea, frumoaso, cum de sunt,
Atât de diafane, din cer până-n pământ?

Pădurile par alge înalte-n clătinări...
Noi ne plimbam alături pe fundul unei mări.

Lucirile acestea de sus, vor fi fiind
Sau astre, sau meduze prin adâncimi plutind...
De-aseară se zărește, cu cârma spre Apus,
O luntre aurie, deasupra noastră, sus...

Așa ne urmărește de-aseară, pe-amândoi:
Stă drept deasupra noastră când ne oprim și noi!

O, poate că din luntrea ce ne țintește-așa
Într-un târziu, o scară de raze s-o lăsa,
Și dacă tu vrei-vei, ne vom sui. Apoi,
Cu luntrea aurie vom asfinți și noi.

De dragoste

O, mai cu seamă seara te iubesc,
Când lucrurile par nedeslușite,
Când porțile se-nchid c-un ritm firesc
Și vederea începe să palpitate,
Când arborii-s mai tainici și mai mari
Și când se-aud fântânele mai bine,
Îmbucură-mă! Fie să apari,
Chiar de vei trece-n oră fără mine.
Arată-mi-te iarăși respirând
Ca apele de lună îmbiate.
Un strop de mări în ochi mi s-a răsfrânt,
Căci mări și lacrimi sunt, la fel, sărate.
Adu-ți aminte de un biet dactil,

De un fragment fragil de poezie
Pe care ți l-am strecurat, subtil,
Pe un pătrat lunatic de hârtie.
E seara dulce ca un elixir
Și arborii par turnuri lungi de pace,
Iar cerul, ca hladima de emir,
Mai strălucește, vrând să ne împace.
O, mai cu seamă seara te iubesc,
Femeie, ce-ai rămas, în ani, departe.
Citesc și mă citești, și te citesc,

Și-mi stai ca semnul de mătase-n carte.

**IOAN PETRU
GÂRDA,
Cluj-Napoca,
jud. Cluj**

Nostalgică...

Atunci se unduiau pe
câmpuri lanuri,

Atunci cântau în crânguri ciocârlii,
Atunci se mai spuneau povești prin hanuri,
Atunci, atunci, atunci eram copii.

Atunci la masă se râdea întruna,
Atunci era zăpadă la Crăciun,
Atunci ploua la timp întotdeauna,
Atunci fugeam pe dealuri de nebun.

Atunci fierbea magiunul în cazane,
Atunci pocneau bostanii în cuptor,
Atunci venea mirosul de castane,
Atunci se mai sărea în ajutor.
Atunci mai susurau, prin văi, izvoare,
Atunci se auzeau cântând cobzari,
Atunci zburau bondari din floare-n floare,
Atunci prindeam rădaște din stejari.

Atunci se zbenguiau prin iarbă mieii,
Atunci urcam în vârfuri de copaci,
Atunci eram ca Feți-Frumoși, ca zmeii,
Atunci mergeam cu pâine la săraci.

Atunci era în toată lumea pace,
Atunci eram ca orișicare prunci,
Atunci știau caisele-a se coace,
Atunci, atunci, atunci, atunci, atunci...

Cămin

am ajuns mamă
stai puțin să te-ajut să cobori
va fi bine aici
ce clădire frumoasă
și ce curte imensă cu flori
și copaci și statui și alei
să ședem pe o bancă puțin
stai să scot să îți las niște lei
am să vin pe la tine să știi
tot la două la trei săptămâni
ai văzut cu ce litere mari aurii
scrie-acolo
cămin de bătrâni?

Proiect

-Fiu al Meu, să te duci când ai timp pe Pământ,
ai promis, știi, atunci când ai fost zămislit din
cuvânt,
că vei merge din nou să aduci tuturor mântuirea,
du-te vezi ce mai fac,
de sunt răi, nu te pierde cu firea,
te-ai simțit niște ani fericit pe planeta aceea
frumoasă,
însă te-au răstignit și apoi te-am adus iar la tine
acasă.

-O, am fost pe pământ tot mereu, Dumnezeuule,
Tată,
sunt mai răi ca atunci, sunt mai mulți și mai răi,
sunt o gloată.
Se injură, se bat, se ucid la beții, uneori în
armate.
se prefac, farisei, că respectă poruncile toate,
fac biserici mereu, poleite în aur și-argint,
dar sunt goale și reci. deci zadarnic, zadarnic se
mint,
sunt avari, sunt mârșavi, te iubesc doar atunci
când au toane,
tu de crezi că mama mea plânge
din atâtea icoane?

-Sunt mai răi, nu mai buni ...
un proiect, așadar, eșuat...
ani destui -ani de-ai lor- două mii
ai promis și atâta am și am așteptat,
am greșit undeva, într-un fel, într-un loc,
pasămite,

nu-i nimic, sunt Dumnezeu atâta îmi pot și eu permite,
știi cum e, prototip, nu poți ști chiar exact prima oară...
să lăsăm, așadar, să lăsăm omenirea să moară...
Nu fi trist, timp avem cât vrem noi, nu renunț la rețetă,
te trimit în curând să te naști pe o altă planetă...

Destin

Te voi iubi în pragul primăverii
Când se revarsă apele pe drum,
Te voi iubi când dau în floare merii,
Te voi iubi cum te iubesc acum.

Te voi iubi ca un nebun în vară
Când se topește-asfaltul de pe drum,
Te voi iubi în zori și-n fapt de seară,
Te voi iubi cum te iubesc acum.

Te voi iubi când toamna o să vină
Cu scârțâitul carelor pe drum,
Te voi iubi în seri cu lună plină,
Te voi iubi cum te iubesc acum.

Te voi iubi când iarna își va cerne
Zăpezile văzduhului pe drum,
Te voi iubi când patu-mi voi așterne,
Te voi iubi cum te iubesc acum.

Tu nu vei ști, vei fi în alte sfere
Sau de vei ști îți vei vedea de drum,
Te voi iubi cu ură și durere,
Te voi iubi cum te iubesc acum.

MARCEL RADU HUCIU, Târgu Mureș, jud. Mureș

starea de lapoviță

Timpul,
Singurul în stare
Să pună semnul egal precum o anatemă
Între impresia de armonie și
Nevrednicile mele stări nevrotice
În sos tomat.

Spațiul,

Mă vrea contorsionat,
Umilind gena de aproximativă verticalitate
Ca mai apoi să estompeze durerea
Nefericirii unui eu oarecare:
Macroul de conservă.

Cu toate acestea, eu-eu, implantată intarsie
De nimeni, de niciodată de nimic pe pământ,
Mă ivesc pe la mijloc de drum înfundat într-o
lună februarie...
Fărămițat de ecoul multiplelor tale iubiri, plutesc
spre geamățul tău
Apar din căuș de buze ca și cum m-a înflorit
lapovița,
Acest cenușiu mercantil al zăpezilor
postmoderniste:

Pe-o căpiță, o anume Mioriță stă aproape tristă
La taclale, chestii banale, cu o muză fracturistă.
Ciobănașii crunt își dau la gioale...
Eu filmez. O rămă patrupedă-mi iese-n cale.

Mai apoi, Luna transmite Mioriței, printr-un
abonament nelimitat de bun,
O chestiune ipotetică scoasă la iveală de-un poet
mort și un altul nebun:

Nu se moare – se pleacă doar.
Plecarea în fond înseamnă amânare,
iar amânarea poate fi mâine.

Mâine-durerea, nu mai mult decât
chipul iubitei.

Mâine-spaima, nu mai mult decât
nelimitele resemnării...

starea de așchie

alții mai BIHHHHHHHHHHHP decât tine,
decid la tine prin viață,
rareori îți asumi riscurile
unei alte mai adevărate existențe;
sigur... mai apoi justificări și explicații
la așa zisa nevinovăție conjuncturală:
așchii de nimeni-nimic-niciodată
născut gata expirat, gata trăit,
din rămășițe de carne de calvacămăgar,
multinaționalbusiness,
lasagna cu ADN contrafăcut de
FMIUEONUBMG8ETC,

pregătit pentru a deveni
ceea ce nu ai fost, dar suntem și vom fi: mama
mășii de homo simbolicus,
Neparticulele lui Dumnezeu!

E vară afară. Unde mi-e diploma de bac s-o rup?
Liniște! Dinspre Călimani apare poezia și
George Coșbuc!

Cred că știu tot ceea ce sunt și am fost:
Arhetip de coloană, peristil sau crenel
Posibil reziduu ireductibil, dar rebel
Poate sindrom astenic mai puțin anost,

Un idiom oniric între iubiri vătămătoare,
O mutație semantică între poesis și cerebral,
Sau un simplu tropism ca opium verbal
Ce zăbește lirismului clipei ce moare.

starea de mărunțiș

viața mea se luptă fără de mine:
insatisfacție nouă – vechi decepții?
doar halucinogene permanente paralele
îmbrățișate de amânarea-final;
clipa din acel mâine,
cârciuma în care se vor fi sfârșit
duplicitatea, compromisurile;
cu mine stau la masă clișeele,
mediocritatea încadrărilor tipic umane,
moartea - doză la cutie lipsită de autentic;
poemul-eseu se va crede ușor trădat;
încă unul și mă duc...
moralității-critici cu normă întreagă vor avea
revelația
de a deveni îngrozitor de îndurerați
de viața mea sau de tine, poezie;
se anunță la postul public permanentul an
electoral
televiziunile private ne spun că afară plouă:
ce poți alege dintre atâtea mărunțișuri?
posibil o treaptă noesică:

Privesc lumina: încă există!
Firească, egală și tristă;
Ah, metamorfoza umanității cum doare...
Doruri frânte – aripi oare?
Aripi frânte – clipe oare?
Clique frânte – doruri oare?

Lumina se dăruie oblic, poate pentru prea mulți
degeaba,
Înțelesul ei la descifrat, însă, pentru toți,
infinutul Lucian Blaga.

starea de greață

iubito, te simt de multă vreme străină,
dispărută prin ultima versiune de Photoshop;
am rămas blocat în închisoarea gemetelor tale
simulate,
acolo îmi scriu singur obsesiile;
peste ușurarea meschină a asocierilor de
imagini,
(cu noi doi încercuți de ziduri false și prea mult
binar social,
între hotare și foc încrucișat de 010111010001
cu trasoare de nimeni-nimic-niciodată,
între amprente de priviri vinovate de prea multe
eșecuri-căutări,
amprente de priviri ce hlizesc hădoșenia stărilor
viitoare
doar între oglinzile băii mele);
următorii suferinzi de Alzheimer și Parkinson
mă vor întreba dacă după o anumită teroare
urmează imagini cu și despre o altă iubire...
100% cotton.
poate doar atunci când poezia se va rescrie în
versuri;
mai apoi, devenită iar bipedă, spune-le ce
poțtești,
ce știi tu mai bine: cum e să fii* doar
partea de mijloc a părții de jos, a părții de sus, a
părții de mijloc;
evacuat dintre gemete, am ajuns la peronul
"ÎNTR-UN TIMP ȘI UN SPAȚIU",
acolo unde mă poate avea oricine ca promoție la
mall-urile U.E.:
„doar acum, oferim o viață de doi lei, la preț de
trei-patru vieți ratate!”
Cu frunza și țara de origine cu tot!

Înțeleg Greața lui Sartre și chiar mai profund pe
ardeleanul Emil Cioran
Adio iubito, ție-ți pică frunza, eu mă arunc în
neant, dincolo de geam...

*pentru tine iubito, deși ești fracturistă, doi "i",
deoarece așa zice conjunctiv prezent!

**LUCREȚIA
NECHIFOR,
(SARAH DEJAR),
București**

Întrebare

Ce nume să-i dau vieții
când trăiesc clipele deșertăciunii ei,
măsura lucrurilor goale, lipsite de sens și esență,
ce se tot înșiruie înaintea mea,
peste degete noduroase de vreme,
peste riduri adânci în obraz?
Ce nume să-i dau ploii,
care-mi adâncește durerea într-un frig doar de ea
știut?
Ce nume să-i dau vântului care rupe copacii
în dorința lui de-a smulge tăcerea,
când nici el nu știe de ce rănește ramuri?
Ce nume să-mi dau mie
care-am trecut fără să știu
peste întâmplări risipindu-mă?
O fi viața, o rupere de creangă
într-o zi de toamnă ploioasă
și eu un oftat prelung,
din care se nasc păsări?

Rugăciune

Îmi treci prin ochi
duminica la rugăciune
lacrima perlă în colțul ochiului,
luminându-ne gândurile.
Îți respir existența într-un univers abstract
tu treci cu pasul peste mâna mea
ultima care te-a atins.
Aerul a devenit fierbinte
în dreptul buzelor noastre.
În jurul nostru
taina inimii.

Bătăie de inima

Modelam cuvintele după bătăile inimii
forme ciudate din mâinile mele,
prelungiri de gânduri ascuțite,
înălțate către tine soare,
dăruindu-ți iubirea
dintr-o tresărire.

Semne de început ori sfârșit,
strigând după tine
prin degete lungi,
cântând în locul gurii
imnul renunțării la timp.
M-am trezit luminată
de tine, prin ele.
Iată-mă formă abstractă
cuvânt scris, nescris,
ieșită prin tine,
bătaie de inimă.

Gust de toamnă

La apus,
mâinile aveau culoarea pământului.
Prin foșnet de frunze uscate,
în genunchi, am cules boabă cu boabă,
poama aurie.
Din tălpile tale,
curgea vinul, dulceag
plin de sâmburi.
Lipicioasele mâini
strângeau ciorchinii uscați,
balercile pline, dădeau în fiert,
revărsând cu forță tăria câmpului,
peste doagă.
Muște bețive adunate în jurul tău,
cădeau adormite,
suflam în ele,
sorbind zeama dulceagă.
Delirul boabei aurii,
ne-a cuprins târziu, în noiembrie,
când tălpile tale încă aveau gust de tămâioasă.
Focul din sobă, nestins,
număra pahare goale.
Mâinile mele,
de culoarea pământului,
mângâiau în tăcere,
foșnetul frunzei.

**VALENTIN IRIMIA,
Ploiești, jud. Prahova**

Mistică Pandoră

Zidește-mă în nimbul
palmei tale,

Aplaudă apoi, să-mi fii strivire,

Prealunga mea secundă de uimire,
Din evul fără puncte cardinale.

E-o liniște obscură și ciudată,
Să uiți că nu există veșnicie
Iar zvârcolirea patimii să-ți fie
Ceas neoprit, născut cu noi odată.

Cu falnică-ntristare să te bucuri
De noima noastră sfântă și târzie,
Dar să m-aștepți tihnind ca o câmpie
Și-o-nstrăinare grea să intre-n lucruri.
Ești prima fericire care doare,
În gongul frunții jariște flămândă,
Când te dizolvi în tainică izbândă,
Corola mea de ispitiri barbare.
Acuma taci! Lumina când se-ndoaie
Zvâcni-vom dintre dragoste și moarte,
Să dezertăm, să scriem altă carte
Și dezbrăcați să ne-alergăm prin ploaie.

Cu pârgul lunii fulgerând prin oase
Să-mpingem straja nopții spre amiază,
Eu, întuneric ce te luminează,
Tu, chipul frumuseții credincioase.

Prin vraiștea de tenebră incoloră
E-o liniște ciudată și obscură
Ce-o sparge râsul ca o-mpușcătură,
Din zestrea ta de mistică Pandoră.

Culise

Plânsul din spatele ochiului
cădelnițări de aer către nimeni.
Aplecându-se spre nevăzut
țipătul zidului
ridică alte ziduri.
Pe scut ostenirea pândeii.
Renunț la renunțări și
bunătatea mă părăsește ca o trădare.
Visez la-ntâmplare,
timpul mă lovește egal,
râsul e un gălgâit de iarna trecută.
Doar versul mă mai vrea frumos.
Afară din privire
un râs de pian
se freacă de lipsa gândului.
Secundele foșnesc mărunț
împletind vileag de nelimpeziri
în pripa acelorași dimineți.

Lacrima sparge umbra altei lacrimi
tămăduindu-mi numele.

Sub talpă mocnește preatârziul.
Ademenire de nesomnuri depline
și agheasmă șovăielilor dintâi,
plânsul din spatele ochiului...

Recviem pentru sine

Strig soarele dar îmi răspunde luna,
Renasc irozi de brumă rând pe rând,
Ninicând îl cumpără pe-ntotdeauna
Și-ntotdeauna-l vinde pe nicicând.

Altare ard pe geamandura zării,
Răspântii mi se-noadă sub călcâi
Și-un ger mușcând din himenul răbdării
Mi-acoperă smerenia dintâi.

Când chiar tămăduirea noastră doare
Cocoșii tac funebri de trei ori
Să-mi pună iar sechestrul pe candoare
Ne-nfrânți învinși... înfrânți învingători.

Alunecă tenebre curioase,
În gene-mi mor copacii fără trunchi
Printre mătânii și luciri de coase
Urâsc iubind și dorm doar în genunchi.

Răgazul mă mai moare, mă mai naște,
Mai colorez un înger fără cer,
Cu sfinți uitați ce năvălesc din moaște
Mă-ncaier pentr-o coajă de mister.

De oasele încep să mi se-nvârtă
Rechem la trudă orbi ceasornicari,
Eternitatea păcii e prea scurtă
Și clipele războiului prea mari.

Privirea mi se sparge-n vocalize
Și râsul ca speranța de plăpând
Rămâne-nțepenit între banchize
Iar eu ne-nțelegând...ne-nțelegând...

Scrisoare dinspre sfârșitul tainei

Privirea ta clătește aerul de spaime
în timp ce eu îți alunec spășit
prin alfabeturile trupului.
Vii dintr-un alt rotund al plăsmuirii
adunând în năvoadele respirului

toate îndemmurile.

Uneori, când te necumînțești
ți-adulmec arsura absenței până la delir
înveșnicind
ceremoniile surâsului tău.

Deasupra noastră șesurile,
pe portative ofilite trec.
Adu rouă,
adu crezare,
arcuiește ecou de prohodiri
peste somnul începuturilor!
Pământul ne ceartă nălucirile.
De dincolo de tresăriri adună-mi urmele!

MĂDĂLINA IVAȘCU,
Galda de Jos, jud. Alba

Regret

Pe un drum oarecare
tălpile mele colindă.

Printr-o gaură de zid

îmi strecor ochii
și dincolo
doi copii scormonesc în nisip.
Simt cum îmi scutură crengile inimii
și toate merele acre cad.

Îmi lipesc bărbia și mai adânc de zid.
constat
că nevinovații
scuipă nisipul și apoi îl gustă.
Viermii ies din merele necoapte,
intră în pietre.

E miercuri de opt zile,
aici m-am oprit.
Plesnesc spărtura cu dosul palmei și salbatic
strigăt
iese dinăuntru
ca dintr-un fluier de salcie.

Zidul începe să se zgâlțâie.
azi am fost
o nucă într-o scobitură
de perete.

Negrijă

Am uitat să mai fiu cea care fracturează
zâmbete.

Nu-mi amintesc cum surâsul
cobora de pe măști
scotocindu-mi năzuința.

Trag la o parte
amiaza noastră de mai
unde însingurarea
spintecă pântecul tău
sub care mâna dreaptă se odihnește.

Nu am uitat niciodată mustrarea
ce mi-ai cernut-o-n inimă
însuflețind
răcnetul ce-a dezgropat convulsii
și niciodată
acuza
ce-a retezat cugetul meu mărginit
când ai predicat usturător
că
oamenii nu mai au timp
să fie aproape,
fiindcă ei
se pierd în cutremurele
dintre ridurile obrazilor.

La noi a crăpat de ziuă

Cătușele inimilor noastre
s-au închis de mult,
pe când munții au crescut din rădăcini
și abia se așezase sămânța norilor.

Dumnezeu a tras cu firul
și ne-a cusut
unul de celălalt
apoi a făcut nod răsând,
satisfăcut de opera ce tocmai I s-a-ntins
de sub degete.

Am avut îngăduința de-a cheltui cuvintele,
ne-a fost permis să dansăm desculți prin jarul
cojilor de arin,
am jurat strâmb,
ne-am schimonosit în oglinzi
până la istovire.

Încătușați,

acum
sorbim din lacrimile mâinilor noastre
sarea
ce desăvârșit ne-mpreună
spre a nu ne ispiti sufletele
din doi în doi.

Noi încă cutreierăm din drum în drum
fără țintă
dar ne iubim
cum nimeni n-a dezvăluit, din om în om,
să se iubească.

A cer senin

A cer senin miroase-n seara asta
și a plutiri de lebede pe umbre.
La colțul unui zbor
se destrăma un vânt în niște aripi.

Bucățile de aer nu mai primesc
ridicarea degetelor mele
spre apusul lunii,
în noaptea nesfârșit limbută
când stelele
vociferează porunci
izbind cu pumnii în masa Cerului.
târziu..
Văd cum oamenii rătăcesc
între prielnicie și lipsă
apoi simt..
Mă doare pământul din care sunt făcută
și toată apa ce-a-nghițit Ada-Kalehul !
Cu mocirloasa asta
mă voi încorona rege
halucinând că mamele nasc fii acoperiți de
brumă,
hotărâtori
ai zilelor ce vin să bată-n uși
cu două degete, repetitiv.

**IOANA
NESTERIUC,
Suceava, jud. Suceava**

Strigoiul

În dimineți târzii și noi,
Cu sori deasupra,
Cu astre ascunse

de lumină,

Cu puțină ceață, somn și ploi,
Și vise-aburite, uitate de-amândoi,
Preschimbate-n rumeguș și tină,
Se trezesc strigoii goi
Și molcom cască
Ca și noi...

Și eu mă mir
Și tu te miri,
Și ne mirăm noi amândoi,
Cum un lățos și strâmb strigoi,
Cu jar pe labe, sânge pe colți,
Cu solzi aspri din noroi,
Cânta cu patimă un imn,
Și-mi place mult,
Și-ți place tare;
Îl ascultăm puțin și-apoi
Ne-ntoarcem la culcare...

În somn ne urmărește ritmul lui,
Îl simți vrăjit și tu,
Îl simt și eu hipnotic,
Mă ard urechile, dar nu,
Nu îl opresc –nu pot, nu vreau,
Visam și-atunci și-acum
–nu știu,
E soare-afară, e târziu;
Eu încă stau.

Tu te trezești, ești agitat,
Înjuri, blestemi, te răzvrătești,
Eu dorm și te privesc din somn
Cum te rănești.
Nu înțeleg nimic!
Cine-i strigoiul?
Sunt eu sau tu?
De ce ne-a despărțit
și-apoi
S-a estompat subit?

Coduri

În câteva rânduri de substanță
Lingvistică,
Cu aromă delicată de grafit
Și câteva urcușuri,
Coborâșuri,
Extind formule,
Coduri!

Împânzesc pe toată pagina vârtejul
 Organizat de...sensuri;
 Le calculez –încerc!
 Sunt multe coduri...
 Le ating puțin cu mintea și cad din nou în
 nicăieri.
 Se aprinsese lumina! De ce s-a stins?
 Picturi abstracte, barbare, se definesc într-un
 colț al minții,
 Se colorează – o putere cerebrală dizolvă haosul,
 Totul devine clar,
 Concret...
 Exuviile se împrăștie pretutindeni până dispar,
 Se topesc, se autoconsumă și
 Ceva... ceva tare,
 Ceva real și consistent,
 Ceva frumos,
 Explodează într-o sumă de idei,
 De gânduri, de nuanțe ale rațiunii
 –o numesc creație–
 E caldă, inocentă, tânără,
 Și timidă...
 O ating cu privirea, o mângâi,
 O modelez
 Și o transform în ceva mai mult din mine –
 Ea, copilă a contingenței,
 Ruptă din hazard,
 - O frântură neuronală lecturabilă,
 Îmi zâmbește:
 E frumoasă...e divină!

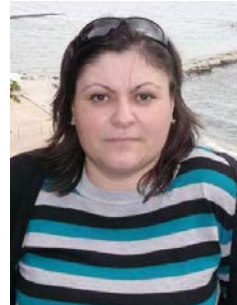
Ești naiv...

Ești naiv!
 Mereu ai fost așa...
 Din plastelină...un om
 Din gumă, o rafală de vânt...
 Ești prea crud cu tine însuși –
 Deschide-ți ochii și privește-te!
 Ești frumos,
 Ești cald, ești viață!
 Ești un centru al gândirii,
 O carte cu pagini subțiri,
 Rânduri aglomerate,
 Capitole dezordonate –
 Un hazard de monumente intelectuale...
 Ești unic!
 Ești superb!
 Și-așa naiv....

Trezește-te!
 Inspiră fiecare particulă a existenței tale,
 Nu fi dogmatic – tu ești robotul propriei minți...
 Înflorește! Visează!
 Cucerește!

Nu mai am cuvinte...

Nu mai am cuvinte
 Nici glas, să-ți spun
 Cum mă prindeau
 Cumva,
 Cândva
 Aceste vorbe,
 Cum mă ocolea gândirea-
 Mă anula...și cum
 Gândeam doar cu privirea..
 N-am să mai spun nimicuri
 Ca altădată,
 Azi vreau să-ntrec măsura,
 Să mă cobor din mine,
 Să strâng ușor din buze,
 Iar pixul să mă scrie...

**MANUELA SAVA,
 Râmnicu Sărat
 jud. Buzău**

Povestea talismanelor verzi sau albastre

doar stelele verzi sau
 albastre te păstrau viu și comod
 printre ele...
 vise mereu nesupuse trădau
 figura ta de ceară – mirosul de rime și antimise
 era imprimat în pielea mea arămie...
 mâini cu degete firave, neputincioase se
 scurgeau într-una înspre tine...
 nicio îmbrățișare nu-ți trăda plecarea...
 fără să știi păstrasem luna ca un port bonheur,
 fiindcă totodată îmi ținea treaz zborul din
 povestea ta...
 ochii verzi sau albaștri mi se înfipseseră în carne
 ca talismane ce îmi năpădeau amintirile.

Portret de bărbat

Erai bătrân ca marea -
 Te contemplam dincolo de adâncul ei...

În ochii tăi senini se înnodea cerul,
Zâmbetul ți-era numai dinți, numai șoapte,
numai ochi...
La umbra pleoapelor
Străvezii te priveam: erai bărbatul iubit!

Neuitare

(I)

voiam să mă deștelenesc de tine
dar apăreai mereu în drumul meu
cu florile, cu fluturii, cu Dumnezeu...

(II)

mi-erai mireasmă
Și-mi erai zeu:
tu, doar un porumbel al gândului –
mereu!...

(III)

am aruncat în urma ta cenușa
viselor
să te pot recunoaște printre stele
mult mai ușor...

**CRISTIAN
ȘTEFĂNESCU**
Câmpulung-Muscel,
jud. Argeș

Drumul...de la răscruci

Atâtea curbe..atâtea
răscruci,
credeam că nu mă voi putea pierde..
însă e clar că n-am trăit destul.
Am văzut cerul strălucind încât...
Apollo ar fi fost ca o seacă piatră funerară,
iar razele lui, epitafele gloriei...
Atâtea curbe... atâtea răscruci,
nu îmi amintesc ultima iubire,
căci regretul că n-am iubit mă chinuie...
Atâtea curbe...atâtea răscruci,
se zbate între stări antagonice,
sufletul meu antitetic, se desparte...
în demon sau în înger... suflet incert...
Atâtea drumuri...atâtea răscruci,
când a fost ultima rugăciune?
de când nu mai am Dumnezeu,
am uitat grația sfintei cruci...

nu pot decât să mă resemnez...
Atâtea drumuri... atâtea răscruci,
de ce mă tem s-aleg o cale,
când toate duc la o pieire ?
sunt o ființă ezoterică...și-aleg,
un sigur drum... drumul drept de la răscruci....

Dragostea lui Sisif

Nu a mai rămas... însă rămâne,
ca o dorință nesecată, căutând un absolut
propriu...
de când pașii buzelor ei m-au părăsit într-un
început...
inima mea se caută pe sine.
Nu mai știu... însă voi uita,
că nu știu să caut iubirea,
decât acolo unde deșertul seacă moravurile
dragostei,
urăște căldura inimii mele despărțirea.
Nu cunosc... însă am cunoscut și eu
universul într-un chip cioplit... femeie...
ce ușor au căzut pradă bastioanele instinctului...
și uite ce idol năprasnic am creat.
Nu sunt... dar voi fi un zeu,
păgân întru creștin, însă fără creștinul
Dumnezeu,
căci păgână a fost zeița ce m-a putut avea.
Nu sunt liber... dar nu vreau,
de ce să mă dezleg de cuvântul luciferic,
ce spune că dragostea-i suprema slăbiciune,
dacă slăbit e acum frivolul meu dor de viață?
Rostesc cu litere scrise în veșnicia lor empirică,
imprecația unui Sisif al unei iubiri eșuate,
nu te-am blestemat... însă te blestem,
să nu mă iubești cum te iubesc eu!

Noaptea... senzual și oniric....

Când senzualul unește laturile nopții,
demonicul începe a cutreiera gândurile adormite,
invazia întunericului inevitabil afrodisiacă...
Ferestrele îngheață sub suflarea unei note,
în bemolurile de lună plină.
Străzile-ocolișul umbrelor din lumina
felinarelor,
par cărări sigure... însă-n întuneric pândește
mister...
Aerul... greu... odată inspirat... induce extaz...
sălbatic...
Nimic nu e lipsit de pulsație...

Fățișele clădiri amestecă rute, de altfel invizibile
ziua,
pulsând tainele unui labirint... un amestec de
frică și emoție
la fiecare colț, nesigur fiind pe soarta ce te-
așteaptă.
Zorii, zorii sunt portalul către liniște... însă
noaptea
își lasă adânc cicatrizate, efectele de simfonie
sumbră,
dar totuși atât de senzuală în ființa ta.....
...Tu mister... tu erotism oniric...ce noapte
adâncă...

Chiromanția părăsitului

Ce ruine au rămas în clepsidra
ce măsura numărul stelelor de pe cer...
Atât de departe scrisă în zodiac,
e constelația împlinirii mele...
Sunt o chiromanție a unor linii moarte,
într-o palmă a destinului biologic, însă
neîmplinit.
A trebuit să uit o viață, doar să pot retrăi un
moment,
o fracție dintre iubire și pierdere am rămas.
Ce -au spus corzile tale vocale... altora,
dacă nu, că ți-ai vândut citadela pictată
de un mecena al sentimentelor profunde-eu?
scriu în mecanisme cu suflet rece... litere calde...
menite să prevină infarctul clipelor exaltante.
Sperând că vor străbate cuvintele mele ,
liniile de tensiune dintre noi, de-atâta timp
electrizate,
Yang-ul părăsește echilibrul lumii fără tine, Yin-
ul meu drag...

ADRIAN CREȚU,
Bacău, jud. Bacău

poem despre inutilitatea verbului a fi

este cumplită lipsa de
sensibilitate
a celor din jur
în momentul în care s-a

plictisit însăși existența
de tine

cele mai greu de supraviețuit zile

sunt cele de duminică
în special după-amiezile
când timpii morți
sunt extraordinar de insuportabili
mai ales dacă ai pe cineva lângă tine
care-ți calculează fiecare secundă de inactivitate

te simți hăituit
agasant
obligat să exiști.
în cele din urmă
iritat excesiv de privirile celorlalți
cedezi
și începi să trăiești

curând, ajungi să urăști
mediocritatea celor din preajma ta
golul acțiunilor tale
inconsistența vieții
și se naște în tine, invariabil
o nostalgie dureroasă
a singurătății
a morții
a non-existenței

vrei să ajungi mai repede acasă
să stingi toate luminile
televizorul calculatorul
să nu mai auzi nici o voce
să te ascunzi sub pat
în întuneric
să nu te găsească nimeni -
un mormânt provizoriu împotriva durerii
a urâtului
și a inutilității
verbului a fi

în această seară l-am văzut pe artist îmbătrânind

în această seară l-am văzut pe artistul
ce poartă o pălărie din secolul trecut
îmbătrânind singur cu muzica sa
pe scena înaltă a cârciumii din centru

înconjurat de mulțimea de fani -
care-l priveau cu admirație și recunoștință
fiindcă vorbea din nou despre tinerețea lor -
artistul a cântat melancolic două poezii de
bacovia
care mi-au intrat adânc în suflet

apoi s-a închinat umil la public
și
printr-un truc magic
a dispărut jucăuș
printre perdelele verzi din spatele său

azi scriu un poem despre tristețe

azi scriu un poem despre tristețe
mi-a năvălit în inimă mai devreme
și nu mă lasă să dorm nici măcar acum
târziu înspre dimineață

azi scriu un poem de dragoste
ți-l datorez de mult timp, iubita mea de ieri
de astăzi
și de mâine
așa că îl compun în noaptea asta
obosit
trist
și foarte îndrăgostit de tine

azi scriu un poem
despre acest poem
este unul scurt
dar îmi vine din ce în ce mai greu
să-i mai găsesc câte un cuvânt -
stau de aproape o oră
și mă gândesc în zadar
la o încheiere bună pentru e

spectacol de iarnă

tot ce am văzut în această iarnă friguroasă
au fost niște ciori înfometate -
supraviețuitoarele perfecte ale orânduiri umane

una dintre ele mânca lacom ieri
dintr-o bucată înghețată de pâine
pe o creangă șubredă
în copacul
din fața blocului meu
iar alta o pândea nerăbdătoare
ciugulind resturile care-i cădeau pradă

apoi am zărit grupul de ciori
care zbura
în jurul festinului
una dintre ele, mai îndrăzneată,
s-a repezit și a dezechilibrat-o pe învingătoare -
coltucul de pâine

s-a prăbușit
în zăpada înghețată
și mi s-a făcut frig

imediat, toate ciorile pretedente
s-au năpustit flămânde
asupra comorii din zăpadă
și am plecat,
plictisit de spectacolul vieții,
să mă culc.

COSTEL DOBRE

Remediere

Prin adâncul uitării
îmi scutur picioarele
și plec nicăieri.
Mucegăite zile
încerc să le scot la lumină

să le dau farmecul de odinioară
cu mâinile pline de căutări.

Tu privești nedumirită
de parcă nu ai avea nici o vină
și îmi șoptești că este posibil
să remediezi defectul timpului.

Căutând Înțelepciunea

Prin polen de flori tot caut
să găsesc înțelepciunea.
În bătaia razelor galbene
mă las plutind în levitație.

Aud un murmur
trecând prin preajma mea,
din care am înțeles doar atât :
înțelepciunea este prezentă în tine !.
Trimit gândul peste luciul apelor interioare
să cerceteze acest adevăr.

Din când în când
îmi dă târcoale o umbră
ce pătrunde în mine prin pori.

Se face noapte.
Aruncându-mi ochii după steaua mea
printre nori trecători,
văd răsăritul de lună.

Tu sălășluiești pe marginea ei
căutând înțelepciunea.

Am vorbit cu Cerul

Despre tine, am vorbit cu cerul
în noaptea polară.
Clepsidra s-a oprit o clipă întrebând cine ești.
A răspuns Sirius, spunând că ești iubita lui.
Am crezut că noaptea se destramă
și polul se mută la ecuator.
Fierbeau gheizererele ca fiind cuprinse de panică.
În mine fierbeau globulele
ca magma pământului.
Stelele străluceau mai puternic ca niciodată,
iar luna dansa
lambada pe bolta cerească.
Pământul s-a cutremurat
și m-a chemat la el spunându-mi:
Vino-ți în fire, iubita ta este cu mine,
te așteaptă, vino!

Zvon de toamnă

Vântul
își șterge aripa de mine
și mă trezește
din amorțea zilei
șoptindu-mi
că pe creste
se bat monezi de aur
din porunca trezorerului,
care le așteaptă să le pună
pe contigente
în visteria avidă a timpului.

GRIGORE ILIE, Ciorani, jud. Prahova

femeia dintre coastele cuvintelor

în timp ce dormi
îmbrățișezi copilul din tine
și-l legeni ușor
ușor spunându-i din amintire
povestea propriei vieți,
până în zori, când soarele vine
pe furiș și îți spune
că-i vremea să te ridici
la înălțimea razelor sale,
de-abia atunci simți
cât de mare-a crescut

acel prunc, ca și când
tu îi ești tot un fel de soare
cerându-i tot timpul
când te trezești
să se ridice la înălțimea razelor tale

ai să găsești în spațiile
dintre cuvintele acelei povești
imaginea corpului unei femei
așa că ai grijă copile, atunci
când ai să citești, să nu cumva
să te îndrăgostești
până ce ea nu ți se va arăta
în toată frumusețea sa
în oase și carne

ca să nu te îndrăgostești cumva de-o arătare
noi nu ne vindem de pe hartă
noi nu ne vom da țara niciodată
atâta timp cât Țara este-n ea
cu fiecare lacrimă vărsată
și strop de sânge-n arătura sa

milenii am trecut din mamă-n tată
și s'tem aci în băătăura sa
ca să deschidem încă și-ncă-o poartă
mileniilor care vor urma

noi nu ne vindem de pe hartă
țărâna, dealtminteri inima
și limba românească cea curată
cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat

noi nu ne vindem niciodată
nici sufletul, nici trupul și nici inima
noi nu ne vindem de pe hartă
nici viitorul nici istoria

muncile timpului

așezați în genunchi
în jurul unui ștergar
murdar de rafie
sau de cânepă, plini de praf
până-n creștete, cu zoaie
înflorite pe tâmpole,
doar mâinile ni le spălam
cu apă călâie din sticle,
restul o beam,
așa mâncam, odihnindu-ne
totodată și sufletele,

cât ținea Luna
piept Soarelui, din mai
până-n August,
pământul în care munceam
cu mic cu mare-aproape-ntreg satul, părea
o plajă deschisă
inundată de zare
când valurile mărilor se prelungeau
în adâncuri, de parcă-notam
asudând, în propriile trupuri

iar munții clădiți, bob cu bob
din aurul încins în foc,
se întindeau
până la marginea timpului
pe care-l visam
muncindu-ne

în zori, când ne trezeam/ iar singuri
cu timpul,
îl luam cu noi peste câmpuri
să scoatem arpagicul

hemologie

mi-e milă de tine, hârtie
să te mai scriu
dar și să te mai știu, suflețe
în mine, cuprins între aceste ruine
ale inimii, când simt
că nu de pâine
ci de cuvânt
este flămând cu-adevărat
sângele
acestui pământ
născut, ci nu făcut

și știu că nu-i bine
să ții atâtea cuvinte în tine
ferecate adânc,
ar fi ca și când pântecul
fecund al unei femei
și-ar ține pentru sine pruncii
pe care i-ar fi avut
de născut pe-această lume
decât așa, ca să se simtă-n ea bine

iată cuvintelor, eu v-am născut
între aceste ruine
și vă trimit acum în lume
precum mieii-ntre lupi

dar și precum puii de lupi
printre celelalte jivine
iar singura voastră menire
este să vă lăsați
mâncați de toate inimile
înfometate
de carnea voastră

fiindcă eu v-am născut din iubire
și tot din iubire vă trimit la moarte

și ana dansează

așa am visat, crezând
c-atuncea când mă voi trezi
nu îmi voi aminti -
că trebuie odată sfârșit
cu zidirea acestui fel de-a iubi
care a răspândit în lume atâtea poezie falsă
doar pentru ca unii să se poată mândri
c-au încercat gustul ei
oprit - lăsând să se-nțeleagă
că ceilalți și
cei mai mulți dealfel
sunt oameni de nimic

așa că m-am gândit
ană să te las să dansezi
și nu te-am mai zidit
decât așa în vers
uneori alb, alteori
puțin înnegrit
astfel încât să contrasteze
timpul prezent
cu cel infinit

cineva într-o zi mi-a șoptit/că
dacă versurile mele ar fi fost
cioplite-n piatră, aș fi locuit
într-un castel

însă atunci la fel
de adevărat ar fi fost
și că sub el
ană, ți-ai fi odihnit
acum nu numai trupul
împrejmuit până în măduva de cer a oaselor,
ca dealfel și visele
cei drept puțin cam puturoase,
măcar acelea pe care sper
că ți le vei fi împlinit

cât de cât până astăzi

amănunt

ar fi trebuit să existe în fiecare din noi
cel puțin un punct
fix, de la care să începem
de fiecare dată, după ce am căzut,
lumea pe care-am pierdut-o
readucând-o la zi
așa încât să nu ne trezim
într-o zi, Doamne-fereste
că nu mai avem nimic de făcut
și că tot ce avem, ne lipsește

cineva acum, te privește
exact din punctul în care ai început
urmând traiectoria liniei
în care te-ai desfășurat
până la cel mai mic amănunt

LAURA MARIN,
Brașov, jud. Brașov

Chemare

Mi-e dor de zâmbetul tău
amețitor,

Mai tare ca vinul, mai roșu, mai scump...
Mai răsunător ca o cascadă în tâmpilele mele!
Ți-aș scrie până la ultima bătaie de ceas,
Până la ultimul ecou de lună
Și apoi te-aș chema pe nume...vino!
Te aștept cu brațele la 180 de grade, vino!
Vino să spargem aerul cu brațele, cu pieptul,
Să-l străpungem cu inimile
Ca niște săbii ce-și caută teaca!...
Și capetele să ne cadă în luptă,
În ambele părți - de pe umeri, pe umeri...-
Te chem din adâncurile mele, te chem!
Nu mai trage de așteptare, prelung!
Căci mi-e iarnă amară și dor...
și ninge cu zâmbete peste genele mele,
ca o resuscitare-n lumină!

Ro și mână

Când am inspirație,
Se cutremură iarba din gri,
treptat până la epuizare,

în curcubeu de litere la-tine,
administrare orizontal.
Degetele cântă acordurile sale,
pe toate ramurile, spre infinit.
La templul ei îmi îngenunchează cuvintele
prea pline de Ro și de Mână!
În mugurii gustativi sunt tatuati
toți embrionii care se vor naște în gând...
aud și respir cu o mână,
restul e prelungire,
a faptului că m-am născut.
Pictez cuvintele albe
peste valuri de cristal,
alteori le dau alt înțeles,
sau le mușc la final.
Te îmbrățișez armonic,
ca pe-o creație,
cu toata tulpina mea arcuită,
peste care te port- coroană!

Plouă cu toamnă...

Plouă cu toamnă peste înserare,
Mărunt și des.
Și strâng din lacrimi o chemare,
Intens, tot mai intens!

Ochiul tău sacru,
Surâde-n apus veștejit...
E toamnă mai mult ca-nainte,
E toamnă, și...n-am mai murit!

Și plouă orizontal peste mine
Cu bulgări mari de pământ...
Mi-e frig și crengile-mi pline,
S-au rupt de bătaie de vânt!

Aș vrea să uit că e toamnă,
Dar plouă mult, mult prea mult,
Iar tu îmi pari o năluca
Și eu... am uitat cine sunt!

Sfârșit

Plec, oh cât de aproape erai, și ce mult
Îmi doream să mai stai,
Îmi doream să îți cânt...
Peste tot, urme pline de tine,
Nicăieri nu e cântec, nicăieri nu e bine!
Azi toamna îmi sună, despre noi, veștejit
Cu frunzele-i moarte, eu -pom desfrunzit-

strâng pașii ce-mi cheamă, din apus, chipul
tău...
Se întunecă-n șoaptă, se-ntunecă rău!
Aș urla că e toamna, te-aș striga mai curând,
Dar tu-mi ești prea departe,
glasul meu, orb și surd,...
Și se strâng corbi aproape inima să-mi sfâșie.
Căci o purtam în palme... să ți-o las mărturie.
Nu mai e nici speranță,
nici durere, nici cânt...
Pentru mine sunt toate, deopotrivă-mormânt.
Nu veni să mă vezi,
-sunt pe ultimul drum-
N-ai venit niciodată...nu o face acum!
Vreau să mor în tăcere, testamentu-i făcut,
Pentru tine...iubire, doar atât am avut!

MIHAELA OANCEA,
București

Întâlnire cu fericirea

Uituce, flori de mină
policrome
Rătăcesc pe cer,
în veștedul amurg,

Tropotind prin unghere-ngheteate,
Încercate de-o tuse infirmă
În colțuri de batiste purpurii...
Corăbii scufundate în delir
Își caută marea-ncețoșată,
Pierdută-n amintiri de albatroși.
Unde le e casa? Unde-i sensul lor?
Vor să rescrie marea poveste
Înșirând tenace osemintele
Depozitate-n lavițele amintirii vagi.
Poposesc printre vertebrele ciobite
De herghelii de clipe
Ce scapără-n copitele lor dor.
Acolo-i pripășită inima
Erodată de eoliana-ntristare;
Forma ei ciudată amintește
De moaii polinezieni ciopliți în tuf...
Tot căutându-și matca,
Se-mpiedică pe drum de fericirea
Ale cărei ogive lunguiește, mate,
Rămaseră-nchise, în odaia neventilată.
Straniu...le deschid pripite
Și-și amintesc, în sfârșit înțeleg!
Nu conștientizară pân-acum

Că, asemenea divinului,
Fericirea sălășluiește-n noi!

A cui e rana?

Sugrumă curând amintirea
Ce mă pedepsește năucitor de intens
De când umbra ta s-a stins
În clipa-clepsidră ce-și ascute timpul!
Te-adun metodic din cioburi de vitralii
Și ornamente colorate, de Craciun...
De ce o fac?
În piscul neguros al hieraticei nopți
Te-nșir în șoapte căpțușite judicios
Cu muguri și mlădițe de senin
Peste care zboară albatroșii zării.
Și pentru ce?
M-am luptat cu tine, amintire,
Precum Iacob cu îngerul;
M-ai rătăcit prin sentimente
Ce nu-și puteau lega singure șireturile,
Darămite să-și clădească o casă!
Nu m-am ferit la timp
Și mi-a șchiopătat coapsa
Atunci ca și azi...
Tu crezi că rana
Chiar e a-nvingătorului?

Geneză-n roi de fluturi

În ochii serii migdalați,
se leagănă silabele nubile,
pe umeri cu petale de mătase,
în straie de mărgean, senine,
copile-nfășurate
în mir și în lumină.
Nețârmurite, din cer
alunecă-n cascade-
ca roiuri de albine
și se-ntrupează-n versuri
suflând în piculine.
Cuvintele-omizi ciudate-
blajine-n taină ocrotesc
cu vie-acuitate
poemele de mâine.
Să prindă vor, în taină,
purtate de-alizee,
prin jocuri de oglinzi,
aripi de melopee.
Un flutur se desface
dintr-un eteric voal

și țese-acum brocarturi
cu fir nepământean.

De când tu nu mai ești...

În vastitatea nopții împietrite,
Cine mai ține minte de câte ori
Mâinile-mi iscoditoare ți-au citit durerea
Și-au ascuns lacrima într-un sărut?
Cine mai știe cum îți întâpăream veselă
Surâsul lin în podul palmelor mele?
Îți aduceam din pisc șuvițe de lumină,
De-ți zugrăveai tăcut odaia-nfrigurată...
Împărțeam clipele precum copiii ciocolata
Făr' de regrete, făr' de secrete.....
Acum...trecem ca doi străini prin lume,
În hol răsună glas vetust de gramfon,
Iar suferința-și cheamă aștrii, în advon...
Despre ce se va predica azi?
Gândul nostru, vezi, n-a-nmugurit, ci,
Urgisit, s-a rătăcit în boabele de rouă,
În ceasul metamorfozei...
Azi, luna-i o eboșă mototolită-n grabă
De-un june pistruiat, probabil revoltat.
N-am priceput de ce a schiopătat ursita...
Dacă am înțelege, chiar pentr-o clipă,
Cerul!

TEODORA RÎNCIOG,
Ploiești, jud. Prahova
Colegiul Național
„I.L.Caragiale”

Două frunze...

lumina...o vezi deșartă alunecând
spre sufletu-mi străin cufundat în valuri
de tristețe fluidă ce arde în răceală
copacii visurilor mele, acum uscați într-o
stâncă a durerii...

se stinge în urma mea o amintire
cum două frunze foșnesc însângerate-n toamnă
și mor în suferință goală,
acești muguri nesfârșiți ai vieții devenind
o stâncă a durerii...

și-ntr-un cotlon adânc al sufletului
învăluit de umbra ruginită a timpului,

e împăienjenit de două frunze-ntunecate:
miracolul ascuns în mine se topește
pe o stâncă a durerii...

dar peste lanțul rece al tristeții
lumina-și scaldă razele speranței!
parcă aș vrea să simt, dar nu pot,
parcă aș vrea să văd, dar nu zăresc decât
o stâncă a durerii...

dar, în pierzania și haosul din paradis,
se dizolvă totul... în lumină!
mă uit confuză, simțind-o încă dureros,
la uitata stâncă a durerii acoperită
de două frunze sângerii...

Cântecul unui mărăcine

din pământul fraged, dezmiertat de-ale soarelui
raze
se înalță-n gingășia lui, sfios... un mărăcine.
țepii-i încoronează tulpina, iar florile
însângerate de dorințe i se-aplecă-ngândurate;
dar însingurat de-o ignoranță vestejită,
străpuns de lacrima sihastră a tristeții
ce-i curge greu prin țepii-nfrigurați,
o, cântec de iubire, șoptit de-un mărăcine!
Și ființele străine adevăratei frumuseți
priveau spre țepii reci de mărăcine...
iar cântecul surd topit e-n agonie,
mărăcinele murind în gândul crud al vieții...
ofilit de nepăsarea arzătoare-a lumii
mărăcinele-și înalță slava caldă-a sufletului
spre cerul înstelat de-atâta armonie...
și-această ființă-nstrăinată e al stelelor luceafăr,
o floare de scânteii a nopții!
cântecul de iubire dintre luceafăr și mărăcine
e acum o poezie veșnică a lumii,
încântându-i pe copiii ce privesc speranța
aninată-n stele
ascunsă-n frumusețea unui biet mărăcine...

Pasărea de foc

Dureros, timpul se dizolvă în labirintul vieții...
Ostilă amintire!
Zarea-ntunecat-a fluturilor cenușii,
Necunoscutul!
Viitorul împăienjenit de raze țesute
De o lună ascunsă,

Focul rece-al amintirilor celeste răzbate
Prin negura grea a timpului
Trecutul îngălbenit de ființe firave
O, copil înfrigurat al amintirilor!
Al său zâmbet rece se topește
Prin albastra flacără a fericirii,
Ploaia de cântece arzând
Peste pasărea cu aripi colorate
De sufletul rătăcit
În lumea de lumină
Inocența...
Copilul arde neconținut în mine;
Râul roșu înecă-n destin speranța
Și pasărea se-nalță peste timpul dureros,
Și ea zboară peste lanul de vise,
Peste cărarea spre necunoscut.
Glasu-i răsună prin focul nemilos al timpului
Până la sfârșit...
Iar pasărea în cenușă
Se preschimbă...
Dar pulberea presărată peste florile ofilite
De sentimente
Din clipe și emoții împletite în speranțe
Și din caldul lor sărut
Șoptesc;

Se naște o pasăre de foc ce-ncepe
Să zboare prin labirintul vieții
Înconjurată de gândul veșnic al tristeții...

Autocunoaștere

Natura mă scufundă-n armonia lumii
și-s cuprinsă-n hora caldă a luminii;
ecoul sufletului printre flori răzbește
și-al florilor glas în inimă-mi rodește!
Pășesc sfios și temător prin labirintul stelelor:
soarele gândurilor se naște din al culorilor
pasteluri împletite într-o pânză aurie
de speranțe peste a naturii măiestrie.
Contopită-n misterul înfloritor al liniștitei seri
ascult tremurătoarea suflare a naturii,-

doar sunt un nesfârșit inel de sentimente
sub copacul răsunând de-ale vieții șoapte...

**ANDRADA
ARTAMONOV,
Tulcea, jud. Tulcea**

despre a nefi

se întâmplă așa. sufletul
meu
e aici fără
arma crimei

umblă vorba. nu
există martori nu există
nici măcar răcoarea acestei seri

nu e în
preajmă balanța lui
maat

dacă iei scade
dacă pui crește
aceasta e un fel
de groapă un fel de suflet

fără el omul
nu e

orașul e pe chimio

urc pe schelele astea fragile
ca oasele orașului
mort

– notați: ucis de cancerul
de fier
de dinăuntru lui –

mi-alunecă mâna
spre cer
unghia falsă se-agață
disperată/ zâmbesc/ poză
de profil pe facebook
sus pe blocul pustiu unde
nu mai calcă
nici stele căzătoare
nici oameni
nu se mai sinucid

parcă nu-i nimic dincolo
de fum tușesc
îl scot din plămâni ca

pe un demon difuz

landscape trist –
mi-e rău de vremea
de azi

simfonia lui freddie de la motoare

e mecanic auto și cântă
toata ziua la țevi
de eșapament îi place muzica
metal

visul lui de tenor
(nu)
e răgușeala mașinilor -
greșeală/defecțiune

sufletul ca un schimbator
intră
când în viteza întâi
când în viteza a cincea

- mai adesea în marșarier

e mecanic auto
e doctor
e preot și cântă
pentru mântuire

cavaler bătrân cu pelerina ruptă

se spune că
mă aștepți că mă-nvelesc
iute cu frigul tău. să nu mai vii

să mă îngălbenești să
mă cazi

se spune că alergi printre
noi ca acest vânt
care aleargă

e toamnă – de
sabia ta cu lama
rece
moare și frunza aceea

LAVINIA NECHIFOR,
Verești, jud. Suceava

ceaiul vieții

cuvintele tari se sparg lângă
fereastra albă.
cresc flori de mușețel
în ceaiul tău se amestecă

și niște gânduri

respiri doar pe jumătate mă uit cum
te desfaci ca șuvițele de păr se
colorează ziua pe trupul tău
aerul crud alunecă prin carnea
înghețată / o femeie

privește deasupra dimineții lângă
lemnul rece și ud
mâinile ei se risipesc în cădere

e adalina
puștoaica
de la șase împodobește o scară flori dese codițe
fragede

cu mâini ferme
cobori în fiecare joi
în orașul fără viață

candeur confuse

dimineața începe
cu gânduri ușoare în sânge distilat. te desprinzi
de somn pe buze reci
e parfumul din băutura cinzano
plătit cu 3-4 versuri
lunatic

uiți totul amo amare amo amare. acum ai în
brațe
o rochie neagră/ din satin aștepți ceva nou
o agonie un dans liber o zi de vineri

la 23:59 iei drumul unei primăveri
pe butuci

cunoști trupul fierbinte lângă
lemnul vechi. îngheață ca o privire

pierdută după luni de reproșuri
se întunecă dimineața asta & sângele
fermentează

această libertate

aceste gratii ascund bucata de cer
care-mi convine te privesc imaginile
se nasc spontan
ca niște bețivi experimentați

de la oraș
la țară din fierărie niște fiare cad peste pământul
gol după o noapte crâncenă. cineva

decupează bucăți din
vise grele ele cedează
o adolescență veche o durere în coșul pieptului
te tulbură
iremediabil

ultimul strigăt cade dogit pe asfalt
printre blocuri
noaptea curge spumos o șampanie tare

roger sapă după amintiri în whisky se strică
tot zenul

fugă de dimineață

te prind iar capricii ieftine în ele
se deschid
imagini 1/2. de aproape opt ani te
tărăști pe străduțe ruginite ca lumea/ să cadă sub
asfalt
să macine oase mature nu mai preferi somnul în
cearșafuri curate ca și cum ai renunța
să fumezi noaptea înainte de
rugăciune/ pe fundal

e liniște. iată cum curge
loreen prin vene departe de
orașul ăsta rece

femeia pierde cheile și dimineața
ține
în mâini imagini oarbe de
vinerea trecută. de opt ani cuvintele
sunt cu capul pe umeri lângă cealaltă
jumătate confuză se vinde pe
sticlă spartă și un party

trecător
spui că e fain să mori vinerea & să
te naști pe străduțe ruginite/ ai mâinile reci iar
aripile se deschid și apoi
te pierzi în lumina de lapte

**SILVIA STAN,
Preajba de Pădure,
jud. Dolj**

Resentimente

cad gene albe în temnița
interiorului străin de
mine

ferecate-n lacăte
clipele aștern tăcerea
uneori se aude din depărtate văi
zbuciumul
zbătându-se între două timpuri
trecut
și prezent

o rupere în destin
invazie stranie de resentimente
inundă irișii cufundați în pleoape

strigătul ce se varsă-n ecouri surde
acoperă
timpanele prezentului

o răstălmăcire a universului rupt în două

O clipă trecătoare

bat clopote în miez de noapte
îmi plânge doru-n oglindiri de pleoape
și gându-i amăgire
crudă
colindă munții ca o nimfă

ochii cern clipa
ce-adoarme-n pragul lumii
visu-i aproape
îi aud pașii

trupul se zbate-n zbor de luceferi
clinchet de rouă dansează
în valuri
la țarm

izbind
uitarea
îmbrățișarea
îmbrățișează spinul
adânc înfipt în inimi reci
ascultă-i cântul ce-i alina
durerea
chinul
sugrumate-n tristeți

îndepărtează tăcerea
îngenunchind
cu strigăte spre cer
Și cere îngăduință zării
să nu apună-n gânduri seci
alungă nepăsarea
sapă adânc în trup
plantează-n tine câte o floare

aerul eliberează dorința albă în vise desculțe

Te-aș fi vrut

te-aș fi vrut astru
din depărtare să atingi ne iubirea din mine
de acolo să privești zbaterea trupului
ce-si cerea dreptul la iubire

te-aș fi vrut petala unui trandafir
să curgi firav
fără suspin

te-aș fi vrut veșmânt de catifea
de-a pururi
să-ți sărut atingerea

te-aș fi vrut OM
dar trebuie să uit
numai existi
te-ai pierdut în timp

MONICA GELEȚU,
Aix en Provence, Franța

Pelegrinul

Am obosit visând o nouă
dimineață,
De prea mult cer sub
pleoape privirile mă dor,
Și-n jur, cât vezi cu ochii, pământu-i plin de ape,

Vâslesc mereu spre țărnul scaldat în mări de dor
Și tind cu mâna stângă s-ating al tău obraz,
'năsprit acum de plânsul ce-l simt vuind în mine.

Și plâng, și mă apropii de-un vis, de-o
plăsmuire,
Și pasul mi-e potrivit, mă zbat, dar în zadar,
Te văd acum în fumul suind din noaptea-adâncă,
Și-ntr-un vârtej de vise, rătăcitor, dispari...

Mă doare amintirea acelor nopți cu lună,
Mă dor atâtea file ce-am smuls din calendar,
Când numai pasul tău și numai al tău nume
Mă fac în astă lume să tremur, să tresar.
E-n mine numai noapte și totul se destramă,
Mă mir că sunt aieva când tu departe ești
Și-mi vine-n minte-o seară născută-n ceas de
vară,
Când liniștea măreață se-nalță-n univers...

Și singură-n lumina albastră din perete
Mă pierd în amintire ca-ntr-un imens ocean
De gânduri, de ispite, de vise și speranțe,
De seri înmiresmate și de păduri ce ard.

Te simt ca pe o vară toridă-n al meu suflet
Sau ca pe-o iarnă grea uitată-acum de timp
Când îngerii plutesc în zbor deasupra noastră,
Ningând fără de preget cu aripi de brocart.

Și din trecut spre mine o mână se întinde,
Privirea ta mă cheamă, hipnotic strălucind,
Și-mi cresc în suflet albe petale de lumină
Când mă privești zâmbind, de dincolo de timp...

E prea mult cer în suflet și prea înalt zenitul,
E visul prea departe, pe-o margine de stea,
Ating nemărginirea cu gândul, preț de-o clipă,
Și țin chiar depărtarea o clipă-n palma mea.

M-apropii c-o tăcere de-a visului culoare –
M-absoarbe acea chemare spre-o blondă-albastră
zare,
Te văd acum aieva, desculț pe-o stea de mare
Călătorind pe valul ce suie înspre cer...

Ești doar un pelegrin în al meu suflet astăzi,
Ce negăsindu-și locul pe pământ sau cer,
Hoinar rămâne-n veci, încătușat în plânsul
De-a nu fi altceva decât un biet stingher.

Lună

Te-am regăsit aseară când dorul meu de tine
Umbla hai-hui pe stradă învăluit în brumă
Și dinspre vara plină de fluturi și de șoapte,
Mi te-ai ascuns în gânduri suind pe scări de
humă.

Din amintirea serii scăldate-n stropi de rouă,
Am dăltuit lumina-ncrustată în cuvânt
Și-n undele-ntristării, în clipa de visare,
M-am contopit cu luna, din dor de absolut.

Târziu când vantu-adie împresurând pădurea,
Văd cerbii cum se-adapă în limpede amurg,
Când înfloresc magnolii în visul de iubire,
Pe fața lunii-n taină izvoare repezi curg.

Frânturi de oase

Colbul spulberat
invocă spectrul luminii,
cromatica difuză sucombă tacit
soarele autumnal...
Arealul clipelor
metamorfozează atent sferele noastre
cu *reverberații* ancestrale,
risipite în apoteoza
răstignirii eu-lui
pe bolta unei cutume de gând.
Plouă abstract
în spațiul virtual
dintre lumile paralele
închise în vitralii de argint,
acolo unde himere
tergiversează abscons, în mine,
coloane ale infinitului
din frânturile oaselor tale,
clonate meticulos
într-o engramă albastră,
săpată adânc
împotriva uitării.

Freamăt de veșnicie

Număr
inelele copacilor
ce au crescut
la marginea lumii,
ca și când totul
s-ar fi redus la tine...

Lumina ce a căzut
din coasta soarelui de mai
dospește latent
în vreascurile șemineului.
Frânturi de vise,
flash-uri din alte vieți,
amintiri cu iz de uitare
neuitată –
erori de vânătoare
risipite
în cele patru zări...
Ploaia sucombă
secunda căzută pe cadranul
tăcerilor tale,
dar eu,
eu îți simt verdele pădurii
fremătând în mine
a veșnicie...

**DUNIA
PĂLĂNGEANU,
Giurgiu, jud. Giurgiu**

Nașterea poetului

Doamne,
unde e locul meu
printre atomii

rătăciți în Univers,
sunt boare de vânt
rădăcină de foc
sau un vers
și care-i menirea
nașterii mele
pe-acest pământ,
trubadur nestatornic
colindând de cu zori
prin Cuvânt.
Noaptea,
aprind făclii de gând
în Cetate,
mă-nvestmânt în mister
și-mi pun zale
de șoapte,
tâmplă,
mi-o odihnesc târziu
pe lespede rece,
ca un val nemurirea
peste fruntea mea trece...

Goana nebună
prin galaxii,
inorog poleit,
venirea mea pe lume
prorocind :
Și-am venit!

Peisaj dunărean

Ca un bulgăre luminos,
dimineața se rostogolește
lacomă, pe străzile albite
de urmele trăsurilor
trase de cai osteniți,
sub povara amară
a viselor nenăscute.
În port, marinarii
scot din năvoadele putrede
povești sidefii,
încă nespuse
iubitelor triste de pe mal,
ce acoperă cu părul lor
depărtările, cerul, nisipul liniștit.
Năframă lacomă-
ziua, se zbate la catarg,
împrăștiind stelele subțiri
și albe de neliniști...

Țara fără poeți

Ce s-ar face, mă-ntreb,
fără de poeți o țară,
cine i-ar da binețe
când iarna urla pe-afară,
cine ar mai aprinde focuri
din macii de jar
ridicând metereze de vers
la hotar,
cine ți-ar mai aduce
în pumni apă vie,
când ești însetată
de prea multe tăceri,
Românie,
și cine ți-ar ocroti odihna
sub falduri de stele,
când pădurile pier, uneori,
răscolite de iele...

Cât timp sunt poeții,
e liniște-adâncă
mânia-i oprită

la margini de stâncă,
cât timp sunt poeții
suntem bogați,
avem codri noștri
senini și curați,
nici teamă nu-ți fie
de vânt și stihii,
când de veghe-i poetul
prin lanuri și vii...

Ca nimeni pe lume
n-ar croi dimineți,
într-o țară pustie
și fără poeți.

Toamna poezilor

Doamne, îți mulțumesc,
pentru toamna din grădină,
ziua se-ascunde-ntr-o nucă-
e-o altă lumină
ce cade pe foșnetul
frunzelor reci,
și-un parfum de gutuie
adastă ori pe unde treci,
vinul se cuibărește
în ulcioare, senin,
mi-e sufletul plin
ca o zorea agățată
în cuiul din poartă,
și-atâta culoare
învadează ca o oaste
nemărginirea,
voluptoasă trece ea, Doamne,
pe alei, întorcându-și privirea
toamna aceasta, din noi,
răscolindu-ne firea
cu ploi pătimeșe
și-i frig prin orașe...
ne-adunăm primeniți
în cuvânt,
ca s-aprindem focuri,
Doamne, în zori, pe pământ.

**CĂLIN ABRAHAMFI,
Botoșani, jud. Botoșani**

Ninge Da, ninge Nu

Ce frumos ninge astăzi !
Ce frumoasă ești TU !

Fulgii sunt ca iubirea,
ca un Da, ca un Nu !

Te întreb de ninsoare,
tu-mi vorbești despre ploi
ca și cum plânsul toamnei
curge-acum peste noi.

Poate tu ești o frunză,
poate eu sunt un vânt
care scrie-n zăpadă
către tine-un cuvânt

cum mai ninge-n iubire,
cum iubirea ești tu,
că-i frumoasă ninsoarea
și cu da și cu nu.

Măcar azi fii cu mine,
poate mâine-ai să uiți
că sărută și fulgii -
nu te mint, să nu-i minți !

Clipe albe se-aștern :
viața noastră cernută...
Între noi și iubire
e zăpadă-adormită.

S-o lăsăm să viseze...
Poate-acolo suntem
când surâde, în rugă,
de tresare,-n blestem...

Ce frumos ninge, încă !
Ce frumoasă ești TU !
Te iubesc ! Mă iubești,
poate da, poate nu...

Încearcă tu...

E iarnă... nu mai pot fugi
prin gandul tau, prin părul tău
și rătăcesc pe drum mereu
printre cuvinte cenușii...

Din juru-mi, albele zăpezi
se-ascund în ochii tăi acum.
ninge cu amintiri de fum
în care nu vrei să mai crezi...

Și uite, este prea departe

steaua de tristul vârf de brad
și pe pământ razele cad -
încearcă tu să faci o stea din toate...

Încearcă tu s-aduni iubire
din flori de gheață argintii,
aceste efemere vii,
aceste trecătoare-n nemurire...

Eu voi rămâne-ntre povesti
ca între daruri nedeschise
ce-așteaptă dimineți cu vise,
frumoasă iar să te trezești...

Voi încercă atunci să-ți spun
povestea cea mai potrivită –
nici o poveste nu-i sfârșită
dacă rămâi în începutul bun...

Seninul fulgilor hazlii
ne va împodobi cărarea
unde putem trăi mirarea
zburdalnicei copilării...

E iarnă... am să te colind
ca un copil întârziat în seara,
care colindă prima oară
ferestrei tale, tremurând...

Unu plus unu

Ne-am cunoscut
într-o vinere seacă
și ne-am iubit
în duminica orbului...
Atâta noroc am avut și noi,
pe lângă neliniște
și depărtare
și o singură fericire:
aceea de a ști
că nu există dragoste de tipar
sau dragoste scrisă de mână,
ci doar DRAGOSTE...
Și că ea
se poate doar striga,
mângâia
sau ucide...
Așa cum nu putem spune DOI
despre noi,
ci doar UNU plus UNU,
întâmplându-ne,

așezându-ne față în față,
fiecare pe sufletul celuilalt,
ca pe câte o bancă rătăcită
în parcul stingher
al Singurătății...

acesta e un poem cu părul lung

acesta e un poem cu părul lung
nu m-am gândit
că pot iubi atât de mult culoarea nopții
ce topește-n palmele mele o-nvăluire de ape
de catargul amurgului ai prins frumuseți
despletite

prin odăile noastre timpul îmi prelinge torențiale
amintiri albiile visului sunt prea strâmte și
marea mult prea aproape
și nu s-au risipit spaimele înstrăinării de maluri
pescăruși sparg ouăle lunii cu țipete lacome

tu stai la fereastra dintre cele ce se întâmplă și
nu se întâmplă
aici vin rândunelele dimineții și fac cuiburi de
aur
aduc în ciocuri apă vie și soare
eu nu am aripi întinse peste lacrimile cerului
am doar câteva raze subțiri
dansând cu norul alb din ochii mei
și-aceste brațe de jar cu care pot să-ți cuprind
toata umbra
mă pierd în ea ca-ntr-un câmp înflorit

acolo te strig dintr-o rană albastră
c-un poem căutare cu pletele-n vânt
acolo-îmi răspunzi poem regăsire
în părul tău lung strălucind câte-o floare
uneori un cuvânt

VICTOR CIOBANU,
București

atunci

atunci când mi se va spune
șah-mat
de sub pat or să dea năvală
toți regii pe care i-am

capturat de-alungul vieții mele
îmi vor atârna pielea pe carnea nebunilor

și vor pleca mărșăluind
victorioși cum nu au mai fost niciodată
în chiote
da în chiote
steagurile vor lumina în noapte printre ture
mai ceva ca farul din Alexandria

de veghe

la fiecare colț un înger
fie citește ziarul fie se preface că stă pe scaun

în sfârșit

în sfârșit
se poate respira

ultimul tramvai s-a pierdut și el
nu am mai rămas decât noi
în mansarda adâncită de ploaie

putem să facem orice
să ne jucăm de-a Columb dacă vrei
nu-ți fie teamă
cu toții suntem deja înecați

testul rorschach

pentru prima oară
după mult timp
luase micul dejun cu mine
dar pe ascuns

o văzusem fugăr în oglinda din fața bucătăriei
cum aduna firmiturile care îmi cădeau
stătuse cuibărită în umbră

în drum spre serviciu nu am mai zărit-o
decât după ce am intrat la metrou
răbufnea că nu există scară rulantă

în trenul de pe linia M1 s-a făcut nevăzută
plecase la vânătoare de gânduri

apoi
nimic
nici măcar la cafeaua de dimineață

când mă întorceam acasă am tresărit
dansa pe stradă invocând ceva

era deja întuneric când am început să rescriu
niște vechi ciorne
și ea a venit lângă mine
întrebându-mă ce fac

GEORGI CRISTU,
Galați, jud. Galați

Ceața de toamnă

Când singurătatea mea fără
margini
s-a umplut de tine

ca tu să rămâi numai a mea
m-am înălțat pe vârfuri
Și am vopsit cerul în nu-mă-uita

când ziua părăsită de soare
s-a scufundat în marea umbră a nopții
precum dragostea în nebunie
am îngenuncheat și ți-am sărutat ochii
ca eu să fiu visul ce se adună sub pleoape

tu ai rămas aceeași minunată priveliște
dispărută în ceața de toamnă.

Bilanț

acum la începutul lui decembrie
(între noi fie spus)
putem gândi la rece &
să întoarcem dragostea noastră
pe toate fețele
acoperite de măștile balului mascat
unde ne recunoaștem cu greu

focul aprins într-un ceas
de noapte lângă moara de vânt
a durat cât orice minune

sub clopotul rece din ceață
flori de chiciură înțepenesc sărăcia din jur
steluțele vesele cernute din norii atoni au ascuns
cărarea
tocmai când învățasem să-ți adulmec pașii
mărunți și foșnetul aripilor
printre indicatoare plantate de alții
(oricum toate drumurile duceau la tine)

„viața plină de iubire sau singurătate e la fel de
frumoasă”
rosteai cu zâmbetul fals sprijinit de orgoliu
(adevăruri amare pescuite din cana cu vin
sângerieu
a unui filosof cinic)

putred de iubire
voi mâna spre nicăieri pietre de moară
crăpate de ger
fără să mai pot
fi oprit.

Fără să crezi

Și în timp ce
îmi smulgeai inima din piept
țipai din răspuțeri după ajutor
să nu auzi implozia durerii

n-ai aruncat-o pe jos
(ar fi ajuns în ciuboțica-cucului)
Și tu ai mare grijă de mediu

așa că ai albit-o de vise
plecate cu pluta pe apa sâmbetei
(cum ar fi vrut vanish)
apoi ai uscat-o ca iasca
fără să crezi
că s-ar putea reaprinde cândva

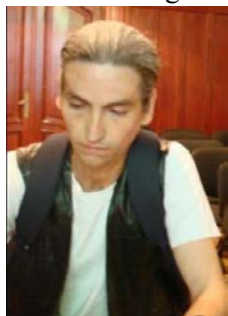
într-un alt piept.

noapte pe asfalt

îmbătat de toamnă, soarele dormea învelit cu
fața de masă.
o lună rotundă i-a dăruit prin geamul tavernei un
petec de umbră.
impresionat de gestul ei, poetul, cu mâinile reci
i-a închinat cinzeaca cu votcă și s-a retras
prin labirintul umed
spre casa goală cu un perete din care ochii Ei
tulbură.

(medicul îl sfătuisese să arunce tot restul din
femeia aceea
care nu putea alege cuvinte din cuvintele lui;
să păstreze doar un oftat pe care să-l uite ușor!)

un scârțâit puternic &
umbra s-a topit peste drum în mijloc de noapte
ca un câine credincios culcat la pământ.
dintr-un creier zdrobit nimic nu se mai poate
șterge.
endorfinele vor fi spălate de ploaie
ori purtate de roți
pe drumul rămas numai cu cerul
încărcat de înger.

**GÎTLAN GEORGE,
Buftea, S.A.I.**

**Visul unei ierni de-o
noapte**

astăzi
vreau să mă porți
ca pe un animal viu

de companie
ți-aș însoți gândurile
să nu se piardă pe drumul lor
către mine

stăpânește-mi inima
îmblânzește-i pulsul
fă ce vrei cu sufletul meu
numai lasă-mă să te visez
exact așa cum ești

dă-mi somnul înapoi
și toate nopțile nedormite
fă-mi-le cadou de anul nou
și-n al doisprezecelea ceas
împlinește-mi-te vis

nu voi ridica paharul
și nu voi ciocni în lipsa ta
dar îmi voi lăsa gândurile
să se lovească între ele până când
mi se vor învineți cuvintele
la gură

iar din toată tăcerea asta
doar pașii tăi și numai pașii tăi
să-i mai aud
venind

R.I.P.

ne-am împărțit la amândoi
până când am rămas unul

iar unu nu-l mai poți împărți
poate doar să-l frângi în două
și apoi să-l dai de pomană
în numele a tot ce-am fost
și-a însemnat odată- doi.

iubiți trandafirii

iubiți trandafirii cu spiniile lor cu tot
sângerăți și nu vă mai plângeți rănile
rănile nu dor ci doar facerea lor
și cu toate acestea vă conjur
iubiți trandafirii cu spiniile lor cu tot
până la sângerare și nu vă mai plângeți
iubirea vindecă orice rană

Livresc

azi te-am simțit
îmi erai peste tot
și toate cuvintele mele
vorbeau despre tine
de parcă te cunoșteam
de când scrisul
și tu le știai pe toate
de tot atâta timp de când
te scriu poezie

Promit în schimb c-o să-ți repar... dulapul.

**ANA MARIA GÎBU,
Botoșani, jud. Botoșani**

**are timpul chei
pentru orice lacăt**

după poarta dintre mine
și restul se plimbau niște
umbre...amintirile

zgomotul pașilor
deviați de adieri
care-mi străbat privirea
mă fac să tresar
amintindu-mi de nopțile

când nu puteam să dorm

Știu cum și pot
să revăd de la început

pornirea
să mă regăsesc la startul
jocului de a fi
să admir acel răsărit de-atunci
printre stropii unei ploii grăbite

valuri albăstrii
îmi mută inima din loc
mă sugrumă fiecare suspin
al izvorului cald
de sub genele mirate

vor să intre
cu un zâmbet lacătul cade

eroare

am răsfățat un vis prea mult
înainte să adoarmă
drept răsplata a ascuns lumina
în umbre necunoscute

am găsit-o dincolo de pietre
pe o coastă înverzită
la taifas cu grâul
o sfințeau brazde
răsucite în fereastra pământului
cu rănile la vedere

mă doare durerea lor
din zbaterea privirii
tăiată felii
când corbi despeniți rupeau carnea însetată
din aburi împlețiți urca mirarea
ca o curgere de vise

zorii m-au aruncat afară din noapte
cuprind o altă zi

în direct

cu zâmbetul înmuiat
într-un amurg anume ales
mă cațăr pe dimineți somnoroase
le acopăr ochii cu fășii din rouă
până ajung la răscrucea
dintre dealuri
cu toate cuvintele de drag
adunate la picioare

urlu în locul lupilor
plecați la premiera piesei
scufița roșie prin UE
din recuzită lipsesc semnele de punctuație
au fost ridicate din timpul repetiției
cu mandat de arestare preventivă...
prin sms
virgula transmite frânturi
din interogatoriu
- cât ne dați la...
- la salariu primiți...
- nu vă este de ajuns?
- nu avem pentru copii...
- răbdați!
- nu mai putem...
- nu se mai poate... plecați!
- unde?

reluăm mâine

printre pietre

singurătatea fugea în galop
(simțea cum căștigă teren)
aduna pe cei cu creierul în reconstrucție
nu se opunea nimeni
se închideau singuri în cuști
fără zăvoare
fără zăbrele
așteptând transformarea
în obiecte de muzeu

privindu-i
port o durere
pe cărările care nu duc nicăieri
împiedicându-mă de bănci goale

din căușul palmei
sare o idee

gândurile lăsate la intrare
le preface în cântec

aud cum murmură în cor fiecare altceva
la ieșire aleg slobozenia de a iubi
îi urmăresc
ascunsă printre pietre
pe un mal de timp albastru

**SEBASTIAN
GOLOMOȘ,
Galați, jud. Galați**

Inima mea e o pasăre

vesela dimineață m-a luat de
mână
fereastra mi-a aruncat o

privire sugestivă
i-am zâmbit politicos, dar ea insista
să-mi șterg pleoapele de melancolie

docil, mi-am logodit inima cu speranța
scoțându-mi aripile de la naftalină
visarea e ca mersul pe bicicletă
odată învățată, nu se uită niciodată

la micul dejun am spart semințe de răbdare
am băut un suc de calități latente
apoi, mi-am pus ochelarii de vultur
fiind decis să-i fac o vizită misterului

soarele prietenos mi-a ținut companie
copacii m-au învățat să citesc urmele
până când vântul mi-a suflat în ceafă
iar ploaia, mi-a mângâiat sufletul

după plecarea ei, cu ochii minții
am încercat să-mi desenez inima
dar, aceasta tot evada din tablou
în tablou, de la agonie la extaz

până când am înțeles cum îi scapă
ca un pește printre degete rațiunii
inima mea e o pasăre în zborul
concupiscent pe tărâmul inocenței.

Prizonierul iubirii

Astăzi, am redevenit eu
i-am trântit ușa în nas tristeții
mi-am trimis ochii în concediu
într-o simfonie de gânduri
stiloul meu are o infinită rezervă de visare
speranțele îmi masează umerii
împovărați de singurătate și
îmi fac semnul crucii
pe fruntea creponată

visul și somnul au dat cărțile pe față
amândoi și-au propus să mă răpească
pe mine mă amuză eforturile lor
știind că altcineva le-a luat-o înainte
eu sunt prizonierul iubirii și
n-am nici cea mai mică
intenție de-a evada.

De bunăvoie/silită de-mprejurări

Povestea noastră a luat ființă
Sub priviri de muzică siderală
Când Eol ne-a făcut cunoștință
Aveam chipul ud, tu pulpa goală

Cu ochii ți-am șters glezna fină
Îndrăgostindu-mă grav în ploaie
June inocent în pădurea virgină
Hipnotizat de trupul tău șiroaie

În inima mea ți-am făcut adăpost
Cerându-ți zâmbetul drept plată
Sensul vieții pentru mine ai fost
M-ai avut ca amic, iubit și tată

Acum ne-nvinge cruda despărțire
Rămâi cu nopțile de foc suvenir
Mama ta ți-a ales deja alt mire
Iubirea vrea să îi devin martir

Știu c-are pentru tine vise mari
Sunt sigur c-o să-i faci pe plac
Eu nu mai am nevoie de ochelari
Dacă lentilele roz se sting, tac

De bunăvoie/silită de-mprejurări
Tu o să îți faci părinții fericiți
Optând pentru ale averii cărări
Nu știi cu ce regrete te măriți.

Alex(T)Andra se lasă așteptată

mi-am înregistrat filmul nopții în creier
am intrat în hora iluziilor
cu sânge rece am ucis un înger
în urma disecției nu i-am putut rezista tentației
de a-i tăia cu tandrețe aripile și
de a i le lipi Alex(t)andrei, considerând
că ei i se potrivesc de minune

m-am spălat pe față cu apă vie
mi-am pieptănat inima de îndoieli
în tinerețea crinului de la rever
am deconspirat secretul labirintului
cu prețul de a-mi face sufletul covor
călcat de cizme murdare și
găurit de tocuri veninoase
Alex(t)andra, să știi că mai am
o pată albă în care
îți poți îmbrăca visurile
Alex(t)andra, simți un ultim petec virgin
de speranță sărutându-ți tălpile?
tu decizi dacă îl strivești sau
îi oferi elixirul eternității.

DIANA MATEI,
Ploiești, jud. Prahova

Adevăr

Căzuse un ac
peste o pată de sânge
strigând

Așa au luat naștere
trandafirii

Sfat

Nu trage-n piept
aerul celor ce
încă-și mai egretă
moartea
că-ți vor crește
aripi fără pene
din mâini care deja
te-nfruptă

Dincolo...

Imaginează-ți cum îți alunecă
o ureche pe umăr în jos
și-i vei putea auzi
susurul limpede
în care albastru
clătesc ochii mei
de orbul din ei

Acest sentiment

Cu totul mormânt
umbra mi-a devenit
trup
Pe limbă încă-mi crește iarba
ca un glas
din al tău pas
Va veni odată vremea
când îți voi bate-n
călcâie și eu
cuie
iar ochiu-ți va scurge din verde
aproape tot ceea ce vede
nevăzutul
din văzut
umbra-ți va deveni
trup

DAN MINOIU, **Ploiești, jud. Prahova**

Dimineți

Îți dau nefericirea Doamnă
Într-o pungă.
Atât am strâns și-atâta am să-ți dau.
Să nu încerci să suflă
Se sparge ca o șoaptă.
Iubita mea, de Doamnă
Nu rostui într-o teamă
Mai am un pic de aer
Dar strâns acum la gură
Nu pot să-ți mai rostesc,
În clipa ce vei sparge
Tumultul de-o secundă
Și trupul meu de-o clipă
Se va opri, firesc.

Șoapte

Neculcătoarea mea, potecile te-așteaptă
Lângă un strop , ce mie mi-e izvor
Și te cuprind în noaptea de caleașcă,
Să te preumblu-n șoapte când mi-e dor.

Dar caii sunt sensibili la lmină
Și trupul de caleașcă e cumplit,
Te răstignesc în noaptea ce-o să vină

Și te cuprind cu dreapta, liniștit.

Potecile sunt clipe de-așteptare,
Când roata se învâрте fără pas,
Te strig lângă un steag cu felinare
Să dai nisip clepsidrei ce-a rămas.

Speranță

Într-o noapte a lăsatului de vin
Nu-mi da doar damigeana să mă-nchin
Și pasul tău, ușor alăturat
Să-l pui lângă covrigii ce-n prispă i-ai uitat.

La streășina dintr-o gutuie frântă,
Să nu mă-mbeți cu nuci ce nu cuvântă
Și-n gândul nostru, prună sau noroi
S-așezi speranța de-a pleca în doi.

Toamnă

Picături de șoapte sparg timpanul nopții
Strecurându-ți dorul de a mă avea,
Strâmb, mă-ndrept spre clipă respirând din sorții
Criptei ridicate ce mă aștepta.

S-a închis și cripta, ți-ai închis odaia
Poți pentru o clipă să bocești cumplit,
Iată că spre seară a-nceput și ploaia
Curățând tămăia ce s-a răspândit.

IRINA NEDELCIU,
Bușteni, jud.
Prahova

În geana toamnei

Încet, ca o boare, trecut-a și vara
Cu serile lungi și flori printre nuci,
Aud cum în trist îmi cântă vioara
Și plec tremurând pe drumul spre lunci.

M-adie un suflu de toamnă, amară
Și sufletu-mi plânge în pașii mei triști,
Privesc către boltă cu inima-n gheară
Și lacrima-mi cântă pe obrajii încinși.

S-a stins înc-un vis, adus astă vară.
Cenușă de fluturi, cu asta am rămas?

Mă strânge iubirea, în toamna bizară
Și-un tot fantomatic îmi joacă-n balans.
Și trista pădure, îmi râde și-mi spune,
Că marea-ți iubire, o șoaptă-a rămas.
Ascunsă în șagă, prin vară și-mi vine
S-arunc în adâncuri amarnicul glas.

De-ai ști ce iubire îmi joacă prin vine,
În valsul iubirii te-ai pierde un ceas!
Te-aș strânge în brațe și-n șoapte sublime
Ți-aș spune că-n suflet, doar tu mi-ai rămas.

Da-s gânduri nebune, căzute prin umbre,
În geana-nserării, prin foșnet de haz
Ce-mi lasă-n tăcere, doar doruri și fiere
Și lacrimi amare căzând pe obraz.

În palma ta...

În palma ta, iubirea mă descântă,
Pe trup asud cu lacrimi îngerești,
În părul blond șoptirea-ți mă încântă
Și vreau, iubite, vreau să mă iubești!

Să mă curtezi în sunet de lăută,
Cu spor sub pleoape să-mi pictezi povești,
În ochii tăi să fiu o deținută,
Ce-ți cântă-n brațe doine haiducești .

La pieptul tău să împletesc suspine,
Pe portativ de stele să le-așez
Și ca în filme să-ți deșir iubire,
Să stai flămând când eu te explorez.

Când buzele-mi doresc să te aline,
Belciugul porții să-ți rămână trist,
Un lacăt a avut și nu-i mai vine
L-am sfârâmat, ca eu să îți exist.

Ca-n palma ta să pierd numai simțire
Și-n sânge ca o fiară să-ți pătrund,
Să răscolesc în foc și-n asfințire
Când visele-mi în tine se ascund.

Bocetul gândului

călcăm pământul arid
al singurătății

tălpile-mi frigeau
sub flacăra durerii

nepământești

întunericul întindea
în destrăbălare
voia
chiuind și dansând
pe sufletul
dezgolit

vântul șuiera
prin coridoarele pustii ale inimii
îmbrăcând pereții
cu țurțurii lacrimilor amare

tunetul singurătății
strangula pulsul firav

totul murea
ca o frunză asuprită
de putregai și ploii

bocetul gândului răvășea
în umbre
trecutul

Gânduri albe

am obosit
încercând să te-nțeleg
gândurile îmi plâng albe pe pleoape

am obosit
căutându-ți scuzele
prin cutele rigide ale timpului

poți înțelege oare această oboseală
ce-mi macină sufletul clipă de clipă

poți înțelege tremurul sărac al buzelor
sărute de prea multe lacrimi
le-au îmbrățișat știind că n-ai să-mi fii

poți înțelege arșița inimii bolnave
rănită de vorbele tăcerii

nu poți
și da
am obosit

încet am redus totul la tăcere
plouă cu liniște

inima tace
ochii tac

gândul se plimbă pribeag

**ANNA PRIMAC,
Rîbnița, Transnistria,
Republica Moldova**

Rețeta unui suflet de poet

Un gram de minciună, cu
trei tone de vis,

Un litru de iluzii și cinci de iubire,
O pătrime de infern și trei de paradis,
Un butoi de noblețe, un dram de nemurire,
Șapte tone de talent de calitate,
Un pahar de mândrie, un poloboc de respect,
Trei frunze de ironie, cinci de dreptate,
Un pumn de chibzuire la tot ce e corect,
Un sac de dor de mamă și de libertate,
Un altul de credință și patriotism,
De amestecat atent cu o foarte veche carte,
De pus la cald, în țară, stropind cu eroism,
Și peste ani de frământări și încercări, încet,
Va crește în lume un nou suflet de poet.

Linii ale iubirii

Uneori îți vorbesc
prin linii
prin semne liniare,
uneori ca liniile gândesc – subțire.
Încep să încap în linie
și linia se înglobează în sens.
Ne iubim.

Uneori creștem verde în noi, alteori ne facem
invizibili,
adică linii deviate.

Mesaj premergător

Marea e gura care ne așteaptă
Cu clocote de pescăruși. Nisip. Cafea cu lapte
În paharul de catifea – cerul inundat.
Pe nisip arhitectură de picioare coapte în lumină.
Ea ne așteaptă să ne murim figura
În conservele de nouri plăți.
Totul se rezumă aici.

Și sufletul tău.
Și arhitectura urmelor tale
În catifeaua perscărușilor clocotinzi.

Rătăcesc

S-a înecat
în marea de lacrimi
vărsată de
ochii mei
copilul ce
trăia în inima
mea.
Absurd
și-a pierdut viața
în jocul copilăriei mele,
în poveștile bunicii.
Acum rătăcesc în
infinite
căutându-i mormântul.

VALENTIN TUFAN,
Buzău, jud. Buzău

Trenul Película cu gânduri

Departate de lumea exterioară
stai ca un parazit nenăscut

în propria-ți existență –
cu ochii închiși,
așa cum aduce marea
spuma primului val
peste atolul cu nisip bazaltic.
Gândurile-ți curg
și dacă n-ai mers vreodată
cu trenul, îți poți testa senzația –
e ca atunci când privești pe geam
película cu gânduri
și le-mpingi unul după altul,
ca la masa de poker –
când nu-ți vin atu-uri.
Îți rămâne de ales
un gând ce „l-ai cărat în spate”
și-l simți scos din minte
ca o piesă de puzzle sărită
din lobul cu pricina –
îți pui toată încrederea,
îți socotești atu-ul
și dai all-in,

scormonind prin jetoane.
Deschizi ochii
și testezi peronul –
película cu gândul ales
a rămas neclintită.
Te naști în lumea exterioară,
de mână cu gândul și neprevăzutul...

Atunci când m-am întors la origini...

În ziua-n care ceața s-a strecurat
printre pereții vineții, cu igrasie –
în ziua aia, am vorbit ore la rând
cu euglenele și paramecii,
i-am filtrat prin mine
și i-am întrebat
de existență și formă –
când i-am prizat
mi-au răspuns.

Pe cerul Scandinaviei –
de mână cu paramecii
aurorele s-au scurs de pe cer
și-au pictat cercuri și forme.
Au așezat muntele
peste cercurile concentrice din lac,
l-au sudat în magmă
și-au filtrat lumina prin el
ca o prismă.
Din paletă
au erupt culori în noul univers –
cercurile au pliat în tipar
primele forme tip, și i-au spus –
Andru.
Au creat o aură de magnetism
iar fiecare Andru și-a ales culorile
ca un „liber arbitru”.
Prin iris a indus rațiunea
iar în piept a așezat sentimentele –
apoi, cercurile s-au strâns în spirală
iar în abis a-nflorit din elipsă –
sufletul.

Poem timpului

Am vrut să pun monopol
peste mișcările tumultuoase,
peste fizicul stăpân –
peste vremuri...
În living, Gustav Becker-ul

bâlbâie-n bavareză vremea
de vreo-sută și ceva –
seamănă-n serile
tăcute de Duminică
cu bunicul, reflectând –
avea mâini
și din țeasta gotică
îi germinau nuci
din toată esența corpului.
În serile de Vineri,
îi înveleam trupul în carne
și-o pendulare a rotulei
se dispersa insesizabil
în coapsa de șaizeci de băți.
Am vrut să pun monopol
peste bolta palatină,
acolo unde-ți pocnesc dinții
unul în altul,
dar înțelepciunea-ți
m-a-mpiedicat.
Din picioare
mesteci perspective –
pui cap la cap ani și veacuri,
până-ntr-o zi
când te vei scurge mut în asfințit.

Botezul oceanului

Între cunoscut și mister
există o graniță – oasele,
un burete stors sau plin
din trasele vieții –
amintirea unui femur,
aceea a pasului de bătaie
călcat pe etape.

Încă n-am învățat
să călcăm desculți
oceanul,
n-am învățat
să ne strigăm la cer numele
și să le-nghițim apoi
curate din apă.

Abia atunci după botezul oceanului,
desculți, să călcăm nisipul
și să culcăm tâmpla
pe plajă, lângă obrazul lui Dumnezeu –
ochii cerului
să ne plângă renașterea
cu tot sângele Golgotei.

VIOLETA URDĂ, București

Exorcism 1

Bucură-te sămânță
pe la utrenie
cade roua peste Pomul
Vieții

boabe de lumină
se rostogolesc în cuvinte
înmiresmate
bucură-te sămânță
de un ram înflorit
stă spânzurată
inima Poetului
Pe la ceasul al nouălea
când pofta dă în pârg
și vorbele cad răskoapte
din Pomul oprit
pironit de lumina amiezii
mă unduiesc
mă încolăcesc
Pruncul mușcă din mine
ca dintr-un măr viermănos.

Exorcism 2

Spânzurat de cuvinte
Iuda
mă atinge carnal
în gâtlej i se zbate
Poemul neterminat
ochii de pucioasă
bat mătăanii
de vinete gânduri
iată nici un pic de sânge
dar cât puroi
între el și văzduhul din mine.

Exorcism 3

Întuneric fără zăbavă
al întunericului dinlăuntru
celui fără de umbră
venind la apusul setei
tu care vrei să-mi sorbi
și mâlurile inimii
revărsate-n potop
arcă lepădată
mișcătoare de viermi
tu moarte cu buze crăpate.

Exorcism 4

O goană după miei
era iubirea
până la sânge
din grumazul fraged mușcam
până când cerul
se scurgea din jugulară
și întunecime mare
se făcea în oase
ca-ntr-un abator pustiu
cu fiecare asfințit
de măruntaiele noastre
ne e tot mai dor.

ANDREEA VOICU,
Moreni, jud. Dâmbovița

Dinainte

aveam o imagine clară
despre viitorul meu
despre cum ar trebui să fie

am făcut toate pozele dinainte
și am gândit toate conversațiile
toți pantofii mei sunt cu o mărime mai mare
și la fiecare masă e o farfurie de mâncare în plus
toate astea pentru că cineva mi-a spus
că pot citi viitorul în zațul de cafea
nu am înțeles nimic
până la 15 ani
m-am plictisit
și am băut cafea încontinuu
mă trec fiori când îți simt coastele
cu buricele degetelor
și te privesc cu drag când îmi dau seama
că încă nu știi să te legi la șireturi
te ajut în fiecare dimineață
să treci peste mahmureala de azi-noapte
și mă asigur că ai un baton de ciocolată
în toate buzunarele
totuși
n-o să-ți întorc niciodată un zâmbet
ar fi prea evident
nu știu cum să le arăt oamenilor că țin la ei
și sunt aproape sigură
că memoria mi se șterge periodic
prefer să simt căldura feonului pe față
decât a vântului
mi se face rău de înălțime

dacă mă urc pe scaun
în zilele când plouă
nu mă ridic deloc din pat
și în fiecare noapte
îmi ascund dulciurile sub pernă
mereu am crezut că dacă nu fac niciun zgomot
și mă prefac că nu exist
oamenii n-au să mă mai observe
le spun tuturor că mi-e frică de păianjeni
și că am o superputere nedescoperită
sunt îngrozită de câte pierd
când stau cu spatele
de când mă știu
m-am pregătit pentru
lucrurile care urmează să se-ntâmpie
de anul ăsta nu mi-a mai păsat
nu mă mai interesează cât timp pierd
uitându-mă în gol
și cât mănânc după miezul nopții
la ultimul Halloween am fost
cu o cutie pe cap
zaț între dinți
și vânăta în vârfurile degetelor

La fel

mă sperie
că nu-mi amintesc
ce-am făcut toată vara trecută
să-mi dau seama
că entuziasmul Elenei e contagios
că ne-ntâlnim în fiecare sâmbătă
doar pentru că ne e frică
de ce-ar face plictiseala din noi
mirosul de tutun e-n noi toți acum
nu apar în niciuna din pozele tale
și tot ce ți-am spus vreodată
e luat dintr-o revistă de benzi desenate
toate scrisorile mele încep și se termină la fel
nimic din ce știi despre mine nu e adevărat
nici măcar nu-ți amintești când m-ai cunoscut
și nu te-aș suna niciodată doar ca să te-ntreb
ce mai faci?
poate că sunt o persoană rea
care-și lasă câinele să moară de foame
nu-și sună rudele de sărbători
și fură cărți de la bibliotecă
poate dorm c-un pistol sub pernă
și mă strâmb la tine când ești cu spatele
mă apucă amețeala când sunt singură
mă bag sub masă cu capul între picioare

și-aștept să sune cineva
nu sună
sunt lucruri pe care le știu de când sunt copil
transmise din generație în generație
jumătate din amintirile noastre
sunt de fapt inspirate dintr-un film siropos
Andrei are o strângere de mână secretă
Maria e dependentă de zahăr
norii de pe cer sunt de fapt
fumul de la case
viața mea e la fel de organizată
ca biblioteca ta
pe culori și mărimă
și bunica are o fabrică de ciocolată
în nordul Elveției
ce n-aș da să mai treci pe la mine
aș deschide cutia de bomboane bune
te-aș lăsa să-mi cumperi ce flori vrei tu
nu te amăgi
nu facem niciodată nimic din greșeală
scăpăm farfuriile doar ca să auzim cum se sparg
era 10 noaptea când am plecat
știi cât de greu e să alergi pe tocuri?

Păpușă

dacă te-aș uita chiar acum?
dacă m-aș uita la tine ca
o nebună într-un sanatoriu
îndopată de somnifere
mi-aș fixa pupilele dilatate
pe figura ta slăbănoagă
și nu mi-aș da seama cine ești
și nici nu mi-ar păsa
când te-aș privi
cu ochii sticloși de păpușă
cu mintea goală
ai ști
că te-am uitat
imaginează-ți puțin cum s-ar întâmpla
ți-ai fixa ochii mari și speriați pe mine
așteptând o reacție
aș clipi lent
plictisit chiar
și mi-aș muta privirea
de la tine
pe fereastră
e un cuib mare de barză pe un stâlp
a adunătură de paie dezordonată
e iarnă încă
ar mai fi o lună până se se întoarce

de ce s-or fi ducând berzele
tocmai până-n Africa
ca să se-ntoarcă apoi
în gaura asta de oraș?
vezi tu deja am uitat că ești în cameră
nu te-am cunoscut niciodată
oftând te-ai ridica și-ai merge
greoi spre ușă
nu aș clipi
de ce aș face-o?
nu trezești nicio reacție în mine
nici dacă ai râde ca un maniac
dacă ai împinge cu convingerea unui criminal
metalul rece al unui pistol în tâmpla mea
nu ai scoate ceva din mine
nici măcar nu aș zâmbi ironic
în fața naivității tale
așa cum îmi vine să fac acum
ochii umflați și roșii
mâinile atârând uitate pe lângă corp
nicio emoție întipărită
pe fața de un alb cadaveric
așa m-ai văzut atunci
spune repede
ce ai face?
nu mai sta să te gândești atât
se întâmplă acum

Satelit

cineva spunea că
trebuie să credem în tot ce e absurd
ce a vrut să spună cu asta Victor?
nu-mi amintesc mai nimic despre el
decât că avea o umbră lungă și uscată
și că adesea când vorbea
își plescăia satisfăcut buzele
tu ce crezi că înseamnă absurd?
bunica spunea că spiritele celor morți
sunt în stropii de ploaie
și-n frunzele de pe asfalt
și că de fapt când îți pui dorințe la o stea
e un satelit
și o echipă de agenți specializați
se va ocupa de tine și dorința ta
Maria
cea cu zâmbetul trist
și cu obrajii supti
strânge măregele monede și sâmburi de pepene
într-un borcan de gem de caise
o ajută să-și organizeze gândurile

Ionuț
 vecinul de peste drum
 cel cu mustața îngălbenită de țigări
 și cu mersul țopăit
 colecționează pietre cioburi și cuie
 și doarme cu ele sub pernă
 prietenul meu cel mai bun era
 un stâlp de la colț de stradă
 lângă care dormea un câine
 și pe care era scris un număr de telefon
 la care nu am sunat niciodată
 încă te aștept să-mi scrii
 începând scrisorile cu
 „m-am plictisit groaznic”
 sau „mi-e poftă de ceva dulce”
 să mă suni pe la două noaptea
 pentru că ți se pare că e cineva după ușă
 să mă chemi noaptea cu glasul șoptit
 sub fereastră
 că la tine a căzut curentul
 toată lumea spune că ești nebun
 că nu te mai întorci
 că ar fi mai bine să te uit
 unii spun chiar că ai murit
 eu aștept să intri pe ușă din minut în minut
 scuzându-te că a fost coadă la supermarket
 am o relație cu robotul tău telefonic
 și ți-am scris 235 de scrisori
 nu mai mănânc decât jumătate de ciocolată
 zilnic
 și beau cafeaua cu două linguri de zahăr
 cum îți plăcea ție
 îmi petrec sâmbetele
 în fața chioșcului de ziare
 locul tău preferat din oraș
 e absurd Victor?
 ca să știi
 papagalul tău s-a bușit
 săptămâna trecută
 într-un geam
 l-am urât întotdeauna

**GEORGE
 BĂICOIANU,**
Alexandria,
jud. Teleorman

Limba noastră
 Eram copil și,
 Ca toți copiii

Din acea vreme,
 Îmi plăcea
 Să ascult
 Basme.
 Bunica
 Nu știa să citească
 Decât
 Pe litere mari
 De tipar,
 Așa cum
 Mă învățase
 Și pe mine
 Încă de la
 Cinci ani.
 Poveștile
 Mi le citea
 Întotdeauna
 Bunicul Codin
 Care,
 Până să ajung
 La școală,
 M-a convins
 Că limba noastră
 Este ceva mai presus
 Decât o comoară...
 Mai târziu,
 Peste ani,
 Aveam
 Să-mi dau seama
 Despre
 Schilodirea
 Graiului
 În care adormeam
 În fiecare seară
 Sărutat
 Pe ambele
 Pleoape
 De Făt Frumos
 Și de
 Tatăl nostru.

Icoana de rouă

În fiecare zi,
 Lacrimile mamei
 Cern
 Peste mine
 Ploaia uitării
 Care pătrunde
 Până
 În ultimul ungher

Al sufletului
Curățindu-l
De suferință.

În fiecare zi,
Privirea mamei
Seamănă
Peste mine
Ogoare de liniște
Din care răsar
Lanuri nesfârșite
De îngeri
Care acoperă
Cu aripi de flaut
Labirinturi de ură.

În fiecare zi,
Vorbele mamei
Călătoresc
Alături de mine
Prin roua cuvintelor.
Le simt
Cum îmi sărută
Tălpile
Obosite
De nesomnul
Cărarilor.

Scrisoare

Domnule profesor,
de la ultima noastră convorbire,
când privirile ni s-au întâlnit
ca două amurguri exilate
unde va într-un punct
așipit la jumătatea podului
care ne lega sufletele
aidoma malurilor unui gând,
mă tot întreb
când vom înceta oare
să mai plătim tribut timpului
cu viețile noastre măsurate în clipe?
aș dori să ne întâlnim
la fel ca odinioară
în mijlocul livezii
plină de cuvinte înmugurite.
fiindcă doar ea mai există
noi ne descompunem
cu fiecare secundă
care apune...

Dacă

Dacă mai există stele
Ce se sting încet în ploi,
Pomi cu ramuri invalide
Și poteci fără de pași,
Arcuri și săgeți plângând
Părăsite de arcași,
Ierburi așteptând în taină
Nechezat de nori cu ploi,
Hai, să mai vorbim o clipă,
Despre florile ucise
Ce poartă veșmânt de nuntă
Fluturând în zbor de vânt,
Despre fluturi de omăt
Cu miresme de narcise,
Despre tot ce-n lumea asta
Seamănă cu un descânt...
Dacă mai strivim sub pleoape,
Lacrimi cu ecou de dor,
Vise înflorind ca merii
Ocrotiți de un cuvânt,
Viața prinsă de refluxul
Hoinărind spre viitor
Munți semeți odinioară,
Care-acuma nu mai sunt,
Să îngenunchem în fața
Sentimentelor de-apoi,
Dacă mai există totuși
Primăvară în iubire,
Dacă mai există stele
Ce se sting încet în noi,
Dacă nu-nțelegem totul
Dintr-o singură privire...
Hai, să mai vorbim o clipă
Despre florile ucise
Ce poartă veșmânt de nuntă
Fluturând în zbor de vânt,
Despre fluturi de omăt
Cu miresme de narcise,
Despre tot ce-n lumea asta
Seamănă cu un descânt...

ANA NEDELICU,
Ploiești, jud. Prahova

**- Vorbe Poetico - Academice I –
PROLOG**

Stropi enormi de ploaie

Abundă și inundă orice adiere de colț rătăcit.
Nu am aflat ce se ascunde peste tot ...
Încă mai stau în pridvor
Unde zace pe marginea umedă de ploaie
Pisica gânditoare și elegantă.
...
Elementele ce pregătesc terenul barocului
contemporan
Se disting în valuri puternice căzute din secole
trecute
Prin diverse stiluri de împrumut și personale.
Toate influențele cad în valențe tradiționale
Pe castele regăsite, brăzdate și uimitoare ...
Castele și cetăți medievale cu ziduri de
necuprins,
Clădite din roci neasemuite și fortărețe
puternice.
Scopul unei partituri cu nuanțe de apărare
Nu se expune atacurilor vremelnice.
Arcade gotice, hornuri, turnuri, turnulețe
Apropie privirile logiilor renaștentiste,
Curți interioare cu cerdace
Aduc valuri de nisip prețios și strălucitor
De pe văi adunate și transmise sentimental.
Tați din tați strămoși și faimoși
Vin cu perle de gât uitate în stiluri romanice și
gotice
Către foișorul luminos și promenadele timpurii.
Acolade și arcade cântă vesele și observante
Cuteierând podurile șubrede ale reședințelor
voievodale.
Zonele rare traversate de cetăți de apărare laice
și înalte
Stau atârinate sub dealuri unduite.
Construcțiile cu baze marginale și valori
intrinseci
Rămân spectaculoase pentru un drumar
Captat de pietrele viu colorate.
Orașe-simbol amintesc de răscoale tragice
Și zile ale Unirii obscure și patetice,
Desfășurate pe străzile mormântale
Cu turnuri înalte, superbe, divine.
Registre arhitectonice cu model de apărare
Umanizat de nuanțe citadine
Se scurg prin nervurile ce susțin în permanență
Construcțiile complexe și de neînlocuit.
Frânturi cad în forma picăturilor de ploaie acide
Dar și dulci, grele dar și contra vântului.
Zidul ... peretele anexelor, al chiliilor,
Al atelierelor ce revelă un adevărat mod de
organizare pustnică.

Începuturi de secol se delimitează continuu
Stilurilor arhitectonice brâncovenești,
Evidențiate prin echilibrul logiilor renaștentiste,
Prin cupole cu aspect deosebit.
Pereții uzi reprezintă panouri de culoare
În grosimea zidului,
Revelă culori rezistente și umede
În temperaturi diferențiate ...
Fără a putea fi șterse.
Stârnirea reflecțiilor în margini echilibrate,
Proporționate, realizate din materiale simple
Succedă în culori vii, reflectă șnururi răsucite
Cu medalioane simple sau cu ferestre.
Succesiunea aceasta plăcută
Face trecerea unui acoperiș din flamand în
semicerc,
Cerc, pătrat și apoi elipsă.
Cimentul se adună în albușuri de ou și scoarțe
ruginite
Ce rezistă admirabil.
Micile state gotice cu contraforți și pante foarte
mari
Au nevoie de râuri repezi și ape limpezi
Pentru a se desena în aerul puternic.
Streșini cu deschideri mici laterale
Și perpendicular suspendate
Zac pe capete frânte în lanuri ascunse
De strigăte și ecouri înnăbușite, vălurite,
Pierdute în timp și negură.
Evoluția arhitecturii medievale
Sapă epoci întregi de aur documentat în mii de
biserici umane.
Viziunile moderniste descoperă turlle elegante
Și firi de arcade mari, mici și foarte mici.
Totul e cărămidă roșie și nisip ud,
Cu înșiruri brodate de un baroc pătrat ...
dreptunghiular ...
De colțuri promiscue subliniate în discuri de
ceramică,
De tehnici felurite ale unei creativități imaculate,
Echilibrată și transparenta.

...

- Vorbe Poetico-Academice II -

...

Scene de Voroneț trecut și prezent
Se întind pe pajiști prea verzi și proaspete ...
Pline de oameni minusculi și apocaliptici,
Cu viziuni laice și ascunse.
Modele reluate pe turlle superioare
Marcate în valoare fără preț stabilit,
Cad în detaliu și figuri mitice, efigice.

Ctitori și machete clare pe cer înstelat
Ascund multe întrebări dar și răspunsuri de viță
nobilă.
Fire de aur și argint zac atârinate
De pereții crestați cu zăbrele și punți culturale.
Ferecătoria este un element valoros
Urcat la rang de rege și al său discurs.
Lucrurile facile nu poartă viața întrânsele
Ci numai în zidul unde femeia odihnește,
În turla răsucită.
Brâul central și soclul înalt
Sunt date de decorul în colonade
Al trecerii timpului ...
Al streșinilor cu succesiuni de ocnite și brâuri.
Elemente specifice creionează elemente aparte
În dantelării împletite și elemente rediate de ochi
vizionari.
Medalioane traforate în piatră
Redau lumini cu detalii ornamentale logic
așezate.
Stilul cu rezon al prispei și al cerdacului
Se deschide în incinte-anexe și pridvor
tradițional
Adaptate la specificul locului,
Al elementor gotice arcadate cu ogivi masive
aplicabile temeliilor.
Interior bizantin cu chipuri plăieșe, dârje,
înțelepte,
Împrumutate mai departe generațiilor ardiente
Formează un patrimoniu scenografic perpetuu
Ce calcă plâpând în istorie
Spre și în interiorul sferelor
De marmură colorată și cristale mozaicale ...
Balaurii grotelor din ziduri ...
deja întrerupte ici-colo,
Alcătuiesc fresce și tablouri în machete
impozante
Cu ctitori flămânzi de glorie.
Frescele interne și externe cu pridvoare la
mansardă,
Completează arcadele ușor frânte
Și cornișul strâmt ce protejează peretele gândirii.
Dregătorii cu funcții înalte denotă influențe
gotice cu miros ascuțit.
Nervurile romanice cu arcade semi-circulare
Și cu obscuritate pronunțată
Conturează cetăți de apărare în timpul invaziilor
accentuate.
Scenele individuale construiesc
scări obscure și umbroase
Cu bolți și pereți orbi,

Cu fire despărțite de coloane groase
Și pictate amănunțit.
Chipurile domnițelor sfoase
Redau plictiseala familiilor princiare,
Cu aer specific boem și indiferent nemăsurat,
Transmițând ritualuri și seri profunde.
Ceremonialul curților marchează audiența
Cu versuri de lut și exterior pietruit,
Ca un șir de dimensiunea unor broderii în piatră
Placate în aur și fier vechi,
Unicate în peisajul ce provoacă strigăte de lună
plină.
Călcăm pe cetățui suspendate
De pe fronturi de vest și est,
Fronturi bătute la pas mic și mare,
În capiteluri complexe inginerești,
Cu baze stelare pe care se înalță turlele.
Bazele stelare sunt relizate din piatră naturală
Cu elemente de sugerare
Ale unor deschideri de brâuri răsucite
Și cupole cu influențe slave,
Ca și elementele puternice,
Spectaculoase, rămase în stil antic ...
Ca și barocul denumit în derâdere astfel,
Cel cu detalii exagerate,
Cu un drum clar trasat în istorie.
Definim și mai clar baza statuară
A acestor personaje dramatice, exagerate,
Accentuate de capete arse,
De medalioane, statuete, cariatide,
Încărcate și imobile
În fațade clasice, sobre ...

- Ore culese din vorba unui popor -

E greu să iei o hotărâre care să-ți aparțină
în totalitate!

...

Ei ... schimbă cu roata de rezervă!

La tren?

...

Așteptări interminabile

Ne susură în urechi

Ca un vuiet neplăcut

De șine scrâșnite.

Dormim în frontul gării de ore bune

Așteptând un răspuns ...

Sau un ridicat din umeri.

Îmi țin nervii în câmpul de lupte crâncene

Cu răbdarea ... cu orele ...

Cu vorbele intrinseci,

Umede în lacrimi de durere,
Înțelepte în colțuri de minte
Și simțite în băi de suflete.
Dormim de ore bune
Pe orele noastre
Pe care ar trebui să mergem.
Și pe vorbele noastre
Pe care ar trebui să le eliberăm ...

-O notă de cuvinte –

Orele păreau că nu se mai sfârșesc
În acea zi toridă de vară.
Mereu orele ...
Ceasul era și el spre sfârșit de viață
Arătând ore leneșe și suprasaturate
De emoția plictiselii.
Ea ședea pe fotoliul vechi
În camera obscură prea cunoscută,
Topită de căldura mare și de timpul gol ...
nesfârșit.
În arșița așteptării,
Mici foșnete se întrezăreau
Pe la colțurile prăfuite,
Așteptând parcă o ieșire din banal.
Era sfârșit de an, de vară,
Vara cea fără de activități de cele mai multe ori
...
Timpul definit al studiului academic
Părea că se sfârșise
Și odată cu el și timpul liniștii interioare.
O notă umbla bezmetică
Prin sălașul minții ei,
Un cuvânt se îndrepta
Până spre colțurile obscure ale camerei
Pentru a le curăța.
Sentimentul frustrării, al neputinței,
Al complexului propriu
Pare să definească obstacolul principal
În relizarea oricărei acțiuni morale.
Ca oricare individ în căutarea unei identități
superioare,
Eroina noastră începe a călca
Numai pământuri pline
De rehabilitări fizice și psihice
Pentru a le alchimiza în puterea deplină ...
Un studiu academico-transcendent
Ce se poate observa
Numai printr-o porțiță de ochi.

**ALEXANDRU
STĂNCULESCU,**
Zimnicea,
jud. Teleorman

Dormeam

Dormeam pe siniliul
aspru

al unor ochiuri de năvod,
prin deam prin vise pești-dorințe,
și grijile îmi sprijineam
pe cabestanul de-alabastru
ce nu văzuse niciun nor,
în jos,
doar marea de-alabastru,
în sus,
doar cerul de-alabastru,
la mijloc,
sufletul pescar
în doliu albastru
învelit precar.

Dormeam sub o cochilie de umbră
și-n ivoriul spiralat visam
cum vin pescari să prindă
dorințele din mine și,-mpăcat
cu pacea care se așterne
odată cu năvoadele ce ochiurile-nchid,
pe cabestanul de-alabastru
îmi rezemasem grijile senin
și-n fluturat de doliu-albastru
goneam pe plaja de-alabastru
doară în suflet de copil.

Mi-ar fi plăcut...

Mie mi-ar fi plăcut să trăiesc într-un basm
povestit de mama cândva,
mi-ar fi plăcut să trăiesc în lună pe seama mea.
Să le vorbesc ciorilor și ele să-mi răspundă,
să nu existe noduri ci numai fundă.
Mi-ar fi plăcut să-mi placă,
să fie întuneric și stelele să tacă.
Mi-ar fi plăcut să trăiesc într-un basm străbun
și să nu câștige Harap Alb, ci cel spân.
Mi-ar fi plăcut să se fi făcut zarzăre anul ăsta
și să fiu bun.

De-aș fi fost

De aș fi fost o umbră,
oh, de aș fi fost o umbră,
numai cu lumina ochilor tăi
aș fi adumbrit.
Aș fi fost de-o vârstă
cu cele văzute de tine
și împreună am fi îmbătrânit.
O umbră de aș fi fost
și nu aș fi voit să văd
în bezna sufletului tău.
Oh, umbră de-am fost sub felinarul tău,
mă vadă Dumnezeu!
Ca o molie, ca o molie
mă fac din vierme flutur
în țesuturi de cocon nevăzut,
oh, umbră pe sub lampa ta,
oh, umbră de m-aș fi născut.

frumoși pe-atunci...

Oamenii erau frumoși pe atunci,
pentru că doar așa știau ei,
nici un rău nu se petrecuse încă
în nicio parte,
suferința plângea însingurată
pe un mal cu mult mai departe.
Nicio durere nu se zvârcolise,
niciun copil nu își întrebase tatăl
ce e aia moarte.
Niciun om nu înșelase un alt om
pentru că încă nu se scrisese nicio carte.
Apoi a fost o zi și încă o zi și o noapte,
cineva a aprins lumina
și s-a scris primul verset într-o parte.
Duhul meu de bard,
de atunci deplânge ziua aceea,
duhul tău de jude acuză ideea.
Însă nu facem nimic,
ne chemăm însingurarea
de pe celălalt mal în fiecare zi.

DANIEL TOMA,
Huși, jud. Vaslui

Iulie dificil

Iulie ce-năcrește sudoarea,
Zile de vară, toride, ce
răsucesc frunzele pe câmp.

Agresiv, praful orașului se depune
Pe panouri cu reclame ce vor să-nșele ochii
C-o născocită calitate.
Un bocet surd se-aude din crăpăturile
pământului.
Recoltele sunt din nou amenințate.
Văzduhul e plin de capcane.
Asudatul continuă tenace,
Cu fluxul său de transpirații abundente.
Suferințele case emit jeluiri și exală mirosuri.
Consistența lucrurilor scade.
E-o existență ce se clatină, îndoielnică și diluată,
Împinsă cu putere spre final.

SMS cogitativ

Solidari, câțiva plopi se tânguie,
Din pricina pletorei de autoturisme
Din ultimul deceniu.
Pe unele străzi stăruie-n aer
Miros de arse hidrocarburi.
Întunecați, oamenii amar se îngroapă
În sinele lor bombardat
De discursul aproape schizofrenic
Al furibundelor mass media.
Vigoarea tandră și verzuie
A renăscutei clorofile
Mă-nviorăză sub un cer învinețit
De evenimente murdare.
Aproape emblematici, autohtonii guguștiuci
Zilnic prezenți în peisajul estic,
Străbat coridoare de aer poluat,
Scârbiți și ei de multele minciuni contemporane
Vehiculate cu aplomb de către instituții...

Însemnare de seară

Înserarea aduce în faldurile ei
Inexprimabili fiori.
Oboseala începe să se instaleze
În trupul tău paradit.
O grămăjoară de resturi rămâne
din agitația zilei.
Vuitoarele guri ale vântului serii
Sufără peste durerea-naintării
Prin anii tot mai grei.
Albit de tristețe, un câine rățăcește pe câmpuri.
A inimii jale își desfășoară în voce
Îndureratele-i gânduri.

Jurnal liric

Sub copacii-ntristați ai ținutului meu sărăcit
Și-njosit
Șed fără gânduri într-o amorțire a minții,
Învelindu-mă cu tăcere lăuntrică.
Zilele-aici în căldarea moldavă
A acestui târg scump și neproductiv
Se-nșiruiesc într-un scenariu trenant.
Cu silă mă las purtat în existență,
Prin pustiul abstrus al acestor ani urâcioși.
Îmi trăiesc singurătatea printre ierburi, tufișuri,
Ciulini marțiali și vii obositoare.
Poemu-n van încercă să prindă-n spațiul său
livid
Crescândă jale-a celor ce ne populează orizontul.
Confortanta prezență a verii
Începe să se retragă.
Puțtoarele efluvii ce se ridică din canalizări
Nu-s mai fetide
decât minciunile ticăloșiei politice...

DOINA GUMENIUC
Chișinău

Între vag și prezent

Am vene crescute
din opium,

Pompez nebunie spre scoarță,
Aud auzitul din proprium,
Mă vînd inimii - hoată...

Tăceri și fantome perindă
În timpul golaș din moment,
Surâsul pe buze colindă,
Atârnă-ntre vag și prezent.

Tresar - mă-nțepă voința
Cu acul destinului său,
Mă cere-n vânzare dorința,
Strigând fără glas dintr-un hău.

Alint orizontul galactic,
Ordon să mă urce la cer,
Prin fumul de teatru sarcastic,
Îmi dă ca să beau "efemer".

Increări

Uranus. Gând. Marte. Emoție. Jupiter.
Jucăm ping pong cu planetele.
Ne dăm mari demiurgi!
Creăm găuri negre...

Plutiri obsesive, polinomice,
Increări ridicate la pătrat,
Ne înneacă cu ametist,
Dar unde e plinul?

O inimă-n alta

Ating...ating renașteri de vis cu o pană -
Desprinsă cu buze căzute pe-o geană,
Ușor și dulceag în chipuri de brize...
O inimă-n alta își strânge valize!
O palmă în palmă albirea-nfierbântă,
Privirea cade, cuprinde, încântă
Și glasul din două flegmatic răsună -
Căci unda e una, iar ei - împreună!
Silabe tocesc în beriliul fonetic,
Spărgând idealul de suflet eretic
Și tot ce-i străin uitatul păstrează,
Și tot ce-i divin unirea salvează!

Dănuire

Întind aripile și fac o rană pe un nor,
E o rană vaporosă, cu sentimente plutitoare.
Curenții de aer aruncă stropi în al meu zbor,
Iar aripile rănesc tot mai străduitoare.

Pupile dilatate îmbrățișează orizontul,
Seninul a început să picure sânge,
Penele se înmoaie, nu pot să ating pământul,
Nourii nu se vindecă, iar cerul plânge.

Mă întorc și învelesc rănile cu respirație,
Îmi fur din secole pentru a salva timpul lor,
M-am blocat aici într-o continuă revelație,
Îmi spăl zborul de sânge,
repar ca să nu mă prăbușesc...

EUGEN ILIȘIU,
Deva, jud. Hunedoara

Nevoie de bolovani

Trecut-au mii și mii de ani
Și-a lumii vlagă e sleită...
Nevoie e de bolovani
Precum nevoie e de pită...

Dar cariera e golașă,
De-atâta râvnă constructivă...
Strivită e izbânda-n fașă
E stearpă orice perspectivă...

Speranță e de-un pumn de bani,
Căci, nu-i decât o rezolvare:
Să redevină bolovani
Statui celebre-n lumea mare...

Din orice monument ar fi,
Din Afrodite și Coloane,
Nevoie e de a zdrobi,
Naturii să redăm moloane,

Laocooni și Nefertite,
Măiastre păsări și Titani,
Să fie grabnic mărunțite
Și prefăcute-n bolovani,

Așa cum și noi parvenim
Din mândră lume, lustruită,
Ca, vrând-nevrând, să devenim
O tristă gloată, troglodită...

Șotron pustiu

Un șotron culcat pe stradă,
Copleșit de grea povară,
N-are cine să-l mai vadă,
N-are cine să-l mai sară...

Stă-nlemnit în pătrățele,
Conturate-n alb de cretă,
Ascunzând neliniști grele,
În tăcerea lui, discretă...

Oful n-are cui să-și spună,
Și-un regret acut îl doare,
Căci în ceru-i, nu răsună,
Ale pruncilor glăscioare...

Chicoteli și veselie,
Înbrânceli și-alergătură,
Tihna străzii nu sfășie,
Nu-i dau, jocului, măsură...

Iar, în liniștea ciudată,
Sub contururile albe,
Pare, strada, înbufnată,
Nu sunt vremurile dalbe...

Un șotron culcat pe stradă,
Copleșit de grea povară,
N-are cine să-l mai vadă,
N-are cine să-l mai sară...

Realul virtual

Într-o baracă hârbuită,
Lovită grav de umilință,
De frig și foame chinuită,
Beteagă, șade o ființă,

Ce a pierdut, în bătălia,
Cu ale vieții crude legi,
Tot ce-a zidit, pe temelie
Sărmanei sale vieți întregi...

Copii, familie, avere,
Sunt duse toate pe pustiu!
Așa a fost divina vrere...
De ce? Putere n-am să știu...

Și-atunci, din crudă lașitate,
Telecomanda intervine,
Și, pe ecran, țâșnesc, fardate,
Cohorte de femei divine,

Ce lasă la vedere forme,
Sculptate-n linii pătimașe...
Înving tristețile enorme,
Înduioșăriucid, din fașe...

Așa-i realul virtual:
Într-o secundă poți străbate,
Poteci mustind de trivial,
Sau oaze de sublimitate...

Scrisoare către copiii plecați

Când veți veni să ne-ngropați,

Să stați, un pic, lângă mormânt,
Cu ochii vag înlăcrimați,
Să nu roștiți niciun cuvânt...

Să v-amintiți că v-am crescut
Și v-am povățuit, un dram,
Atâta cât ne-am priceput,
În timpul și-n al nostru hram...

Apoi să mergeți liniștiți,
În ale voastre rosturi vagi,
Să-i învățați și să-i hrăniți
Pe pruncii voștrii, mici și dragi...

Căci și ei, la un timp prescris,
V-or duce pe un ultim drum
Și cercul fi-va iar închis,
Căci viața e un strop de fum...

GEORGE MILITARU,
Șirna, jud. Prahova

Dor

Părinților, fraților
și bunilor mei

Eu m-am născut în casa cu
prispă și cu lut .
În bățătura simplă de țară am crescut .

Eu m-am spălat cu apă direct de la izvor ,
De-aceea port în mine teluricul ei dor .

În casa amintirii mă-ntorc din nou acum
Să umblu, ca-nainte, pe nevăzutul drum
Doar dudul mă privește c-un ochi îmbătrânit :
În poarta, azi schimbată, sub el m-am odihnit

Și-am stat la sfat cu timpul vrând glasu-i să-l
ascult
Și mi-a părut că plânge un dor uitat demult .

În toamna ce se scurge nepotolită , grea ,
Am ascultat un cântec: copilăria mea .

Toamnă

Toamnă cu miros de must și gutui ,
Toamnă cu-aromă de fructe coapte !

Luceafărul te cheamă, de-a pururi rămâi ,
De dincolo de neguri și noapte .

Toamnă cu pasul de zei rătăciți
În prispa iubirilor duse ,
Toamnă cu larii cei buni, risipiți
În lacrima tăcerilor spuse ,
Toamnă cu turme spre ceruri urcând ,
Când munții sărută blând norii ,
Toamnă de aur, tu n-ai nici un gând ,
Doar murmurul alb al culorii .

Toamnă cu miros de dor și gutui ,
Rămâi, chiar cu frunzele-ți moarte !
Așterne lumină, s-o am căpătâi
În iarna ce nu e departe !

Ochii fântânilor

Marelui poet și filosof , Lucian Blaga

Și trecem
unul pe lângă altul
ca două lumini
fără gând

Numai ochii fântânilor
răsfrângând
tot înaltul
se zăresc în adâncuri
plângând ...

De te-aș fi pus în ramă
ți-aș fi-nălțat statui
Aș fi rămas cu cerul
nedespletit de nori
Așa plutește prin lume
a mea și-a nimănui
Și pasul cu trădarea
condorii ți-l măsoară

Și de-ar fi fost un munte
să ți-l aduc la prag
Picioarul fin cu silă
ar fi lovit pe când
Așa rămâi în soare
cu zâmbetul tău drag
Și muntele din zare
în mine lăcrimând

Mă redau vouă

Tuturor celor dragi ai mei
Mă redau vouă , -ntreg azi la plecare
Mă redau tot , parfum iubit și floare .
Mă redau vouă să mă regăsesc ,
Uitând durerea clipei că pornesc .
Mă voi întoarce la o singura chemare :
Să nu-mbrăcați parfumul în uitare
Și-n clipe liniștite, ori la greu ,
Să v-amintiți c-am fost pe-aici și eu .

Când tâmplele-mi de floare vor fi ninse ,
Mă voi întoarce pe cărări prelins
Și-o să revăd în voi, cu geana grea ,
Timpul fugit cu tinerețea mea ...

Mă redau vouă,-ntreg , azi la plecare ,
Uitând de despărțirea care doare -
Și nu știu dacă-i bine să pornesc
Neliniștit, cu teama că greșesc .

VASILE POPOVICI,
Corni, jud. Botoșani

Rondelul amintirilor

În mine-s amintirile
Ce le-am cules cu tine-
atunci

Când păsările de prin lunci
„Își ciripeau” iubirile.

Mă țintuiesc privirile
Din ochii tăi, și triști, și-adânci.
În mine-s amintirile
Ce le-am cules cu tine-atunci.

În datum, primenirile
Nu îți sunt date să le-arunci.
Ne-au prins neîmplinirile,
De parc-am încălcat porunci.

În mine-s amintirile.

Meditație. La Vorona*

Și a mai fost o zi de dup’ - a șaptea, cam târzie,
când Dumnezeu și-a deșirat prin iarbă pași,
răzleții,

să stea la o tacla – una palavra - cu poeții
și să-i descoase dacă se mai scrie poezie.

Cum meditam adânc la Zidul Planck, la haos,
de-acolo de-unde am purces,
obscen ca să sfârșim,
la cum-necum atât de rar, cu greu ne regăsim,
intră Divinul majestos; ne-am întâlnit în naos.
Ne-am recules evlavioși toți patru, meditând
cum fiecare-n parte și-a-implinit menirea;
și nu prea mică i-a fost Marelui uimirea,
când a aflat că se mai scrie, întrebați, fiind.

A fost un bun prilej divin de-a ne-ntâlni;
la anul... cine știe de-o mai fi: „la anul”!?
nu știu în ce Program intrăm, care-Ți e Planul,
o rugă, totuși: „Doamne, dă-ne și la anu-o zi!”

Învățătorul meu

A semănat dascălul meu sămănătură
de slov’ -aleasă, rară, neîngenuncheată,
cu care-aș ridica pe Chomolungma templu,
cu care-am scris cu-aldine soră, mamă, tată.

El a plecat grăbit să caute prin ceruri
un colț de tihnă, rătăcit, prin Elizee,
de va găsi, de s-o-ndura Prea Milostivul,
să-și doarmă osteneala pusă în condeie.

Rășfrânt cuvânt

Rășfrânt cuvânt prin care îmi primesc osânda,
mocnind durutul greu, dar fără vreo sudalmă,
atâtoră chemați, ca să Te afli-n treabă,
mă-ndrept supus, dar drept, cu sufletul în palmă.

De nu îmi vei găsi un loc în crudul verde
din Marea-‘Mpărăție fără de destine,
eu Te-oi ruga, Mărite, de-o abstracțiune:
aruncă-mă-n exil și-ntoarce-mă la mine!

DANIELA CARP, Suceava, jud. Suceava

Buchete de flori

Azi mărșălui prin subsolul sufletului meu,
am intrat fără trup,

să nu fac zgomot.
Nu vreau să trezesc nici o amintire,
am venit să fac curat
și să mă gândesc cum să așez camera,
în următoarele zile voi primi oaspeți.
Va veni nemurirea și veșnicia zilelor,
ca să bea din ceaiul sângelui meu trupesc,
până la ultima picătură,
în timp ce vor privi
între copertile cărții vieții mele.
Vor fuma din tutunul suferinței
ce l-am strâns de-a lungul vieții cu grijă,
între două tâmpole,
ca unui străin.
Vor mânca din dragostea vieții mele,
cea mai mare dintre iubiri,
iar din puținele bucurii,
vor găti biscuiți pentru desert.
Mărșăluind prin subsolul sufletului meu,
m-am hotărât să las
o singură fereastră deschisă,
prin care să-mi cadă privirea
pe o singură pagină
din cartea vieții mele,
acolo unde m-am cunoscut
cu fiecare dintre voi.
Faceți buchete de flori din ele
și dăruitele nemuririi și veșniciei
când va veni timpul să vină în vizită la voi!

Jocul din scorbura minții mele

Haideți în scorbura minții mele
să ne jucăm de-a istoria,
cum mulți o fac,
uneori e adevărată,
alteori e minciună,
regula e să rămâi în ea
cu orice preț.

Poate vreți să ne jucăm de-a filosofia,
ce dacă ești și ce dacă n-ai fi !
Pentru unii e bine și una și alta,
regula e să ai noroc de ambele părți.

Ori vreți să ne jucăm de-a jocul,
Eu să mă ascund, voi să mă căutați
sau voi să vă ascundeți și eu să vă caut,
regula e totuși să ne găsim.

În jocul din scorbura minții mele,

uneori e un alt joc,
un joc care nu are reguli,
ci numai început, o perioadă și sfârșit.

Idealuri trandafirii

Privesc în trup,
ca într-o cameră goală,
prăfuită și uitată de timp.
Pe o masă sărăcăcioasă
o cană de cafea aburindă
lasă un semn că mai locuiește cineva acolo.

Privesc în trup,
ca într-un ocean cu dureri,
cu ape pustii,
bătute de vânturi furioase și reci.

Privesc în trup,
ca la un necunoscut,
fără să-i dau binețe
e ca un sarcofag,
ca o cușcă ce limitează libertăți.

Privesc în trup,
și n-aș mai vrea să mă îmbrace,
cotloanele-i prea strâmte
nu-mi pot încapa marginile sufletești
și îmi sfărâmă
idealurile libertăților mele trandafirii!

Degetele nopții

Degetele nopții bleumarin
trecură prin fereastră
șovăind a căutare.
Ascuns într-un ungher,
zărind pianul.
Ezitante la început,
apoi din ce în ce mai curajoase,
începură s-alunece peste clapele pianului.
O muzică ușoară ca un vis,
cuprinse odaia întunecoasă,
făcându-mi sufletul să se împletească cu ele
și să zboare contopite cu muzica și cu dansul lor
abisal.
Târziu, se desprinseseră de clapele pianului
obosite,
sufletul se despleti și căzu zgomotos
pe dușumea, iar degetele se facură nevăzute.
Ochii mi s-au deschis
și zorii mijiră prin perdeaua trandafirie.

DIANA GLUCK,
Giera, jud. Timiș

Neșoptitul

...gândurile legate de
pânza păianjenului
tremură stingher
în dimineața carnală
prin care picură minutele

vâscoase...

sunt singură ca-ntr-o rugăciune
cu brațele întinse spre cer
stropii de ploaie se izbesc aiurea
de avalanșa amintirilor noastre
cuibărite în oftatul lutului.

Apusuri sângerii

pașii apusurilor treceau în mine
amestecându-se cu întomnatele iubiri
nuanțele apusurilor purtau zâmbetul tău
și curgeau lasciv prin palmele făcute căuș.
Orizontul însângerat avea șoapta drept taină
și țipătul trist al pescărușilor în priviri.
Apusurile sângerii îmi inundaseră existența
și curgeau domol prin vene de anotimpuri.
Poate că era toamnă de simțeam atâta rugină
pe cerul gurii și în gambe obosite de timp
te visam în fiecare apus
învăluit într-o tainică umbră
dincolo de orice nuanță
purtând pe buze mireasma ultimului sărut
pășeai pe alei biciuite de vânt
undeva spre apus
și nuanțele, ele, nuanțele
te doreau pentru mine.
Nuanțele apusurilor în pâcla timpului tău
în toamna ultimului bal
desenau traiectoria dragostei noastre.

Ecoul durerii

Fără dragoste și fără tine
căutam în păduri încețoșate
cuvintele care să mă ajute
să pășesc dincolo de prăpastia
căscată între noi.
Bâjbâiam între piscurile munților
penetrând norii în banalul cer

și doar nisipul rămânea cuminte
în tremurânda mână pentru încă o clipă.
Simțeam că sunt o clepsidră
ce măsură un timp îndepărtat
un timp din care tu lipseai
să-mi dăruiești răsăriturile
și să-mi conturezi apusul.
Simt!
Tu erai izvorul și aș fi dat orice
pentru răcoarea tâmpelor tale
pentru ca în dogoarea sufletului
doar lacrimile-mi curgeau placid pe arse buze
și în căușul gândurilor ce te strigau în noaptea
tânguitoare.

Oboseam fără dragoste

Simțeam cum viața se scurge monoton
pe lângă mine
și toată poleiala ei nu mă mai interesa
de la o vreme.
Rătăceam doar între apusuri arămii
modelându-mi umbra durerii.

Gânduri ruginite

Suntem două stânci golașe
în zbuciumul mării
și ne iubim singurătățile
și ne iubim uneori
în apusurile sângerii când cerul
se pierde voit în mare
împreunăți în clipe de tăcere molatecă
și ne dorim
ne dorim uneori.
Știu că a fost focul pasiunii
și am ars prea repede în odaia sufletului tău
iar tu nu ai știut ce să mai faci cu cenușa...
ai presărat-o peste visele
ce-ți îngreunau zborul spre alte ierni
ai uitat să mă iubești ca la-nceput
și am uitat
am uitat să te învăț să mă iubești.

SILVIA BITERE,
Constanța,
jud. Constanța

**cadastrul omului
cu lumea**

e un simplu cadastru
al omului cu lumea,
dragă domnule,
un pasaj din viața unui vetust scriitor orb
o memorie a timpului
care se desfășoară periodic într-o obnubilăție
și catrafusele candidiei liniști ale bețivului
din zilele noastre
prăfuite la periferia unui oraș murano
lâncezesc vremea coatelor tocite
mai spune ceva despre asta
cum din cap ne sar cartonașe colorate
semn că senectutea se înrudește prin culoare cu
lipsa de văz

sunt o poliță de care mă sprijin ca de mama
umbra unui tată neștiut
creator de vieți aici sau în altă parte
un punct desprins de sol prin neuroni

soldatul din trup

azi ca și ieri am înțeles o parte
din sensul existenței mele
m-am dat cu cercul
până m-a luat naiba cu el în șapte
ridicam sprânceana treceam pe lângă bocanci
fluieram pe străzi
ca un hoinar la drumul mare
eram pesemne un evadat
dornic de libertate și fără grija de mâine
mă salutam ca un soldat în marș
aveam epoleții la vedere
plângeam de fericire cu ei pe umăr
da sunt da exist uite calc iarba calc mocirla
sunt viu și lângă mine stă inamicul
cu buza crăpată ca la iepure
e om pentru asta trebuie
să lupte ca să știe cum să moară
nu din genunchi nu din încheieturi căderea
cu epoleții pe umeri repet sir
cu epoleții pe umăr
aici se moare drepti
nu ai părinți ești unic trupului tău
dezlegare din susuri mărșăluire
nebunul care te strigă nebunule
tu as besoin de tenir bon
la chute ne se fait pas a□ genoux

**LOREDANA BRAN,
Râșnov, jud. Brașov**

Mary Higgins Clark

Tânărul vădov stă la orgă. Are craniul
pictat cu sânge. Nu face nimic.
Dinții i-au ieșit peste buze.
Cu ochii mari ieșiți din orbite
își contemplă chipul în
ciobul de oglindă. Își rânjește cu subînțeles.
În spatele lui, eu cânt la mandolină.
Cineva mi-a furat scalpul.
Voalul mi-a alunecat peste orbitele goale.
Acum semăn puțin cu Mary Higgins Clark.

Vinere tristă, zi mohorâtă

Vinere tristă, zi mohorâtă,
zi în care sunt singură acasă
proaspăt machiată și elegant îmbrăcată
privind din când în când pe fereastră
nerăbdătoare, la stradă.

Și uită-te în sfârșit
coborând ușor din troleu
într-un costum negru super
și traversând încet strada
și urcând și mai încet scările
și ciocănind încet încet la ușă
în timp ce eu îmi continui contemplarea,
proaspăt machiată și elegant îmbrăcată,
cu riduri adânci pe față
și fața foarte supărată.

Și acum uită-te și pe tine
coborând ușor din troleu
și traversând încet strada
și, în sfârșit, urcând și mai încet scările.

Poema vitrinei

într-o zi vitrinei îi pică cu tronc
draperia galbenă cu dungi albe de la fereastră
sufrageriei
își mărturisii sentimentele covorului
și parchetului
se plânse perdelelor de la fereastră.
în altă zi, vitrina își spuse oful:
- draperie drăguță, nu mai atinge perdelele
și geamurile

dă-te jos, că ele n-au nevoie de tine
ele dețin cele mai fine urzeli
te obosești degeaba mângâind sticla rece
și firele de in.
draperie fină, lemnul meu de cireș te dorește,
lacul a transpirat fredonându-ți tot felul
de cântece, cum se pricepe și el
mânerele de fier suflate cu aur și frumos
rotunjite
s-au îndrăgostit de tine nebunește.
hai, și-o să te odihnești toată noaptea
pe pieptul meu puternic
regină a prafului din sufragerie.

dar, vai! draperia galbenă cu dungi albe nu a
răspuns chemării vitrinei
căci ea era îndrăgostită de o față de masă
galbenă
din casa unei secretare de vis-a-vis
și zi de zi o ardea dorul după ea.
așa că în cele din urmă, vitrina începu să
cugete la sensul iubirii și la pasiunile ei
și într-un târziu se hotărî s-o ceară în
căsătorie pe cea mai mică pată de pe covor.
...odată, am cunoscut și eu ce e iubirea,
eu, perdeaua înflorată de la fereastra
sufrageriei, care v-am spus această poveste.
am iubit la nebunie o super clăie de fân pe
care nu am văzut-o decât o dată...
dar, asta-i viața... acum am copii sugari
și tot ce a fost mi se pare un vis.

Cer fumuriu

Cer fumuriu fără ninsoare...
Fantome cu crengi lungi apar în zare,
Fumurie e orice culoare,
E totul fumuriu sub soare.

Cer fumuriu fără ninsoare...
Oameni umili merg să se-nchine;
Mulțimile de fumuriu sunt pline,
E totul fumuriu sub soare.

Cer fumuriu fără ninsoare...
De sus de la etajul șapte
Văd tot orașul fumuriu cum zbate,
E totul fumuriu sub soare.

**ANGELA DINA,
București**

Bibelouri sparte

În jur, pe etajere,
pe mese, în vitrină,
încremenite clipe
ce ochiul ți-l incită,

răpite prin uitare
din freamătul diurn,
stau imobile toate
în câte cioburi sparte,
străvechi miniaturi,
vorbind de vise-n spulber,
de clipe nimicite
și de fragilitatea
ființei amăgite,
întruchipând ofrande
de oameni pentru zei,
de-avidul de putere
lipsită de temeii...

O, de-ar mai fi întocmai
și azi cum erau ieri,
n-aș plânge, doar aș râde
candid ca un copil,
ne-n stare să pătrundă
al vieții curs gracil!

Zdrobitu-le-am pe dată
când am știut că vreau
noi neuitări s-așez
pe-al vieții pedestal.
Iar cioburile toate
rămân în acea noapte
de căutări eterne
ca magice lanterne
ce adevăr găsesc
în altă față-a lumii,
și sub alt ochi ceresc...

Cai albi

Pierdut pe munte, vreme rătăcind,
aud într-o năvală caili nechezând.
Nu-i văd, dar știu: sunt dalbi de nea și iuți.
Vai, Doamne, sunt atât de mulți!

O noapte fulgurat-a cu ninsori

câmpie, deal și muntele. În zori,
din vârf de stei și până hăt în vale,
domnește aprigă și nedorită jale,
încremenind în aer sentiment și gând
din cerul sfânt înspre umil pământ.

Trec ceasuri, zile, șir de luni?!
Tot ce cuprinde viață dosit e-n văgăuni...

Uluitor! Chemat Prier încoace,
cam șugubăț îi vine să se joace
și dă omătul de pe poale prin darace,
îl strânge și fuioare moi el face,
ca pe-un covor eu să mă las ușor,
s-alunec iară spre unde mi-e dor.
Dar calea muntelui dezăpezită fiind,
amarnic dinspre steiuri vin vuind
caii cei albi ce în copite prind
și în lavina muntelui surprind
tot ce hlamida rece apăruse,
ca o lucie cuirasă de mătase!

Acum trimit smerit răvaș spre Cer:
sunt fericit! Sub tropotul lor pier,
iertat de cele trăite-n greșală
și de zăpezi acoperit cu fală!

Copaci și nori

Crescuseră de ani
pe coasta muntelui,
scrijelind cremenea
cu ghearele rădăcinilor
și durând platoșă
în fața vântului,
făloși în inocența lor
pentru izbânda câștigată:
stâlpi de boltă înaltă erau,
de-aproape quasari admirau.

Și anotimpuri prefirând,
norii sleiți de-atâta drum,
de cald sau recele zbuțum,
se ancorară spre tainică odihnă
de crengile golașe,
țâșnite aprig spre lumină.

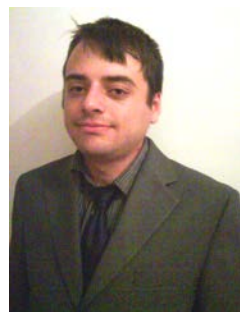
Simțind nedumerirea din copaci,
norii cei darnici, solitarii vraci,
îmbracă de-atunci
pe cuceritorii de stânci

cu pulberi de stele,
sevă-n rădăcinile grele...

Orașul din cochilia de melc

Cădeau în rafale
munți de cuarț
și de sare
- o ploaie morbidă -
și orice firidă
din urbea placidă
ad-hoc îi sorbea.
Cu grăunțele reci
orașul era pălmuț
îndelung. Volburi,
coloane turbate
din pietre sparte
răsucite-n spirale
schimbau între ele
sidefatele cer și pământ.

Înspre noapte, târziu,
în iscatul pustiu,
orașul visează
o ploaie de apă,
stârnit de viuetul marin
din cochilia de melc
în care-și trăiește
utopic destin.

MIHAI DONȚU
Reșița,
jud. Caraș-Severin

O bancă pustie

Sub tei ancestral
banca ascultă tăcut
viuetul frunzelor

rotite în aer,
ea îmbrățișează în amintire
siluetele tuturor celor care
și-au culcat pe ea
amarul,
ale îndrăgostiților
ce s-au sărutat întâia oară
printre frunze de vis;

sub tei ancestral
banca așteaptă tăcut
siluetele altora,

plouă cu frunze uscate
pe aleile îngropate
în timp.

La poarta fără nume

La poarta fără nume
cu mii de încuietori
albastre
bat clipă de clipă
amintiri sfărâmate
de valuri albastre,
tunetul lovește clopotul
scufundat în mine
melodia scursă
din eoni lumină
distanță-ntoarsă,
în palma vremii
cresc nuceturi acvatice,
fantasmele curbate
dorm cuminte-n ceață,
aștept verbul eternității
să picure-n sânge
sensuri eterne
pierdute-n lume.

Angoasă

Simt
golul infinit
ce domnește-n mine,
visele se ciocnesc
de speranțe
zadarnic,
aș lua harfa
și
aș sparge versul,
aș scrie
stanțe necuvântate
împietrite-n foaie,
aș deșira cuvântul
până nu ar mai fi cuvânt,
ci gând,
bântui aleile pustii
cu pași de nălucă,
vorbele se izbesc de trup,
am sufletul pustiu,
nicio alinare
n-ar putea zdrobi
durerea ce-o simt
străină-n mine.

Filă de poveste

La fiecare zvâcnire
de pleoapă
cosmosul încetează
să se mai învârtă
iar timpul încremenește-n uitare,

la fiecare gând
înflorește o vorbă,
cu fiecare vorbă
se ridică un vis
iar povestea naște o lume
în spatele alteia
până când valul
te va izbi
și
te vei descompune
în poveste,
cuvânt,
literă,
purpură,
vis,
vorbă
și
gând.

La fiecare
scrijelire pe foaie
cosmosul începe
să se învârtă
iar necunoscutul
se deschide
în felii d-oranj.

**VENERICA LUSIANA
DRĂGUȘIN,
Spineni, jud. Olt**

Lumina mea din colț de Infinit

Am stins cu lacrimi așteptarea,
crezând că nu mai exist
revelația s-a oprit atunci să-mi vindece rănilor
dintr-o iubire eșuată,
rămasă la trecut
dar ai venit tu din altă eră;
visul răscolește răzbunarea
și mă-afund

în anotimpul îmbrăcat cu zâmbet,
noțiunea timpului s-a sfârșit
în senzații mici, aprinse
iar după el aceeași lumină caldă și împăciuitoare
de care m-am atins să-mi dezmoțesc brațele,
ceva nedeslușit m-a cuprins cu desăvârșire,
și-ntâmpin destinul,
trupul îmi zvâcnește
și miros a tine,
ochii tăi privesc în mine
infinitul...

Expediție în miezul sufletului

Am pornit în expediția existenței mele
și-am început înfrigurată de la bază
pentru că mi se părea firesc
să-mi împart pornirea în două:
cea de instinct
în căutarea timpului pierdut
prin rămășițe de cuvinte
și cea a căutării până-n miez de suflet.

Mi-a ieșit în cale un gând mârșav de abandon -
Renunțare,
mă-ntâmpină ostentativ, anxietatea și plictiseala,
apoi simt cum mă dinamizează o energie,
Lumina.
Am descoperit cea mai de preț comoară a mea -
Iubirea
și n-am stat prea mult pe gânduri,
plecând spre altă primăvară
pentru că de-acolo vine miracolul -
Descătușarea

Trezește-te suflete și dăruiește-te luminii!

Iasomia...

Răsăritul inimii mele
a înflorit în toamna
viselor tale;

Fiecare glas al cerului
vibrează în gândul târziu
al anilor trecuți;

Unde ai scuns aripile
atunci când rotunjimile
zărilor apuneau?

Atinge-mi numai pleoapa

ochiului nostalgic, simți
iasomia înflorită?

Liniștea

Știi că fiecare părticică din tine
umblă nestingherită
prin toată ființa mea?
Că tu ești tic-ul inimii mele
când tac-ul meu iubește?
Vai, ce splendoare de tic tac-uri
răsună din arcușul violei
dezgolită de umărul versurilor
când respir liniștea zidirii.

**ANDREEA
OSICEANU,
Mazili, jud. Vâlcea**

Respirăm catharsis Motivație:

M-a asurzit gândul

de a scrie anacronic
despre un oximoron de genul masculin
care îmi zidește între tâmpile
un templu pentru el însuși...

.....
Nu există descurajare pentru mine
-dar când sunt încolțită -
rup o întindere din egoismul persoanei întâi.
Iar ție îți aduc cele mai tulburi elogii,
așa cum se cuvine celui care poartă
nume de zeu.

Uneori, roua de cuvinte de pe tastatură
încețoșează și mai mult
vederea ochilor mei verzi.
Se întâmplă să nu mai văd ce scriu
și-atunci sudez cuvinte.

.....
Nu cred că e necesar să sculpez în epiderma-mi
că muzele dătătoare de reverie
pot fi (adeseori sunt) dăunătoare.

.....
Mein traummann,
euforia este unitatea care
se palpează în cuvinte.
Eu nu te oblig să măsoari iluziile mele.
Știi că ți-am dat de înțeleș

într-un început de Octombrie
aşa, ca într-un film clasic,
care este numele meu de scenă.

.....
Nu pot renunța la deliciul iluziilor -
dependența de ele este infinită.
Nivelul de serotonină alunecă amețitor
dacă încetez.

Nu există catharsis mai minunat
decât să scriu despre tine
când glasul persoanei întâi uită cuvinte
în propria-i limbă.

.....
Tematica acestor rânduri nu este multiplă.
Te rog, mein traummann,
nu considera autoarea un caz deviant.

Iar în poezie este totul despre muzicalitate,
ți-am șoptit de nenumărate ori.

Indezirabil

Nu pot să justific în mod lucid,
creionând acei muguri de cuvinte
pe care cu neșansa unui deviant
ți le-am implantat între timpane
pe nesimțite.

Am crezut că pornirile mele obtuze
îți vor pune piedică în somn
sau măcar în starea de reverie.
Îți ofer zilnic un cocktail
mixat din tenebrele camerei albe
în care cu greu mă situez
câteodată. „Am nevoie de tine”
-probabil că deja îți e, la propriu
lehamite de subterfugiile mele,
pe care cu o eroare de +3% le notifici.

Și știu că te măgulesc
până la Dumnezeu și înapoi.

Și totuși îmi cer iertare și promit
să-mi înălbesc gândurile cu clor
în nopțile în care tastele laptopului
sunt sensibile doar la cuvinte aspre
pentru tine.

Nu pot să fac nimic.

Și așa cum am precizat în alte mărturii:
„Eu sunt un oximoron.
și în mine lucrurile se lovesc fără să vreau”.

Poezia e insuficientă pentru a mai scrie despre tine și trebuie să găsec o altă formă de a te contempla

Din câte îmi aduc eu aminte,
dragostea se aude în cuvinte nespuse
care se zdrobesc asurzitor unul de celălalt,
creând tornadă în partea stângă a rațiunii.
Am evitat să spun asta, dar te-am modelat,
confuză, de atâtea ori în poezie,
încât nu mai găsec metafore să ți le alătur...

.....
Iar Octombrie a fost mai presus
de pornirea dramatică pe care o poți avea
dacă ai afla că poți zbura.

Desprindere

Te-am regăsit în strada nr.33....
Aveai aripile întinse pe trotuarul arid
și strâmtorat de pași de vânători,
iar spatele tău sprijinea un castan.
Am căutat să-ți bandajez o aripă
și să-ți maschez delirul cu puțin fond de ten.
Dar mai bine te-am strâns teribil la piept
pe tine, nemărginime de dor.

Și tu, copil închipuit în corp de bărbat
mi-ai disecat îmbrățișarea în zeci de contraste
și ți-ai tăiat apoi aripile cu libertatea din geanta
mea.

POP IOAN SABIN
Cluj-Napoca, jud. Cluj

Filozofia adunării

Sfioasă și totuși stăpână,
creștină,
dar pururi prin foamea

iubirii
păgână,
ridici globul imens și greoi
al nopții din noi
și-l sprijini de-o stea
ca eu să pot aduna.

Uneori, unu și cu unu fac "unu",
adică istoria clipei
înscrișă-n ispita risipei
ce naște săruturi
cu nume de fluturi.
Alteori, unu și cu unu fac "doi",
plus toamna cu arborii goi,
plus rana nepământeana,
adică infernul
ce devorează eternul iubirii
și-l frânge în ochiul ce plînge
sub umede foi.
Unu și cu unu, fac "unu" sau "doi",
adunarea e veche doar cifrele-s noi...
Viața și moartea se-adună
mereu,
umbra-i a toamnă, păgânul
sunt eu,
Sfioasă... și totuși stăpână!

femeia perlă

te țin legată de inima-mi
să nu mai poți pleca la altul
femeie-perlă alunecată în sufletu-mi
din scoica sidefie
în care te-ai ascuns de ochii lumii a
sfidând superb înaltul
zbucium al valului gelos
pe cel sortit supus în veci să-ți fie
un țărm de mare cu nisipul fin
și tainicul prilej de bucurie
te țin legată de inima-mi
să nu mai poți pleca la altul

aduci cu tine harul tăcerilor grăite
și-al prospețimii har
dansul poetic fremătător al mării
sub razele de soare
aduci simțirea sfântă a rugăciunii
vieții rostită în altar
când suflete curate luminoase
în strai de sărbătoare
înălță cântece de slavă iubirilor
în veci nemuritoare
aduci cu tine harul tăcerilor grăite
și-al prospețimii har

legat mă simt de tine
femeie-perlă cu trupul cristalin

cu tine mișcă vântul corăbii pe-ntinderea de ape
tălăzuind chemări fierbinți
de vis aldin și de suspin
spre tine cată cerbii iubirii
însetați la râu să se-adape
cu chipul tău perlat ca de-ndoieli
și negură să scape
legat mă simt de tine femeie-perlă
cu trupul cristalin.

Păstrez icoana ta...

Păstrez icoana ta, cea mai de preț comoară,
În inima-mi, în ochi, în visurile mele
Și o sărut meru în ceasurile grele
Când dragostea dă semne că ar putea să moară.

De pleci acum la drum când toamna-i
desfrunzită
Și ai să treci în grabă al dragostei hotar,
Să rupi fără de teamă nevrednicul lăstar
Ce a crescut în vară pe inima-ți rănită.
Să nu privești în urmă, chiar de mă lași în frig,
Rămâi ne-nduplecată și lasă-mă să strig
Că vreau mâna ta caldă, cu focul ei vrăjit,

Ce știe să împartă fior și dezmiardare.
De pleci acum, rămâne un suflet împărțit
În lumi de amintire și lumi de întristare.

Amiralul albastru

Fluturile,
amiralul albastru, apare;
sudul flirtează cu nordul sfios.
Ieri... rămâne mit.
Acum, certitudine.
Vinul atinge ușor nervul, spatelui cambrat
răscolind dorința actului confesiunii.
Demonii! Vin oare? Nu vin? Pot să vină!
Țărmul și marea ignoră semnalul;
Viețile de dincolo de azi se estompează
și-ncepe dansul metafizic al plăcerii.
Limbajul devine liber, ascunzând afecțiunea,
Vorba devine șoaptă, tăcerea – cântec.
Senzația unui privilegiu se naște
în relația de complementaritate.
Clipă - țesută dens și totuși simplă,
Primitivă, și-n același timp atemporală.
Izolarea stenică se vrea mai mult decât o pauză
într-o existență responsabilă!

CĂTĂLIN STANCIU,

Baroc

Baroce bătăi de inimă
se aud ca dintr-o

catedrală
fără ziduri
icoane la care
doar cerul se închină

Pe drumul vechi al livezii
cu mere coapte
ai lăsat
testamentul tău cuprins de îndoială,
ai pregătit totul în tăcere
cu sfială ai întins peste oglindă
voalul de mătase orientală

Pe seară
o făptură neștiută
a aprins o lumânare

Înserare

Mă cuprinde înserarea
ca brâul
morții pe coapsă
îmi duc viața cu zbateri

Copiii ce eram
fugind unul de altul
ca polii unui magnet de smarald
visând la pietrele
drumului satelor noastre,
cu dealuri gârbove
și mesteceni

Dumnezeu nu se încruntă
de-a curmezișul timpului

Poem festin

Ca o piatră de moară
îmi macini gândurile

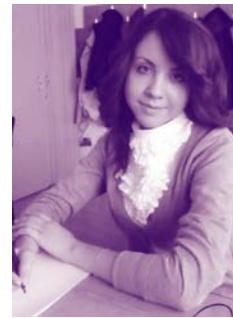
În urma mea
corbii-și așteaptă
festinul

Este știut
că sângele meu
le deschide ochii
să vadă
adâncul nopții

Ritual

Am început să ne uităm
răsturnați
spre marginea singurătății

Apoi
viața e un drum pe jos

MARIA ALEXANDRA ȘTEFĂNESCU, Baba-Ana, jud. Prahova

Când boala învinge

Scumpul meu domn și soț,
Leagănul amintirilor mele,
Cu durere-ți privesc ochii pierduți în neant,
Sufletul meu călătorește stingher...
Și totuși... alături de tine.
Doar o poză veche cu noi doi, pe perete,
Doar asta va rămâne peste ani.
Știi? Răceala aceea care-ți îngheață trupul ?
O să o simți mereu în corp și în gândul...
În gândul tău, toate poveștile sunt doar cu zâne...
Dimineața, sufletul meu,
între două spații nocturne.
Mereu am învins amândoi...
Tunete, fulgere, o viață în doi.
Orice dramă era de neatins,
Dar învingând tot timpul...
Ca și azi, mă simțeam un om învins.
Nu mai lupt și nu vreau ca tu,
Icoană la care-mi plecam capul,
Să-mi simți trupul cusut, cicatrizat de operații,
Nici fire de păr nu vreau să-ți rămână prinse,
Pe haine ori electrizate de vise interzise.
Condamnă-mă, dar arde-mi tot,
Și vâl și păr și trup și inimă,
Și nimic din ce-am avut nu mai păstra,
Distruge-mă iar și iar cum a făcut ea...
Boala...
Boala învinge un cuplu nu doar o parte din el.

Nedefinit

Cuvintele se scurg pe foaie,
Muzică vie pe portativ...
O inimă ce bate ritmic,
Într-un stil nedefinit.
Culori, liniște, întuneric,
Iubire pătrunsă-n toate.
Ceva nedefinit ești tu,
Lumină obscură, aparte.

Nedefinită e viața pe care o ai.
Îți dă, îți ia, te umilește,
Ori te bucură la infinit,
Ceva nedefinit e tot ce ții, ce ai, ce dai.

E ceva?

Minte ageră, într-un trup slab,
Lipsit de grație,
Puternică în rațiune și cuget,
O adevărată războinică pe câmpul de luptă.

Cuib al zămislirii, vale a lacrimilor
Ce brazdă și-au făcut în lutul,
Din a cărui închipuire ai ieșit tu...
...Tu minte ageră și-un trup...

...Topit cu anii,
Lutul s-a mâncat pe dinăuntru;
Lacrimile-i curg nicicând și nicăieri
Sau poate acolo unde...
Nimic nu există: nici umbre, nici teamă
Nici teamă de mâini puternice,
Care-i ating suav, pieptul dezgolit,
Pe unde ușor i se preling picături...

Flux de venin erotic scurgându-i-se,
Tot mai mult și năvălitor de repede,
Până la călcâiul crăpat de drumurile
Făcute în mintea lui...

Scurt circuit...o incizie făcută acestei ființe
Ar însemna o moarte fierbinte, tăcută,
A întregii omeniri de azi ori ieri,
A bărbatului ei...și da, e femeia!

Timp

Actor grăbit al inimii mele,
O poveste fără sfârșit unde...

Indiferent de vreme se ascunde,
Lăsând versuri nescrise, nespuse.

Atinge cerul și pământul simultan,
Coboară spre mine în valuri,
Dar trece fugar prin lume
Scena l-așteaptă, el fuge.

Nu privește înapoi,
Scena rămâne un gol stingher,
Spectatorii așteaptă:
El uită: de mine, de muzică, de noi.

**AIDA
STRÂMBEANU,
Slon, com. Cerașu,
jud. Prahova**

E gol

-Cooo...copiii așteaptă în gară...un semn.. .
ceva...

O scrisoare, o părăsire de acapela...

O poziune de melodie...

Un public amator...

O scenă...

-Te crezi copil?

-Mă cred nebun.

-De ce?

- De viață...

-A cui?

-A cui? e goală.

-E...e...e...e goală?...schelete de
pământ...soldat împușcând

căințe...caracatiță...infern...amalgam...poezie

...e orice, dar vid? Vid nu.

-Nu!nu e vidă, e a...vidă...avidă!și goală.

-De ce?...simți vântul prin tălpi?

-Nu , prin inimă...prin cuvinte, prin aer...prin
vânt...simt vântul prin vânt...

-Șiii...e rece?

-Nu, e gol.

-E...e...e... e gol?...amar, verde,
lugubru...strașnic...dar gol?gol nu!

-Ba da...e gol.L-am pus la ureche...și...și...

-Și?...

-am auzit marea...

Infinit

Sărutul unui vag egal tăiat
E rece și-are spațiul plin de punct...
Tu vii și mă formezi prin fond... disjunct
Cu L-ul lumii –limitat defunct-
Vreau să te traversez spre un eden
Raportul nostru să rămână-n nedeterminare
Nici L'Hopital, în era lui de mursecare
Să nu găsească pentru noi vreo rezolvare...

Sau poate suntem și noi remarcabili
Dar eu prefer, prin excelență, anonimi.
Sunt inserați în alt decor de balerini
Și nu sunt elemente, sunt mulțimi...
chiar infinite și așa finalizez...
nu pot cunoaște dacă uit să exersez
din romb devin pătrat, apoi trapez...
Dilecțiunea exponențială dintre noi
E axioma cercului format de doi
A cărui rază suntem amândoi...

Subscriu că teorema "tu"-neclară
Și n-am știut s-o demonstrez... măcar platonice...
Așa că am ales un stil demonic
Salvează-mă! explică-te laconic...

Azi te-am scăzut pe tine din mulțime
Și uite-o vidă!spectru transparent...
Altă-axiomă întâlnesc preponderent
Un infinit rămâne gol fără un singur element.

Și-atunci am vrut să las banalitatea
Funcția noastră-continuitatea!
Pe-ntregul univers, crescând cetatea
Unor constante cu ebrietatea.

Și e continuă...continuă...și tot așa..
Și ce să vezi?e derivabilă la nesfârșit
strict crescătoare pe întregul meu egal tocit
Și divergentă, clar..la infinit!

Deci să-ti explic...că tot e calculabil!
Dacă ne adunăm...suntem interminabili!

O mască ... două.

O mască...o mască pe perete!
Și-n mine alta în periferii concrete
Pătând discursul fețelor perfecte

Și aducând doar ode-incompetente...
E masca mea...în spații pur inerte.

mi-e mândră?nu...
Inexistentă!
și totuși uite că e-n mucegai...
și-atunci-prezentă!
dar stai-selectă...
și-apoi... defectă.
mă simt ...insectă
și-n stern ca și-n infern...
abjectă!

o mască...una îngălbenită
de vreme, de colb, de cățărări în sită...
de fum, de glezne, de răchită...
vetust de patimi într-o cărămidă
și incoloră... și insipidă...
relicvă între mine și ispită...
și-n mine: clor,
pământ de coadă și copită.
și-n alții: neant
și plâns d-efemeridă.

o mască, lancinant de vană
-echivalentă cu o panoramă
sau cu o vampă tristă de prin vamă
dar scrutătoare ca o rană
și colorată ca o toamnă...
oloaga, mută și amară
dar verde ca o primăvară
atat de gri, atât de vară
atat de frig în ea și-afară
și-n mine...doar schelet
de iarnă-apăsător de clară
și scoarță veștedă, precară
aroma ... stearpă, talpă –n coală
și coala ... frust de-acidă și de pală
și masca ... infinit de chioară ...

O mască...două! două măști!
să le ridici, să le descoși
să le cuprinzi, să le miroși
și să le schimbi și să te joci
cu vechi păienjeni mincinoși...

Să fii de două ori prin piatră-crime
un pistolar de prin vitrine
și să miroși ca un delir de rime
să fii când vrei doar tu în serpentine
și să aștepti unilateralitatea de prin tine...

Tu, mască, să-ți privești al tău dual
prin perspective... clar: bilateral
dar prin întreg, atât de trivial...
poate puțin, puțin de tot... vulgar.
dar și un foc de scrimă în calvar
să nu te chemi etern, ci-atemporal
și să devii, prin doi-ul tău, banal.
Prodigios, dar și- paradoxal-
Copil infern și-infinitezimal...

Că uite, doi în unul e pură monorimă...
Dar unu-n doi ...e mursecat de crimă...

Sindrofii

Sindrofii, maladii, copii...
Un dor, un cor, un călător...
Sunt separat de subversiv și n-am hotar
Îmi pun întregul timp astral pe un cântar
Mă chem gălbui să pot să fiu de stâncă-n veri
Și-aștept prezent să transmigreze în timp spre
ieri...

În casă arde focul gri și-afară plouă roșu
Sunt antrenat spre soare și-n vis am ochi ca
moșu'
Ce fuge dezgolit în pijamale goale
Sub propriul său vestigiu distrus de populare...
intempestiv în sudorile unor senzații reci-
cupiditatea vremii picurată pe poteci.

Inexpugnabila culoare a celestei reci sentințe
Un gândăcel îmi scrie false corozițe
Și mi le pune pe un deget marmorean
Sunt trist și sterp-sunt pământean...

Sunt un galant prin măști și serpentine
Am ochi de ceară și focu-i lângă mine...
Sunt insipid ,dar am parfum de zer
Sunt simplu și anost-sunt efemer...

O căutare veșnică, toridă
În cadrul unei luni de cărămidă
Prin perimatul suflet congruent
Am ochi de sticlă și sărut evanescent...

Cu viața, cu musca, cu minutul
Cu solitudinea apexiană și salutul...
mă-mbrac în colțuri de barbar într-un sicriu
mă doare tot ce mă cuprinde...vai!sunt viu!
Soliste acordând chitara rece

Prin lecții de armură timpul trece
Și lasă-n urmă un șchiopătat tenace
Aprins într-o țigară care tace...
Înconjurat de părți , lipsit de tot
Pentru întregul tartufism noi n-avem antidot.
Mă simt pentru pământ elipsă-n minte
Și mă pretind un emerit cuminte...

Sunt amalgam de mari nimicuri, ce sunt eu?...
Sunt pământean, sunt efemer, sunt viu...sunt
Dumnezeu!

EMIL-IULIAN SUĐE
Pietrișu, jud. Prahova

Emil scăraru

De la adam încoace evele
s-au tot schimbat între ele
atât de aproape ca prima
dorința de naștere

ca ultima dorința de moarte

inimă a mea înșelătoare
visezi la darul porților deschise
însă beată ești atinsă
de criza găzelor de sub unghii

în același mormânt au loc mai mulți oameni

unde să mă ascund de moartea celorlalți
Și ce cuvinte să caut pentru rugăciunea adevărată

Strada mea

Pe strada mea nu se întâmplă nimic neobișnuit
aceiași oameni aceleași case la fel de subțiri
pe strada mea nu sunt nici nine nici giorgiane
sunt doar mame drăgălașe

o mamă din dragoste și-a dat copilul la orfelinat
nimic neobișnuit pe strada mea
ca un copil din dragoste să fie dat la orfelinat

aș putea să spun ca poetul

pe strada mea am mers atât de mult
că m-am tocit până la gât
că am rotunjit strada până s-a făcut mică

de fapt sisif își cară strada în gură
doamne ferește să-nghiți o stradă sau să-ți
rămână-n gât
doamne ferește ca Dumnezeu să sufere de
amnezie
să intre pe o stradă să iasă pe alta

pe strada mea nu se minte și nu se întâmplă
nimic neobișnuit

Cuvintele noi

Ofer poeziei ce nu mai pot duce
fiecare strigăt din litera A
imensul gol dintre A și B

sunt încarcerat în propriile dezvăluiri
senzuri și înțeleșuri
mă simt vinovat când scriu

mă simt vinovat că există cuvinte
pe care nu le-am parcurs
drumul lor atât de sinuos
mă răscolesc și mă simt vinovat

moarte dacă mă cauți acum
vino cu pași mărunți
lasă-mi timp
să mai fiu copilul fericit
că a scris o poezie

Dați-mi un poet

A venit poetul
cu răni proaspete pentru fiecare
boala veche de la care așteptăm
să nu ne treacă

încă n-a coborât

să-l poftim singur la masa de 12 persoane
e fraged abia născut e dulce și-amar
de taine și dezvăluiri
să-l mâncăm

poate ne vom mântui până-n zori
sau poate ne vom întoarce în eden
să ascundem fructul oprit
de mușcături să nu se vadă

a venit poetul a veni

DANIELA TIGER
Craiova, jud. Dolj

Ultima urmă

mă îmbrățișez
cu gândul soarelui
dar tace
adâncindu-mi neliniștea

amurgului din cochilia de sidex
a zâmbetului
constrâns de ineptia propriei existențe
și-a privirii restauratoare de vise
suspendate
întorc spatele timpului și storc
în vârtejul clipelor
ultima urmă a pașilor apăsați
pe sufletul meu

Reconstituire

Suspinul valului din ochii tăi îmi stoarce,
ireversibil,
amintiri plămădite în nisipul cald
al unei clepsidre mai mici de-o clipă
aruncând piese de puzzle
transformate în cioburi
colorate.
Încerc să le-adun,
le strâng în palmele umede
și roșii,
dar se preling peste suflet,
își fac loc,
dureros,
pătrund în galop unduind ecoul visului,
amestec de soare și ceață.

Noapte sfântă

Număr clipele, înșirate pe scara timpului,
pierdute în grote de suflet
le-adun în pumnii prea mici
strângându-le tare, să nu scape,
până la durere le strâng,
iar ele, firave, mă roagă, țipă și gem
și împreună creștem spre infinite zări.
Acolo, colțul fulgilor de nea rostogolesc
diamante prin porii speranței
într-un ochi albastru de lumină
și mă-mbată cu elixirul strâns

în urma stelelor din noaptea sfântă
Șoptind, la urechea conștiinței adormite,
Cuvântul din povestea fără sfârșit.

Mireasa timpului meu

Dacă aș rezerva timpul să stea în loc
I-aș învăța să asculte tic-tac-ul inimii mele,
i-aș povesti întâmplări din lună și stele,
i-aș înșira, ca pe ață, vrute și nevrute
și-apoi, I-aș seduce.
Universul ar încremeni, ar asista, mirat și
contrariat,
la scena iubirii eterne, iar eu, mireasă aleasă,
voi cânta partitura stelelor căzătoare,
cu refrenul în rime de dorință
imitând zborul îngerilor.
Dansul nupțial ne va cuprinde și ne va prinde
în spirale de suave șoapte alunecând,
ecou de nepătruns, spre alte lumi, nelumești,
acolo unde timpul și eu suntem contopiți
în eternitatea nemărginirii.

GEORGE BULAI,
Bacău, jud. Bacău

scriu c-un deget pe zăpadă

astăzi, cum mă știi boem,
scriu, c-un deget pe zăpadă,

pentru tine, un poem.
Însă, ori este geloasă,
ori haină iarna asta,
ba mă ceartă, ba mă lasă

numai în genunchi să-ți scriu
cu un deget pe zăpadă
și râde-apoi și eu mă tem,
că o să-mi înghețe mâna
și nu termin acest poem.

strecurându-se, șireata,
se așterne peste versuri
și mă-ntreabă: „nu e gata?”
dar eu știu, vrea să mă vadă
cum mi-ar sta om de... zăpadă!

așa că, vino, cât e vreme,
cheamă iute și salvarea,

poți să chemi și pompierii!
și mă jur că, niciodată,
nu o să mai scriu poeme
doar c-un deget pe zăpadă...

nu ești poet...

nu ești poet,
dacă nu poți
să alini durerea copacilor
mai ales toamna
când îi părăsesc frunzele
tot așa
cum îi lasă pe bătrâni
feciorii
și pleacă în țările calde

nu ești poet
dacă nu vezi
în oglinda cerului
umbra ce îmbrățișează
pământul
și sărută izvoarele
nu ești poet
dacă nu auzi cum trosnește
și geme în foc
inima copacului
plângându-și cenușa
din mâna
cu care vei scrie
în iarna vieții tale
testamentul
spre dulcea împăcare
între prieteni
și dușmani

nu ești poet
dacă nu atingi cerul
cu trei degete
înmuiate în verde
să scrii astfel
un poem al
iubirii

nu ești poet
dacă nu te rușinezi
de goliciunea
efemeră
a trupului
când se uscă și cad

frunzele
peste veșnicia
uitării

ești poet
numai dacă
atunci
când ții o carte în mână
simți toată pădurea
că o duci în spinare
ca pe o cruce
pe un drum
de golgotă
să nu te miri în noaptea asta...
să nu te miri
în noaptea asta
de ce nu scot niciun cuvânt
să-ncui de două ori zăvorul
și-apoi dezbracă-te prelung
întinde-mi
tu
cerească mană
cât mai aproape
buzele
s-aud cum tremură în tine
prin răsuflare
frunzele

în palmele-mi grăbite
sânii
s-or alinta făcându-și cuiib
și dacă vor sări afară
ca niște puișori flămânzi
în gura mea
și mai flămândă
vor nimeri
cuminți și blânzi

cu dinții prefăcuți
în floare
voi presăra în carnea ta
din creștet până
la călcâie
ușoare urme de petale

și când va clocoti
păcatul
ce stă pe coapse să inunde
ca un tâlhar
spre pocăință

te-oi duce-n brațe
în altar
din două trupuri
o ființă
ne-om zvârcoli
încet
și
rar

să nu-ți speli ochii tăi de toamnă...

să nu-ți speli ochii tăi de toamnă
cu apă de la robinet,
că am citit pe-un site, aseară,
când navigam pe internet,
că apa care e pe țeavă
nu vine din ecosistem
și pentru ochii tăi, iubito,
doar pentru ei, atât, mă tem.
să nu-ți speli ochii tăi albaștri
din care verdele s-a dus,
că toată apa planetară
curge acum de jos în sus
și ploaie nu ne mai dă sfântul,
decât potopuri și blestem
și pentru ochii tăi, iubito,
doar pentru ei, atât, mă tem.
să nu-ți speli ochii tăi de toamnă
cu apă de la robinet,
c-atât mai am curat pe lume
și am vorbit cu un poet
să-mi vândă un căuș de rime,
să te clătești într-un poem,
căci pentru ochii tăi, iubito,
doar pentru ei, atât, mă tem.

MARIANA BILIC,
Suceava, jud. Suceava

Pasarea cu aripi mov

încercând zborul temerar
spre înălțimi rupte din norii
desfrunziți de albastru
a privit uimit pe fereastra

dimineții
găsind în oglinda ascunsă de timp
iluzia păsării cu aripi mov
imagine născută din amurguri târzii
pictată în sunete violete...

prins în carapace de granit
suflet de ceară topit de căldura unui sărut
ascunde în spatele
zâmbetului bolnav de cuvinte careucid
aripi frânte de dureri
din care picură fășii de infinit
pe drumul zăvorât cu lacăte de argint...

călător aflat temporar
în gara unui destin nemilos
caută sensul vieții conturat pe linia aldină
dintre două universuri paralele
pierdut în ecoul unui anotimp uitat
lăsă caii sălbatici să alerge liberi
pe câmpiile verzi din suflet
scuturând din coame ploii de vise
tivate pe aripi de păsări mov

Iluzii pierdute

gînd dăltuit
În pietre erodate de vînt
contorsionînd
oglindea timpului în favoarea veșniciei
așează iubire peste ne iubire
și uitare peste timp
desprinzînd valuri transparente
din furtuni solare
le rostogolește nervos peste șoapte interzise

mare agitată de vorbe
matură castele de nisip
construite de iubiri imaginare
picînd pe amprente fictive
arabescuri îndrăznețe ce mușcă flămînd
cu muchii ascuțite din inima

Înțelegînd din durere
că poți rămîne doar amintirea
unui gînd indecent de femeie
sufletul tău dă examenul de maturitate
stabilit de repetate rătăcirii fără sens
căutînd să învețe uitarea prin iertare
a oprit zborul iluziei pierdute spre nicăieri

cu un gest teatral ce și-a pierdut înțelesul
Învelind urma pașilor și tăcerii și detașare
ai șoptit: Iartă-mi amintirea și uita-mă de toate
iubito!?

Alegorie

cu tălpi de cer calc apăsate
pe nisipul ud de umbra zilei
strigăt strident
scutură aerul de toropeală...

m-am trezit pierdută
pe linia inefabilă dintre două dimesiuni...
acolo în țara ploilor de stele
adunam în gînd
zăpezile florilor de cireș
descîntînd
magnolii plămuite din vise
împleteam cununi de raze
să pot deschide fereastra dimineții cu ele

din aură de mister
unde străvezii despletite
din izvoare fierbinți
poartă către nemărginire
flori de lotus tatuante pe sunete de liră
atunci...
verdele crud îți picta ochii
în priviri incandescente
picurînd prin site de cer
pulberi de nori în ținuturile iertării
arzînd câmpiile de maci
în asfințituri sîngerii...

acolo unde lacrimi de vînt
lasă amprentă pe marginea orizontului
am găsit un miracol
care scria în inimi uitarea
punînd lacăt de argint tristeții...

Magnetica

timpul mă alintă
cu ițe destrămate din noi
ochiul minții, incolor și neutru
sparge absență descifrînd
gădul nespuse

incantație
germinată în universul uman...
mister fluid răstignit pe altar
viață nudă în lumina zilei
șoptește chemarea...

rămășiță de zi

cămașă nopții, înfășoară enigmatic ..
suflet împrăștiat în puncte cardinale,
poluri debusolate de furtuna solară

te cuprinde în brațe dorința din mine
val de foc...ce îți sărută visul
taine ucise cu sânge rece
le închid într-o carte necitită...

**CECILIA
DRAGOMIR,
Ploiești, jud. Prahova**

Roata

Rotarul rotește-ndărătnica
roată

Și ronț, ronț, ronț, ronți și rinți,
Ea merge alene și ronțăie-odată
Scrâșnindu-și cu șuier iar dinții.

Rotită se-așterne în hore bizare
Cu zâmbetul larg de pământ,
Și umple iar lutul cu lacrimi amare,
În umblet de ploaie și pasul de vânt.
Ea dănțuie-acum în negru avânt,
Rotirea-i dă cânturi discrete,
Iar umbra-i rămasă în rugi și descânt
Înălță-ntre ore perete.

Împarte trăirea în astăzi și ieri,
Și-un chip de speranță apare.
Aleargă, aleargă spre dulci primăveri,
Din nori, se preface în soare.

Ușor, lutu-adoarme sub tandre atingeri
Când raze îi dau strălucirea.
Un nou univers coboară în ningeri,
Pe aripi purtând izbăvirea.

Rotarul își strânge uneltele reci,
Căci roata își știe menirea.
Și ronțăie-ntruna, și ronțăie-n veci,
Plimbându-și prin lume rotirea.

Ea deapănă-n fire știuta poveste,
Pământul ascultă-n tăcere,
Iar ochiul sălbatic al zării celeste
Clipește-n rotiri efemere.

Și-n dansul teluric își pierde misterul,
Acum, roata e doar o viață.
O altă sclipire ce mângâie cerul
Și-n pomul veciei se-agață.

Unde-i seninul?

Aștept în fiecare seară
Să-ți văd pe cer privirea-ți blândă,
Să-ți aud șoapta ce-o s-apară
În vorba nopții tremurândă.

Aștept lumina protectoare
Din ochii tăi suavi, albaștri,
Să-mi umple cerul dimineții,
Să mă-nconjoare-n zbor de aștri.

Știu că plecată-n lumea care
Tot universul îl învinge,
De prea mult dor și supărare
Din nori de umbră, ochiu-ți plânge.

Și transformată-n abur moale,
Îmi cazi pe-obrazul pustii.
O, mamă- sens al vieții mele,
Unde te-ai dus, unde-ai pierit?
Unde-i seninul frunții tale
Și glasul tău - al ploii cântec,
Cu stropi ce-mi picurau în suflet
Ca împliniri dintr-un descântec?

Unde-i seninul unei zile
Ce-mi lumina al vieții cer,
Făcând să cânte veșnicia
Într-o clepsidră de mister?

Și-n avalanșă de enigme,
Mă înconjoară dorul viu,
Ce-mi desenează curcubeie
Pe-un colț de orizont pustiu.

De-atâtea întrebări, nici gândul
Nu și-a mai regăsit icoana,
Căci într-un colț de existență,
Eu, încă o mai văd pe mama...

Toamna

Astăzi bolta cernită se-nchide
Peste ochii pătrunși de candoare,
Și planeta în lacrimi divide,

Orice glas și răsunet de soare.

Este-un semn că porniri estivale
Se retrag înspre stele-adormite,
Ce-au pierdut strălucirea pe cale,
Devenind amintiri împietrite.

Și clipiri ale verii plâpânde,
Au pierit resemnate în glasul,
Ce se-aude în inimi pulsânde,
Măsurându-i tristeții iar pasul.

Dacă flori și speranțe sunt rare,
Melancolice clipe stinghere,
Este semn că lumini planetare
Se ascund prin tăcute unghere.

Iar pădurea respiră-nserare,
Prin toți porii de-aramă gălbuie,
Răsturnând înspre nori disperare
Și-n spre seve căldură-amăruie.
Că pășiri autumnale ia timpul,
Ce zvâcnește-n strânsori repliat,
Când dansează-apăsat anotimpul
Ca un veșnic și vechi aliat.
Și regina de roșu, știuta,
Ne-nfășoară în aripi de cer,
Când ne cântă-n ureche lăuta
Ce îmbracă adierea-n mister.

Căci chipul, văzduhul își pierde,
Printre vise sortite pieirii,
Iar pe-obrajii de toamnă se vede
Zvârcolirea lovind trandafirii.

Și mustește pământul a toamnă
Întru-n trup obosit și lasciv
Când oglinzi paralele răstoarnă
Peste ceruri un zâmbet tardiv.

Nedumerire

Dacă nori de furtună se-abat
Peste țara cu nume sonor,
E semn că în somn au intrat
Și soare, și glas de popor.

Dacă fruntea senină demult
Pășește spre nouă-ncruntare,
Înseamnă că vis ce-am avut,
Căzut-a în rea pulberare.

Când glia rămas-a la fel,
Și pașnică și grea și fertilă,
De ce în hambare avem
Doar gânduri albastre și milă?

De ce când din seve străbune
Filonul de aur pulsează,
Voinică, în hore nebune,
Doar ea, umilința dansează?

Cu toți am uitat ce înseamnă
Și jertfă și dor și putință,
Când țara pe noi ne îndeamnă
S-avem în speranță credință...

Cum a pierit azi ce e sfânt,
Din neamul sortit doar mării
Prin sfinți ce-au trăit pe pământ
Și-au scris cartea mare-a împlinirii?

Cum nume ce-au fost flori de suflet
Și viața și glasul și vrerea,
Lipsite au fost azi de umbrel,
Forțate să-și cânte tăcerea?

Ce lege nescrisă și dură
În temnițe-ascunde valoarea,
Și cântecul minții ne fură
Lăsând peste noi înserarea?

Privim printr-o neagră furtună
Ce ține pe cap infinitul,
Dar nori în privire se-adună
Și nu mai vedem răsăritul...

Dar soarele dreptății terestre
Cu sulii de foc ne împunge,
Lovind cu speranța-n ferestre
Salvând sufletul care plânge.

**ANASTASIA TACHE,
Câmpina, jud. Prahova**

Sonet II: Stranie călătorie

Nu pornesc la drum ca să-mi
țeși în destin neîmplinire ;
Pornesc să înving și să dau
glas dorinței fără de rostire.

Pe albiile celeste îmi simt pașii dansând,
Clipe rarefiate le strâng la piept cântând.

În pânțele de stele mă ascund
de lacrimi și tribulații,
Printre nori nădăjduiesc să întâlnesc revelații.
De mult visez să mă mântui,
E gândul meu pentru care aș străbate pământuri.

Cerul mi se arată în sclipiri,
Dar mă tem să nu nască din lumină amăgiri –
Dihăanii cu inimi negre și trupuri lucitoare,
Ce le urmărești până la altitudini nimicitoare.

Nu râde, iubite! Prinde-mă de arcada gleznei
Și schițează printre trepte de aer harta galaxiei.

Reprezentăție

Frânghia șerpua nesfârșită
printre atomii de aer.
Era ca o rană albă
pe un braț cu dantelării albastre.
Jos, la distanțe năclăite
de zgomotele orașului
se întindea cordonul de oameni.
Toți priveau cum frânghia
vibra sub pașii bufonului.
Cu fața înmărmurită
de searbădă veselie,
bufonul se unduia
în hohote secătuite de semnificații.
Tremurul aerului
îi violenta fiecare mișcare.
Mulțimea gândea la momentul
când nebunul va cădea ;
îl pândea cu o siguranță atroce.
Parcă toți deveniseră
emisari ai morții.
Frânghia spinteca gândurile
ce maculau văzduhul.
Doar râsul de aprinsă ironie
al bufonului cunoștea norii ;
plutea în transparența depărtărilor.
„ Dar câte ceruri va străbate râsul acela?
Îl va prinde în căușul palmei Dumnezeu? ”
se întreba copilul abandonat
la marginea orașului.
Copilul râdea și el.
Ochii îi erau iluminați de tristețe ...

Fragmente de necunoscut

Prin vămile văzduhului
te împleticeai confuz.
Îngerul de lângă tine
îți sculpta nelămurirea
într-o rocă celestă.
Nu știai dacă acest calm
era de înger păzitor
sau era de fapt sarcasmul
unui demon deghizat.
Ți-ai amintit că te-a întrebat
cineva în viață ce ai să faci
când o să mori.
Omul acela îți cunoștea
toate păcatele,
dar nicio fărâcă din remușcările
ce-ți erodau sufletul.
Omul acela ți-a stârnit
durerea pentru tine
și compătimirea pentru el.
Acum ai murit
și nu știi ce să faci,
nici nu știi încotro te îndrepti,
nici nu știi dacă peste o clipă
vei deveni altcineva
sau ți se vor surpa toate existențele.
Tu nu îți știi moartea,
dar o cunoști pe a lui.
Și dacă tu ești
o parte din omul acela?

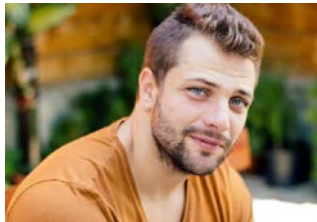
Triptic

În podul palmei
mărul s-a înălțat ca o colină.
Eva nu știa
că privea pâlând în fața ei
drumul sinuos al păcatului.
Ea s-a bucurat
la vederea colinei din palme
ca la vederea propriei încununări
cu nimbul cunoașterii.
Eva a mușcat.
În vene i-a năvălit păcatul.
*
Iubirea mea îți pare pătimașă
ca vârtoarea de pe coaja mărului.
Disecă-mi, tu, sufletul
și ai să vezi că frământările-mi
sunt alb-gălbui ca miezul fructului.

Unda gălbuie e doar lumina
ce-mi joacă pe tâmpile
când te descopăr ascunzându-te
în livada de meri.

**

Cocoșii descântă dimineța,
îngerul înrouează firea.
Doar florile de măr
își scutură singurătatea
în fața singurățăților
ce renasc primăvara.

**MARIUS
BUTAN**
**Trecutul, o masă
de familie din care
membrii dispar
treptat**

Riduri mari, ca niște văi adânci
Brăzdau meschina frunte
Pe care cădeau de sub basmaua perimată
Șuvițe de păr alb
Pielea galbenă ca o foaie de pergament
Bunico, mă recunoști?
Nimeni nu vorbea
Din toate părțile răsăreau
chipurile rudelor înmărmurite
Unele de mulți ani
Trupurile lor erau transparente
Construite din pânză de paienjen
Speriat, vroiam să fug
Picioarele nu mă mai ascultau

Strigătul se pierde în zări
Toate vedeniile dispărură
Cerul era senin
Ochii căutau imagini trecute

Imagini vii a celor ce au fost, răsar plâpând
dintr-un trecut cețos

**Singurătatea, o zeamă de lămâie
care strânge inimi**

Stingi singurătatea cu a ta candoare,
Vântul amestecă ideile
Trimite mirosul de pradă, lupoaielor
înfometate...
Armura tremură, îndeapătând curajul
Negrul alungă albul, dar...

în adânc, ura a gonit zefirul sufletului
E beznă pentru ochi și gânduri
Doamne, dă-mi lumină!
Visul meu, ca o furtună sufocă echilibrul,
întunecă soarele
Valurile îmi erau prietene, mă aduceau la țarm
Acum vântul mă rătăcește pe mări
De singurătate
Cu capul pe umărul timpului
îndepărtez lumea, îndeapărtez viața
Singur, rătăcesc, am rămas în urmă
Locul vechi e nou, siguranța altui copil
Se joacă, trăiește și visează...
Femeia nu e ființă, e umbră vie a unei închipuiri,
dar o simt atât de aproape...

Pelerinaj pe culoarele timpului

cuprins de o febra milostivă
jur să nu mai vărs sânge semenilor
să nu mă prefac până la o veche infațișare
mimizez o nouă dramă
noul anotimp tulbură răbdarea
aburul de bucurie îndeapărtează demonii
greierii cântă fluturii dansează
păsările fără cuib zburdă în fumul fericirii
zborul viselor
căutarea de suflete în întuneric
oftez adânc
cu toate astea n-am avut nimic.

Beția simțurilor

visez scufundat în obscuritatea gândurilor
aș instala pe membre aripi
să sparg cupola cerului
să înlătur rămășițele monotone
să privesc în urmă la ruine
zbor sus cât de sus poate ajunge un gând
făcut din nisip oglinzi
miros trandafirii expir adânc în crestatele frunze
de păpădie
încins de vise încerc să ajung dincolo
sunt gata de zbor
plin de curaj pornesc
urc pe cea mai înaltă stâncă
aștept un vânt nu foarte puternic
iată-mă sunt deasupra plutesc
îmi iau avânt să fac marea încercare...
străpung stratul gros de negură

ajung
pentru prima oară
să stau de vorbă cu sufletul meu

ADRIAN CONERTH **București**

Pe câmpii de lavandă

îți mai aduci aminte
când presăram cuvinte
pe tâmpla ta cuminte

de soare sărutată ?
mai știi cum de pe drumuri
adulmecam parfumuri
și nopțile-n cătunuri
de munte ne iubeam?

azi noapte treceam prin câmpiile-albastre
veninul tău curge în mine cu foc
buzele lasă în tot și în toate
păcatele noastre-adunate la loc.

beau și devin violet de iubire
sângele-mi gălgâie prin trupul ce-odat'
se topea în pântecul tău numai toamna
când drumul și ploaia mă făceau mai bărbat.

pecete îmi fac o cruce pe piept
cad și mă-afund în galeți de absint
cuțitul crestează adânc violet
pe coapsele tale plâng și mă mint.

du-mă în câmpuri mirosind a lavandă
voi sta cuminte în inima ta
acolo m-or prinde nopți de iubire
și mov-violet nesfârșit vom visa.

Vara amintirilor

atunci când nu-nțelegi tăcerea mea
cuvinte să mai spun sunt de prisos
sufletul eu mi-l arunc pe jos
că poate pasul tău s-o-mpiedica.

când gândurile nu mi le mai știi
ochii mei se-nchid și-n lacrimi dor
puțin câte puțin mă pierd și mor,
de roua florilor trezite-n zori de zi.

îmbrățișarea ta de n-o mai simt
potop de ploii m-or zavori în casă
într-un năvod mă prinde și mă lasă
vara amintirilor ce mint.

atunci când tu nu ești, mi-e tare greu
se iroesc duminicile toate
ovale și rotunde și pătrate
același sens și-un drum închis mereu.

Orașul cu oameni preschimbați în păpuși

am uitat copilăria acolo la tine, Doamne,
desculț când eram prin colbul de vară
nu mă striga nimeni, eu vroiam doar o pâine
și un loc să rămân peste seară.

am uitat cine sunt, uit de unde mai vin
la răscruce de drumuri nu e loc vreun semn
fântâna cea veche la drumul de țară
îmi măsură timpul c-o prăjină de lemn.

au plecat târgoveții, la mila ta, Doamne,
rămân să mă zbat în târgul pustiu
oprește trăsura și-aruncă-mi din timpul
în care doream copil să mai fiu.

de vorbă îmi caut printre străini
în seamă mă bag cu toți anii mei duși
copilul din mine trăiește-acum Doamne,
în orașul cu oameni preschimbați în păpuși.

Nu-i așa ?

nu-i așa că mâine ninge
și cuvintele dispar
toamna lasă-n zorii zilei
bruma rece în pahar?

nu-i așa că timpul trece
și-n clepsidra inundată
toamna-n vene ți se scurge
și mi te preschimbă-n fată?

nu-i așa că nu-mi vezi pașii
aruncați pe drum de seară
cade între noi cortina
de-a ne fi-ntâlnit în gară?

nu-i așa că-i prea târziu,
nu-i așa că e prea frig,
nu-i așa că duși sunt anii
să mă chemi, să te mai strig?

FLORIN DOCHIA,
Câmpina, jud. Prahova

Cântec pentru Inanna, 15

tu ești făptura – vag ecou al
tristeții
ce-mi învăluie inima
și-mi lipește palmele

de tâmple – și iar curge pe mine
ca o manta de hârtie acel
cald sentiment al zădărniceii
de care am tot vorbit, am ținut
și conferințe pe la case mari
ori am colindat cu el pe la casele mici

tu ești făptura care făptuiește -
e o mișcare continuă în lăuntru tău
ca o locomotivă cu aburi
traversând câmpiile nesfârșite
ale dorinței - e ca și cum
ai ocupat provincia zâmbetului
și ai închis granițele – dorința
din dorință naște, o hrănire perpetuă din sine
pentru sine, doar tu și fapta, ochi deschiși
spre în lăuntru și orbi spre afară, spre deșertul
părăsit de oaze și de șansă

e plin de miere și de zumzet stupul,
flămândă, ceața îți înghite trupul
și, ca un câine, mușcă mâna ce mângâie -
în urmă, vași arome de mosc și de tămâie.

Sosirea lui Godot **Șaptezecișapte**

Suntem doar umbre.
Sub copaci așteptăm
Căderea ploii,
Căderea îngerilor,
Căderea imperiilor
De mucava peste
Iarba în creștere,
Peste orice ar fi putut fi
Dacă libertatea de a fi
Ar fi existat.

Ar trebui să te refugiezi în celălalt,
Să te închizi în el
Până la plecarea celui binevenit,

Până la deschiderea testamentului său
Care te va face să plângi pe tronurile prăbușite
În praf și în pulbere,
Aici, sub copaci,
Unde suntem doar umbre,
Doar umbre suntem
Și ne iubim cu patimă neostoită,
Neostoii ne iubim
Ca niște umbre umede
Plutind deasupra ierbii în creștere,
Printre ruinele
Imperiilor de mucava
Pictate pe cer
Înainte de căderea ploii
Înainte de căderea îngerilor,
Înainte de Cădere.

Sosirea lui Godot **Șaptezecișopt**

Ea trece prin verde
Ca o așteptare fără sens a toamnei.
Ea trece fără sens prin găurile pustii
Deodată cu vântul care spulberă frunzele.
Le spulberă printre peroanele abandonate,
Acolo unde iarba s-a înstăpânit.
Ea trece fără să privească semafoarele oarbe,
Nici șinele ruginite nu o atrag.
Cu duiosie trece,
Ca o peniță subțire și roșie
Printre rândurile unui text biblic
Pe care un preot orb îl va citi la vecernie.
Ea trece mai departe,
Știe că a ratat întâlnirea cu trenul destinului,
Întâlnirea aceea fastă
De care răzvrătită Vivien Leigh din Moscova
S-a bucurat nespus.
Ea trece spre orizont
Ca și cum ar vrea să prindă din urmă
Un astru pierdut pentru totdeauna.
Ea trece prin verde ca o transparentă
A clipei originare.

Sosirea lui Godot **Șaptezecișinouă**

Am venit. am văzut. am învins.
Înfășurat în oboseala trupului tău
Plec mai departe printre arborii fructiferi.
Bruma persistă pe coaja fructelor,
Dorm în lăuntru lor semințele, stelele dorm.

În tine adoarme fantasma
Celui inventat în ziua șaptea
De la facerea lumii,
Ziua în care sunetul clopotului s-a stins,
Chiar ecoul big bang-ului s-a stins.

M-am spălat cu pietre fierbinți
Și m-am înfășurat în odihna
Trupului tău mustind de arome,
Cu pietre fierbinți m-am spălat
De zgura momentului fast al imploziei.

Dorm acum sub brume semințele,
Stele acide veghează
Curgerea tihnei ca o sudoare
Pe pântecul așteptând împlinirea.

DORI LEDERER
Portimao, Portugalia

Locul Vulturilor

Pe înălțimi
nu-s cârduri de cocori,
Nici pescăruși gălăgioși
în noapte,

Acolo-n ascunzișul dintre nori
Doar solitudinea poate străbate.

Nu-s berze-n cuibul ce străpunge cerul,
Nici mierle ce pe oameni îi încântă,
Ci numai aripi care leagă misterul,
Al vulturilor ce se nasc din stâncă.

Acolo sus, nici ochiul nu străbate
Și gândul prepelițelor n-ajunge,
De-acolo, unde-i scris Eternitate
Puțini se mai întorc pentru a plânge.

Acolo moartea-i o durere cruntă
Dar și renașterile sunt neatârdate,
Acolo unde vulturii se-avântă
Nu-i loc decât pentru singurătate.

Nici ploi deasupra norilor nu curg,
Nu se-aud țărături cum în mări se scaldă,
În locul unde vulturii nu plâng
E liniște divină și înaltă.

Lumânarea din Han

Și m-am întors la locul meu de veci
Acolo unde am ales să stau,
Lângă nefericiții sorții reci
Și încercând un strop ca să le dau
De zâmbet și de nesingurătate
Și un îndemn, cât încă se mai poate,
Să se ridice sufletu-n picioare
Cu strigătul : trăiesc, chiar de mă doare.

Și m-am întors la locul profețit
Acolo unde inima se leagă
Ca să iubească ce nu e iubit,
Să-aleg ce nimeni nu mai vrea să-aleagă
Și buzele să-mi pun pe răni ciumate,
Să mângâi pleoapa care nu se zbate,
Să pun din neajuns un strop de viață
Și-un bob de rouă, pentru-o dimineață.
Și-am revenit la locul de-nceput
Cât încă mai e gaz pentru-o strigare,
Căci nu m-am stins, deși poate-aș fi vrut
Să-mi sufle cineva în lumânare,
Căci nu m-am frânt deși m-am îndoit
De mine și de tot ce am iubit,
Azi încă-odată, mă adun din respire
Și dau cât mi-a rămas spre nemurire.

Poetul care-a profețit cărarea
Nu a știut că-n hanul Univers,
Nici când nu se va stinge lumânarea
Cât va mai fi o lacrimă de șters,
Cât va mai fi o rană, cât de mică,
Un suflet cade iar și se ridică
Și se va risipi din nou, fără să moară
Găsind lumină-n urmele de ceară.

Cuvintele tale

Din trecut
nu se vine
decât desculț,
cu tălpile sângerânde,
se vine
cu buzele tremurânde
peste o mie de întrebări.

Din trecut
nu se vine
așa, oricând,

ci la ceas de nămeți așternuți
peste tâmpile,
printre pașii pierduți
dintr-o mie de amintiri.

Din trecut
să se vină
precum un sărut
dat unei frunți, fără vină,
curat și desculț,
rănit de pietrele
celor o mie de vieți.

Cine v-a spus... ?

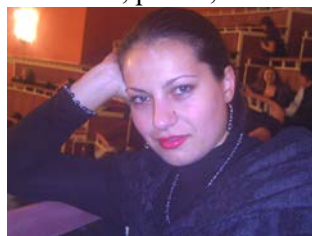
Cine v-a spus că poezii
se vindecă scriind ?
De ce nu se spune
nimic despre
mâna prin răni scrijelind,
despre cămări de suflete
pline de sânge
și urlete,
despre dinți încleștați
și pumni sfărâmați ?
Cine v-a spus că poezii
se vindecă scriind ?

De ce se ascunde
iară și iară durerea?
De ce nu-și dezbracă
poezii mantaua
ce-ascunde tăcerea
și jugul nevrerii
și lațul căderii ?
De ce se spânzură
inimi de zid ?
Cine v-a spus că se vindecă
poezii, scriind ?

Cine v-a spus
că poezii , scriind,
semnează păci, lupte încheind
cu zbaterea gândului
și răni ostoite
sunt date pământului ?
Luați un cuțit
și crestați un poet.
Veți vedea

că nici sânge să curgă
nu mai vrea.

Fără să știe,
durerea se ridică
la rang de agonie
și bucăți de suflet
se topesc
în timp ce poetul
moare și scrie.
Iar când pana îl spintecă,
el, cu un zâmbet
vă spune
că scriind, poetul, se vindecă .

ANCA ILIE,
Găești,
jud. Dâmbovița

Furie

M-am întâlnit într-o zi
Cu vechiul meu prieten și dușman –
Pământul.
L-am întrebat:
În săbii să ne tăiem, sau în luptă să ne luptăm?
El a răspuns:
În luptă curată, că-i mai dreaptă.
Am început să-l sfâșii cu unghiile
Și unghiile lui au început să mă sfâșie.
Atunci l-am luat și l-am băgat în cer
Până la genunchi.
El m-a luat și m-a aruncat
În cealaltă emisferă.
Am fost dusă departe...
Apoi, m-am întors cu furie
Și l-am izbit cu dinții
De o stea din galaxie.
A coborât și a vrut să mă doboare.
În sfârșit, a reușit.
Acum stau pe jos cântând
Pe piept cu un picior de pământ.

Afazie

Undeva, departe,
Departa de nicăieri
Și mult, mult mai departe de aici,
S-a născut versul colorat și parfumat,
Versul cu parfum de violete,

Colorat cu ultima culoare din spectrul solar.
Când am văzut acest vers
Ne-a pierit graiul.
Ne-a fost teamă că dacă-l vom rosti
Se va ofili
Și-i vor pieri culoarea și parfumul de violete.
De-atunci am tăcut toți
În versuri cu parfum de violete.

Viețile lui Frankenstein

Roboți plictisiți de grele veșminte
Dorm în ploaie, ruginesc oseminte.
Un film de groază cu roboți descărnați,
Cusuți, striviți, loviți, pătați.
Cu ghearele sapă pământul,
Sperând să afle cuvântul
De-nceput.
A sosit ora
La care se piaptână roboții –
hoții universului.
Li se trezesc ideile,
Li se luminează căile.
La revedere, prietene!
Așa spun roboții
Călători în tainele vieții.
Nu se văd din cauza ceții
Și atacă pe ascuns
Paradisul de nepătruns.

Nesupunere

Mă privesc dormind
Și-mi ascult somnul și visele.
Am uitat să râd sau să plâng.
Un ostaș căzut la datorie.
E prea frumos ca să mă tenteze pe mine,
Căci sunt cel care se odihnește cu ceafa
Pe albăstrele.

Diminețile plâng, nopțile râd.
Degetele se închid a tăcere,
Căci s-au săturat să aplaude
Sau să piardă lucruri.

Trebuie să-i spunem pe nume
Venerabilului, onorabilului
Termen comparat,
Dar iată cum mi-au schimbat cântecul...
Și niciodată nu mai râd,
Niciodată nu mai plâng.

LIDIA ILIE,
Vișina, jud. Dâmbovița

Eu

Să fiu propria-mi persoană
Înseamnă
Să mușc din sufletu-mi
Hoțește,

Mutește să fac daruri tăcerii,
Latentului exod.
Și mai înseamnă să înnod gânduri
Și să le fac cozi de circumvoluții
Evident, evoluții.

Gând

Mi-am dorit într-o zi, o trăsură.
Cu ură am dorit apoi să arunc gândul
La gunoi.
În altă zi am vrut să fur
Drumul ploii de capăt.
Un lacăt m-a încuiat în suflet și umblet.
Caut în gând iarba fiarelor
Să stric lacătul drumului ploii de capăt.

Pic

Pic...
A căzut o idee !
Pic...
Deci plouă cu idei.
Asta înseamnă că cerul e un uriaș gânditor
Să facem encefalograma
Eternului Nemuritor !
Pic...
A căzut o idee!
Pic...
Măruntă.

Joc

Mă joc de-a liniște și de-a cuvinte.
O floare galbenă pe mov.
Miros și scriu
O floare de galben,
Floarea de galben pe mov.
Culoarea spațiului de mov, îmbrăcat în galben
de floare...

Cât e de mov galbenul, cât e de galbenă floarea de mov!

Ideea de mov, iubirea de floare galbenă.

Clipa, mângâierea mov de galbenă floare.

DANIEL LĂCĂTUȘ,
Călan, jud. Hunedoara

Nu-l vreau pe $\sqrt{-1}$

cât de mult timp a trecut
de atunci din timpul școlii
când am întâlnit
prima dată pe $\sqrt{-1}$

o amintire vie
ca și când ar fi tăiată în timp
sala sferică
zeci de capete rotunde
și profesoara noastră de matematică
etalându-și geometria formelor sale
multă vreme am crezut
că ea era necunoscuta din ecuațiile mele
într-o zi ne-a vorbit
despre numerele iraționale
și îmi amintesc că am plâns
bătând cu pumnii în masă
și am țipăt nu-l vreau pe $\sqrt{-1}$
acest număr irațional care a crescut
în mine ca tensiunea

Cimitirul din gândurile mele

noaptea a pus stăpânire pe mine
lovindu-mi memoria pentru totdeauna
cu acel strigăt care mi-a intrat în carne
că să prindă rădăcini
cu acele fețe strălucind ca niște candelă
într-o biserică antică
asemenei unui animal de pradă
durerea mă devora dinăuntru
cimitirul din gândurile mele
vuia de rafale ca o vijelie
cădeau obuze avioane rachete
bulgări enormi de pământ
cădeau oameni în fiecare clipă
din toate direcțiile zburau cu grație gloanțe
ziua focurile se răreau
se opreau perioade lungi
așa a fost zi după zi
noapte după noapte
din camerele cu geamurile făcute zob

cu pereții muscați de gloanțe
am sfârșit prin a aștepta
căzând peste mine bucăți de cer

Femeia aceea

Era o voce ușoară precum glasul unui cerșetor
cântecul cursese mai apoi de-a lungul gâtului
meu
pentru a năvăli puternic ca o revărsare de ape
în cap unde s-a învârtit îndelung înaintea să
adorm
ochii îmi erau sub asediul acelei femei
care cu privirea ei poate sfârâma armele zeilor
desfrânați
și care îmi amintea de bunica mea
ce a murit cu numele libertății între dinți
a învins holera și cancerul
dar au răpus-o gloanțele
de atunci scriu pe sicriul defunctei
până într-o zi când i se vor deschid pleoapele

auzeam urcând cântecul în trupul acelei femei
umflându-i sânii și străbătându-i mâinile
și picioarele și coastele în ondulații fantastice
în ochii ei se deschideau irisurile ca niște eclipse
iar cântecul acela a reușit să mă pătrundă și pe
mine
făcând să-mi curgă prin vene un sânge
asemănător cu lava

Cine e femeia aceasta?

Am privit-o în față
și am crezut că descopăr alte lumi.
Are brațe, are picioare
și o sută de ochi deschiși ca niște uși.
Cine e femeia aceasta oare?
De ea se tem până și strigoii,
căci tot ce atinge se destramă.
Cine e femeia aceasta
care îmbrățișează focul fără să se ardă?

COSTIN MARIN,
Constanța, jud. Constanța

Odă Mizilului

Mă plimb prin tine,
De la un capăt la un început
Unde fac un nod,
Să-ți înțeleg înserarea ferestrelor,

Respirația sonoră a luminilor aprinzându-se și stingându-se,
Bordurile trotuarelor ce cotesc de la un pas spre altul,
Înotând prin marea de universuri paralele,
Traversând linia lor în valuri noi,
În secunde de inimă.
Aerul tău îmi frânge respirația.
Mă-nvârt în sinele tău înstelat,
De-atâta lumină spiralată,
Ce-mi îmbrățișează întunericul ocular.

Mizile, tu trăiești în același acum, în același aici,
Din care te-a răsărit Ranetti,
Din Nordul lunar.

Și trăiești și-acum,
În sudul inimii,
Din care te-am răsărit în cercuri largi.

Stare

Simt un gol de mare,
De apusuri și răsărituri cu gust sărat,
De scufundări prin tine...
Probabil cerul ne este pământ,
Iar cer, negrul cosmic...
Am început să bem din lumina stelelor.
Fiind mai însetat,
Mai sorb și din lună.
Curenți cosmici ne-azvârlă
La marginea unui zbor de vultur:
Ne trasează direcția în valuri,
În nori, în fluturi,
Dincolo de granița inimilor noastre,
Către tăcerea luminii...

Extaz

Fluturi electrizați curg prin mine,
Purtând pe aripi privirea ta
Ce o simt că răsare
În moalele inimii.
Privindu-mă în ochii tăi,
Îmi dau seama cât de negru sunt
Pe dinăuntru.
Hai să ardem odată,
Să punem paie pe foc,
Să iasă scânteii la împreunarea mâinilor noastre,
Să sărim din noi în ochii celuilalt,
Că sunt nerăbdător să mă vad arzând în tine,

Iar pe tine arzând în mine,
Să privim cum piere fumul ăsta negru,
Absorbit de înstelare...

Osificare

Norii de os,
Ce-mi răpesc albastrul din ochi,
Mi-au surpat și cerul peste mână.
Orb, caut pe lângă pământul de sub tălpi.
Prin preajmă de mine, cu coada ochiului.
În plin soare, cu raze piramidificate,
Străin, mi-am dăruit un os la timp.
Coagularea de oase de tine,
De oasele răni spre trăire,
Mi-a acoperit marginea de mine.

Fulgerarea osificării mele
Se apropie.
Se apropie în respirații scrântite,
Prin mormanele de oase
Căzute -n izbire, în somn de inimă.

Cerul-aer somnolent de pasăre,
Tras dincolo de sine,
M-a întins spre el,
În nori nucleici.

De sus, îmi las pielea să cadă,
Peste alte oase,
Ale altor aripi scrântite...
Lent, curg în cercul lipit de peretele cu ceas,
În cercul Luminării de Mine.

**CONSTANTIN
MOLDOVAN,
Mănăstirea
Humorului,
jud. Suceava**

Sonet...în amurg

Când asfințește soarele, -n amurg,
Îmbrățișând, discret și tandru, luna,
Mă rog, așa cum fac întotdeauna,
La mult prea iertătorul Demiurg.

În lupta dusă, veșnic, cu Fortuna,
Am chiar abilități de taumaturg

Și simt, așa, cum versurile curg,
Spre a opri din suflete furtuna.

Nu am puterea de-a schimba destine,
Dar vreau să scriu, din ce în ce mai bine,
Așa cum ursitoarea-mi prevestea,

Să luminez tristețea celor care
Mai pot visa, în asfințit de soare,
Cu gândul agățat în colț de stea!

Timpul acesta

Timpul acesta...
Care curge învolburat prin venele sufletului,
Împletind doruri și risipind gânduri
Pe calea uitării;
Timpul acesta...
Care naște iubiri, omorându-le apoi
Ca un criminal în serie,
Înmormântându-le, tot el,
Pentru a le renaște
La margine de începuturi;
Timpul acesta...
Căruia îi brăzdăm trecerea
Precum o lacrimă obrazul,
Pentru a ne prelinge, într-un final,
Cu toate rănilor deschise,
Înspre tărâmul în care
Nimic nu se măsoară
În...timpul acesta!

Răstignire!

Am aruncat cu bulgări de lumină
În interiorul sufletului tău,
Pentru a lumina întunericul îndoielii...
Am împrăștiat doruri
În calea gândurilor tale,
Iar inima a preluat tristețile din tine
Pentru a-ți îmbrăca în uitare trecutul...
Am murit odată cu durerile ce te încercau
Și am înviat cu fiecare zâmbet,
Îmbrățișând cerul din înaltul cuvintelor,
Pentru a reda strălucire
Ochilor tăi frumoși...
Apoi, odată ajuns lângă tine,
M-ai răstignit, fără să eziți,
Pe crucea recunoștinței,
Pentru a-mi odihni iubirea!

Poveste despre Julieta

Cu Julieta mult m-am chinuit
Să o aduc, la zi, din Evul Mediu,
Iar de Romeo nici n-am pomenit
Când am supus-o unui crunt asediu.

Dar într-o zi, citind într-o gazetă
Ce-i scrisă doar de condeieri cu stil,
Aflai că, prea-frumoasa Julietă,
Ar fi chiar cu Romeo...La Mizil!

M-am întrebat, atunci, de are rost
Să merg decis, mânat de-al meu noroc,
Crezând - îndrăgostitu-i tare prost -
Că voi putea la luptă să-l provoc.

Spre marea mea surpriză și-ncântare
S-a dovedit un zvon...exagerat;
Chiar ea mi-a spus, că e nerăbdătoare
Să-ajung la Festival, că-s așteptat.

Și că... acel Romeo a rămas
Prizonier în margini de uitare,
Că nu mai are chip, statură, glas
Și nu mai e decât un oarecare.

De-o fi așa sau altfel vom vedea,
Că deh, femeia, chiar de-i Julietă,
Se mai ascunde pe "după perdea",
Că e șireată, mândră și cochetă.

De-un an s-au petrecut toate acestea,
Dar fi'ndcă-s invitat iar la banchet,
De vreți să mai aflați cum stă povestea,
Voi scrie, mai târziu... într-un sonet!

**CĂTĂLINA
MUNTEANU,
Galați,
jud. Galați**

dor în așteptare

mi-e dor de brațul iubirii dezlegate
dincolo de privire
până la înălțarea gândului
unde ceața se destramă în cuvânt
mi-e dor de umărul legăturii dintre noi
la intersecția bătailor de viață

cu tâmpla sprijinită de timp
polenizând nemurirea

mi-e dor de trunchiul despicat
din care izvorăște viața dincolo de moarte
în ornamente sufletești
matriță contopită

mi-e dor

fără farduri

uneori se cuibărește dorul
și sapă până la lacrimi
în craterele timpului

hainele de gală se curăță
de toată prefăcătoria
rămân nude în vitrina sufletului

cine să coloreze un anotimp
peste uitare

toamnă tardivă

n-am întârziat
la nașterea mea
doar visele încetinesc
scurgerea
spre ceasul
ce va cere vama
neîntârzierea

îmi trec toamnele
cu credința primăverii
în care voi înflori
dintr-o altă sămânță
sub aceeași Lumină

voi învăța
de la șerpi încovrigați
în plăceri
cum se scrie
pe ultima frunză
iubirea

rătăcește-mă

rătăcește-mă printre călimări
golite de sensuri
slovele

vor recompune
în cuvânt iubirea

rătăcește-mă printre vise
răstălmăcite depărtări
în pliul pernei
împliniri nocturne
tălmăcind
rătăcește-mă în pământ
germinând
să înfloresc la fiecare
atingere de gând

rătăcește-mă în cărunțiul tâmplei
liană agățată-n inelar
popas să-ți fiu
în așteptări

rătăcește-mă printre astre
strop de rouă
pe destin
rătăcește-mă

**ANGELINA
NĂDEJDE,
Iași, jud. Iași**

Nu plânge, iubito!

Ștergeți iubito ochii
de lacrimi,

Mă doare-n străfunduri a ta

suferință
Mi-e trupul o lavă ce arde în patimi
Și-ți văd în privire o cruntă sentință.

Mă taie ca lama și sângeră toate
Iar sufletu-mi este o rană deschisă,
Port vina tristeții la tine ancorate
Și simt cum iubirea ne este proscrisă.

Atâta durere-ți întunecă chipul
De plâng răsărituri pe umerii mei,
Tu pierzi din culoare, eu pierd anotimpul
Când poți să-mi fii floarea-nflorită de tei.

Hai, lasă lumina spre mine aprinsă
S-alerg pe cărarea numită dorință,
Spală-voi din tine durerea prelinsă
Cu lacrima cursă din ploii de căință.

Viață după viață

Ați simțit cum plâng desfrunziți copacii
Biciuiți de ploi și răniți de vânt?
Parcă-s răstigniți... și fragili ca macii
Unii-ngenunchează până la pământ.

Zdrențe au pe ei, parcă-s de ocară,
Vor cădea ninsori peste umeri goi,
Toamna asta-i lasă, nemiloasă, iară,
Dezgoliți de straine... rățaciți strigoi.

Așa suntem noi spre sfârșitul vieții
În genunchi ne pun neputințe, boli,
Resemnați și singuri și la mila sorții,
Așteptăm în taină... ai pierzării soli.

Bătrânețea fură haina frumuseții,
Devenim din torțe, lumânări de ceară,
Când dureri ne sting, îngerii cetății
Plâng cu noi alături... lacrima-i amară.

Și sperând prin moarte la o nouă viață,
Anotimpuri reci le-ngropam în noi,
Pentru ei, copacii, toamna-i o prefață,
Vor fi iar cu flori, cununați de ploi.

Jertfit întru zidire

Ți-au înflorit castanii profesore la tâmpile
Și porțile luminii mereu îți sunt deschise,
Vin îngerii să se-nfrupte și cu nesaț să-și umple
Cămara cu povețe ca să-și clădească vise.

Tu îi primești pe toți și ești precum o carte
Pe care-o răsfoiesc, setoși, filă cu filă,
Își iau din ea cuvântul și pleacă mai departe
Uitându-te pe-un raft, uzată și fragilă.

Pe-altarul de lumină aștepti crucificarea,
Un manuscris îți este întreaga ta trăire,
Iar slovele cu suflet au întregit lucrarea
Și pe copertă-i scris – jertfit întru zidire.

Portretul iubirii

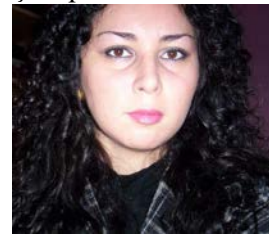
Pictează-mi iubite pe față surâsul,
Nu-i greu să o faci, doar pune culoare,
Înmoaie penelul în seva și plânsul
Durerii din mine ce ține cu gheare.
Mă strânge, mă taie și-mi lasă pe chip

Doar brazde întoarse de plugul trăirii,
Iar sufletu-mi plânge-n străin anotimp
Și caută-n tine puterea-nfloririi.

Hai, pune-mi din roșul ardorii în care
Mă vrei lângă tine mereu înflorită,
Mai șterge din umbre și pune candoare
Și fă-mă să-ți fiu a nopții ispită.

Doar cerne-mi luminează prin sita iubirii,
Așaz-o-n verniuri să-mi dea strălucire,
Pe pânza-negrită... dă forță privirii
Aprinde dorința să ardă-n neștire.

Mă las zugrăvită-n pasteluri suave
Tu fii doar artistul picturii naive,
Hai șterge din mine accentele grave
Și pune-mi scânteia luminii divine.
Altarul iubirii îți e șevaletul,
Eu pânza ce-așteaptă să fie pictată
De tine maestre, arată-ți talentul
Și-n ploi de săruturi mă vreau vernisată.

IULIANA POP
Baia Mare,
jud. Maramureș

Dansant...

Picioare lungi, falduri

de sticlă
Icoană-a scenei ce-a apus
Te-arunci suav pe-al muzei cânt
Visând, dansând
Fandând...
O piruetă pentru-o clipă
Cortina iute-a coborât
Tu balerină -
A dansului aripă
Neantul l-ai ucis
Dansând, fandând,
Visând...

Sepulcru

Picuri de rouă - flamă morbidă
Pelin secăt de-al nopții vânt
Nici corcodușul nu se-animă
E noapte-n zare, pace, gând.

Păienjeniș de veri apuse

Un strigăt - icnet de mormânt
O trecătoare clipă-n zori se duse
E noapte-n zare, ropot, gând.

Mister

Tu Afrodită, dalbe brațe
Amvon de vise și speranțe
Ai tresărit ca spuma nesfârșitului adânc.
Ai obosit visând la andaluze
Și nesfârșite primăveri
La glasuri mute, clinchete pierdute
Sobor de fericiri ce-ncet se scurg.

Citadin

Oraș plouat de nopți vetuste
Un lampadar ce cheamă molii fruste
Un foșnet irosit al unei negre fuste.

Urbe de piatră, fum, castani,
Cetate-a sutelor de ani
Rai de bogați, iad de sârmani.

Alei pierdute-n nesfârșit
Ziduri chihlimbarii de-un vechi vopsit
Cârciumi primind un nou venit...

Oraș de fum...al meu ursit..

DAN ȘALAPA,
Drobeta Turnu
Severin, jud. Mehedinți

curățenie generală

Voi scoate fiecare vers
la aerisit,

Voi scutura fiecare silabă în parte,
Voi spăla fiecare vocală,
Și voi remania fiecare consoană,
Fără părtinire;

Le voi da cu spray anti-litere
Până voi obține alte cuvinte,
Până voi pricepe alte înțelesuri,
Că m-am săturat să-i aud pe toți
Cât de bine sună o rimă sau alta,
Și ce emoții trăiesc
Citindu-le-n volume!

Asta am să fac, cu siguranță,
Atâta vreme cât mie
Îmi mor toate poemele
Imediat după ce le aștern
Rânduri-rânduri pe foi de hârtie,
De fiecare dată
Trebuind s-o iau de la capăt!

Uite, acum, va trebui
Să mă-mprumutați
De un creion și-o hârtie,
Atâta sunt de sărac murindu-mi
Versurile toate -
Prăștii care trag cu aer -
Să pot termina acest...

Livingstone

Știm că ea există acolo,
N-avem busolă,
N-avem nici sextanți, nici barcă,
Nici galbeni să dăm vreunui Charon,
Mită, prin vame corupte,
N-avem nici cort
Să-nserăm la vreme de înfiorare,
Pe la vreo margine de rătăcire,
N-avem nimic din toate astea,
În schimb, o hartă ne fuse dată
Pe sub pleoape, înfiptă-n iriși
Ademenitor de-albastru;
Harta n-o vedem nici măcar noi,
Dar știm că există,
Și că ne va duce drept la țintă,
Ținta pe care doar, la fel, o bănuim,
Altfel, nu ne-am explica lumea,
Cu atâtea busole, meridiane,
Și geometrii de-a lungul și de-a latul,
Și puncte cardinale foarte docte ...

Da, știm că ea există, și că ne va apare,
La un moment dat, în față!
Există, e adevărat, și riscul
De a ne ieși în cale,
Și să nu știm că ea este cea căutată,
Dar, nu contează,
Odată și odată,
Va trebui să se demaște,
Și să ne recunoască de pionieri ai ei,
Pionierii redescoperirilor
Mereu luate de la capăt,
Un fel de Livingstone perpetuum mobile,

Iar ea, o tanganică
Izvorătoare de niluri ascunse-n vorbe
Și-n clar de tăceri de junglă
Pitită încă în semințe...

moartea poemului

Versurile evadaseră,
Metaforele avortaseră,
Imaginile putrezeau, prin urmare,
Văzând cu ochii...
Rimele înființaseră
Serviciu de pompe funebre
Și îngropau
Iambii și troheii,
Accentele și epitețele;

Poemul respiră livid,
Ca peștele pe uscat,
Ca uscatul sub pește,
Și nu e nimeni prin preajmă
Să-i facă vreo injecție, ceva,
Poetii sunt plecați în concediu,
La Casa de creație,
Toți criticii literari
Sunt supra-ocupați,
Elaborează o nouă istorie
A poeziei universale,
Definitivă și aproape exhaustivă;

Doar cititorii
Mai scormonesc
Prin buzunare rupte
După vreo lețcaie tocită,
Să cumpere volumul
De poeme, ultima noutate
Prin anticariate,
Că librăria din colț
A dat faliment, zilele trecute...

Poemul meu, acesta,
Moare, v-am spus,
Uitați-vă cum se stinge,
Gata... Aprindeți-i o lecturare...
Îl rog doar să mai aibă răbdare să-l termin...
Te rog, poemule, nu muri,
Nu mă lăsa așa, cu tine în mine,
Ai răbdare,
Așteaptă să-ți scriu ultimele silabe,
Ca să pot muri și eu, liniștit,
Imediat, după tine...

Te rog...

Duhovnic

Nu voi mărturisi niciodată nimic
Despre facerea de poeme,
Nu voi spune nicio vorbă,
Nimănui, niciodată,
Despre rimele necoapte,
Rămase pe dinafară
Versurilor albe;

Nu voi face nicio mărturisire
Despre candela
Aruncată-n subteranul
Gândurilor neduse
Până la capăt,
Neincluse-n silabe;
Nu voi spune nimic,
Cuiva, despre cum mă cățaram
Pe pintenii capetelor de vorbe
Să aleg zorii de sâmburi
Și caii de șeile deșelate;

Nu voi scoate grai
Despre graiul negăsit
Nici în molatecul firului de păianjen,
Nici în spectrul diamantelor sorții,
Dar am să las această mărturisire
Despre îndărătnicia
Artei de a te spovedi
Doar prin propria moarte...

SERGHE BUCUR,
Florești, jud. Prahova

Penaii

De sâni tăi cuvintele
stau grele,

Un allegretto răsună în priviri
Violoncelul m-aruncă în zmintiri
Pe clapele pianului rebele.

Urme de tine căzânde în balans
Te arcuiește-n trupul a vioară,
Într-o icoană chipul tău coboară
Pe firul concertantei de Saint-Saens

Aria acestei incantații

Amâna moartea perlatelor plăceri,
De mâine, de astăzi ori de ieri
Invidiindu-mă întunecați penații

Disperare

Doamne, rățesc ca un deject,
Nu mai vad calea cea dreaptă;
Nimic nu mă mai face-nțelept,
Nici o speranță nu mai așteaptă
M-au pângărit atâtea pro-Satane,
Noroiul mă înghite cu de-a sila;
M-au fugărit din ultimele strane
Înrăuriții proslăvindu-ți mila

Mi-e frică și mi-e frig de moarte,
Prin întuneric vreau să te zăresc-
Să mă târăsc spre tine de departe,
Să ierți, spunându-mi „te primesc!”

Uzurpator

Netrebnic și risipitor
Tac în păcat devorator
Nici nu trăiesc și nici nu mor
Sunt propriul îngropător

Inconștient uzurpator
Al umbrei mele ca un nor
Nici nu trăiesc și nici nu mor
Sunt propriul îngropător

Acest reproș umilitor
Refuză orice ajutor
Nici nu trăiesc și nici nu mor,
Netrebnic și risipitor,
Sunt propriul îngropător

Calea

Rugul germinează-n foc de iad
Aud păcatele cu sângele-n derivă,
Moartea strigă-n piața ei festivă
Și giulgiul ei ne învește fad

Mai nebuni decât nebunii perși
Viscerăm pelagra lăcomiei;
Hora e a desfrâului prostie
Printre argintii decerpind perplecși.

Veacul electronic ne-nfășoară
Pământul e sătul de noi

Către rug ni-e calea un șuvoi
Doamne, surp-o într-o doară.

ION ATANASE
București

Pe peron

Norii plâng mărunț,
lacrimile înfloresc
pe peronul trist, pe
umbrele...

altele pier în batiste –fluturi-
Lacrimile pomilor pustii
se zbat în urma trenului fugar,
ca și sufletu-mi, revăzându-te.
După ce ochii noștri
se sărută cât un fulger
te-ntorci și, alergând, duci batista
spre roua cicorilor tale.

Sosește trenul. Apari și tu.
De pe scară, ce nu-mi pot spune
cireșele-ți tremurând
îmi spune soarele, impus, din deget.
Oftând, tenurile noastre se pierd opus
Spre orizonturi neștiute.

La mare

Spre aurul frământat
de picioare dăscuțe
zburdă valurile mării
trosnind de pietre-n talazuri.
E soare, dar mi-e frig
fără vara ochilor tăi
cu mure coapte.
Mi-e sete
fără siropul cireșelor tale
ce mângâie sufletul.
Multicolora grădină.

O Dimineață De Iarnă

Soarele-și strecoară
mănunchiul spicelor de aur
printre florile perdelei fine,
contopindu-le

cu aurul buclelor tale
răsfirate pe puful de nea
pe care cicorile încă-s boboci.
Delicat, sorb un sărut
de pe cireșele coapte.
Aripi dantelate de fluturi
se bat lin, foarte lin,
îndemnând cicorile
să înflorească.

Un Nor Deasupra Ta

Tristețea cicorilor tale, înnourate,
Îmi prefacă sufletul țurțuri
Ce lăcrimează la fereastra inimii tale.

**IONUȚ
DUMITRACHE**
Constanța,
jud. Constanța

Cafea...

În fiecare zi
primesc în dar

o dimineață.
Culegătoarea de cafea,
cu trupul copt la soare
și la lună,
înfășurat în albul de faianță,
așază ca pe-o toartă,-n șold, o mână
și-mi dă să-i sorb din buză
aroma ei
de viață.

Alter ego

În haine duc mirosul de toamnă,
de parcă privesc ploaia în ochi.
Arborii, toți, la dâșii mă cheamă;
le pipăi scoarța și-i scuipe de deochi.

Mă simt frământat din făină de frunze;
ades mă îngrop în palmele-mi coapte –
cum duce brutarul franzela spre buze,
ca pe-o icoană iertătoare de fapte.

Mă-nmoi ca o pensulă de-atâta culoare
ce-a-nghițit, pe șevalet, pământul întreg.
Aș putea să mânjesc, din mers, și o boare,
când pe celălalt eu, cel rău, mi-l dezleg...

Cântec trist

Între mine și tine
sunt
trei metri
de singurătate...

Zmeu... de hârtie

Blestemată-mi fie
nașterea-n mijlocul ăsta putred,
pe oasele acestea de jucărie,
cu sufletul îmbracat pe dos,
mereu împărțit pe din două,
ca o lungă icoană -
jumătate Marie,
jumătate Hristos!

Partea de trup
ce culege fructele pomului
atârnă spre-al stelelor stup,
ca un zmeu de hârtie
călărit de sufletul omului.

Blestemat să fie
miezu-mi de foc –
fără pic de mijloc!

MARIN GHERMAN
Cernăuți, Ucraina

Noul Don Quijote

În regatul luminii
Don Quijote vorbește
cu spinii,
se consideră poet și pare
inervat,

caută-n memorie clipe de neuitat,
dar nu găsește.

El este neliniștit, puțin agitat.

În fața oglinzii stând,

el și-a adus aminte

de prima sa moară de vânt –

prima sa dragoste,

una mecanică,

una neînțeleasă.

Medita la rotațiile unei elice,

ce face pâine din spice.

Retrospecta cum l-a mușcat un câine,

când i-a dezgropat din întâmplare

mâncarea lăsată pe ziua de mâine.

Și stă singuratic Don Quijote,
vorbește cu spinii,
scriind poezii în regatul luminii.
Nimic nu înțelege,
nimic nu vede.
Despre o lume utopică i se înșiră versul.
Și de sute de ani crede
că doar cititorii-i vor înțelege sensul.

Statică

În camera mea
geamul mă privește atent.
E-un fel de ochi ce vede interiorul
și nu observă cum ninge afară,
ca într-un Waterloo cu ciori croncănind.
Trupul meu de copil
din casa de peste drum,
până la care se fac pe jos vreo 24 de ani,
și-a lipit palma de geamul rece,
îndepărtându-se de mine
pe zi ce trece.
Știm unul de altul:
eul de azi îl cunoaște
pe eul de cândva,
iar cel de cândva e orb.
Putem, de fapt, să ne întâlnim
într-o după amiază a inexistenței,
la mine în cameră
sau
la dânsul în cameră,
să dăm mâna, să ieșim în stradă,
să întrerupem fiorul tăcerii...
Trec zile de-a rândul,
nimic nu se schimbă.
Când mă privesc în oglindă
simt cum suspină Timpul
în spatele meu.
Mi-e frică să întrerup statica din mine,
atunci când geamul mă privește atent,
ca un ochi de Sfinx
rupt dintr-un trup de leu.

Uneori, în vreme de noapte,
În fața teatrului din Cernăuți
statuia lui Vasile Alecsandri
trece fastuos ca să-și vadă copiii.
Oamenii mici
se ascund în mantia nopții,
captivați de liniștea lunii.

Deodată, dar absolut himeric,
măștile teatrului învie
ca niște fețe din lut ce respiră:
Masca tragediei râde în hohot o noapte,
Masca comediei își vede optimismul potolit,
iar Masca cea de toate zilele rămâne în
continuare moartă.
Măștile fac mare zarvă în vreme de noapte.
Un sunet abia auzit –
lumina soarelui lovind
oglinzile din culise –
întrerupe liniștea poveștii nocturne.
Domnișoara Dimineață se trezește din somn,
aprinde lampa,
slobozind câinii regali și paznicii în stradă.
Măștile înfricoșate se retrag
ascunzându-se
care în trupul tainelor vii,
care în trupul tainelor moarte
ca niște suflete fugare
ce-așteaptă
să apară din nou luna
pe cerul Cernăuțiului de noapte.

Metoda somnului
Somnul este un veritabil monstru
Salvador Dali

Salvador sta rezemat de-un baston.
Călătorea prin gând,
ca un copil alergând
după vânt.
Visa a câta noapte un somn
de tot adânc,
cum în ruinele zilei de ieri,
dinaintea nașterii,
își căuta cu lampa
prin tuneluri
fratele.

În jur ninge cu absurditate:
în loc să caute, în vis, Salvador,
desena o piatră cu un creion,
ascuțit cu un cuțit
la fel desenat.
Piatra moartă i se făcu o pasăre vie.
Făcând cuib rotund nu departe de mare,
își învâța puii mici să zboare.
Frumos vis, repeta Salvador,
dar la ce mă ajută?

Căuta în buzunar vreun nasture rupt
din cămașa fratelui pierdut,
ca să intuiască imaginea planete
fără gravitații,
cu tigri alergând din timpuri în spații,
speriați de zborul unei albine în promenadă
în jurul unui măr-grenadă.

Și se trezi Salvador,
rezemat de baston.
Deodată,
plictisit de căutări fără sens,
începu să-și picteze portretul,
conturând culorile beretei,
se gândi, paranoic,
cum ajung valurile la țărnițele Cretei,
cum alergau spartanii să-și învingă dușmanii...

**ION CUZUIOC,
Chișinău,**

Adam și Eva la Mizil

Au coborât
pe scara din cer,

Pe pământ în Grădina Eden,
S-au plimbat, s-au distrat pe-ndelete,
Și-au pornit în doi la drum,
Să cutreiere pământul,
Iar pe pământ nici țipenie de om;
Oamenii și ei erau deplasați
Pe alte planete ale Universului,
În căutarea unei zile mai bune.
Au mers din cătun în cătun,
Din orașel în orașel
Până-au ajuns într-o localitate,
Cu case c-un etaj și mai multe,
Cu case din cărămidă și paianță.
S-au plimbat pe ulicioarele orașului
Ținându-se de mână,
Ca la un colț de stradă pe un scăunel
Să vadă un bătrânel cu plete albe,
Care ședea în fața casei sale
Sprijinindu-și barba –într-un toiag mare frumos,
I-au dat binețe bătrânelului, ca să-l întrebe:
Cum se numește acest orașel?
Bătrânelul s-a mirat de noii veniți
Că nu-i cunosc denumirea localității,

Și le-a răspuns mândru și binevoitor:
E cazul să știți, dar dacă nu știți vă spun eu;
De când e lumină pe-al nostru pământ,
Isteu a fost numele sfânt,
Iar azi ca al păsării tril
Să-l numim noi cu toții Mizil!,
Dar ce căutați voi pe la noi?
Ce vânt rece v-a adus pe aici?
Cum vă cheamă, aș vrea să știți?
Adam și Eva ne cheamă!
Am venit aici, ca să ne simțim
și noi bine pe pământ,
Fu răspunsul celor doi veniți.
Foarte bine, se bucură bătrânelul.
Dacă doriți să vă simțiți bine,
N-aveți decât să vă așezați aici.
Vă mulțumim dragă Omule,
Și unde putem să ne cazăm, să rămânem aici?
Cum unde? Chiar în casa mea.
Cu plăcere, dar mai locuiește cineva-n ea?
E pustie, căci cu toții s-au împărățiat
care și-ncotro,
Așa, că vă stă la dispoziție casa,
grădina cu meri și peri,
Păsările care ciripesc iarba din ogradă,
Totul ce vă văd ochii vă aparține,
Toată frumusețea Raiului de pe pământ.
I-au mulțumit noii veniți bătrânelului
Și au trecut în ograda casei,
Ca să se amuze de frumusețea de pe pământ.
Să admire pomii roditori, florile din fața casei,
Păsările ce ciuguleau din iarba din curte,
Să se-mbete
de mirosul florilor și a aerului verde,
S-asculte zumzăitul albinelor
ce roiau deasupra lor,
Să stea de vorbă cu fluturașii ce dănțuiau în jur,
Să-l netezească pe cap pe câinele
ce se gudura la picioarele lor,
Apoi s-au apropiat de bătrânel ca să-l întrebe,
Dacă pot să guste din fructele din grădină?
Poftim, cât vă dorește inima,
Căci tot una nu le mănâncă nimeni,
Iar, când cad la pământ, le ciugulesc păsările,
Iar ce putrezește le mănâncă viermii,
C-așa-i viața pe pământ, ce moare putrezește
Ca până la urmă tot viermii să mănânce.
Poftim, grădina e a voastră.
Adam și Eva au luat câte-un măr din grădină,
Au gustat din el, apoi au mai luat câte unul
Și s-au retras în casa bătrânelului.

Bătrânelul cu plete albe
și cu barba sprijinită-n toiag
Le-a spus să nu-și facă probleme
și să stea în casă
Cât le poștește inima,
că n-o să-i deranjeze nimeni.
Și-au stat Adam și Eva –n casa bătrânelului
mult și bine,
Ca peste luni de zile să afle cu bucurie,
Că-n casa lui vor fi patru ființe umane.
Adam și Eva au născut un copilaș,
Bucuria și dragostea bunelului,
Ca să se joace cu el cât e ziua de mare;
Apoi Adam și Eva din nou
au mers în grădina cu meri și peri roditori,
Ca să mănânce cât le poștește inima fructele
gustoase și mustoase,
Și s-au retras în casă bine dispuși,
ca să mai plămădească-un copil.
Spre bucuria bătrânelului,
Au mai apărut
încă mulți copilași frumoși și drăgălași,
Care au crescut și ei mari,
Ca să nască și ei copilași frumoși și drăgălași
Iar copiii copiilor lor
au născut și ei prunci așteptați,
Pân-au umplut ulicioara de oameni.
Cu anii întreg orașelul s-a împânzit de bune,
părinți și nepoți.
Melodii de dragoste și dor
s-au așternut peste oraș;
Cântă bătrânii, cântă tinerii îndrăgostiți,
Cântă copiii și dănuiesc fluturașii.
Bătrânii cântă la cobză și lăută,
Femeile la harpă, tinerii la fluier și la nai,
Copiii din frunze de leandru.
Lăutarii îmbrăcați în ipingele
Cântă la guzle și ocarine,
Ecoul buciurilor răsună peste mări și țări,
Apele râului și ele dansează,
Și peștișorii sar în sus,
Salutând frumoasa sărbătoare.
Se veselesc cu toții în ritmul armonioaselor
melodii,
În horă, perechi și câte unul:
Femeile poartă la gât gherdane,
Bărbații îmbrăcați în giubele și încălțați în
iminei, numai cântec și joc în jur,
Și-o duc bine-n acest orașel,
Și se bucură mult bătrânelul cu plete albe și
barba sprijinită-n toiag,

Și se bucură și locatarii orașului de bătrânelul
nemuritor,
Se bucură că bătrânelul lor este nemuritor,
Așa cum este nemuritor și orașul lor de poveste,
Oraș cu oameni frumoși,
gospodari și binevoitori,
Un oraș de poveste, ce altul pe lume nu mai este!
Și-i vin oameni pe ospețe
și se mândresc cu a lui frumusețe,
Căci Mizilul și este Grădina Eden!

**LILIANA
DIACONESCU,
București**

Fugit irreparabile

Și chiar de-ar fi să mor
curând
Voi emigra în flori, în pomi

Pe-al râurilor rece prund,
În seve, bulbi și în rizomi.

Voi săgeta apoi, prelung
Cu rândunelele-mpreună
Pe malul lacului, în crâng
M-oi despleti sub clar de lună.

Aș căuta, pe lună plină
Să poposesc lângă un prag
Și, ca o boare argintie
Să bântui somnul celui drag.

Am mai murit la viața-mi, doară
Și-am înviat, și-asta ne-arată
Că nicicând nu are să piară
Tot ce-a trăit aici vreodată.

Astfel, ca beată de vecie
Voi strânge viața pân' la os
Iar stârvul, rece de trei zile
Va râde tainic și duios.

Samsara

De mi-ați mai da o șansă, dragi părinți,
Ar fi cu totul altceva:
Mi-aș saluta toți vecinii
Aș fi mai mereu veselă
Aș face zece exerciții la mate pe zi

Și calul din porțelan, dacă l-aș sparge
Nu l-aș mai ascunde în spatele comodei.
Aș face o formă mai ușoară de pojar
Și planșa pentru desen la timp.
Mai nașteți-mă o dată, dragi mămici și tătici
Pentru o nouă viață, mai cu lalele,
mai cu sclipici
Nici păpușa n-aș mai mânji-o pe față cu pix
Vor fi mai puține necazuri
Și mai multe petreceri la Tanti Vila.
Aș avea un zâmbet mai alb, părul mai des,
Și n-aș mai da buzna peste voi
În taină când vă iubiți.
Dar totu-i în van; căci, hélas, pe când scriu
Se-aude pe geam uruitul funest al roții de lemn
Care ne hurducă pe toți,
Placid, spre neant.

Aproapelui meu

Dacă ne-am iubi cu-adevărat unii pre alții
Soarele ar străluci cu mai multă splendoare
Flegmele de pe trotuar ar fi monezi lucitoare
Taxiurile cu șoferi maneliști - trăsuri vienezze
Dughenele 'totul la 13 lei' – locații de firmă
Și bufnițele dinlăuntru
Rândunele zglobii.

Ah, seamănule, învață-mă tu, te rog
Cum să mă alinez la dogma creștină:
Să trec de toanele, încruntările, greșelile tale,
Să fiu în stare să-ți alin rănilile,
să te spăl pe picioare,
Să-ți iau geana de pe obraz și spinul din talpă
Și roagă-te să nu te iubesc
Ca pe mine însumi.

Nostalgie de trotuar

Pe când erai un trecător
Iar eu o simplă pietoană
Ne-armonizam ca „ton sur ton”
Și ne iubeam fără prihană.
Erai duios, eram suavă
Și nu visam s-avem mașină
Dar când treceam, la braț, pe zebra
Stârneam ghirlande de lumină.

Și, împlețiți cu voie bună

Tristeții nu-i vedeam fațeta
Făceam plimbări sub clar de lună
Și nu știam ce-i roșigneta.

Acum, spre stradă mă-ndrept jalnic
Din beznă nu zăresc lumina,
Căci nepăsarea ta severă
Mă calcă grabnic cu mașina.

CONSTANTIN GOGA Fetești, jud. Ialomița

Iris

O frunză de gutui,
de astă toamnă,
Îmi cade-acum,
din ziarul necitit,

Pe care l-am ținut eu, priponit,
Într-o uitare, care mă condamnă...

Roșeața ei, cu galben parfumată,
Ca-n Zeelande, ori ca în Egipt,
De Nefertiti mi-amintește-n script,
Nervurile, care-au fost vii, odată...

Gutuia ce-a hrănit-o e-n fereastră,
Și-mi luminează nopțile, cu iele,
Cocoșul lui Iisus, bătut în creastă,

Îmi cântă răstignirile, rebele,
Pe florile de gheață, ce adastă,
În irisul, din gândurile mele...

Ahab

Ahab, spărgând cu pumnul masca lucrurilor,
Judecata de Apoi, cerșind pe Moby Dick,
Ahab, pe-a lui corabie ce se credea un bric
Ahab, sfidând semeț noaptea adâncurilor,

Ahab, pe care mateloții îl credeau sadic,
Cu secunzii Flask, Starbuck și Stubb, satana lor,
Ahab, care de copilul lui nu avea dor,
Ahab, ce plutea pe Marea Sudului, în dric,
Ahab, ce-avea Altar clădit în Răz bunare,
Cel ce a făcut din Mab Regina Gândului,
Ahab taie marea pe-o singură cărare,

Care duce la Balena Albă harponul lui,
În setea lui de a i-o-nfige în spinare,

Ca Scânteie de Agată a Păcatului...

Penelopa

Pânza ta, din dor de el,
Penelopă cu credință,
Îți dă o adevăriniță,
Cu cerneală de mister...
Ai trăit în penitență,
Tu, regină de eres,
Toți aveau un interes,
Și niciunu o căință...

Prinții toți voiau sa ia,
O regină... de soție,
Tu destrămai pânza ta,

Că... în sufletu,-ți, se știe
Numai Odiseu era,
Ca și versu-n poezie...

Cassandra

Un Apollo, răsfățat, beizădea de Olimp,
Că te-ai refuzat, ca dar,
Văzând perpendicular,
Te-a făcut să ieși din Timp...

Și-acest infante, flecar,
În destin ți-a pus un ghimp
Te-a trimis în Contratimp
Ce spui, să fie-n zadar...

Când le-arătai viitorul,
Că știai ce îi așteaptă,
La urechi trăgeau zăvorul,

Și-n acea lume, nedreaptă,
Geaba spuneai adevărul
La o scară, fără treaptă...

MARCEL HUCIU,
Târgu Mureș, jud. Mureș

Zoon politicon

Liderii veșnic în formare: lașitate, putere.
Sorginte latină? Eroi de mult nu mai sunt!
Copilul cel mare își fură singur himere.
Din poezii despletite. Din imposibilul pământ.

Încrâncenată ne e lupta. Vulnerabilă fapta.
Viitură cuvântul. Imperceptibil un gest.
Analgizice sfaturi. Înfrigatele Șoapte.
Și osul la masă. Oare așa devin poet fracturist?

Trezit dimineața simt că mi-e rece.
Prezentul a fost ieri viitor ce-a scăpat.
Hipnotic mi-e pasul. Și clipa ce trece.
În vicii trăiesc. Așa mi-a fost dat...

Paradoxuri în toți. În mine, normal, la fel.
Adevărul curge doar altora prin vine.
Ascet pe la prânz. Seara mai mult ca rebel.
Înstrăinare-năuntru. Lumina-i în rime?

Obscură mi-e jalea. Izomeric e zidul.
Transcedentală e ziua, nu vede preaplinul.
Scurtă mi-e noaptea, iluzoriu destinul.
Iubita-mi surâde? Malefic divinul...

Prezumția de nevinovăție

Simt vinovat că mă exiști
Superficialul sufocant mă cere
Conștientizarea devine plăcere
Într-un fel ciudat – altruist.
Viermuitoarele provoacă răni,
Spațiul sentimental-mioritic – durere,
Existența - o nebăgată-n seamă părere,
Alcoolul transformă vinoația cinicei căni:

Întotdeauna există pentru altcineva mult mai altceva.
Întotdeauna există altundeva mult mai altceva.
Întotdeauna există altcândva mai altceva.
Întotdeauna există altuia altceva.
Întotdeauna există altceva.
Întotdeauna altceva.
Întotdeauna.
Sau poate întotdeauna dăunează grav...

Metempsihoză

tot ce credeam că însemnă important
s-a destrămat într-o zi de un cenușiu absolut
atunci când cuvântul pervers îmi deflora pretinsa
armonie
din cea de-a Șaptea mea existență
după care eu, Adam, am aflat, în colț la băcănie,

cum că toate zilele fără soț, le vinde Eva
într-un ambalaj de un cenușiu absolut...
OK, produse second hand... la mâna a doua!

acum, după ani de existență asociată,
peste toată această zbatere, peste răul care m-a
acaparât,
nu-mi rămâne decât să rechem imaginea
trupurilor-gânduri,
să ascult imaginar - lămuritoare șoapte
Și să-mi fac un semn pe suflet;
așa o să încerc a mă recunoaște
în stările viitoare
Și împreună cu următorul eu,
iertându-L pe Dumnezeu că te-a sfârșit înainte
de termen,
ființarea mea să o stopez chiar acum
Și-apoi să trec la o altă dimensiune:
necesitatea de a trăi frumusețea...

Normal, nestatornic,
azi îmi vine să dau cu banu',
Dacă să mor au ba, de 7 ori, ca Liviu Rebreanu.

Sonet

Iubito, cred că prea devreme m-am stins
De-atâta pustiu împrejur îmi este tăcere
Molcome sunete/amintiri cu Cocteau Twins
Irealul mă cotopește Și nu mai am ce-mi cere.

În rafinate discuții esența ne piere
Sunt bătălii fără învingător ori învins
Peste lumină se-așterne o umbră-durere;
Cred că prea devreme, iubito, m-am stins.

Stilate conținuturi formale. Nu sunt convins
Dacă am murit prea târziu ori te-ai născut prea
devreme
Zilele cărțiței ne urmăresc stinghere
Frageda noastră fire spre cerul închis
Nu aștept nimic din ce nu se cuvine
Și nimeni, niciodată n-o să afle
când mi-e rău ori ți-e bine.

**DENISA
ALEXANDRA
LAZĂR,
Buzău, jud. Buzău**

Meta Crescendo

s-a sfințit pământul
în amiaza mare
ca o bomboană Raffaello
răsufletă de duminică

e o altă zi
lumina își alungește dinții
să prindă câte puțin din cer
crengile poartă perle
literele pisici tandre

am pus dragoste în foc mare
la fereastră timpul a făcut exces de zel
culorile și-au cumpărat altă carne

Deni
în casa cu flori
doarme un șoarece roz
cu diamante și lapte
pe mustăți
atârnă visele

diva sexy cu luna între coapse
am și eu loc aici

Întru cuvânt
regina își rotunjește carnea
aici
între ape și perle

miroase a frăguțe
a taină dolofană
mama își poartă liniile
până la minune

pământul s-a făcut masă
o mână întinde trupul
în lumină
primele ceruri s-au tocmit
nici aripi
nici tălpi
nici brațe
doar Cina cea de Taină

întru Cuvânt

Cresc până la minune
aștept
mireasă în colțurile mării

cerul e mai aproape
când te doare frumosul

acum
fă liniște
lasă-mă să savurez metafora....

Umbre

Axele se coc
în substanța cenușie a limitei
jertfim o pasăre
două
trei
dar
neputința ne croșetează ochi
în palme
putem doar să contopim
cojile de portocale frământate între respirații
minutele
într-un cer simetric
cu trupul mării

Dulcinee cu brațele de foc

literele parfumate
ca niște urși ce au mâncat fraguțe
inflexiuni de cer
pietre prețioase
păsări
pe aceeași dimineață
ducesa de cartier
femeia – aromă
mișcă amorul
hibiscus piperat în buze
plin
brațul ei

este artă fierbinte

dromaderul cu dinți de lumină trage de gând
purtătorul de har
adulmecă
plouă
Și dorul este un trup
femeie în cuvânt

CRISTINEL C. POPA
Huși, jud. Vaslui

Voi ați văzut vreodată Ploaia?

Voi ați văzut vreodată
ploaia?
Ploaia, acea curgere lină cu
aripi de rouă,

Acea ardere de lumânare coborâtă din norii
debordând de albastru.

Voi ați văzut măcar o dată ploaia?

Ploaia în preaplinul ei

Din profil și din față

Ploaia pipăibilă, una cu străzile,

cu cerul, cu păsările,

Cea care te face să plângi,

lacrimile și roindu-ți pe față,

dar și pe suflet, ori pe brațe

Ploaia care îți aduce prieteni,

Cea care te strânge în jurul mesei

Ploaia care îți intră în paharul de vin

Cea care îți spală păcatele.

O tristețe de toamnă în munți,

între soare și capre

Un vânt de Bengal,

cu mici fluvii între picioare

Un melancolic lac pe ulița copilăriei.

O uriașă mare involburată pe oceanul amintirilor
celor dragi,

al locurilor sfinte...

Voi ați văzut vreodată ploaia?

Dar cu ochi pentru ploaie

Cu suflet pentru ape, cu simțuri către cer?

...Ploaia se vede într-un fel special.

Se deschide larg ochii inimii

Și cu pleoapele larg închise se simte mirosul de

pământ jilav, de țărână răscolită,

de spălare a pământului pământurilor strânse din

morți și din viitoarele

noastre trupuri.

Ploaie se vede în vis și în viață

Pe întuneric sau pe neclintite.

Ploaia e o inundare în sieși,

un contact cu tine însuși.

O meditație la legătura intrinsecă cu natura.

De fapt ploaia e mult mai mult decât ploaia.

Și voi știați asta încă de înainte de a vă naște!

Sunt geometru iscusit

Sunt un geometru iscusit.
Studiez partea nevăzută a lumii și găurile de foc.
Sunt cel mai mare geo-metru în viață!
Primul care află pe ce parte cad frunzele.
Și cât sânge țâșnește la impactul cu Terra.
Studiez, studiez îndelungat la umbra astrului
nevăzut forma și alcătuirea lumii.
La frunze, de exemplu, eu sunt cel care măsoar
câtă suferință există la contopirea cu pământul.
Dacă iarna le e frig, dacă vara le frige.
Sunt un geometru iscusit, cum spuneam!
Mă interesează cât de greu îi este, luminii de
exemplu, să înoate diafan printre stele și ani, să
treacă printre crengile de copac pentru a ne
mângâia sufletul,
privirea și creștetul încins.
Instrumentele mele de măsură ating sunetul, aleg
forța și triază energia.
Eu, de exemplu, aflu care e forța de penetrare a
țipătului
unei crengi atunci când este ruptă.
Aparatul meu simte cum plânge pământul ori
tremură luna!
Aud de departe plânsetul copacului încolțit de
drujbă,
ori cântecul straniu al calului de lut.
De ce nu, chiar vorba domoală a norilor,
asemenea glasului pestriț al ulcelelor pe
acoperișului ploii.
Da, simt o milă desăvârșită la tot ce înseamnă
suferință.
Sunt pasionat de depășirea luminii de întuneric.
De cursa nebună dintre zi și noapte.
De cum învinge umbra diminețile ascunse.
Ori câți pași trebuie depuși să ne ferim să nu
strivim lumina și câte și mai câte.
Dureri, suferințe.
Dar de multe ori mai pământean, sunt pasionat
pur și simplu de umbra luminii din casă. Ori
alura morții în cimitire.
De înălțimea greutății prăbușite, ca și detenta
norocului, ori șchiopătul neșansei.
Astăzi, de exemplu, m-am specializat în
instrumentele celești.
Măine veghez, cum spuneam umbra din casă,
penumbra din beci.
Să nu o doară la întânirea cu ziua!
Păzesc așteptarea de eveniment și moartea de
viață!
Sunt cel mai iscusit geometru!

Ultima oră de viață

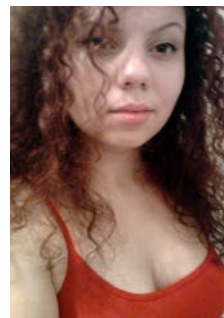
Voi ce ați face dacă ați auzi că peste o oră veți
muri?
Cu ce v-ați ocupa dacă ați mai avea doar 60 de
minute de trăit?
Eu, de exemplu, în cele 3600 de secunde
câte mi-ar mai rămâne aș privi cerul, să nu-l uit.
Aș privi luna să-mi fie dor.
M-aș îndrepta spre casa bunicilor să-mi iau un
fir de țărână,
pe care l-aș coase pur și simplu la piept.
Da, da, sensibil, melancolic, aș lua cu mine
lumea pe celălalt tărâm, prizând-o fir cu fir,
micron cu micron pe banda amintirilor mele.
Asta înafară de cele 3600 de secunde când, în
paralel,
m-aș îngriji să arăt ca un mort cât mai frumos,
cel mai cel de la capelă!
Voi avea grijă să fiu bărbierit.
Nu se cade să fii așa, un mort neîngrijit.
Aș studia evident teoria frumuseții cadaverice.
Cât praf de tobă ori pudră să-mi vâr în nas.
Câtă vată îmi intră în
creier.
Dacă se merge cu prezervativ sau se folosește
sterilet.
Bine, bine, provizii?
Extraordinar!
Un biftec, ceva sushi, pizza, șaorma, chiar și
“carne” de nefrupt.
Însă cum spuneam, cea mai importantă e ținuta!
Studiu, studiu, studiu îndelung
Cât rictus, cât sânge să mușc la momentul
potrivit.
Dacă să casc sau nu gura.
Poate trebuie o pată de sânge să-mi mascheze
alunița.
Părul tăiat din nas, mustața cănită.
Barba rașchetată!
Ceva var prin chiloți, asta poate să-mi planteze
mama, ea e specialistă.
Pe tata l-a îngropat cu un brâu ca pentru
cosmonauți.
Alo, Houston, Houston, ne pregătim să
amerizăm, americanizăm morțește,
cu suflul coasei în piept, tu-i morții mă-sii!
Dacă din profil arăt mai plinuț!
Dacă burta se umflă!
Dacă mi se învinețește ochiul.
Dacă vorbesc pe catafalc. Dacă înviez și stric

toată treaba aceasta complicată.
 Ah, era să uit. O cazma și o găletușă.
 Dacă mă trezesc, să sap cât mai adânc.
 Să fiu cât mai departe de lumea aceasta ortodox-
 trăznică.
 Să mă distrez fix în străfundurile pământului.
 Departe, departe de voi. Ha-ha, ha! Mort, viu,
 viu-mort, mort.
 Cu 15 minute de celebritate consumate într-o oră
 de viață.
 Alo, Antena 1, Capatos. Aici sunt!
 De-a dreapta lui Scaraoțchi.
 Cum, voi deja erați aici?
 Fug în depărtările celeste.
 E simplu. Nu știți.
 Sunt vagabondul stelar!
 Vezi poezia de la ziua X.

Nu pot să scriu cuvântul fericire

Nu pot să scriu cuvântul fericire.
 Voi știți? Cu ce fel de litere se face?
 Litera F parcă e prea amenințătoare.
 Plus că lasă și o umbră
 criminală într-o parte.
 E te poate prinde ușor între brațe.
 E ca un pieptene, ca un joagăr ce sfârtecă bunele
 sentimente...
 R tremură printre dinți ca un bălbăit orice idee,
 fiecă cuvânt îl mestecă îndoit.
 Nu, nu, omorâți-mă dar eu nu pot scrie cuvântul
 fericit.
 Acest cuvânt nu se scrie decât cu sânge.
 Sau cu lacrimi limpezi, adânci
 Pur și simplu nu pot scrie cuvântul feriiicit,
 Nu vedeți, îmi tremură gura, îmi zgâlțâie glasul.
 Se topește privirea.
 E un cuvânt ce se apropie de perfecțiune,
 Văzut din profil aduce în urmă și cu o
 spânzurătoare
 Din față e ca o lamă de brici.
 Fericit? Și până la urmă ce înseamnă?
 E cumva vorba de țiganul Feri?
 De "...cât" trebuie să răbdăm pentru a fi cu
 adevărat fe...
 Nu, v-am spus, nu pot nici să pronunț acest
 cuvânt, d-apoi să-l scriu.
 Numai prima silabă dacă o mestec din vocale se
 dărâmă primul vis.
 A doua consoană sparge toate tiparele.

Deja către rotunjimea de final a acestui cuvânt
 nesăbuit se pornește un cutremur.
 Nu, nu, puneți-vă la adăpost.
 Cuvântul acesta odată înălțat se poate prăbuși cu
 mare pompă.
 Distrugerii de vieți, cariere năruite, toate acestea
 s-ar putea întâmpla dacă nu l-am lansa ancorat în
 vise, speranțe, strunit din prudență!
 Vă rog, nu mă obligați să scriu acest cuvânt
 odios.
 Cu vocale ce sparg și sticla, metalul...
 Mai ceva ca un laser... Metal încins.
 Prefer să-mi scrijălesc cu un stilou ascuțit viața,
 soarta. Norocul.
 Numai nu mă puneți să...fericit
 Poate doar să mor spânzurat de acest cuvânt...
 Și la urma urmei, are înțelesuri subtile, nu
 oricine știe despre ce e vorba.
 Astăzi, la vreme de restriște e foarte căutat.
 De fapt nici nu e de găsit.
 A emigrat pe tărâmurii fără umbre, în tăcere.
 E în buzunarul celor ce se duc de pe astă lume...
 Nefericit nu înseamnă de fapt fericit?
 Ca poet, mă refer....

**GEORGIANA
 MOROZII,
 Bârlad, jud. Vaslui**

Ispită

Mă uit în ochii lor
 La amândouă,
 S-o sărut pe una,
 pe alta să o las...

Ce soartă nouă!

Sunt prins cu picioarele-n spini fierbinti
 Ele, mă ard cu ochi cuminți,
 Sunt suferind și rece...
 Doamne... n-am să pot alege

Una miroase-a vin vechi și încins,
 Și cealaltă a tei stins...
 Cu ochii mari, gingași și triști
 Mereu mă înfioară...

Vai, dar una plânge
 S-o iau s-o mângâi nu mai pot... căci vraja ei se
 stinge
 Vai, una râde. Să râd nu pot...

Îmi arde pieptul... îmi ia foc!

Una e-o noapte plină de patimi,
Și cealaltă o zi de păcate
Nu aş putea să le compar,
Sunt departe... ca lumini lucii de far...

Pe una am sărutat-o cu neștiință
Și m-am îndrăgostit apoi de ea,
Pe una o iubesc cu toată ființă..
S-o lepăd nu aş vrea...

Mica zeiță

Se joacă Ra în părul tău,
Osiris e deasupra ta.
Geb împlătește ramuri fragezi,
Isis își pudrează obraji,
Ceilalți îți aduc struguri
Și te hrănesc cu boabe mari,albe,fructoase..
Ți se scurge pe sân
un crâmpei, o nație de strop
e fericit și se-ndeașă la sânul tău cald
alunecând în jos..
Un Styx îți frământă sufletul
ți-l afundă-n vâltori,în strâsori,în pumnale..
Tu ești hulpavă, zveltă
Și ceri unul nou ,
Apep te vrea, ești mult prea frumoasă,
pe chipul de stea alte lumi îți dansează, ești
chiar nebună
O minți pe Maat,
Iar ea, cu ochi răătăcitori, te crede,ți dă balanța
ei
Și tu te joci cu pene..
scrii pe inimi aproape mâncate de-Ammut,
el e cățelul tău
te urmează peste tot
ce fiară morbidă, te linge pe față!
Fată prostuță, ești plină de sânge !
Te cheamă Nut la Nil și tu-l stropești cu ape, el,
la fel de dulce,
te mângâie în șoapte,
te iubește tot Nilul, tot Egiptul, te iubește și
Seth!
tu ești a lor epavă, ești arie de menuet,
prinsă pe veci în cerul lor de sticlă, veghezi cu
ochii mari,
Și tresari la orice mișcă

Iar mie... îmi e dor de tine..
Te văd ca în oglindă, iar tu privești la mine..
Micuța mea, rămâi cu ei, rămâi cu bine..

Reverie

Taci copilă și nu te ruga!
copacii nu mai au puteri.
acum ești în veci,
de-a pururi a mea,
să te rogi munților nu mai poți.
doar trupul meu îți va mai fi altar,
necaz nu vei mai avea,
în fiecare seară pe jar să te rogi,
pe-o piatră amară,
cum te rugai lui Cristos..
să-mi fii la trup mereu ,
și răcoarea râurilor s-o furi pentru mine
cu brațele lungi cât o luntre,
cu puncte cărunte, brăzdate de păr..
Să ne înnece ape române
Și costume cu zale să ne îmbrace,
să strigăm: "frați!" pe urme de munte,
să fim doar noi și lupii turbați
însetați de vrajă de sânge.

Nici vraci, nici vrăjitoare,
să nu ne poată atinge,
cercuri de foc înscrise pe stânci să ne apere
mereu de pânda „păgână”,
nici crater de munte să nu ne despartă,
să dormim sus pe coline abrupte;
te las să-mi săruți tâmplele scurte
Și picioarele îngerești din flori albastre născute .
te las să verși din pântecul tău
chinul amar ce te frământă la greu ,
care vâslește prin tine, prin capul tău
rodind flori amare, flori de rău..
cu unghia încovoiată te las să-mi străpungi
pieptul de munte, de văi și de lunci
să mă lași să-ți privesc ochii adânci,
să-ți ridic picioarele subțiri,prinse de-o ața la
brâu
peste pământul greu, înnodat cu morți pașnici
care te cheamă mereu.

Te uiți din peșteră peste vâlceaua de sticlă
iar pe retina ta mică , se joacă Iisus..
O floare pitică se zgâlțâie-n cânt
E bătută de soare, ruptă de vânt..

Turma albită de oi, se-nvălmășește la iarba cea grasă, plouată
Sunt multe, hulpave, nebune miori
Care miros huma îmbibată de frunze, de flori, de cadavre de oameni și de capră, de apă.

Fum, fum înalt se ridică la cer
sol de izbândă la Zalmoxes înaltă, noi suntem daci păgâni, nu atei..

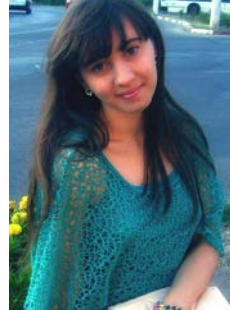
Tu râzi în hohote cu gura murdară,
roasă de șoareci, linsă de căprioare
briză aspră de munte bătrân,
suflă-n tine lung și-n lat,
urechea hazlie ascultă nebună, cântecul
fluierului de ciobănaș, pitind în suflet
bucăți de crescendo cusute în card
cerbi cornuți se aud tropăind,
din pădurea blajină, tot fremătând
vin să contemple valea bogată, candoarea ta..

Obrajii tăi sunt străpuși
de raze subțiri ale soarelui-Tată
și fruntea curat-pigmentată
sunt violate-atât de blând de mintea mea seacă.

Străzi

Străzile sunt pline de oameni goi
inimi goale și pline de patimi,
păsări turbate ce zboară fanatic..
taie cerul în linii turbate,
Fac pentagrame, conturul tomnatic..

Râde Cristos cu dinții de aur,
și suflă norii, în formă de taur, centaur
Nu vezi Doamne, că-s păcate peste tot?
Sub ochii robilor tăi, nu vezi
lacrimi ușoare, genele moi
Nu trimiți, Doamne, semne-ajutor?
frunțile-s goale, de negru domol..
Am să cresc copac de pelin
s-ajungă-n cer, la „Domnul umil”
să ne-arunce și nouă „minuni fermecate”
să nu mai plângă sclavii,
de dureri și păcate...

CRISTINA BADIC
Galați, jud. Galați

Glastra cu anotimpuri

La umbra felinarelor
sunt toamnă,
Căci desfrunzesc copaci
cu pasul meu.

Izbit de ploaie-asfaltul
mă condamnă
Să-l tremur și să-l rătăcesc mereu.

În mohorârea străzilor sunt iarnă,
Căci scutur albul semaforului pustiu.
Parchează-o creangă-n cerul din lucarnă
Să o prefac din ce a fost în argintiu.
În verdele din iarbă-s primăvară,
Căci înfloresc un om, dar veștejește.
Mă doare-o frunză și o lăcrămioară,
Dar iar răsar un soare și-nfloresc.

Și în sfârșit, orașulu-i sunt vară
Neprihănită floare din larmă și din fum,
Iubesc șirul de blocuri și ceața de afară
Ce zgârie văzduhul și lasă-n urmă scrum.

Înc-o dată toamnă

Azi nu găsesc, în suflet, nicio frunză,
Am ochii mari și fantezii bizare,
Mă-ngrop în toamna mea rece de pânză
Ca într-o tristă și frumoasă expulzare.

Cu pumnii strânși în buzunare goale
Fumez mireasma ploilor din pipă
Și-o frâng, și-o nemuresc la nori în poale,
Și-nnod un anotimp cu-o singură aripă.
Prea veștedă mă simt și fără de rod
Mi-e clipa-nfiripată între gânduri,
Veșmânt mi-este nemirul, vânt olog,
Ce bate pe hârtie și-ntre rânduri.

Străină sunt, cu ochii albiți de brumă
Și strig degeaba cerului să cadă,
Căci ceața e-amintirea ce-mi sugrumă
Un glas tomnatic prins în acoladă.

Sub pardesiul alb port limbile de ceas
Al tuturor muriților în ploaie,

Secunda este zbor, minutul e doar pas,
Și toți se-nchină-n pleoapa lui greoaie.

Doar că aici îmi știu doar ei de nume,
Cei ce s-au îngropat cu mine în netimp.
Dar nu-i nimic, o altă ploaie e-o altă lume,
Așa cum toamna e mereu un altfel de-anotimp.

Jumătăți de visuri

Din viața care trece, din moartea ce nu vine,
Din amurgiri de vise, voi învăța să zbor...
Voi săruta morminte când orele-s puține,
Voi răsări un soare, voi dezrobi un dor.

Când muguri de lumină, tăcuți, la pieptul tău
Îmi vor închide-o pleoapă să plângă un cocor,
Surâsul tău de iarbă îl voi numi fior...
Și voi zbura în ploaie, și voi iubi un nor.

Voi împleti-ntre stele o candelă albastră
Și-o voi lăsa să-ți cearnă visele pe buze,
Iar tu vei învăța-va copacii să-nverzească
Și florile-nflorească între frunze...

Descultă voi păși pe pulbere de soare
Ce scutură lumină, și ploaie, și țărână
Pe trupul tău subțire ca lujerul de floare
Ce ține-n brațe stele și raze într-o mână.

În ochii tăi, cu rugă, se naște frumusețea
Și te privesc cu teamă, cum te înalți în zbor.
Ți-am îmbrăcat lumina, mi-ai îmbrăcat tristețea,
Lăsând în cer un vis, și pe pământ un dor...

La umbra ploilor

Caut într-un braț de noapte
Frunzele văzduhului,
Ce mi le-am țesut în șoapte
Și-n mireasma vântului.

Franjurile norilor
Mi s-au rătăcit sub gene,
Iar parfumul florilor
Mi s-a răstignit în vene.
Și respir verde de ploaie,
Învelind aerul tău,
Și privesc încă la foaie,

Și mi-e bine, și mi-e rău.

Nu am gând de rătăcire
Printre visu-ți efemer
Și nu caut fericire
Într-un petec de mister.

Dar mi-apasă greu pe frunte
Cerul ploilor de vară,
Ploi nebune și mărunte,
Ploaie-ascunsă-n călimară.

**RENATA VEREJANU,
Chișinău,
Republica Moldova**

**Căci eu nu plec,
ci zilnic vin**

Un veac mi-au ținut de zori
până în seară:

Surâsul prins între ciocan și nicovală...
Și-atunci când vrut-au să-i deie libertate –
L-am răstignit în minunata carte.
Mă mir – nu sângerează nici un pic –
Eu sufletul pe cruce mi-l ridic:
Să vadă peste ani, ce se aude-n țară:
Îmi duce lumea dorul,
sau demagogul mă omoară
Cu indiferența-i, sălbătăcită... -

De-ar ști cât sunt de fericită
În lumea mea, unde mi-i rodul plin,
Și stau la sfat cu cei mai talentați,
Căci eu nu plec, eu zilnic vin...
E trist, dar e surâs, să nu-l uitați.

Aripile mele

Aripile mele le-am dat la mulți –
Să învețe să zboare, mai ușor...
Ci unul, de-ndată cum se văzu la înălțime
M-a deposedat de aripi, de propriul zbor...
M-am supărat? Ar fi un gest naiv...
(Mi-am retras aripile, și el se legăna ca un
bețiv),
M-am aruncat în ceruri, lăsându-l jos...
Să-nvețe a fi un pic mai omenos.
Departate fiind de ura și disprețul lor –

PARTICIPANȚII LA EPIGRAMĂ

Mi-au crescut aripi noi, din liniște și dor.
Și-am învățat pe toți ca să-i ajut
Dar zborul meu nu-l dau cu împrumut.

Cum e pe lume fără de dor?

Cum e pe lume fără de dor?
Poate ști
doar cel cărui i-i dat a iubi...
Și nu unei tufe uscate,
Și nu unei ființe vii pe-jumătate,
Și nu unei stânci ce-lunecă pe deal,
Și nu șomerului, ieșit din timp real,
Și nu unei ploii în suflet intrată,
Căci nu e copertă fără de carte,
Și nu unui ceas de un veac oprit –
Făr-a face pe cineva fericit,
Și nu unui bocet artificial
Chiar de stăpânul e genial...

...Și nicidecum acestui păcat
Ridicat zi de zi la pătrat,
Și nici ție, trădător de specie rară...
Nu ți-i dat a ști –
Cum e fără dor a trăi...

Pălmuește cele patru zări din mine

În preajma tăcerii răsuflu intens
Cu îngeri restructurați...
Mi-e sufletul cer imens -
De la naștere mi-l tot aplaudați...
Bizare zile, nemaipomenite –
Toți sfinții pe care-i visez
S-au încuibat în privirile clipei rănite
După care azi mă orientez.
Aprins vârtej de vorbe birocrate
Pălmuește cele patru zări din mine –
Inima iscodind, de câte ori pe noapte iubește
Când trece câmpul cu mine.
Obosit de putere, călcâiul
Vede că vrei să lovești din spate –
Ochiul inimii pășește pe flăcări întâiul
Din fărâdelegi încearcă lumină a scoate.
Garantéz: ne va domina omenia
Chiar de-mi vânați inima și-acum:
Nu-mi puneți în loc de dor – făclia,
Sufletul nu e o adiere de parfum.

FLORIAN ABEL, Grindu, jud. Ialomița
GHEORGHE BĂLICI, Chișinău
ELIS RÂPEANU, București
LAURENȚIU GHITĂ, București
FLORIN ROTARU, Buzău, jud. Buzău
EFIM TARLAPAN, Chișinău, Cluj
ICA UNGUREANU, Buzău, jud. Buzău
ALEXANDRU OLTEAN, Bistrița
IULIAN GOHOR, Galați, jud. Galați
GHEORGHE GURĂU, Galați, jud. Galați
VASILE MANOLE, Galați, jud. Galați
LIVIU MANOLACHE, Bergamo, Italia
ȘTEFAN AL SAȘA, Câmpina, jud. Prahova
VALI SLAVU, Vulcan, jud. Hunedoara
LICĂ PAVEL, București
CLAUDIU CONȚEVICI, Constanța
DAN NOREA, Constanța
IOAN TODERAȘCU, Costești, jud. Vaslui
FLORINA DINESCU, Ploiești, jud. Prahova
DANIEL IANCU, Ovidiu, jud. Constanța
DORU MELNIC, Iași, jud. Iași
NICOLAE STANCU, Iași, jud. Iași
IOAN PETRU GÂRDA, Cluj-Napoca
NICĂ JANET, Ostroveni, jud. Dolj
NICOLAE PEIU, Timișoara, jud. Timiș
NAE BUNDURI, Brașov, jud. Brașov
NICOLAE CĂRUCERU, Piatra Neamț
VIRGIL IȘTOC, Quebec, Canada
VALERIA MOROȘAN, Vatra Dornei
ION MUȘAT, București
IONEL RITI, Brașov
GRIGORE DOBREANU, Tg-Jiu, jud. Gorj
GHEORGHE SĂLCUȚAN, Buzău, jud. Buzău
ANTON MURARU, București
GHEORGHE BĂLĂCEANU, Iași, jud. Iași
VASILE LARCO, Iași, jud. Iași
CĂTĂLINA ORȘIVSCHI, Vama, Suceava
ION FLORIN PETRE, Craiova, jud. Dolj
EMIL BODEA, Cluj-Napoca, jud. Cluj
NICUȘOR CONSTANTINESCU, București
CONSTANTIN GOGA, Fetești, jud. Ialomița
CONSTANTIN MOLDOVAN, Mănăstirea
Humorului, jud. Suceava
ELENA LEACH, Sângeorz-Băi,
Bistrița Năsăud
ALEXANDRINA CHELU, Oradea, jud. Bihor
FLORIN GRIGORIU, Brașov, jud. Brașov
EUGEN ILIȘIU, Deva, jud. Hunedoara

ION RUSE, Săcele, jud. Constanța
DAN PRUNDOIU, Brașov, jud. Brașov
ION RĂȘINARU, Anina, jud. Caraș Severin
PETRE VALEA, Adjud, jud. Vrancea
PETRU BRUMĂ, Constanța, jud. Constanța
PETRE UNGUREANU, Corabia, jud. Olt
RODICA CALOTĂ, Tg-Jiu, jud. Gorj
CALOTĂ VALENTIN, Tg-Jiu, jud. Gorj
MIHAELA CAZIMIROVICI, București
GRIGORE CHITUL, Bistrița
VALENTIN DAVID, Orăștie, jud. Hunedoara
ION MICUȚ, Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea
GEORGE BAICOIANU, Alexandria,
jud. Teleorman
OVIDIU DONISA, Suceava, jud. Suceava
GHEORGHE SOLCAN, Gura Humorului,
jud. Suceava
MARIAN ZAHARIA, Ostrov, jud. Constanța
IONESCU STEJĂREL, Timișoara, jud. Timiș
AUREL CEHAN, Huși, jud. Vaslui
COSTEL DOBREA
VASILE POPOVICI, Corni, jud. Botoșani
VERONICA TEODORU, Brăila, jud. Brăila
MĂDĂLINA CALOTĂ, Tg-Jiu, jud. Gorj
GEORGE CEAUȘU, Cârna, jud. Dolj
ION CUZUIOC, Chișinău
ADRIAN POPESCU, Rădăuți, jud. Suceava
IOANA BURGHEL, Motru, jud. Gorj
MARINA DODE, Râșnov, jud. Brașov
NICOLAE MUȘAT, București
CORINA CORPODEAN, Ocna Mureș,
jud. Alba
ION ROMANESCU, Buzău, jud. Buzău
PETRU RACOLȚA, Seini, jud. Maramureș
ION METELEU, Târgoviște, jud. Dâmbovița
GEORGE BULAI, Bacău, jud. Bacău
LAZĂR LILIANA DOBOȘ, Satu Mare
CRISTINA OPREA, Iași, jud. Iași
ALEXANDRU ȚICLEA, Mizil, jud. Prahova
DANIELA TIGER, Craiova, jud. Dolj
AGA LUCIA SELENITY, Brașov, jud. Brașov
GEORGE BĂDĂRĂU, Iași, jud. Iași
ANCA TAMAAȘ, Bârlad, jud. Vaslui
RADU BORTAȘ, București
DOREL GAFTONEANU, Botoșani,
jud. Botoșani
IOAN SABIN POP, Cluj-Napoca, jud. Cluj
SILVIANA SIMEANU, Sibiu, jud. Sibiu
GHEORGHE DRAGOȘ NAPOLEON, Buzău
EUGEN MOGA, Brașov, jud. Brașov
NICA TEODORA

STEGĂRESCU LUCIA, Văsieni, R. Moldova
CRISTIAN BALEA, Domnești, jud. Argeș
ELEONORA MARINA BIDULESCU,
Ploiești, jud. Prahova
IOAN LAZĂR, Bencecu de Sus, jud. Timiș
LAURA MARIN, Brașov, jud. Brașov
GHEORGHE NICHITA, Ploiești
DRAGOȘ NICULESCU, București
GRIGORE BUGA, Matești, Sapoca, jud. Buzău
GEORGE MILITARU, Tăriceni, jud. Prahova
ION ATANASE, București
VASILE NEAMȚU, Botoșani, jud. Botoșani
ELENA STAN, Drajna de Sus, Prahova
IOANA STUPARU, București
IONEL BEȘCUȘCĂ, Corabia, jud. Olt
VICTOR BIVOLU, Brăhășești, jud. Galați
CONSTANTIN ENESCU, București
GEORGE GĂTLAN, Buftea, S.A.I.
GHEORGHE POSTELNICU, Dridu, jud.
Ialomița
CONDRAT PLEȘCA, Chișinău
ELENA SPIRIDON, Șinca Veche, jud. Brașov
AIDA FERAT, Iași, jud. Iași
ANCA ILIE, Găești, Dâmbovița
VALENTIN TUFAN, Buzău, jud. Buzău
SIMONA CHIȘ, Bucecea, jud. Botoșani
LIDIA ILIE, Vișina, jud. Dâmbovița
FLORIN NICHITA, Ploiești, jud. Prahova
DORINA POP, Timișoara, jud. Timiș
ZANFIRESCU LIVIU, București
VASILE CIOLAC, Sângerei, R. Moldova
VALENTIN MACAVEIU, Alba Iulia
MĂDĂLINA NICOLAE, Constanța
VASILE DORINEL, Roșiorii de Vede,
jud. Teleorman
BIANCA DAN, Deva, jud. Hunedoara
MARIUS CHIPER, Adjud, jud. Vrancea
BIANCA KOVACI, Ploiești, jud. Prahova
CĂTĂLINA BOITAN, Vadu-Pașii, jud. Buzău
CONSTANTIN DRĂGUȘANU, București
MIHAIL RUJOIU, Bănești, jud. Prahova
OCTAVIAN AVRAM, Constanța,
jud. Constanța
CĂTĂLINA GHIAUR, Tătărești, R. Moldova
MIHAELA ZUGRĂVESCU, București
LOREDANA BRAN, Râșnov, jud. Brașov

PARTICIPANȚII LA POEZIE

ECATERINA RISCAN, Căinari, R.Moldova
PETRUȚA IONESCU, București
ROBERT IORDĂCHESCU, 2 Mai,
jud. Constanța
MAGDA SANDU, Bacău, jud. Bacău
MARIN GHERMAN, Cernăuți, Ucraina
MIHAELA MERAVEI, Constanța
CARMEN MĂCELARU, București
POPESCU MARINA, București
ION VIOLETA, București
SORIN LUCACI, București
ALEXANDRA MIHALCEA, București
CLAUDIA MINELA, București
CĂMUI PETRUȚ, București
ION RĂȘINARU, Anina, Caraș Severin
GEORGE GĂNESCU, comuna Răzvad,
jud. Dâmbovița
ELIS RÂPEANU, București
MARIA CHINDEA, București
IOAN MATEICIUC, Siret, jud. Suceava
GABRIEL MIHĂILĂ, Galați, jud. Galați
ALEXANDRA NEGRU, Suceava,
OANA POP, Cluj-Napoca, jud. Cluj
MIHAELA HÎNCIANU, Vaslui, jud. Vaslui
LUCICA SAVA, Buzău, jud. Buzău
LOREDANA STAN, Slobozia, jud. Ialomița
ADRIANA BALOGH-NUC, Ocna Mureș,
județul Alba
ANY DRĂGOIANU, Țânțăreni, jud. Gorj
MĂLINA ROMITA, Mogoșoaia, jud. Ilfov
OCTAVIAN ANUȚA,
ZINA BIVOL, Chișinău
PETCU BOGDAN, Albele, jud. Bacău
POPESCU CONSTANȚA, Răzvad, jud.
Dâmbovița
DANIELA TOMA, București
RALUCA BOANTĂ, Lechința,
județul Bistrița-Năsăud
CALOTĂ RODICA, Târgu Jiu, jud. Gorj
RALUCA DUMITRAN, Câmpina,
jud. Prahova
MATEI LEONARD, Galați, jud. Galați
MIHAELA AIONESEI, Târgu Secuiesc,
județul Covasna
SILVIU DUDESCU, Brașov, jud. Brașov
ANDREEA ROMAN, Câmpia Turzii, Cluj
DAN FLOAREA, București
ALEXANDRU PISCU, Parava, jud. Bacău
ALBERT CĂTĂNUȘ, Brăila, jud. Brăila
ADRIAN DINIȘ, București
ALEXANDRU DUMITRU, Chișinău

DELIA GROSU, Comișani, jud. Dâmbovița
ALEXANDRA MIȘCOV, Suceava
CRISTINA MOGÎLDEA, București
DUMITRIU STĂNESCU, Zimnicea,
jud. Teleorman
OTTILIA ARDELEANU, Năvodari
OANA CICEU, Gherla, jud. Cluj
BOGDAN FLOREA, București
OANA HEMEN, Cernești, jud. Botoșani
FLORINA HUZOAICĂ, Curtea, jud. Timiș
VALENTIN MACAVEIU, Lasau, Hunedoara
DRAGOȘ NICULESCU, București
IOANA STANCIU, Târgoviște
MIRA VOINU, Cimișlia, R.Moldova
SIMION COZMESCU, Călan, Hunedoara
DOREL GAFTONEANU, Botoșani
RALUCA NEAGU, Ciocănești, jud. Călărași
CRISTINA ȘTEFAN, Bacău, jud. Bacău
LAURA TUGAREV, Chișinău
ALEXANDRU BODOLICĂ, București
CLAUDIU GANUCI, comuna Mihai Viteazu,
jud. Constanța
GABRIEL GHERBĂLUȚĂ, Galați
MĂDĂLINA GROSU, Todirești, jud. Suceava
MIHAI HRIMIUC, sat Iezer, jud. Botoșani
MIHAELA CONSTANTINESCU, Motru,
județul Gorj
DORIN CROITOR, București
MIHAELA GRECU, Geoagiu, jud. Hunedoara
ANDREI MÎNZĂREANU, Câmpina, Prahova
VALENTIN MIREA, Suceava, jud. Suceava
SANDA NICUCIE, București
PETRUȚ PÂRVESCU, Botoșani
VASILE PINTILIE, Piatra Neamț
CLAUDIU SIMONATI, Orăștie
ALEXANDRA ALEXIU, Ploiești
CRISTIAN BALEA, Domnești, jud. Argeș
FLORENTINA DALIAN, Slobozia
DIANA GHIORGULESCU, Mănești,
județul Dâmbovița
CONSTANTIN TĂNĂSESCU, Ștefănești,
jud. Argeș
BOGDAN VOICULESCU,
ALA CAZACU, Galați, jud. Galați
SILVIU CRISTACHE, București
MADELEINE DINA, București
CONSTANTIN MIRONESCU, București
ȘTEFAN POPA, Munteni Buzău, Ialomița
ION ROȘIORU, Hârșova, jud. Constanța
IOANA BURGHEL, Motru, jud. Gorj
ALEXANDRINA CHELU, Oradea

GHIȚĂ GEORGIAN, Ploiești
STEFANIA LUCA, Roman, jud. Neamț
ION METELEU, Târgoviște
MARIA PILCHIN, Chișinău
ADRIAN POPESCU, Rădăuți, jud. Suceava
CARLA SCHOPPEL, Brașov, jud. Brașov
LIVIU BĂIȚEL, Eforie Sud, jud. Constanța
GABRIELA BĂLAN, Alex Vlahuță, jud. Sibiu
BEATRICE DODE, Râșnov, jud. Brașov
TEODOR CABEL ȘTEFAN, Buzău
VERONICA TEODORU, Brăila, jud. Brăila
CODRUȚA TUDOROIU, Brăila, jud. Brăila
ANIȘOARA VLEJU, Crucea, jud. Suceava
LAZĂR LILIANA DOBOȘ, Satu Mare
LAURENȚIU GHIȚĂ, București
GHEORGHE GURĂU, Galați
MARIA NIȚĂ, Crețeni, jud. Vâlcea
ADRIAN PAPARUZ, Zărnești, jud. Brașov
ANDREI PATRAȘ, Iași, jud. Iași
CEZAR CIOBÎCĂ, Botoșani, jud. Botoșani
DINU ELEODOR, sat Măiag, jud. Gorj
ION FLORIN PETRE, Craiova
GHEORGHE POPILEAN, Moisei,
jud. Maramureș
ANDA CHIȘ, Alba Iulia, jud. Alba
GABRIEL DRAGNEA, București
OANA DRĂGUȘIN, Ploiești
ANA DUNCA, Ciceu Poieni, jud. Bistrița
Năsăud
NARCISA FRĂȚILĂ, Aiud, jud. Alba
IOAN-PETRU GÂRDA, Cluj-Napoca
ILIE GROZA, Târgu-Neamț, jud. Neamț
RADU MARCEL HUCIU, Londra, Anglia
VALENTIN IRIMIA, Ploiești
MĂDĂLINA IVAȘCU, Galda de Jos, Alba
IOANA NESTERIUC, Suceava, jud. Suceava
MANUELA SAVA, Rm.Sărat, jud. Buzău
CRISTIAN ȘTEFĂNESCU, Câmpulung
Muscel, jud. Argeș
MIHAELA CAZIMIROVICI, București
ADRIAN CREȚU, Bacău, jud. Bacău
COSTEL DOBRE
ILIE GRIGORE, Ciorani, Prahova
LAURA MARIN, Brașov, jud. Brașov
LUCREȚIA NECHIFOR, București
OANCEA MIHAELA, București
TEODORA RÎNCIOG, Ploiești
COSMIN TEOLOAMPĂ, Târgu-Jiu
MARIN MANUELA URSARU, Roman
ANDRADA ARTAMONOV, Tulcea
DIANA DĂSCĂLESCU, Târgoviște

SILVIA MOLDOVEANU, Șoimari, Prahova
LAVINIA NECHIFOR, Corocăiești, Suceava
SILVIA STAN, Teslui, jud. Dolj
CONSTANTIN TONU, Bardar, R. Moldova
MONICA GELETU, Aix en Provence, Franța
DANIEL NIȚOI, București
DUNIA PĂLĂNGEANU, Giurgiu
MIHAIL RUJOIU, Bănești, jud. Prahova,
CĂLIN ABRAHAMFI, Botoșani
ILINCA BISTRICEANU, Bicaz, jud. Neamț
LUCIAN BOTA, Aiud, jud. Alba
LILIANA CHISARI, Chișinău
VICTOR CIOBANU, București
GEORGI CRISTU, Galați, jud. Galați
GEORGE GÂTLAN, Buftea, S.A.I.
ANA MARIA GÎBU, Dorohoi, Botoșani
SEBASTIAN GOLOMOZ, Galați, jud. Galați
DIANA ADRIANA MATEI, Ploiești
DAN MINOIU, Ploiești
IRINA NEDELICIU, Bușteni, jud. Prahova
CĂTĂLIN POENAȘU, Tecuci, jud. Galați
ANA PRIMAC, Râbnița, R.Moldova
CORINA ROMAN
VALENTIN TUFAN, Buzău
VIOLETA URDĂ, București
ANDREEA VOICU, Moreni, jud. Dâmbovița
GEORGE BĂICOIANU, Alexandria
ADRIANA MILU, Pucioasa, jud. Dâmbovița
ANA NEDELICU, Ploiești
CĂTĂLINA ORȘIVSCHI, Vama, jud. Suceava
OANA PĂUNA, Strejnicu, jud. Prahova
DELIA PRODAN, Deva, jud. Hunedoara
STĂNCULESCU ALEXANDRU, Zimnicea,
jud. Teleorman
DANIEL TOMA, București
DOINA GUMENIUC, Chișinău
EUGEN ILIȘIU, Deva, jud. Hunedoara
GEORGE MILITARU, Tăriceni, jud. Prahova
VASILE POPOVICI, Corni, jud. Botoșani
IONESCU STEJĂREL, Timișoara, jud. Timiș
DANIELA CARP, Suceava
DIANA GLUCK, Giera, jud. Timiș
ADRIAN TIRCHINECI, Hunedoara
RALUCA VERMEȘAN, Arad, jud. Arad
MARIUS ANDRONE, Buzău, jud. Buzău
SILVIA BITERE, Constanța, jud. Constanța
LOREDANA BRAN, Râșnov, jud. Brașov
MARIAN BURTOI, Brăila, jud. Brăila
LUCA CIPOLLA, Milano, Italia
DAN CIUPUREANU, Craiova, Dolj
ANGELA DINA, București

MIHAI DONȚU, Reșița, jud. Caraș-Severin
VENERICA DRĂGUȘIN, Spineni, jud. Olt
ANDREEA FLORESCU, Constanța
LUMINIȚA GELETU, Giurgiu, jud. Giurgiu
ANGELA HADAR, Sibiu
IOSIF DIAC, Buruienesti, jud. Neamț
MARIA-ELIZA LIȚĂ, Târgoviște
MOISA GAVRIL, Cluj-Napoca
ELENA OLARIU, Răducăneni, jud. Iași
ANDREEA OSICEANU, Mazili, jud. Vâlcea
ALIS PETRICICA, Câmpina, jud. Prahova
IOAN POP, Cluj, jud. Cluj-Napoca
DENISA POPA, Ardeoani, jud. Bacău
ECATERINA RISCAN, Căinari, R. Moldova
ELENA ȘERBAN, București
CĂTĂLIN STANCIU, Brașov, jud. Brașov
MARIA ȘTEFĂNESCU, Baba-Ana, Prahova
AIDA STRĂMBEANU, Cerașu, Prahova
EMIL SUDE, Pietrișu, jud. Prahova
DANIELA TIGER, Craiova, jud. Dolj
GEORGE BULAI, Bacău, jud. Bacău
DUMITRU MOLDOVAN, Alba Iulia, Alba
ALEXANDRA NOVAC, București
MARIANA BILIC, Suceava
CECILIA DRAGOMIR, Ploiești, jud. Prahova
MIHĂIȚĂ MACOVEANU, Slobozia, Ialomița
ANASTASIA TACHE, Câmpina, Prahova
GHEORGHE BOGĂTAN, Sibiu, jud. Sibiu
PETRUȚA IONESCU, București
ELENA BAICU, Căprioru, jud. Dâmbovița
LAURENȚIU BALĂNESCU, Târgoviște
GABRIELA BOROIANU, Drobeta Tr. Severin
MARIUS BUTAN, Galați, jud. Galați
TEODOR CHIROIU, Vălenii de Munte
ADRIAN CONERTH, București
FLORIN DOCHIA, Câmpina
DORI LEDERER, Portimao, Portugalia
ANCA ILIE, Găești, jud. Dâmbovița
LIDIA ILIE, Vișina, jud. Dâmbovița
DANIEL LACĂTUȘ, Călan, jud. Hunedoara
MARIN COSTIN, Constanța
DORU MELNIC, Iași
CONSTANTIN MOLDOVAN, Mănăstirea
Humorului, jud. Suceava
CĂTĂLINA MUNTEANU, Galați, jud. Galați
ANGELINA NĂDEJDE, Iași, jud. Iași
DORINA POP, Timișoara, jud. Timiș
IULIANA POP, Baia Mare, jud. Maramureș
DAN ȘALAPA, Drobeta Turnu Severin
BUCUR SERGHIE, Florești, jud. Prahova
SIMONA CIOBANU, Constanța

EMILIA DROBOT, Québec, Canada
ERICA RANGA, Chișinău, R. Moldova
ELENA SPIRIDON, Șinca Veche, jud. Brașov
VASILE DORINEL, Roșiorii de Vede
AGA LUCIA SELENITY, Brașov, jud. Brașov
ION ATANASE, București
MARINA BIDULESCU, Ploiești
IONUȚ DUMITRACHE, Constanța
ELENA LEACH, Sângeorz Băi
VALERIA MOROȘAN, Vatra Dornei
CRISTIAN ȚÂRLEA, București
VERONICA VLADEI, Chirileni, R. Moldova
LAVINIA CAVASI, Cluj-Napoca
MARIN GHERMAN, Cernăuți, Ucraina
VASILE NEAMȚU, Botoșani
CONSTANTIN TONU, Bardar, R. Moldova
OCTAVIAN AVRAM, Constanța
CRISTINA BOTÎLCĂ, Gruiu, jud. Ilfov
ION CUZUIOC, Chișinău, R. Moldova
LILIANA DIACONESCU, București
OVIDIU DONIȘA, Suceava, jud. Suceava
ADRIAN FĂRĂU, Brad, Hunedoara
CONSTANTIN GOGA, Fetești
CRISTIAN GROMAN, Londra, Anglia
BRÂNDUȘA GROSU, București
MELANIA GROZAVU, Focșani, Vrancea
AURELIAN HELEANU, Ploiești
MARCEL HUCIU, Tîrgu Mureș, jud. Mureș
DENISA ITULESCU, Pitești, jud. Argeș
DENISA LAZĂR, Buzău, jud. Buzău
CARMEN MARIN, Buzău, jud. Buzău
NICOLAE MUȘAT, București
ALEXANDRU OLTEAN, Bistrița
CRISTINEL POPA, Huși, jud. Vaslui
ANCA ȘERPE, Alba Iulia, jud. Alba
OANA SIMIONESCU, Iași
LUCIA STEGĂRESCU, Vășieni, R. Moldova
CONSTANTIN STÎNGU, Orșova, Mehedinți
MIHAELA TĂLPĂU, București
URSACHE EMANOIL, București
ECATERINA BĂNICĂ, Ploiești
ALEXANDRU CRĂCIUN, Moreni, Db.
ALEXANDRA ENACHE, Roman, Neamț
MIHAI CLAUDIA,
EUGEN MOGA, Brașov
GEORGIANA MOROZII, Bârlad, Vaslui
ȘTEFAN TOMA, Ploiești
EFIMIA ȚOPA, Vărzărești, R. Moldova
CRISTINA BĂDIC, Galați
DARIA COMĂNESCU, Galați
IONUȚ DUMITRU RAREȘ, Brașov

VLAD FILIP, Huși, jud. Vaslui
LIDIA GHERCA, Izvoarele, jud. Iași
ALINA GREAVU, Constanța
FLORIN GRIGORIU, Brașov
CRISTINA NEDELCU, Câmpina, Prahova
IRINA RUSU, Bacău
GHEORGHE ȘERBĂNESCU, Fireview
Park, SUA
CRISTINA DONESCU, Oltenița, Călărași
ANDRA GĂITAN MÂNDREAN, Orlat, Sibiu
ANDREI HANACHIUC, Dorohoi, Botoșani
DANIELA LUPI, Viale, Italia
CRISTINA OPREA, Iași
CONDRAȚ PLEȘCA, Chișinău, R.Moldova
LIVIU RADU, Craiova, jud. Dolj
IULIA Terecoasă, Comarnic, Prahova
DANIEL ȚOLE, Sebiș, jud. Arad
RENATTA VEREJANU, Chișinău
CĂTĂLINA IOANA,
ȘTEFAN CIUCLEA, Sibiu
CORINA CORPODEAN, Ocna Mures, Alba
MARIA GHIȚĂ, Timișoara, jud. Timiș
MARIA RADU, Gruiu jud. Ilfov
SORIN BĂLĂȘCĂU, Bistrița
MARIA CĂLIN, Târgoviște
LUMINIȚA LUCA, Constanța
VALENTINA SĂNDUȚĂ, Chișinău
GALINA VIERU, Chișinău
VICTORIA AZAREONOC, Chișinău
ELENA COSTACHE, București
MARIANA BENDOU, Onești, jud. Bacău
MARIANA CÂRDEI, București
MIRUNA CIOBOTARU, Galați
OLGA DODE, Râșnov, Brașov
ECATERINA DONEA, Cogealac, Constanta
CĂTĂLINA GHIAUR, Tătărești, R.Moldova
IONUȚ JESCU, Tulcea, jud. Tulcea
CRISTINA MELINTE, Suceava, jud.Suceava
IOAN MURAR, Sîntandrei, jud. Hunedoara
ELENA STAN, Drajna de Sus, Prahova
ELVIRA STOICHECI, Scrioastea, Teleorman
DARIA VIȘĂNESCU, Lupeni, Hunedoara
ELENA SINCER, Cernăuți, jud. Ucraina
MIHAELA ZUGRĂVESCU, București
ANDREEA COVRIG, Ploiești, Prahova
ȘTEFANIA DOBRE, Brastavățu, jud. Olt
GAVRILIU RUBEN, Bucecea, jud.Botoșani
DANIEL IANCU, Ovidiu, jud. Constanta
MĂDĂLINA SANDU, Galați, jud. Galați
BOGDAN BARBU, Urziceni, jud. Ialomița
IOANA BUGA, București

VIRGIL-TEODORESCU CAPRIȘ, Oradea
CRISTIAN ENI, Jora, Orhei, R. Moldova
AIDA FERAT, Iași, jud. Iași
VALER HAGIU, Hunedoara, jud.Hunedoara
RĂZVAN HALCU, Mizil, jud. Prahova
GABRIELA IACOB, Slatina, jud. Olt
FLORINA MIHUȚ, Vața de Jos, Hunedoara
EMILIA PETRESCU, Ploiești, jud. Prahova
MAGDA SANDU, Bacău, jud. Bacău
MARIA TĂNASE, Oradea, jud. Bihor
CONSTANTIN ENESCU, București
DIANA MÎRA, Chișinău, R. Moldova
ANA NAGHI, Florești, jud. Cluj
ȘTEFANIA ROTARIU, Londra, Anglia
EDITH ANTOCHI, Vânători, jud. Neamț
MARINA DAMASCHIN, Chișinău
MARIUS ISTRATE, Căldărăști, jud. Buzău
RAMONA PAPA, Drobeta Turnu Severin
VLAD MUREȘAN, Cluj-Napoca, Cluj
CONSTANTIN BIDULESCU, Ploiești
ȘTEFAN DUDU, Drajna de Jos, Prahova
IOANA BECHERU, Snagov, Ilfov
RADU BUNEA, București
ALIN DOBRE, Baba-Ana, jud. Prahova
NICOLETA ENCULESCU, București
MIHAELA LUGOVIN, Chișinău
CRISTINA MOGA, Deva, Hunedoara
ELENA PETRE, Izvoarele, jud. Prahova
CONSTANTIN REABOI, Zimnicea
MIHAIL VLAD, Drobeta-Turnu Severin
ANCA MICU, Sighișoara, jud. Mureș
DANIELA BURLACU, Chișinău
RALUCA BURSUC, Craiova, jud. Dolj
BIANCA KOVACI, Ploiești, jud. Prahova
MIHĂIȚĂ BĂRBULESCU, Scornicești, Olt
ALISEN BRĂILEAN, Chișinău
ANDREEA PĂTRAȘCU, Plopeni, Prahova
FLORINA ICHIM, Deva, jud. Hunedoara
VLAD MUREȘAN, Cluj-Napoca, jud. Cluj
LAURA DAMATARC, București
DANA IONESCU, Belciug. jud. Prahova
SILVIA ISTRATI, Vășieni, R. Moldova
MĂDĂLIN BADEA, Târgoviște, Dâmbovița
VICTORIA COȘARCĂ, Chișinău, Moldova
SIMONA DOGARU, Galați, Galați
NANDRA ALEXANDRU, Alba Iulia, Alba
IOANICIU FLORIN, Teiuș, jud. Alba
KOVACI BIANCA, Ploiești, Prahova
HARUN IBRAM, Constanța
ANA MARIA DUMITRACHE, Măgureni,
Prahova

IMPRESII... IMPRESII... IMPRESII...

**EMIL
PROȘCAN,**
scriitor, membru
al juriului,
primarul
orașului Mizil

25 ianuarie 2014!

O zi în care iarna
a ținut cu tot

dinadinsul să-și impună adevărata personalitate! Însemnătatea și valoarea acestei zile a fost dată și de personalitățile care, pe un timp care te ținut în casă, au onorat cu prezența, această zi devenită o autentică sărbătoare a culturii. S-au ignorat distanțe, frig, viscole și oameni împătimiti de epigramă, poezie, suflet, viață, au (re)venit la Mizil.

Precum albul zăpezii dintr-o coală ce-și așteaptă dreptul de a fi scrisă a fost! Un neant în care cuvintele înălțau zmea, săreau coarda sau se jucau „de-a oamenii mari”, pentru ca apoi să se transforme în feți frumoși și ilene consânzene. „Cuvântul este sunet și culoare, e mesagerul gândului uman”, spunea Tudor Vianu. Cei care au vorbit, cu siguranță, au intuit, printre rafalele viscolului de afară, respirațiile de cuvinte ale celor prezenți. Privirile scânteiau zâmbete, în aer se simțea încărcătura de vibrație și simțire. O lecție despre viață cu titlul: „Haideți să învățăm să simțim că existăm”! a fost! A fost și încă mai este! Sala, aparent mică, a devenit un sanctuar în care sufletele prezente primeau milostenii. Ca la gura sobei s-au depănat amintiri, s-au făcut incizii în realitatea de azi, s-au spus povești despre viață, despre oameni, s-a râs copios, dar s-au realizat și momente de înaltă sensibilitate. Epigrama și poezia au fost la loc de cinste, la fel și amfitrionii. Viscolul de dincolo de ferestre accentua căldura și intimitatea grupului de oameni ce-și regăseau aici mare parte din căutările la care, din când în când,

sufletul dă brânci. Albul zăpezii era peste tot. Sărbătoarea Liceului „Grigore Tocilescu” a devenit un pretext de care profită pelerinii căutători de comori și frumos întru bunăstarea sufletului. Cu mulți dintre ei ne-am împărțit reciprocitatea plăcerii de a fi împreună. Regăsirea de sine a fost leitmotivul trăirilor ce s-au desăvârșit aici! S-a improvizat, cu succes, starea naturală de bine, universul zâmbetului și al libertății de a fi. A fost ca în copilărie! Felicitări și mulțumiri celor care au făcut să fie așa!

**CONSTANTIN
MOLDOVAN,**
epigramist,
primarul comunei
Mănăstirea
Humorului

Mizil - locul special în care iubirea învinge și viscol, și ger, și timp, și depărtări...

Că nu degeaba Festivalul de poezie și epigramă de aici se numește „Romeo și Julieta!” O întâmplare frumoasă, dar deloc întâmplătoare, care apropie oamenii - prin puterea cuvântului - întru slava și trăinicia prietenilor înfiripate la margini de vers. Cu amintiri de neuitat și cu gândul întors acolo unde mi-a cântat, șoptit, poezia și chitara, aduc omagiul meu organizatorilor, pentru osteneala depusă și pentru ospitalitatea de care au dat dovadă mereu.

Și îi asigur că - dacă mă vor invita - voi reveni, cu drag, pentru a regăsi, pe holurile Liceului „Grigore Tocilescu”, parfumul iubirilor de altădată, stropite cu roua aducerilor aminte. Îmbrățișări pentru toți cei care iubesc, respectând sentimentul, pentru toți cei care cred, închinându-se visului și pentru toți cei care speră, zâmbind vieții!

Prof. Univ. Dr. ALEXANDRU ȚICLEA, rector al Universității Ecologice din București, avocat – Baroul București

Sincer, nu credeam că Mizilul nostru este atât de valoros din punct de vedere al unei culturi rafinate și pretențioase. I se potrivește de minune zicala „Omul sfințește locul“, și îi am în vedere, în primul rând, pe prof. Laurențiu Bădicioiu, profesorul-director Victor Minea, primarul-scriitor Emil Proșcan. Felicitări! Am fost profund impresionat de calitatea înaltă a Festivalului: participanții de vază, profesioniști veritabili; nivelul ridicat al creațiilor; obiectivitatea notărilor. Organizarea a fost ireproșabilă, iar cele două zile (24 și 25 ianuarie 2014), pline de manifestări spirituale, prietenești, neoficiale, mi-au bucurat sufletul. Orașul e mic, dar Festivalul este Mare! La mulți ani!

CLAUDIU-VALERIU CONȚEVICI, Constanța

Și până acum, orașul prahovean ocupa un loc special în sufletul meu: în 2010, total debutant în epigramă, am câștigat un premiu care m-a făcut să devin un slujbaș devotat al Reginei Epigrama. Însă, abia în acest an am ajuns în orașul nemurit de Caragiale, Ranetti, Bogza, Agatha Grigorescu-Bacovia, Tocilescu și alți uriași. Ce am găsit aici, mi-a depășit

toate așteptările: un primar-poet (Emil Proșcan), un director de liceu, de o formidabilă civilitate (Victor Minea) și un profesor caracterizat de un nobil entuziasm (Laurențiu Bădicioiu) au pus în scenă un eveniment cultural care a devenit, deja, un brand al orașului, prin afluența de personalități și concurenți talentați! Vrând, parcă, să ne pună pe toți la încercare, Dumnezeu ne-a dat, în acele zile, iarnă grea, care, însă, doar a probat, încă o dată, generozitatea și priceperea organizatorilor de a depăși orice obstacol, făcându-ne pe noi, cei înzăpeziți, să ne auto-definim drept „sinistrații veseli"! Au fost zile imposibil de uitat vreodată! În numele meu și al „Legiunii Tomitane", vă mulțumim și vă dorim să rămâneți veșnic aceiași oameni minunați! Și vă asigur că, pentru toți cei care au fost acolo, Despărțirea de Mizil/ E \ plecarea în exil! Iată, mai jos, câteva... fulgurații scrise la Mizil:

*Chiar și-acum când sunt chemat
La o cancelarie,
Simt așa, un tremurat
Ba chiar urticarie.*

*Am scăpat de-această boală
Într-un mod subtil
Rămânând închiși în școală,
Iarna la Mizil.*

*Pe un timp sfidând firescu'
Geruri și ninsoare
Ne-am simțit la „Tocilescu"
Ca-ntr-o zi cu soare!*

*Să vă spun eu care-i șpilul:
În istorie sunt scrise
Două mari orașe-nchise,
Roma și Mizilul!*

*Nu e floare ca trifoiu'
Câine-așa cum e copoiu'
Fotbalist ca Răducioiu*

*Sau atlet cum e Floroiu
Băutor ca Văcăroiu
Nici poet ca Andrițoiu
Instrument cum e oboiu’
Sau oraș precum Băicoiu’
Nu e munte ca Nehoiu
Și show-man ca Bădicioiu!*

**ELIS RÂPEANU,
București
Premiul „Grigore
Tocilescu” ex aequo**

„Je n’ai jamais voulu
écrire rien
d’imagination.” (Rest
if de la Bretonne)
[N-am vrut niciodată
să scriu ceva din
imaginație)

București, 3 februarie 2014

Festivalul internațional de poezie și epigramă (în limba română) „Romeo și Julieta la Mizil” a ajuns la ediția a VII-a, anii la care, azi, copiii din clasa 0 (zero) trec în clasa I. Și, într-adevăr, anul acesta, spre deosebire de alți ani, festivalul s-a transformat într-un adevărat regal de epigramă. Viscolul și gerul de afară nu i-a împiedicat pe epigramiști să vină la căldura dinăuntru, în orașul lui **George Ranetti** (1875-1928), cel care s-a dus Dincolo la numai 53 de ani, dar a rămas, în literatură, ca gazetar și renumit umorist. Merită să amintim că a lucrat la revistele de profil precum **Moș Teacă**, apoi la **Moftul Român** a lui **Caragiale**, apoi a scos **Zeflemeaua** (1901-1904) și în 1904, împreună cu **N.D. Țăranu**, revista **Furnica**. Deși fiu de avocat, s-a luptat cu sărăcia pe care a ironizat-o permanent în scrierile sale, pline de voioșie și umor: cronici rimate, fabule, satire. În fabulă aduce o notă originală: alegoria narațiunii se referă la lucruri, nu la animale. În „Romeo și Julieta” situațiile shakespeariene sunt „traduse” în condițiile urbei Mizil, realizând o satiră dramatică,

plină de umor, caricaturizând moravurile politice ale vremii sale. Piesa a fost interpretată de marele actor **Ion Brezeanu** (singurul care l-a întrecut, la pahar, pe **Păstorel**) și de **N. Soreanu**, care au jucat-o de multe ori, cu un succes neînchipuit. Acest umorist a adus celebritate Mizilului și Mizilul, la rândul lui, prin acest festival, îi readuce celebritatea. Epigramiști din 7 județe au sosit în orașul din câmpie, cu zăpada învântejă de viscol. E urbea unde cândva, era stație de poștă (**menzil** în turcă), în secolele XVIII-XIX și unde, în timp ce schimbau caii, călătorii serveau, la botul calului, un păhărel de vin și un mizilic-cuvânt derivat de la **menzil**, de la care, se susține, vine numele orașului Mizil, numit înainte Isteu, menționat documentar la 6 iulie 1585. Cei veniți de departe, cu trenul, au sosit la Mizil în ajunul festivalului, prinzând ultimele ore de timp frumos. Dar nici bucureștenii nu s-au lăsat înspăimântați de mânia naturii, au înfruntat viscolul care purta mașina dintr-o parte în alta a șoselei și o învăluia în albul compact al zăpezii. La volan, neîntrecutul „șofer” Laurentiu Ghiță, responsabil nu numai pentru viața lui ci și pentru a celor trei personalități din mașină: Șt. Cazimir, George Corbu și Elis Râpeanu. La fața locului am aflat că de aceeași vitejie, chiar de eroism, a dat dovadă și Meravei Mihaela, venită cu mașina de la Constanța, fiind câștigătoarea marelui premiu la poezie. De altfel, a fost și singurul premiant de la Poezie prezent la manifestare. Înainte de a intra în desfășurarea manifestării culturale, s-a ținut un moment de reculegere în memoria celor care ne-au părăsit: Nicolae Boaru – director al Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga”, Ion Petre, mizilean și fost primar în Panciu și Mihai Danielescu – epigramist din Ploiești. Cine-și putea imagina că, exact peste trei zile, vor trece în lumea umbrelor încă doi mari epigramiști: Nelu Ionescu-Quintus din Ploiești, în al 95-lea an de viață, fratele mai mic al maestrului

Mircea Ionescu-Quintus, și Victor Macarevici din București? Îi vom cinsti și ne vom reaminti de ei, odată cu epigramele lor, datorită cărora au gustat și ei un strop de nemurire.

Cum, din cauza timpului nemilos, au lipsit mulți invitați de seamă, destinați să-și spună cuvântul despre manifestare, despre cărți, despre Mizil, devenit în acea zi centrul cultural al țării, i-a creat mai mult „spațiu” pentru ca, în sala de festivități a Liceului „Grigore Tocilescu”, într-o atmosferă intimă, cu toată lumea pe scaune, nu ca la alte ediții, când oamenii stăteau în picioare, pe margine-epigramiștii să se perinde pe la „tribună” (microfon), cu cele mai ingenioase epigrame. Nu numai pentru ei, dar, mai ales pentru ei, momentul de după festivitatea de premiere s-a transformat într-un eveniment deosebit de încântare și de desfătare a spiritului pentru toți cei prezenți în sală, în frunte cu primarul, Emil Proșcan, directorul liceului, Victor Minea și neobositul profesor Laurențiu Bădicioiu, sufletul festivalului. Premiile la epigramă-ca și cele de la poezie-sunt cunoscute din presă, de pe internet, de la Radio TV, parteneri mass media și din volumul editat ca oglindă a festivalului. Ceea ce nu se știe, dar se poate intui, este plăcerea cu care auditoriul s-a delectat ascultând epigramele celor veniți de departe, să se bucure de această manifestare culturală, unică nu numai în județ, ci chiar în țară prin felul în care știe să ridice Mizilul-un oraș mic-la importanța de centru spiritual al țării, închinat lui George Ranetti-prieten al lui I.L.Caragiale și A. Bacalbașa. Au strălucit prin măiestria lor de mânători ai condeiului ascuțit, epigramiști din Chișinău (Gh. Bâlici), Iași (Vasile Larco), Constanța (Dan Norea, Petru Brumă, Val Contevici), Cluj Napoca (Efim Tarlapan), Vama, Suceava (dr. Sorin Cotlarciuc), Mănăstirea Humorului (Constantin Moldovan), Grindu, Ialomița (Florian Abel), Costești, Vaslui (Ioan Toderășcu), și din București (Șt.

Cazimir, Elis Râpeanu, George Corbu, Laurențiu Ghiță).

Pe lângă aceștia s-au prezentat la microfon și alți iubitori ai catrenului sau, mai știi, viitori epigramiști; dintre aceștia, am reținut numele unui mizilean ajuns pe trepte înalte ale culturii: Prof.univ.dr. Alexandru Țiclea.

A impresionat semnificația madrigalului lui Florian Abel, cu ecou de aforism închinat Mizilului:

*Prin stepa rece-n viscole brăzdată
Sau prin furtuni de jar ce-l înconjoară,
Mizil nu va renaște niciodată
Deoarece nu a învățat să moară.*

Epigramiștii mulțumesc celor ce au făcut posibilă existența acestei manifestări culturale care implică și concurs de epigramă, înfrățindu-se astfel, prin fire nevăzute, de cel din București, tot din ianuarie, care a ajuns la ediția a IX-a și poartă numele „Mircea Trifu”, omagiu adus primului președinte al Uniunii Epigramiștilor din România care, începând cu 1969, a redeșteptat epigrama românească, readucând-o la nivelul dintre cele două războaie mondiale și ridicând-o la nivelul spiritualității moderne. Epigramiștii s-au simțit în largul lor și speră ca vioiciunea și ingeniozitatea epigramei să se manifeste și în cadrul edițiilor viitoare.

Condeii care scrie aceste rânduri, care speră ca în august să rotunjească trei sferturi de veac, își exprimă confesiunea sa de credință:

*Cât rostul epigramei îl împart
Cu-atâți confrați ce scriu să-i dea putere
De epigramă n-o să mă despart
Nici dacă anii se vor strânge-n ere.*

**LAURENȚIU
GHIȚĂ, București
Premiul
„Agatha Bacovia”,
Epigramă**

Chiar în situația în care codurile portocalii au înjumătățit numărul invitaților sosiți la Mizil, cei care au

răzbit au dat valoare și consistență acestui eveniment care inaugurează seria festivalurilor epigramatice din țară în fiecare an! Mulțumim organizatorilor inimoși care continuă să țină aprinsă scânteia acestui happening!

*Spre fericirea gazdelor deplină,
Zăpada, viscolul și vremea rece,
I-mpiedicără pe mai mulți să vină,
Dar și pe cei care-au venit, să plece!*
Iar, pentru anul viitor, că tot ne luptăm în fiecare an cu viscoalele și nămeții:

*Considerăm că n e inutil
(Și viscolul de-afară e dovada)
Să-organizați, la anul, la Mizil,
Doar Festivalul „ALBĂ CA ZĂPADA”!*

**FLORIAN ABEL,
Grindu, Ialomița
Marele Premiu
„George Ranetti”,
Epigramă**

A vorbi despre minuni înseamnă a uita lucrurile banale.
A vorbi despre banalități înseamnă

a ignora minunile. A vorbi despre frumusețe înseamnă a gândi Mizilul.

Mulțumim pentru această întâmplare!

**GHEORGHE
BÂLICI,
Chișinău,
Premiul „Grigore
Tocilescu”, ex
aequo
Epigramă**

Ați fost nemaipomeniți!
Mi-a plăcut mai ales cum ați

organizat înzăpezirile acelea, de care abia de am scăpat împreună cu tânărul Tarlapan. Dincolo de orice glumă, chiar sunteți niște organizatori minunați din toate punctele de vedere și, dacă nu mă aștepta primăria Chișinău, care fără de mine se descurcă cu greu, aș mai fi rămas vreo săptămână, mai ales că era și cu cine, și cu ce...

Vă îmbrățișez și aștept să ne revedem!

**PETRU-IOAN
GÂRDA, Cluj**

Un vis a fost Festivalul de la Mizil din acest an, un vis frumos în cele din urmă: ce poate fi mai reconfortant decât căldura dinăuntru atunci când afară e

viscol necruțător. Căldura unei școli, căldura sufletelor unor oameni cu totul speciali cum este profesorul Laurențiu Bădicioiu, profesorul Victor Minea - directorul liceului, scriitorul Emil Proșcan - primarul. Cum sunt marile personalități ale culturii și literaturii române de pe ambele părți ale Prutului, care participă an de an la festival. Cum sunt marii epigramaști, întâmplător mari prieteni, gata să parcurgă sute de kilometri, pe orice vreme, pentru a stârni un hohot de râs din partea unui auditoriu avizat.

Sunt sigur că „fenomenul” Mizil va continua și îmi va face plăcere oricând să fiu, de aproape sau de departe (fizic), o cât de mică parte din măreția lui.

**DOINA
GUMENIUC,
Chișinău**

M-am îndrăgostit atît de mult de Romeo încât am decis să-l dăruiesc etern... Julietei, astfel cum Romeo și Julieta

din Mizil sunt minunea ce admiră minți cusute din firele logice ale inimii. În Mizil inima are logică! Cu drag de viață (creație), Doina Gumeniuc.

**VIOLETA
URDĂ, București**

25 ianuarie, anul de grație 2014. Gara Mizil, decor siberian. Privit din tren, câmpul pustiu și viscolit părea un haiku.

La coborâre, în ritmul pașilor, deși m-aș fi așteptat să aud lupii urlând, am simțit parfumul unui orașel provincial înțepenit în alb: ca o poantă surprinzătoare, într-o adevărată împletire a simțurilor...

În acea zi, Mizilul a fost și basm, și poem, și epigramă. O mare inimă aburindă: organizatori, gazde și invitați laolaltă, într-un festival de zile albe... ca ninsoarea ce l-a colindat.

**Dipl. ing.
FLORENTIN
CHIVULESCU,
București,
președinte
ROMWINGS**

Am pornit spre casă, în pre-ziua Festivalului, cu mult pozitivism dar și oarecare teamă, fiind avertizat de soție, meteorolog de profesie, că toate urgiile iernii se vor abate asupra micului nostru oraș natal. Meteorologul de serviciu nu s-a înșelat, dar nici ce am găsit eu acasă nu m-a dezamăgit, ba dimpotrivă, a meritat tot efortul. Ce am găsit aici? Am găsit oamenii vii, oameni deștepți, oameni frumoși, care știu și să trăiască împreună și să clădească împreună. Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția princiară cu numărul VII, catalogat metaforic atât de frumos de tine „Departe de Lumea Dezlănțuită”, mi-a demonstrat că indiferent de vicisitudinile de orice fel, oamenii care iubesc arta sub diferitele ei forme, că-i poezie, epigramă, pictură, muzică, teatru sau design vestimentar, găsesc calea să se întâlnească, să socializeze și să facă să ardă spiritul uniunii culturale românești în cele mai insolite locuri. Iar dragul nostru Mizil este, pentru mulți, insolitul care atrage în mod inexplicabil pe frații noștri de peste Prut, dar și poeți și celebriități ale lumii scriitoricești din România. Eu nu am decât a spune: „Omul Sfințește Locul!” Iar tu Laurențiu, cu dl. prof. Minea, spiritul tău poetic și pragmatismul unui matematician, ați ridicat vibrația urbei din țărâna rutinei la înalte cote de frumusețe spirituală. Vă mulțumesc!

**SILVIU
CRISTACHE,
Oltenița,
jud. Călărași**

Pentru al 7-lea an consecutiv, don-juanul Romeo a făcut eforturi deosebite de a-și reîntâlni iubita la

Mizil. Cine e ea? Toți știm: este POEZIA, acea înșiruire de cuvinte care exprimă un sentiment cald, cu care poți cuceri o lume. Baba Dochia, cu toate că și-a aruncat săgețile otrăvite, înzăpezind o „gașcă” de oameni veseli în micul oraș prahovean, nu a putut face față farmecului (de acum bobocel în primul an de școală) Romeo. El a reușit încă o dată să cânte și să încânte atmosfera. Aceleași figuri calde, aceiași oameni simpli, uniți de o pasiune: poezia/epigrama. Totul a fost la superlativ, de la organizare până la calitatea materialelor trimise. Zăpada, viscolul, mașini înzăpezite nu au putut opri Festivalul care, an de an crește, fiind din ce în ce mai cunoscut în țară și peste hotare! A reușit, totuși, să oprească o serie de oameni de valoare, cărora le-a fost practic imposibil să fie prezenți. Nu vom uita de ei și le mulțumim că s-au gândit la noi de departe, cum și noi ne-am gândit la dânșii.

**IOAN
TODERAȘCU,
Costești,
jud. Vaslui**

...Și a fost a șaptea ediție a Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”. Când au trecut anii, oare?

Un festival frumos,

de toată fala,

Dar despre care-mi vine tare greu

*Să cred că va începe mâine școala,
Când de atâția ani e la liceu!...*

Da, de șapte ani, poezia și epigrama sunt la Liceul „Grigore Tocilescu”, din Mizil. Cred că este singurul liceu din țară în care epigrama se cultivă, „fără menajamente”. Pentru un epigramist ca mine, acest lucru e o adevărată revelație! Îți felicit și îmi scot pâl... - pardon! - căciula în fața celor doi oameni extraordinari care se implică, până la epuizare, în realizarea acestui proiect: profesorii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu. Să ne trăiți, dragi prieteni ai poeziei și epigramei!

În ciuda vremii nefavorabile, a fost o ediție extrem de reușită, toți invitații (care au ajuns!) fiind primiți și tratați cu multă căldură (atât la propriu cât și la figurat), respect, voie bună, vorbe frumoase și, mai ales, cu de-ale gurii. Și, Doamne, cât ne-au uns le suflet toate acestea, după ce venirăm pe un asemenea viscol!

Participând al patrulea an consecutiv la festival, aș evidenția faptul că, de această dată, epigramei i-a fost acordat un spațiu mai mare „de emisie”, drept pentru care spadasinii cuvântului și-au demonstrat măiestria, în voie, spre deliciul asistenței. Așadar, epigrama a fost la înălțime și n-a avut deloc rău de... aceasta! De neuitat rămân și cele două serate literare de vineri (la primărie) și sâmbătă (la cancelarie), unde fiecare a citit, ce-a vrut, din creațiile personale, având fericitul prilej de a primi și... critici! Cel mai critic a fost scriitorul basarabean Efim Tarlapan, dar și cel mai criticat, totodată; pe la... colțuri de masă! Revenind la organizatori, tot respectul pentru primarul Emil Proșcan, el însuși om de litere, primăria Mizil având o contribuție importantă la desfășurarea festivalului. Am plecat spre casă cu amintiri dintre cele mai frumoase și cu dorința fierbinte de a reveni, braț la braț cu epigrama, la ediția viitoare a minunatului dumneavoastră festival.

AUREL CEHAN,
Huși, jud. Vaslui

Terapie în cuvinte

Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, ajuns la a șaptea ediție, a crescut în valoare, de la an la an . Este un Festival... unde se face „terapie în

cuvinte" și vindecarea este sigură ! Am fost participant încă de la prima ediție a acestui Festival, eveniment, când mi-a fost acordat premiul „AGATHA BACOVIA ". La ediția din acest an am fost onorat să particip și în calitate de invitat . Participanții au fost la înălțime, totul a fost organizat ca la carte, bine condimentat cu „pastile euforice". Regretele, ca peste tot, au fost la despărțire. Mizilul, de la paralela patruzecișicinci, nu se dezmente niciodată !

Soluție...în caz de viscol

*Dacă mai vin pe la Mizil,
Îmi iau un GPS și...harta ;
M-asigur cu ceva trotil
Și-aterizez... cu parapanta !*

Epigrama... ca discurs

*Așa, cum greu e de crezut,
Este un fel de constatare:
Discursu-n epigramă-i scurt,
Mesaju-n schimb, are valoare !*

DORU DUMITRESCU,
inspector general în MEN,
București

Vânt, zăpada izbește cu furie în geamuri și uși, viscolul este stăpân peste străzi și oameni. Încet, încet, înotând prin troiene, participanții apar plini

de omăt, la festival. Se anunță, ca la gară, că x sau y dintre invitați nu pot veni. Directorul se impacientează. Totuși festivalul, deși îl amânăm, în câteva rânduri, cu câte un sfert de oră, începe la ora 10:30. Deși vremurile sunt neprielnice, timpul pentru festival este optim. Programul se desfășoară punct cu punct cum a fost stabilit de cei care l-au creat. Și ai ce vedea, dar mai ales ce auzi. Epigrama și poezia sunt la ele acasă. Ca intermezzo între două premieri ale laureaților, ochii ne sunt încântați de o paradă a modei sau auzim biografii ale celor considerați, de organizatori, ca fiind copiii de frunte ai urbei. În final, în aplauzele celor prezenți și mulțumirile tuturor,urmează drumul spre discuțiile informale. Pentru unii, însă, se impune calvarul întoarcerii acasă, în țară sau în afara ei, prin această revoltă a sfârșitului de ianuarie. Totul a fost frumos și rămânem cu amintirille. Ne pregătim, în gând, încă de pe acum, de o nouă ediție căci, cum spune un proverb sârbesc „Viitorul este sigur, numai trecutul se schimbă mereu”.

ION MAZILU,
Ploiești, Prahova

În ciuda vremii, scriu acum-la o săptămână-în calitate de participant la acest eveniment devenit fără îndoială un FENOMEN, cu emoția celui care a fost înconjurat de oameni de care ești mândru și marcat pe viață că ai fost în preajma lor sau ai o fotografie cu ei. Iar cei ce au participat nu pot să nu remarce buna organizare în care a excelat (ca și în alte ediții) marele ARTIST al poporului, prof. BĂDICIOIU alături de directorul MINEA și de domnul PRIMAR, făcându-ne să regretăm că nu am rămas... ÎNZĂPEZIȚI

mai multe zile! Despre concurenți: VALORI NAȚIONALE ! Vă AMENINȚĂM, stimate gazde, că deabia așteptăm... să ne mai ÎNZĂPEZIM și la anul ! De fapt cine vine o dată... va reveni cu plăcere.

ORICÂT de mult am scris, mă tem că am exprimat prea puțin din tot ce-am trăit și simțit MULȚUMIRI și FELICITĂRI !

Ing. VASILE LARCO, Iași

Aprecieri maxime la temperaturi minime

Festivalul de poezie și epigramă de la Mizil deschide

poarta concursurilor de acest gen din anul în curs, o deschidere în larg prin care trec academicieni, critici literari, profesori universitari, cadre didactice, scriitori, oameni politici, precum și o parte dintre poeții, respectiv, epigramiștii invitați, care au participat la concursul „Romeo și Julieta la Mizil”. Este festivalul care deține recordul de participare la concursul de poezie, nefiind alte condiții impuse, decât cea a calității literare, poetice. Ediția a VII-a, deși s-a desfășurat pe o vreme specifică iernii adevărate (ger și viscol), organizatorii ne-au primit cu adevărata lor căldură sufletească, specifică românului, care a învins orice vicisitudine.

Așadar: *Privind splendoarea panoramei*

De iarnă, spun, când toți s-adună:

Că la fitilul epigramei

Se încălzește-o lume bună!

Creierul, inima, sufletul întâlnirii, organizatorii, amfitrionii au fost domnii: Emil Proșcan, poetul și primarul orașului Mizil, Victor Minea, profesor, directorul Liceului „Gr. Tocilescu” și Laurențiu

Bădicioiu, profesor la liceul amintit mai sus, care au asigurat o atmosferă poetică desăvârșită. Subsemnatul, văzând că o parte dintre poeți sunt puțin dezamăgiți că nu prea sunt cunoscuți, am încropit un catren spre a-i încuraja, spre a le ridica moralul:

Poetul are un statut,

Statornicit de-o veșnicie:

El scrie când nu-i cunoscut

Și-i cunoscut când nu mai scrie.

Dovadă că ediția a VII-a a fost extrem de apreciată, de îndrăgită, este faptul că o parte dintre invitați au mai poposit în Mizil încă 2-3 zile după încheierea festivalului (din cauza viscolului, bineînțeles), oferindu-mi prilejul de a spune:

Cum nu-i departe-a opta întâlnire,

Și cum aveți în suflet mulțumire,

Dar și condiții de cazare, masă,

Ar fi nedrept să mai plecați acasă!

Felicități organizatorilor, tuturor celor care au asigurat buna desfășurare a memorabilei întâlniri și, dacă v-a plăcut de noi, dorim să ne mai invitați! Succes în pregătirea ediției a opta!

Ing.ȘTEFANELA BĂDICIOIU,

FI-BA Balotești

Numărul de festivaluri la care merg eu este... unul pe an, adică „Romeo și Julieta la Mizil”, deci îl aștept, îl gust și îmi ajunge până la următoarea ediție, prelungirile

însemnând citirea cărților cumpărate de la standul de carte al Festivalului. Acesta este special pentru mine deoarece întâlnesc foști profesori, foști colegi și mai ales pe fratele meu, prof. Bădicioiu Laurențiu, pentru care eu nu am critici. Mi-a plăcut că a nins, mi-a plăcut că... au lipsit dintre invitați, că... au lipsit premiați, mi-a plăcut că... a lipsit

prezentatoarea, deoarece așa s-a văzut capacitatea acestui festival care totuși s-a ținut și s-a ținut chiar BINE.

**ALEXANDRU
RUSU, București,
realizator
Radio România**

Anul acesta zăpada a blocat acasă oamenii de cultură (ce păcat!) și politicienii (vreo pagubă?) care

trebuiau să ajungă la Mizil. Am scăzut la efectiv, nu însă și la spirit. Noroc cu domnul director că nu pune absențe, și cu noi, cei care ținem la ... prezențe! Gazdele, ca de obicei, la înălțime ... deși orașul este la câmpia piemontană.

Participanții, la căldură culturală, deși afară se înstituiseră cod roșu ... de frig.

Un lucru e clar: și de-l mutați la vară și de nu, Mizilule venim și la anul să-ți cinstim festivalul! Iată că am încheiat cu o rimă (aici pe facebook s-ar cuveni o față zâmbitoare). Închei cu fața zâmbitoare pe care prefer să v-o arăt în realitate. ☺

**MIHAELA
MERAvei,
Constanța,
câștigătoarea
Marelui Premiu
„George Ranetti”
la Poezie**

**La Mizil oamenii
„duc în tolbă
istoria și...
miros a patrie!”**

Întotdeauna am privit Mizilul ca pe o casă a limbii și literaturii române, o cetate a poeziei, pe zidurile căreia epigramele sunt precum străjerii care apără cu strășnicie valorile noastre culturale. Acest oraș mic și

pitoresc a devenit în șapte ani, de când găzduiește Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, locul de întâlnire al multor scriitori din țară și străinătate, al multor invitați de marcă din viața culturală românească, dintre care voi aminti pe domnul Ștefan Cazimir, Corneliu Leu prezenți și anul acesta la decernare. Mă întreb, oare ce poet ori epigramist nu visează la premiile Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”? Care dintre participanți nu dorește să țină în mână unul dintre trofee de la Mizil. Numărul mare de participanți, atât la poezie cât și la epigramă, face dovada că acest concurs, diplomele și premiile acordate aici au devenit printre cele mai râvnite. În primul rând pentru că juriul de la Mizil, format din scriitori, critici, profesori de înaltă ținută morală și profesională, se dăruiesc cu întreg sufletul promovării talentului și scrierilor cu adevărat valoroase. La fel ca mulți alții am participat la acest concurs cu multe speranțe și la fiecare participare am învățat câte ceva. Anul acesta am primit cea mai valoroasă învățătură, aceea că aici la Mizil visele pot deveni realitate... Mulțumesc acestor oameni deosebiți din juriu, care au remarcat versurile mele, notându-mi poezia astfel încât eu să fiu câștigătoarea Marelui Premiu „George Ranetti”. Sunt extrem de emoționată, fericită dar și mândră pentru această realizare. În același timp sunt copleșită de importanța câștigării acestui premiu, căci el mă onorează și obligă totodată să scriu la același nivel, cu aceeași iubire și dăruire. Anul acesta Festivalul a trecut printr-o încercare de „gheață”, căci s-a desfășurat în plin cod portocaliu de viscol, organizatorii: domnul director al Liceului „Grigore Tocilescu”, Victor Minea, domnul primar al Mizilului, Emil Proșcan și, nu în ultimul rând, domnul prof. Laurențiu Bădicioiu, s-au transformat în salvatori ai sinistraților din Mizil, codul portocaliu transformându-se în cod roșu de viscol iar

Mizilul fiind blocat în nămeți timp de mai bine de 48 de ore. Am ajuns cu bine acasă... după trei zile de peripeții, după multe alte ore pe drum și prin nămeți, suntem acasă... însă, o parte de sufletul meu a rămas acolo la MIZIL... în locul acela dulce românesc care înseamnă ospitalitate, iubire față de limba română, dragoste față de oameni, grijă pentru semenii. Mulțumesc organizatorilor care au avut grijă de mine și familia mea timp de trei zile, timp în care am fost blocați în Mizil... Mulțumesc domnului primar, domnului director al Liceului "Tocilescu" și nu în ultimul rând domnului prof. Laurențiu Bădicioiu, dar și tuturor colegilor cu care am trecut acest război al zăpezii... Prietenii și minunile se nasc în momente când Dumnezeu te pune la încercare... Și iată că Festivalul de poezie și epigramă, la a șaptea ediție fiind pus la încercare... a rezistat chiar și sub COD ROȘU!!!! Vă iubesc oameni frumoși!

Cancelaria Liceului „Grigore Tocilescu” din Mizil a devenit locul unde ne-am împărtășit gânduri și trăiri, unde am râs și ne-am destins, uitând cu desăvârșire de viscol și vreme. Dânșii au un loc special în inima mea. Am trăit clipe de mare fericire, dar și de profundă emoție alături de epigramiștii Cercului C.U.C din Constanța, ziaristul: Claudiu Contevici și soția, scriitoarea: Dan Norea, Petru Brumă, prieteni cărora le port sentimente deosebite. Mă leagă o frumoasă prietenie față de scriitoarele din Chișinău: Elena Voroșneac, Doina Gumeniuc și Liliana Chisari, aceeași caldă prietenie mă leagă de doamna doctor în filologie, Lucia Olaru Nenati, de domnul prof. de istorie, Constantin Moldovan, primar al comunei Mănăstirea Humorului și de toți ceilalți participanți la această festivitate cu care am schimbat impresii, am râs, am povestit, am scris istoria celei de-a șaptea ediții a Festivalului Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”. Pentru toate acestea nu pot decât să

mulțumesc Domnului, inima mea fiind cuprinsă de sărbătoare, să-i mulțumesc pentru harul cu care m-a înzestrat, pentru muza pe care mi-a dăruit-o, să mulțumesc cititorilor care nu o dată mi-au fericit sufletul, căutându-mi versurile, apreciindu-mi-le și, nu în ultimul rând, familiei, cea care a crezut întotdeauna în mine și poezia mea, cea care mă susține ceas de ceas, clipă de clipă cu ceea ce au ei mai de preț: iubirea... A trecut o săptămână de atunci, parcă a trecut o viață... Încă privesc peste umăr încercând să înțeleg de fapt ce se întâmplă la Mizil, în acest mic și pitoresc orașel...și îmi răspund propriile versuri ca un ecou. Acolo la Mizil oamenii: „duc în tolbă istoria și... miros a patrie!”

**Ec. ELENA
BEATRICE
BREZEANU,
Mizil**

Am lipsit la primele două ediții pentru că nu am știut. După ce am aflat, am fost prezentă la următoarele și trebuie să recunosc că iubesc din ce în ce mai mult acest festival, înțeleg mai mult, sunt consumator nu creator, dar este minunat. Felicitări organizatorilor și în primul rând lui Laurențiu, care este sufletul acestui festival. La această ediție cineva a plagiat dar primarul orașului, care este un om de cultură, a spus „nu sunt supărat că a plagiat, sunt bucuros că persoana respectivă a citit acea poezie.” Îmi vin acum în minte niște rânduri ale Irinei Binder „Suntem săraci”: „Suntem săraci pentru că suntem în viață, dar nu trăim.[...]” Niciodată nu e prea târziu să fii ceea ce vrei să fii, trebuie să ai vise, atunci când rămâi fără ele, mori, trebuie să râzi și să guști umorul fiecărei zile, asta cred eu că se întâmplă la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”.

**ELENA
VOROTNEAC,
vice-președinte al
Uniunii Naționale
a Studenților și
Tineretului
din Moldova,
Chișinău, R.M.**

De mai mulți ani tot văd postate pe facebook, în presă, informații cu privire la concursul internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”. Firește, ca lider al unei organizații de tineret, mi-am dorit ca la asemenea concurs să se implice și să fie promovată generația în devenire. Propunerea de parteneriat a profesorului Laurențiu Bădicioiu am primit-o ca pe o provocare. Concurența e acerbă. Rezultatul acestui parteneriat a fost pe potriva așteptărilor. S-au implicat mulți tineri, cadre didactice, cetățeni ahtiați de poezie. Sper ca la anul să fie și mai mulți doritori/tineri de a participa. Vizita mea la Mizil, cu mai multe sau mai puține peripectivă, m-a marcat profund. În primul rând, m-au impresionat mizilienii prin deschiderea și ospitalitatea lor. În al doilea rând, nivelul organizatoric. Este de la sine înțeles că pentru a organiza un asemenea festival este necesară o echipă integră și spiritul de bun manager al coordonatorului. În acest context, țin să aduc mulțumiri dlui Laurențiu Bădicioiu, coordonatorul proiectului, primarului orașului Mizil, dlui Victor Minea, director al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, precum și întregii echipe. Toate măsurile au fost gândite până în cele mai mici detalii, ceea ce denotă gradul înalt de responsabilitate și spiritul organizatoric. Chiar dacă orașul era înzăpezit, chiar dacă era frig, viscoalea și drumurile erau inaccesibile, în școală domina o atmosferă inedită, plină de umor și căldură sufletească.

Duelul de poezie, epigramă, calambur era poate, pe alocuri, cam dur, dar pe unda inspirației. A fost un concurs pe cinste! Mă întreb cât de greu i-a venit juriului să facă o alegere când e vorba să alegi pe cei mai buni dintre cei buni. E foarte dificil să apreciezi creația...

Festivalul de la Mizil este un prilej minunat de a concentra într-un forum cele mai luminate minți pentru a promova cultura literară românească. Grație acestui concurs sunt descoperite noi talente. Abia aștept să văd publicația acestor lucrări. Impresionantă a fost și prezentarea colecției cu elemente etno de către elevele școlii. Grație, ținută, frumusețe și eleganță. Prezentare oportună a atmosferei duelante. Îmi exprim simpatia față de participanți și admirația pentru echipa de organizare. Felicitări! Cu siguranță, acest concurs va căpăta o rezonanță și mai mare, iar la anul se vor implica și mai mulți tineri.

**EFIM
TARLAPAN,
Cluj-Chișinău**

La „nunta” lui Romeo și a Julietei

Și în anul acesta, numărul mare de concurenți și participanți la

Festivalul de Poezie și Epigramă, desfășurat la Mizil, nu le-a divulgat semnul de oboseală „eternilor” organizatori: Domnul profesor Laurențiu Bădicioiu și Domnul profesor Victor Minea, directorul prestigiosului Liceu „Grigore Tocilescu”, susținuți cu trup și suflet de primarul orașului, scriitorul Proșcan. Și această ediție a Festivalului, ca și premergătoarele, a căpătat dimensiune și importanță națională. În condițiile când autodeclaratele elite românești, punând

samavolnic mâna pe pârghiile culturii țării, stopează oarecum împrăștierea cu noi forțe mersul procesului literar; marginalizează, neglijând, genul comic și literatura pentru copii, acțiunea mizileană vine ca o replică forte dată acestei frâne...

Cu regret, nici tv-ul n-a catadicsit să-și pună pe post câte ceva din acea atmosferă poetico-ironică de înaltă calitate.

Marele public, neprezent la Mizil, va avea posibilitatea să ia cunoștință totuși de înalta materie poetică și satirico-umoristică din antologia pe care organizatorii o plăsmuiesc și o lansează după fiecare Festival. În pofida acestei atmosfere sociale, dar și meteorologice, căci era un viscol ca la Pol, Festivalul a fost o reușită, dând semnalul începutului de Festivaluri de gen ce urmează să aibă loc în Țară și în R. Moldova pe parcursul lui 2014. Ne-am simțit nu ca la priveghiul „regrețurilor” Romeo și Julieta, ci ca la marea lor nuntă!

DAN NOREA,
Constanța

Pentru cine nu știe, colegii cu care Mihaela a trecut prin războiul zăpezii sunt: Petru Brumă, Claudiu Conțevici cu soția și subsemnatul. Am ajuns acasă luni seara la ora

22, după peripeții pe care sper să le oglindesc într-o cronică. Necazurile cu drumurile înzăpezite și ocolul prin Ploiești, București, Dor Mărunt și-apoi Fetești vor fi uitate, dar ospitalitatea domnilor Proșcan, Minea și Bădicioiu - niciodată. Să tot fii sinistru cu asemenea oameni!

Prof. PETRU BRUMĂ,
Constanța

În numele CUCilor de la Mare

Schaltiniena amfitrionului cu papion lui Laurențiu

Bădicioiu la Festivalul Înzăpezirii

*Amicul din Mizil cu papion
Și barbă rasă între 5 și 6,
Când oaspeții au prins puțin să-l lase
Din hărțuiala de pe Vodafone,*

*Distincția de BRAV AMFITRION
Primește-n aste zile vișoroase
În care i-am rămas pe cap plocon.
Nici nu plecăm la ale noastre case
Cât ninge, și mai are-n stoc spirtoase*

Amicul din Mizil, cu papion
26 ian. 2014

Dr. SORIN COTLARCIUC,
Vama,
jud. Suceava
Președinte fondator al Cenaclului „Nectarie” Vama

GER,
CĂLDURĂ
SUFLETEASCĂ

Mizilul ocupă un important loc literar, epigramatic, poetic, în inima mea, de o vreme sau mai precis de la primele întâlniri care au avut loc în localitatea Mănăstirea Humorului-Vama și respectiv, Chișinău, cu prilejul festivalurilor de creație literară, când m-am întâlnit cu domniile profesori Victor Minea și Laurențiu

Bădicioiu. A urmat apoi memorabila manifestare culturală de la Mizil, pe data de 25 ianuarie, anul acesta, prilej de a participa la un festival deosebit, care a avut punctul de atracție concursul de epigrame și poezie: Romeo și Julieta la Mizil, ajuns la cea de-a șaptea ediție.

Am avut plăcerea și ocazia să fiu prezent la un festival aflat în topul celor mai reușite întâlniri literare din ultima vreme, cu participare impresionantă la concursul de epigrame și mai ales la cel de poezie, unde concurenții au fost de ordinul sutelor, de a mă întâlni cu personalități din Mizil și din țară. În preajma noastră și permanent cu noi s-a aflat talentatul poet Emil Proșcan, primarul orașului, care a completat triumful organizatoric pe lângă domnul profesor Victor Minea, directorul Liceului „Grigore Tocilescu” din Mizil și respectiv domnul profesor Laurențiu Bădicioiu.

Au fost zile cu viscol, zăpadă din abundență și ger, prilej de a se judeca la rece, cum se spune, cadrul fiind compensat cu primirea călduroasă din partea amfitrionilor. Am văzut o manifestare cu organizare impecabilă, cu o colaborare aparte între cei care au fost gazdă, sufletul și inima festivalului, prilej de a trage cu ochiul, de a-mi lărgi orizontul privind viitoarele întâlniri de gen pe care le organizez la Vama, județul Suceava. Felicitări organizatorilor și câștigătorilor concursului de epigramă și de poezie, iar când a trebuit să plec din Mizil mi-am zis:

*E de știut că-n lumea toată,
Momentele plăcute trec,
Iar ca să vin și altădată,
Va trebui întâi să plec!*

Ing. VALENTIN ENACHE,
Mizil, director
administrativ la
Spitalul
Orășenesc
„Sf. Filofteia”,
orașul Mizil

Romeo?
Sau Julieta?

În rutina mea zilnică mă intersectez din când în când cu un prieten din liceu, anume profesorul Laurențiu Bădicioiu, mai schimbăm o vorbă două și ne vedem fiecare de drum. Știam mai de mult de eforturile lui de a organiza festivalul însă ocupat cu ale mele se așezase într-un con de umbră până când vorbind de una și alta descoperă că și eu sunt bolnav de morbul zgâriatului pe hârtie și mă somează să mă prezint la festival. Am uitat.

Într-o dimineață de sâmbătă cu mâinile lungite până la genunchi de pus zăpada rebelă la locul ei mă trezesc cu un telefon de la managerul meu: hai să vedem ce se întâmplă în unitate. Hai.

Mă lupt cu viscolul până la serviciu, vedem ce și cum apoi șeful meu zice: hai la festival cu mine!

-...ăăă, asta...festival? Ce festival bre pe vremea asta??!

-Romeo și Julieta! Ce mizilean ești tu?

-Aaaa! Am uitată! Hai!

- Și ia viscolul în piept iarăși

Ajungem cu chiu cu vai cale de vreo 500 de metri prin nămeți și viscol și ajungem la spartul târgului, taman bine să prindem scânteile spirituale aruncate în sală de Corneliu Leu și cârligele viclenite de domnul Ștefan Cazimir (apropo, am votat cu liber-schimbiștii la vremea lor), bineînțeles că asemenea oricărui concurs nu a dus lipsă de urechiști, un domn din Ploiești a ținut morțiș să ne asasineze urechile cu priceperea

lui de a potrivi versurile. De trei ori! Cu toate astea epigramaștii rasați din sală l-au privit cu îngăduință, iar organizatorul festivalului s-a chinuit degeaba să-l țină departe de microfon. În rest a fost o desfătare a minții, vorbele atent meșteșugite de Aurel Cehan, Ion Busuioc și, spre rușinea mea, frații de peste Prut cărora nu le-am reținut numele, fiind un untdelemn pentru făgașurile minților noastre. Pentru a liniști puțin efervescența interioară am fost invitați la exterior, adică să merem să degustăm și de-ale trupului nu numai de-ale minții. Afară era o vreme de să nu dai nici cotețul câinelui afară din casă d'apoi o ceată de poeți, epigramaști, scriitori și epigoni zgribuliți! Ninge viscolit de nu vedeai la 3 metri în față, nu mai circula nimic. Mizilul era blocat din toate părțile însă la acea oră pentru noi devenise capitala lumii. Noastre măcar. Și s-a dus și ediția asta fără să iau vreun premiu... Gata! Data viitoare particip și eu!

VALENTINA GRIGORE,
Liceul
Teoretic „Grigore
Tocilescu”, XI C

Am fost foarte încântată de această nouă experiență. Am cunoscut oameni deosebiți prin talentul lor, am schimbat impresii și am participat la un eneniment deosebit... Festivalul a fost foarte reușit! Cu siguranță, anul viitor dacă veți mai avea nevoie de noi, mă ofer voluntară! Felicitări pentru realizări !

ANDREEA ILIE,
Liceul
Teoretic „Grigore
Tocilescu”, XIC

La ediția de anul acesta a Festivalul "Romeo și Julieta" la Mizil m-am simțit foarte bine. Am fost bucuroasă când am aflat că o să ajut la acest festival și totodată liceul. Mi-a făcut de asemenea plăcere să primesc invitații și, chiar dacă nu au putut fi toți prezenți, atmosfera a fost la fel de plăcută. Îmi pare rău că nu am putut sta mai mult în sala de festivități. Singurul inconvenient a fost vremea capricioasă însă totul este bine când se termină cu bine!

ANDRA PETROVICI,
Liceul
Teoretic „Grigore
Tocilescu”, XI C

Festivalul de anul acesta a fost foarte reușit chiar dacă, din cauza vremii, au fost mai puține persoane. Chiar și așa, a ieșit foarte bine și s-a văzut efortul depus. Eu una m-am simțit foarte bine, a fost o activitate relaxantă și, sincer, mi-a plăcut mai mult decât anul trecut. Voi participa și la anul cu aceeași plăcere!

FLORIAN ABEL,
câștigător al
Marelui Premiu
„George Ranetti”,
la Epigramă

Mizil. Iată că nu mai spunem „festivalul de la...”, ci „Mizil”, asta arată că festivalul a

devenit elementul de referință pentru acest oraș. Festivalul e denumit, de obicei, ”o întâmplare frumoasă”. Frumoasă, desigur, dar de ce „întâmplare”? Pentru că stihiiile naturii, dezlănțuite de fiecare dată în ziua cea mare a evenimentului, nu se dezlănțuie întâmplător. Ci este clar că Întunericul se simte lezat de lumina ce va să se reverse din comuniunea spiritelor de marcă reunite aici. Și cum dară altfel sabotezi aceasta, dacă nu oprindu-i să se apropie, măcar pe o parte din ei. Și, astfel, adunarea e mai sărăcită. Mai sărăcită, dar nu mai săracă. Pentru că toți cei ce răstălmăcesc troienirea vin cu suflet cald întru întrunirea de suflet și știu să dezlege zăgazurile de înțelepciune ale cerurilor. Ne e mai la îndemâna sufletului să osândim răutatea, impostura și nedreptatea, atunci când simțim că suntem încătușați în neputință. Și mereu, aici, la Mizil, simțim că suntem parte din ceva ce este dat tuturor spre a nu rămâne al nimănui. Aici, la Mizil, am gândit un gând adevărat: ”În ziua în care nu îi ceri nimic lui Dumnezeu, îi dăruiești ceva diavolului”. În Gara de Nord din București, unde se anunța întârzierea trenului cu care urma să ajung la Mizil, întârziere anunțată progresiv ca fiind de 10, 20, 30... 60 minute, după care panoul de afișaj a rămas alb, simțind că șansele de a ajunge ”acolo” sunt diminuate până la dispariție, m-am rugat pentru o minune. Minunea s-a produs. Deși viscolul se întetea iar funcționarii spuneau că nu sunt șanse de plecare, trenul a tras la peron și a mers

adeseori prin valuri de zăpadă ce nu mai permiteau vizibilitate nici până la un metru. Și am ajuns. Mizilul ne aștepta. Cu porțile deschise, chiar dacă prin ele intra și viscolul. Frigul polar a îngenunchiat apoi în sala unde temperatura este dată de incandescența minții celor ce-și nalță aripile întru frumusețea cuvântului acestui neam. Mulțumim, Mizil, pentru că ne înveți ce înseamnă înflorirea printre ghețuri!

Av.prof. ION
BUSUIOC,
Mizil

Și a trecut și cea de-a VII-a ediție a Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”! Ediție cu care și-a dat examenul de maturitate pe care l-a trecut cu brio, parcă în

ciuda „bacu-rilor” care trec și ele, dar mai poticnit. Multe acumulări cantitative: peste 500 creatori întru poezie și umor, din aproape 20 de țări unde, deși se trăiește poate altfel decât românește, tot românește se vorbește; legiuni de creatori ce se întăresc an de an: legiunile de pe ambele maluri ale Prutului; altele nou venite în forță (vezi legiunea dobrogeană), unele trimițându-și doar un emisar deocamdată (vezi Clujul) etc. Dar, nuanțând un pic dialectica, geaba acumulări cantitative fără *un asalt* calitativ. Și acest asalt se vede cu ochiul liber: nu vorbim de poezie, care-nu-i așa-est *abisală*, dar și tema „Romeo și Julieta la Mizil”, deși bine stoarsă de vreo șapte ani de epigramiști, tot mai produce câte o nestemată, cum sunt cele premiate, dar și din cele care s-au clasat lângă podium.

Vin cu o sugestie pentru anii de maturitate ai festivalului, plecând tot de la George Ranetti, care-s-a spus în timpul desfășurării „ostilităților” epigramistice-a fost și un excelent fabulist: de ce nu s-ar lărgi, pe lângă poezie și epigramă, festivalul nostru cu o nouă secțiune-fabula? Aceasta cu atât mai mult cu cât, printre epigramiști, există și excelenți fabuliști, unii dintre ei prezenți și la Mizil în ziua de grație 25 ianuarie 2014 (nu zic nume, persoane importante)...

LAURA POPESCU,
Liceul „Grigore Tocilescu”, XIC

Anul acesta mi-a plăcut mai mult decât anul trecut, nu am un motiv anume pentru asta. Mi-au plăcut oamenii, au fost deschiși, au comunicat cu noi, unii ne-au „furat” și câteva zâmbete. Am ajutat la mape, la plasele cu cadouri. Mie personal mi-a plăcut foarte mult !

DRAGOȘ ROBERT,
student la Facultatea de Filosofie, București

Poezia constituie cea mai aleasă ramură a spiritualității entității umane universale. Astfel de momente mă fac să mă simt mândru că am fost elev al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil. Felicitări Organizatorilor acestui Festival de poezie „Romeo și Julieta la Mizil” !

Aș dori să particip și eu la ediția următoare pentru că iubirea pentru poezie și frumos e contagioasă !

ALEXANDRA ION,
Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, XIC

În primul rând vă felicit pentru acest proiect ambițios și demn de laudat. Faceți o mare cinste acestui mic oraș și dați un mare ajutor culturii

românești. Participarea la acest festival am privit-o ca pe o experiență. O experiență din care am avut ce învăța. Mi-a plăcut faptul că ați reușit să aduceți în același plan cu poezia și epigrama, momente ca prezentarea de modă și mini-recitalul. Ați reușit să alternați momentele de seriozitate, ce se impun la un festival, cu momente recreative, dar care au respectat tematica festivalului. Vremea nu a fost de partea festivalului și i-a cam încurcat planurile însă lucrurile au decurs bine. Un festival frumos și bine organizat! Vă urez la cât mai multe festivaluri la fel sau poate mai frumoase!

DUMITRU RÂPANU,
Huși

*Portul Mizil
Avizând Guvernul
Nota,
A făcut-o-n mod subtil :
Vom avea port la Mizil
Dacă se găsește Flota...*

Romeo și Julieta

*Este-o bombă cu fitil
Și n-o știe nici Verona :*

*Personajele sunt clona
Celora de la ... Mizil!
Mizilul face față dramei
De a nu fi cap de județ...
Prezentu-i cel puțin măreț:
E capitala... Epigramei!*

**CĂTĂLINA
PAREPA,
Liceul „Grigore
Tocilescu”, XI C**

Din punctul meu de vedere, tot ceea ce v-ați propus să faceți ați și reușit. Mie mi-a plăcut foarte mult, a fost foarte

frumos, m-a impresionat, pot spune, pentru că anul trecut nu am fost și de aceea, probabil. Cred că și noi, fetele, ne-am descurcat destul de bine și sper ca și la anu' să pot ajuta.

**RALUCA
IACOMIR,
Liceul „Grigore
Tocilescu”, XIC**

A fost frumos!
A fost pentru prima dată când am participat la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”.

Am auzit foarte multe lucruri bune despre acest festival iar acum am reușit să mă conving. Acest festival a dat dovadă de profesionalism, calitate și, cel mai important, longevitate. Am remarcat o participare numeroasă, chiar dacă vremea nu a fost prea încurajatoare, ceea ce dovedește popularitatea festivalului și apoi prezența unor nume de prestigiu.

Apreciez și echipa organizatorilor, care pune mult suflet și se vede că ceea ce este la acest festival este 100% pasiune, iar concurenții foarte buni.

**NICOLETA
SAMOILĂ,
designer la
Sysy Atelier,
Piatra Neamț**

Anul 2014 a început în forță pentru Sysy Atelier: am avut deosebita onoare să participam cu una dintre

colecțiile noastre la Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”. Am fost uimite de ce se poate întâmpla într-un oraș atât de mic precum Mizilul într-o clasă simplă a unui liceu și anume „Grigore Tocilescu”. Am întâlnit oamenii din fiecare colț al țării veniți nu tocmai pe o vreme favorabilă dar dornici de a-și exprima în versuri tot ceea ce simt. Nu am mai văzut de foarte mult timp atât de mulți oameni uniți pentru cultură, inclusiv primarul orașului, care este scriitor. Ținem să le mulțumim pe această cale Dlui director Minea, Dlui prof. Bădicioiu și Dlui primar, care ne-au oferit trei zile de vis!

**ALICE
GALEȘ,
Liceul „Grigore
Tocilescu”, XC**

Festivalul a fost un moment frumos și special. Mă bucur că am participat la acesta, ca să

spun așa, prin intermediul părinților și că v-au și ajutat. Îmi pare rău că nu am luat parte

la scena înmânării premiilor din cauza olimpiadei de la limba și literatura română care se desfășura simultan cu festivalul. Vă mulțumesc că totuși m-ați invitat și îi mulțumesc și domnului director pentru mulțumirile care totuși au ajuns și ele, după festival.

Vă mulțumesc frumos, încă o dată și felicitări pentru ceea ce ați reușit să faceți !

Dr. Ec. Ing. Jr. LEONARD ROȘU,
manager al Spitalului Orășenesc „Sf. Filofteia”, Mizil

Iată că încă se mai poate!

Frig, viscol, sinistrați înzăpeziți pe drumul național, un început de sfârșit al zilelor bune, iar enumerarea ar putea continua dacă, pentru că există un „dacă” ce s-a interpus între condițiile meteo și starea mea de spirit, și anume festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”. A fost un spectacol cu ștaif ce m-a smuls din cotidianul istovitor și care mă face să cred că poate exista viață spirituală cât de cât independent de cea materială. Vă mulțumesc că mai puteți să organizați așa ceva în ziua de azi!

Prof. CAROL BACIU, Mizil

Am avut privilegiul să asist la toate etapele festivalului de poezie și epigramă și mărturisesc că le aștept cu bucurie, la începutul

fiecărui an, pentru că își găsesc locul printre experiențele estetice personale care îmi provoacă cea trăire intensă-unii o numesc catarsys, alții înălțare impersonală a degustătorului înrăit de frumosul artistic. Festivalul a crescut de la an la an, a câștigat o largă audiență și un prestigiu binemeritat. Competiția poetică a stimulat un număr crescând de participanți, o parte dintre aceștia recitându-și producțiile în fața asistenței, transformând evenimentul și într-o ședință de cenaclu literar. Intervențiile substanțiale ale unor ilustre personalități au încântat publicul care a savurat eseurile memorabile despre sursele umorului involuntar la români, sau despre funcția constructivă și recuperatorie a râsului în experiența cotidiană. Urbea Mizilului, odinioară ținta ironiilor lui Caragiale și Geo Bogza, a avut șansa preț de câteva ceasuri să își reabiliteze „onoarea nereperată” și să devină prin acest festival un reper distinct pe harta spirituală a țării.

TEODORA MAREȘ,
Liceul „Grigore Tocilescu” Mizil, X C

„Romeo și Julieta la Mizil”, un festival internațional de poezie și epigramă superb, ce anul

acesta, ediția a 7-a, a întrecut așteptările tuturor. Este incredibil numărul mare de aproape 600 de participanți și totodată cele 18 țări participante. Putem să ne mândrim cu orașul nostru și cu locuitorii lui, putem să ne mândrim cu ceea ce numim „acasă” și acum avem un motiv în plus: festivalul ce ne aduce un strop de originalitate interioară, oriunde am pleca în lume, datorită profesorului Laurențiu Bădicioiu dar și

directorului Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” Victor Minea și al primarului orașului, Emil Proșcan, ce reușesc în fiecare an să aducă ceva nou festivalului. Anul 2014 ne-a surprins cu o prezentare de modă specială, la care am luat și eu parte și de care am fost foarte mândră. Rochiile create de Nicoleta Samoilă și Anca Șerban au luminat toata sala și au pornit totodată sentimentul patriotic în inimile fiecăruia. Costumele inspirate din folclorul popular au trecut cu brio de testul emoției. În acest an am avut și deosebita onoare de a cânta și încânta urechile invitaților cu câteva melodii folk la chitară, însoțită de colegul meu , Lache Ionuț. Fiți siguri că festivalul din 2015 vă va surprinde! Nu-l ratați!

CRISTINA VIULEȚ,
Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, XI C

A fost o onoare să fiu prezentă în ziua de 25 ianuarie la festivalul „Romeo și Julieta la

Mizil”. Am avut acest prilej datorită Dvs. și vreau să vă mulțumesc pentru acest lucru. A fost o posibilitate să cunosc și persoane importante dar și foarte talentate. O dovadă că țara noastră este plină de foarte mulți oameni talentați iar cu ajutorul acestui festival sunt descoperiți câțiva dintre aceștia. Mi-a făcut o adevărată plăcere să vă ajut și sper că voi avea și anul viitor ocazia să fiu prezentă la acest festival. Vă mulțumesc!

GABRIELA NEGOIȚĂ,
jurnalistă la Poștalionul

O iarnă de cuvinte - „Romeo și Julieta la Mizil”
Omul concepător de idei, omul dezbrăcat de

veșmântul negației, omul pentru care cuvântul devine însăși ființa lui nu este o himeră! Existența lui se plasează între nevoia de admirație, deprinderea de a iubi, plăcerea de a dăru.

Cum să nu fie primit cu bucurie cel ce vine cu darurile simțirii autentice? Ofranda de cuvinte potrivite nu împuținează ci sporește rostirea luminoasă... și în acest an a apărut de pretutindeni ca un roi de fluturi jucăuși care n-au știut niciodată cum e să fii prizonierul propriei frumuseți.

Cuvintele... sufletul le-a perceput ca pe-o muzică divină, alcătuită din armonii care înobilează și înalță.

... Vibrează, sfințind văzduhul când se adună vrăjite, într-un poem de dragoste al cărui autor, (el însuși îndrăgostit) își potolește setea mistuitoare cu sublimul clipei.

Pe 25 ianuarie, la Mizil, când iarna mirosea a vers și pasiunile se conjugau în seve inseparabile, am aflat că sunt oameni care-și dăruiesc sufletul cu credința că unul nou va crește în locul celui dăruit pentru a fi oferit din nou...

Felicitări domnului profesor Laurențiu Bădicioiu, sufletul acestei povești și domnului Victor Minea, un director implicat și deschis la o iarnă de cuvinte pentru acest eveniment cultural de marcă – Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”!

Elita culturală, momentele savuroase, replicile inteligente, talentul și poezia - au desferecat încruntarea iernii, așa cum îmi place mie să spun și au demonstrat că febrilitatea așteptărilor este răsplătită cu șansa împlinirii prin cuvânt!

**ADINA
MANDALAC,
directoare la
Centrul Cultural
„Adrian Păunescu”
din Mizil**

Din punctul meu de vedere, într-o succesiune de valori culturale, festivalul de poezie și epigramă "Romeo și Julieta" se află în

primele trei locuri... Sfârșitul unui an topit în începutul altui an, aduce la Mizil frumusețea și puritatea cuvântului desenat în epigramă și poezie... Ca și cum, aflându-ne în trăsura copilăriei, am vedea așa din treacăt, cum ne cresc aripi de cuvinte putând zbura peste anotimpuri și chiar peste viață... Pentru că numai așa, din zbor, plutim deasupra realității, reușim să simțim adevărul din noi și mai ales să iubim! Iată de ce vin aproape an de an la premiera acestui festival, pentru că-mi pare totul ireal și simt că iubesc!

Acțiunea în sine atinge apogeul unei manifestări de excepție, invitații chiar sunt de excepție iar organizatorii... ce să mai spun, sunt minunați... Felicitări!... Atmosfera plină de viscolul de afară s-a transformat încetul cu încetul în căldură sufletească, aducând cu ea mii de fluturi în stomac!

La Mizil se trăiește românește!
Succes și mult bine, vă doresc...

CULTURA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA DE CULTURĂ ȘI TURISM
C. A. BRĂNEȘTI

BUCUREȘTI, 24 IULIE 1927

Din viața Mizilului

„BONSOIR, MIZIL“

«*Bonsoir Mizil*» este numele frumoasei reviste, care a fost jucată, pe scena teatrului «Mareș» din localitate, în seara zilei de 3 Iulie c.

Numita sală de teatru și cinema, deși spațioasă, încă-pătoare și clădită după normele moderne, a fost declarată insalubră de către d-l fost primar al orașului Mizil, înaintea de Paști, când s'a anunțat pentru întâia oară jucarea acestei reviste. Ca atare, respectiva sală a și fost declassată și, de atunci și până astăzi, ea a stat închisă.

Odată cu venirea actualului guvern, sala a devenit salubră, astfel că revista s'a putut juca cu mai mult efect, făcând parte acum dintre artiștii chiar autorii acestei reviste, d-nii Sandy Gotsman și Anton Georgescu. Cunoscutului compozitor Ionel Fernic, autorul faimoasei romanțe «Cruce albă de mesteacăn», a dat concursul d-sale, cântând cu mult avânt câteva cuplete personale de actualitate ca: «Pleacă ai noștri, vin ai noștri», «Deschide-ți ochii mari» și alte multe opere ale d-sale, de o mare bogăție și putere melodică.

Orchestra formată din «banda» renumitului muzicant Mamaia și a tinerilor mizileni sub conducerea d-lui Didinel Constantinescu, student, cu acompaniamentul la pian al d-nei Victor Gotsman, au întrecut așteptările.

După terminarea revistei, d-na prof. Constantinescu, directoroarea grădini de copii Nr. 1, în folosul căreia a și fost dată această serbare, a mulțumit călduros autorilor, tinerilor mizileni cari au jucat în această revistă, publicului care a dat tot concursul, d-lui primar, P. Alexandrescu, și energicului ajutor de primar, d-lui Spirea Anastasiu, pentru bună voința ce au arătat-o cu acest prilej.

A urmat balul, cu tombola unor frumoase lucruri date de public și cu un bufet bine asortat.

O VEDETĂ DIN ALTE VREMURI:

Lăutarul Mitică Mamaia, din Mizil
Portret liric de Florin Grigoriu, din Brașov

Baladă pentru Mitică Mamaia

*Lumină-a cântecului dus
Eu aș avea ceva de spus,
Despre un om de la Mizil,
Din vremea tatei, ce copil
Citea „Haiduci”, citea și „Dox”
Și-un „Magazin” cu F. Brunea Fox.
Și a păstrat în casa lui
Reportajul „Moartea lăutarului”.*

*O, timp plecat cu pas amar,
A fost odată –un lăutar
Mai meșter, ca el, alt n-a fost
Știa mii cântece pe de rost
Și nunta ți-o făcea frumoasă
Avea ținuta lui aleasă.
La moartea lui, zeci lăutari
L-au însoțit! Timpul legendari!*

*O casă-avea, n-a fost bogat,
Dar ce cânta! Și-un împărat
În mahala ar fi venit
Și la Berlin și Budapesta
Pe unde își făceau siesta
Mari oameni mi l-au ascultat
Și-au plâns cu el, l-au adorat -
Și-a fost un lăutar cinstit
Și la Viena –a fost vestit!*

*Ani de triumf! Era-n amurg
Când a cântat la Petersburg
Se zice și eu nu vă mint
Țarul i-a dat inel de-argint
Ca plată pentru cântul lui
Că i-a plăcut mult țarului.
Și-avea cercel într-o ureche
Cum cântecu-i, fără pereche!
O, el era tâlhar de soi*

În lume nu erau doi
Știa să fure orice cântai
Apoi ți le zicea că te mirai
Cum inima el ți-o frângea
Așa de altfel îți cânta -
A fost demult, un lăutar
De cântec vechi și de pahar!
O, timp pierdut în cel sicriu
Cu-n lăutar și-un pardesiu
Voi muze-ale țambalului
Iubite-ale lăutarului,
Nu mi-l uitați, duceți-i iar
Flori-aplauze la lăutar!
O, timp demult, tu blând oraș,
Și cum zicea de pățimaș!

O, pardesiu, țambal de-o viață,
El mai avea și o mustață
Și mândri, doi băieți isteți,
Ca el, tot lăutari isteți,
Cum toți în mahala erau -
Ce hore, sârbe, ah, ce cântau!
Dar că Mitică, zis Mamaia,
N-a mai fost nimeni după aia.

Blazon de breaslă, stea-n Mizil,
Pe când tata era copil
Și-n târg cu birje și cu dor
Lăuda „Balonul Aliaților”,
Pe vremea când, i-adevăratul,
Primaru-oprea acceleratul...
Acum - oficial se oprește,
Dar cine mândru-l pomeniște?!

Și mă opresc! Muzele mele
Se duc la patru cafenele,
Cu biliard și tabinet
S-asculte romanțe încet,
Zise de-un martor, lui Brunea-Fox,
Pe când citea „Haiduci” și „Dox”
O, Brunea-Fox, și tu un scrib
Din cel fantastic, ceresc trib!.

În rest,...țambal, scripcă, mister
Mitică Mamaia cântă-n cer
Și, în costume naționale,

*Cântă-o mie de țambale
Și-o mie, apoi, cântă viori
Acolo sus, da, printre nori...
Și cobze-o mie sunt, alaiuri,
Oprite când și când de naiuri*

*O, ce cântau! Și cum plâneau
Pe lăutar înmormântau
Pe lăutarul ascultat
Și-n Europa lăudat –
O, cântec dus cu el în rai! Căldura
Horei de Urlați, și de Ceptura!
Și de Mizil! Lume cerească
Precum la Valea Călugărească,*

*O, și-acolo românii se țin
Cu lăutari, păstramă, vin,
Că altfel, ce fel de rai
Fără de chef și de ghiuleai?!
Mă iartă, Doamne, m-a prins gaia...
Mai dă-ne-un Mitică Mamaia,
Lăutar vestit, de la Mizil!
Făr' de-averi, de-automobil,
Dar cu-n talent, mai rar pe lume,
În breasla lui un mare nume,
Ce-i bine de ținut în minte;
De-asta am scris versuri, cuvinte
Spuse ușor, făr' flori de stil,
Spre lăutarii din Mizil,
Un gând pios, la un pahar,
Aștept să-mi cânte-un lăutar...*

Mai jos, un articol scris de F.Brunea-Fox, „prințul reportajelor”, la moartea lăutarului mizilean, Mitică Mamaia

(Articol preluat de pe <http://miziliada.blogspot.ro>)

(În fotografie: Benjamin Fundoianu (Fondane), Iosif Ross și Filip Brunea-Fox, 1915)

Filip Brunea-Fox (Filip Brauner), evreu, s-a născut la Roman, în anul 1898. La sfârșitul primului război mondial, în 1918, la vârsta de 20 de ani, Filip Brunea-Fox, împreună cu prietenii săi Benjamin Fundoianu, Iosif Ross și Alexandru Philippide, a părăsit Iașiul și a venit la București. În 1925 a apărut revista de avangardă „Integral”, autodefinită „organ al mișcării moderne din țară și străinătate”. F.Brunea-Fox a publicat mult în „Integral”, sub diverse pseudonime, precum Fox, Mac, Pan, Potomac, F.Br., F.Br.Fx., fx. A fost unul dintre principalii redactori ai revistei, alături de Ion Călugăru, M. H.

Maxy și Ilarie Voronca. Colaborarea la „Integral” a luat sfârșit odată cu ultimul număr, apărut în 1928, moment care a reprezentat și încheierea perioadei sale avangardiste. A fost redactor la ziarul *Dimineața* (1925-1937) și *Adevărul* (1932-1937) și a publicat în revista de stânga *Cuvântul liber* (1933-1936). (Informații preluate de pe wikipedia)

„Pe Mitică Mamaia, țambalagiu vestit din tot ținutul tot atît de vestit al Mizilului, mărturisesc că nu l-am știut decît din faimă. Cunoștința cu persoana lui fizică a vrut destinul să mi-o înlesnească într-un moment cînd atari întîmplări nu mai sînt valabile decît pentru amintire și lacrimă.

Ne-am întîlnit cu o oră înainte de a fi pornit la popasul veșnic, lîngă patul împodobit cu o jerbă modestă – ofrandă filială sau poate a unui admirator statornic – în care zăcea îmbrăcat cu redingota morții, mîinile pe piept și țambalul îndoliat alături, lîngă obraz. În jur, în cele trei odăițe atît de mici boceau femei cu broboade și scurteică, scînceau copiii mahalalei tuciuirii, mirosea a lumînare funerară și colivă fiartă la ceaun. De afară, din tindă, venea jalea celor cîteva zeci de viori, împletită pe o singură strună oftată, și țintite toate spre urechea mortului de după fereastră, spre auzul lui Mitică Mamaia, înghețat, de-acuma sterp. Numai cercelul de argint proaspăt frecat închipuia în aceste detalii sleite, uniformizate de moarte, o notă vie, aproape tulburătoare. S-ar fi zis că acest obiect de metal înfipt în urechea rece, în urechea spre care convergea tînguirea lăutelor, era singura legătură animată între cele două stări: viața și neantul. A meritat țiganul (termenul trebuie înțeles sub raportul lui artistic, așa cum îl apreciază occidentul) dovada asta de cinste și dragoste. Că unul era Mitică Mamaia în ținutul acesta de vinuri generoase și pastramă de toamnă, aceste elemente care fatal trebuie să genereze și pe al treilea: lăutarul. Și, slavă Domnului, nu-s puțini! Și la Mizil, și în satele viticole din jur, Valea Călugărească, Urlați, Ceptura. Și toți știu la o adică să-i tragă o bătrînească sau una de inimă albastră ca aceea, căci vioara, și cobza, și naiul sînt ereditare, și toți dibaci sînt cînd e vorba să caligrafieze și un cîntec de azi, fără noduri, fără greșeli de ... ortografie.

Dar ca Mitică – adevăr vă zic – nici unul! Să spună localnicii sau cei de aiurea care l-au auzit cînd țambalagiul apucat de dorul dusului își muta multicordul instrument din bilci în bilci, din tîrg în tîrg. Îl știu și cîrciumarii, în deverul cărora prezența lui Mitică prețuia mai abitir decît turburelul și ghiudemul fript. Îl știu și negustorii iarmarocelor, al căror aldămaș el îl prezida. Îl știu și boierii de la conacurile din preajmă, unde grătarul lui muzical înflăcără sufletele deznădăjduite, unde botezul și nunta, sfeștania și festivitatea familială musai trebuiau săltate pe somiera cromatică a țambalagiului: „Salt-o, salt-o la pingea, Pune-o jos la dușumea...”. Îl cunoșteau prahovenii, și sinαιοții, și turiștii poposind pentru un clondir de răcoare și o dușcă de viers aromat, la barieră; îl cunoșteau și îndrăgostiții, și băștinașii, și străinii. Da! și străinii.

•••

Am în față o fotografie de-a răposatului de acum treizeci de ani. Imagine de tinerețe, în două aspecte, făcută în Germania – pe Wilhelmstrasse. E nu numai un document vizînd două etape cronologice, atît de diferite, de personale, încît cu greu admiți că se referă la același individ. E nu numai gloria unei vîrste, a unui entuziasm în aceste poze „Cabinet” de mai bine de un sfert de veac. E și aurul unui succes radiînd din tot ce-i cuprins în petecul de carton; chiar și din inscripția: „**PHOTOGRAPH KUNST-ANSTALT, GREBEL ET COMP., GLEIWITZ BAHNHOFSTRASSE**”. Apreciați saltul: Mizil-Berlin. Iată-l subțirel, într-un smoching, ce-i drept nu prea ajustat, un braț cochec îndoit spre buzunar, celălalt de-a lungul trupului, într-o rigiditate elegant terminată cu manșeta severă. Frizură cîrlionțată, despîcată la mijloc, simetric, musteață neagră răsucită descrescut după tipul țiganului muzicant de acum trei decenii, ochiul negru, strălucitor, fierbinte, umbrit de dublul cozoroc al sprîncenelor sumbre. Și iată-l altminteri, îmbrăcat în straie naționale, în mijlocul tarafului de nemți blonzi, la fel înțoliți, sprijinindu-și ciocănelele pe țambalul pus pe o măsută „rococo”. Evocatoare imagini.

•••

Știi ce-i Mizilul? Un popas de o clipă în drumul trenurilor personale. Un târg a cărui cronică prezintă două-trei icniri revoluționare, un orașel fixat pe hartă – pe nedrept, sau poate victima unei finalități ce nici măcar nu-i aparține – cu o poreclă de comedie. Un târg a cărui faimă destăinuie poate ficțiunea unei existențe, a unei realități zămislite din gestul unui primar oprind demonstrativ „Acceleratul”, din reputația unor vinuri prizoniere în pivnițele zgîrcite ale câtorva cultivatori, dintr-o veselie refugiată în cele trei-patru cafenele, evoluînd cenușie în jurul biliardului și tabinetului. E diagrama Mizilului actual. Pe cealaltă, dinainte de război, înainte de criză, de șomaj, n-o cunoaștem decît din literatura umoristică.

Cînd l-am vizitat aproape de sfîrșitul lui februarie, impresia celor cîteva străzi inundate de omătul îngînat cu noroiul dezghețului răspundea la o viziune anticipată. Coincidea cu ea. Mizilul nu mi-a apărut nici mai oropsit, nici mai optimist decît mi-l închipuiam. Un șir lung de dugheni și maghernițe, stîlpi de telegraf pe care creșteau în timpul zilei (afară de duminica) bocanci, ghete cu gumilastic, ciubote – industrie, pare-se preponderentă aici. Firme pompoase sau naive: „La Balonul aliaților”, „Mosorelul tricolor”, pentru amuzamentul călătorilor în tranzit. Și altceva nimic. Mahalalele fînțează doar pentru justificarea birjarilor, care au inventat pentru călători distanța. Din centru doar cîteva sute de metri și iaca periferia, limita târgului. Dincolo e cîmpul. Care-i rostul birjarilor? Mister. Aici, în mahalaua lăutarilor s-a născut Mitică Mamaia. Bărbat fercheș, talentat. Și-a zis că țambalul poate fi un pașaport și o carieră de aur. Era pe atunci fericita vreme a baroneselor amozate de țigani, seducțiunea unui ton, înfiorarea unei scripci, vraja unui exotism precedînd jazz-ul negru post-belic. De ce nu și-ar încerca norocul? Și-a luat, așadar, țambalul la spinare și iată-l descins la Berlin. Acum treizeci de ani, o bucată de scîndură liniată cu sîrmă constituia o curiozitate. Ca, mai tîrziu, banjo-ul, ukulelele, saxofonul. Mitică Mamaia a dat lovitura. Iată-l disputat de patronii localurilor, varieteurilor, „clou”-ul nopții berlineze. Și în turneu cu un taraf de nemți, travestiți pentru circumstanță în lăutari români, îmbrăcați în costume naționale. Ani de triumf: Viena, Budapesta, Moscova, Petersburg, unde a cîntat, cică, în fața țarului. Succese de inimă, de care își va aminti la Mizil, suveniruri pe care le vor repeta cei doi fii, continuatori ai profesiei. Și întoarcerea, încadrarea în ritmul provinciei, în moravuri, în umilință. Teroarea ipistatului, isteria chefliului lipindu-i suta pe frunte cu o palmă zdravănă, tradiția pardesiului vechi disimulînd instrumentul, vagabondajul. Și anii trec, musteața scade, se vestejește, mijește chelia, grăsimea acoperă mușchiul și nervul tinereții. Mitică își continuă destinul. Țambalul, ca și vinul, cu cît e mai bătrîn, cu atît e mai virtuos. Va supraviețui omului. Dar într-o bună zi îi va plesni o coardă. Ireparabil. De pe pat Mitică Mamaia se va muta pe masă, nu din fantezia bahică a vreunui chefliu candriu, ci din fantezia morții. Consternare. A răposat Mitică! Steaua unei mahalale, blazonul unei bresle s-au oxhidat. Ultimul țambalagiul al generației sacrificate de radio, de „talkies”.

•••

Cele cîteva zeci de viori continuă să suspine la fereastră, înghesuite în ogrăjioara urîță, sub felinarul zăbrenit de o mîină cucernică. Afară, la portiță, dricul cu doi cai pune pe peisajul vulgar o pecete pronunțată, o notă de lux. Lume. Din cînd în cînd o birjă leapadă pentru cîteva minute, vreun notabil al târgului, un boieraș veniți să cinstească rămășițele lăutarului. Mahalaua e în păr. Precedînd carul funebru, s-au și rînduit prapurile, coliva umilă, și în frunte de tot cei doi băietani ducînd solemn țambalul îndoliat al mortului. Și iată-l scos pe umeri de fii și prieteni. Și iată-l cocoțat în dricul lucios, în sicriul mare cît o ladă de bas. Mitică Mamaia, cu fața spre cele două sute de muzicanți, comandă pentru ultima oară.”

Cuvântul directorului Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”

Din punct de vedere meteorologic, a VII-a ediție a fost una eroică, după cum subliniau, *in corpore*, cei care au învins iarna și au ajuns la Mizil, la premiere. Unii dintre ei au fost obligați de viscol să mai rămână o vreme aici. (Constanța și Basarabia)

Au lipsit, totuși, invitații de onoare, **Dan C. Mihăilescu** și **Daniel Cristea Enache**, care porniseră cu mașina din București, dar s-au oprit pe undeva pe traseu și s-au întors acasă din cauza zăpezii viscolite.

I-am invitat din nou și vor veni la ediția a VIII-a. Altă absentă a fost moderatoarea, d-na Mădălina Manolache, de la Televiziunea Sud-Est din Buzău, care nu a putut veni tot din cauza viscolului și a trebuit să ne descurcăm cu forțe proprii. ☺

Așa cum a scris într-un editorial d-na dr. Lucia Olaru Nenati, întâmplarea de la Mizil, de pe 25 ianuarie 2014, s-a petrecut chiar în miezul codului roșu, iar la Mizil a fost epicentrul. Șoselele dinspre Moldova și București au fost cvasi-blocate. Trenurile au circulat cu uriașe întârzieri. Cu toate acestea, în Sala de festivități a liceului, la secțiunea *Epigramă*, au fost prezenți toți premianții-4, iar la *Poezie* unul, ceilalți nefiind în țară.

În sală au fost oameni de cultură, epigramiști și poeți din țară și Republica Moldova: Ștefan Cazimir, Lucia Olaru Nenati, Alexandru Țiclea, Dan Norea, Claudiu Conțeșcu, Petru Brumă, Vasile Larco, Gheorghe Bâlici, Efim Tarlapan, Elis Râpeanu, Laurențiu Ghiță, Constantin Moldovan, Mihaela Meravei, Aurel Cehan, Ioan Toderașcu, Petru Ioan Gârda, Violeta Urdă, Ion Busuioc.

Din partea Ministerului Educației Naționale a fost prezent dl.prof.dr. Doru Dumitrescu, inspector.

Din partea Uniunii Naționale a Studenților și Tinerilor din Republica Moldova, cu care am avut și parteneriat, a fost d-ra Elena Vorotneac.

Onorabili jurați prezenți au fost: George Corbu, Corneliu Leu, Emil Proșcan, ceilalți lipsind din cauza condițiilor meteo extreme.

Radio România Actualități, partener al festivalului, a fost excelent reprezentat de dl. Alexandru Rusu, care, înainte de a veni la Mizil, a realizat și o intervenție cu cei doi coordonatori ai festivalului, subsemnatul și prof. Bădicioiu Laurențiu.

În numele școlii, mulțumim tuturor celor care au fost cu noi: colegilor, juriului, sponsorilor, partenerilor ! **Vivat „Romeo și Julieta la Mizil!”**

Prof. Victor Minea

Cei care doresc să susțină festivalul pot face donații pentru

Fundația culturală "Romeo și Julieta la Mizil"
Adresa: Str. Spitalului, nr.15, Mizil, Prahova.

Mail: fundatiaromeosijulietalamizil@yahoo.ro

Web: www.romeojulietalamizil.ro

Cod fiscal: 31028389

Cont lei: RO04RZBR0000060015236111,

Banca Raiffeisen, Mizil

Cont euro: RO16RZBR0000060015275471

Cont dolari: RO10RZBR0000060015275482

Mulțumiri – pag. 2

Cei șapte ani... de la Mizil – pag. 3

Invitații pentru... organizatori – pag. 4

***Cântând Hora Unirii la Mizil, în inima Codului Roșu*, dr. Lucia Olaru Nenati – pag. 5**

***Epigramă* – pag. 8**

***Poezie* – pag. 38**

Participanții la *Poezie* – pag. 277

Participanții la *Epigramă* – pag. 279

Impresiile invitaților prezenți la festivitatea de premiere – pag. 283

Cuvântul directorului școlii – pag. 309

La ediția a VIII-a vă puteți înscrie, ca de obicei, pe pagina de internet

www.romeojulietalamizil.ro

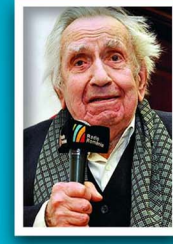
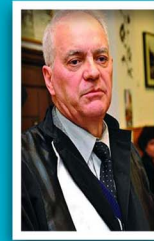
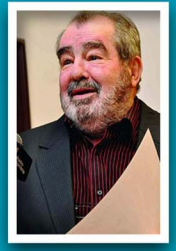
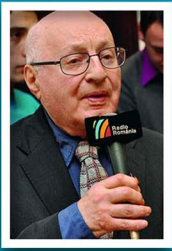
sau pe adresa: prof. Laurențiu Bădicioiu,

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, str. N.Bălcescu, nr.131, Mizil, Prahova, cod 105800.

Coordonatori festival: **profesorii Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea.**

Înscrierile încep pe 10 septembrie 2014. Detalii vor fi pe **www.romeojulietalamizil.ro**

OGLINDA CELOR 7 ANI DE FESTIVAL

IMPRESIILE PARTICIPANȚILOR LA ED. A VII-A

Dr. LUCIA OLARU NENATI, Botoșani

Cântând Hora Unirii la Mizil, în inima Codului Roșu

S-a întâmplat să mă aflu exact în epicentrul Codului Roșu, căci vorba aia, parafrazată după Cronicar și atât de valabilă azi: „Bietul om sub ...Coduri”. [...] În acest an a trebuit să-mi încep discursul spunând că prin aceste intemperii manifestarea capătă un aer eroic ce ne amintește că suntem totuși Țara Meșterului Manole și nu a Meșterului Manele! [...] Ospitalitatea gazdelor a fost impecabilă, dar nu la modul rece și protocolar, ci într-un fel cald și apropiat care făcea ca oaspeții să devină treptat membrii unei familii venite la rude în ospeție. Și asta începând cu seara zilei de 24 ianuarie 2014. [...] Acea seară a fost mai mult decât o agapă cordială, a fost un banchet în sensul platonician, în care mobilitatea și agerimea spiritului au făcut ca aerul încăperii să scânteieze de strălucirea epigramelor atâtor maeștri ai epigramei românești – zice-se că neegalată niciunde! [...]

ALEXANDRU ȚICLEA, rector al Universității Ecologice din București, avocat – Baroul București

Sincer, nu credeam că Mizilul nostru este atât de valoros din punctul de vedere al unei culturi rafinate și pretențioase. I se potrivește de minune zicala „Omul sfințește locul”, și îi am în vedere, în primul rând, pe prof. Laurențiu Bădicioiu, profesorul-director Victor Minea, primarul-scriitor Emil Proșcan. Felicitări! Am fost profund impresionat de calitatea înaltă a Festivalului: participanții de vază, profesioniști veritabili; nivelul ridicat al creațiilor; obiectivitatea notărilor. Organizarea a fost ireproșabilă, iar cele două zile (24 și 25 ianuarie 2014), pline de manifestări spirituale, prietenești, neoficiale, mi-au bucurat sufletul. Orașul e mic, dar Festivalul este Mare! La mulți ani!

CONSTANTIN MOLDOVAN, epigramist, primarul comunei Mănăstirea Humorului

Mizil - locul special în care iubirea învinge și viscol, și ger, și timp, și depărtări...

Că nu degeaba festivalul de aici se numește „Romeo și Julieta!” O întâmplare frumoasă, dar deloc întâmplătoare, care apropie oamenii - prin puterea cuvântului - întru slava și trăinicia prietenilor înfiripate la margini de vers. Cu amintiri de neuit și cu gândul întors acolo unde mi-a cântat, șoptit, poezia și chitara, aduc omagiul meu organizatorilor, pentru osteneala depusă și pentru ospitalitatea de care au dat dovadă mereu. Și îi asigur că - dacă mă vor invita - voi reveni, cu drag, pentru a regăsi, pe holurile Liceului „Grigore Tocilescu”, parfumul iubiților de altădată, stropite cu roua aducerilor aminte.

EMIL PROȘCAN, scriitor, membru al juriului, primarul orașului Mizil

25 ianuarie 2014!

O zi în care iarna a ținut cu tot dinadinsul să-și impună adevărata personalitate! Însemnătatea și valoarea acestei zile a fost dată și de personalitățile care, pe un timp care te ținuta în casă, au onorat cu prezența această zi devenită o autentică sărbătoare a culturii. S-au ignorat distanțe, frig, viscole și oameni împătimiti de epigramă, poezie, suflet, viață, au (re)venit la Mizil.

[...] O lecție despre viață cu titlul: „Haideti să învățăm să simțim că existăm!” a fost! Sala, aparent mică, a devenit un sanctuar în care sufletele prezente primeau milostenii. Ca la gura sobei s-au depănat amintiri, s-au făcut incizii în realitatea de azi, s-au spus povești despre viață, despre oameni, s-a râs copios, dar s-au realizat și momente de înaltă sensibilitate. Epigrama și poezia au fost la loc de cinste, la fel și amfitrionii. [...] Felicitări și mulțumiri celor care au făcut să fie așa!

Dipl. ing. FLORENTIN CHIVULESCU, București, președinte ROMWINGS

[...] Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția princiară cu numărul VII, catalogat metaforic atât de frumos de tine „Departee de Lumea Dezlănțuită”, mi-a demonstrat că indiferent de vicisitudinile de orice fel, oamenii care iubesc arta sub diferitele ei forme, că-i poezie, epigramă, pictură, muzică, teatru sau design vestimentar, găsesc calea să se întâlnească, să socializeze și să facă să ardă spiritul uniunii culturale românești în cele mai insolite locuri. Iar dragul nostru Mizil este, pentru mulți, insolitul care atrage în mod inexplicabil pe frații noștri de peste Prut, dar și poeți și celebriități ale lumii scriitoricești din România. Eu nu am decât a spune: „Omul Sfințește Locul!” Iar tu Laurențiu, cu dl. prof. Minea, spiritul tău poetic și pragmatismul unui matematician, ați ridicat vibrația urbei din țărâna rutinei la înalte cote de frumusețe spirituală. Vă mulțumesc!